

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARAH PRINEAS

KÜL & DİKEN

“Güzellik ve tehlikeyle dolu,
özgün bir peri masalı.”

—TAMORA PIERCE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YABANCI

KARANLIK BİR HİSAR. KAYIP BİR HAFIZA. HİZMET ETMEKLE GEÇECEK BİR ÖMÜR...

PIN, SADECE BİR TERZİ olduğunu ve peri masallarına layık elbiseler yapmak için gece gündüz demeden çalıştığını biliyordu. Kaçmak isteyince kunduracı da onunla geldi. Ancak bir diken yüzünden, özgürlüğü fazla sürmedi. Analık tarafından yakalandı ve anılarını tekrar kaybetti.

Analık onu yeni bir masalın içine bırakmıştı. Yakışıklı prensin ve mutlu sonun da olduğu bir masala... Ancak kunduracı hâlâ onu aramaktaydı ve onun kendisini masalın içinde kaybetmemek için elinden geleni yapmaya hazırdı.

Zaten Pin de cam ayakkabılar yerine bir kılıcı ve kendi mutlu sonunu bulmayı tercih ediyordu. Herkesi Analık'ın zalim hükümdarlığından kurtarmaya kararlıydı. Kunduracıyla beraber kendi kaderlerini çizmek için zorlu bir mücadeleye atılacaktı. Fakat Masal'ın onlar için başka planları vardı...

“*Kül ve Diken* toplumumuzun peri masalı efsanelerini enfes biçimde yıkan, harika ve sürükleyici bir macera. Kendi yollarını çizmeyi arzulayan gençler kesinlikle okumalı.” —**RAE CARSON**

“Prineas, klasik peri masallarını alıp yeniden kurgulayarak, bu feminist Külkedisi masalında hünerle birleştiriyor.”

—**PUBLISHERS WEEKLY**

Çeviren: Birgül Kasap

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

35 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
https://rantey.org

“*Kül ve Diken* kendi kararlarını
vermek ve kendi yollarını çizmeyi
isteyen herkes için yazılmış.”

–VOYA

“*Kül ve Diken*, güçlü ve çarpıcı bir
sesi olan, eşsiz bir hikâye.

4½ yıldız.” –ROMANTIC TIMES
BOOK REVIEWS, Top Pick

“Yürek sızlatan bir aşk. Özgün bir
peri masalı uyarlaması.”

–ALA BOOKLIST

“Güzellik ve tehlikeyle dolu, özgün
bir peri masalı. Muazzam!”

–TAMORA PIERCE, *Küçüklerin
Koruyucusu Serisi*’nin yazarı

Kül ve Diken

Özgün Adı | *Ash & Bramble*

Sarah Prineas

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Merve Özcan

Redaksiyon | Merve Süzer

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ocak 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-88-0

Türkçe Çeviri © Birgül Kasap, 2017

© Yabancı Yayınları, 2018

© Sarah Prineas, 2015

Sertifika No: 11407

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

SARAH PRINEAS

KÜL DİKEN

Çeviren
Birgül Kasap

Dâhi editörüm Toni Markiet'e...

SİZİN DÜNYANIZ KARANLIK.

Karanlıktan korkuyorsunuz. Acıdan, hastalıktan, kayıptan ve kederden korkuyorsunuz. Hayatınızın anlamsız olmasından korkuyorsunuz. Ölümünden, sonların en beterinden korkuyorsunuz.

Şöminede ışık saçarak yanan ateşin başına toplanıp masallar anlatıyorsunuz. Masallarınız mutluluğu yakalayan iyi insanlarla ve hak ettiklerini bulan kötü insanlarla ilgili. En çok da gerçek aşkı anlatıyorsunuz. Masallarınız ateşin daha canlı bir şekilde yanmasını sağlıyor, karanlığı geri püskürtüyor.

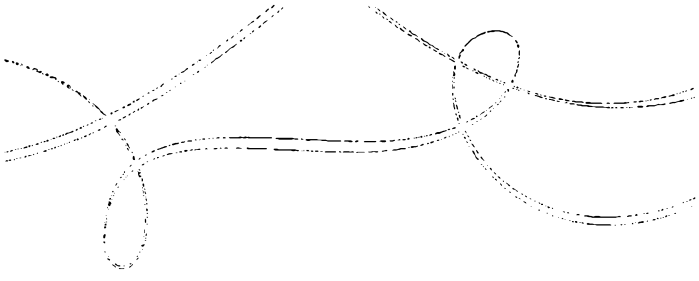
Analık benim adım. En büyük korkularınızı, en derin arzularınızı biliyorum. Masallarınızı alıp bunlara büyü ve keramet ekledim. Ha, bir de camdan yapılmış bir dans pabucu. Zehirli bir elma, sivri uçlu bir iğne, ıslıl ıslıl bir balo elbisesi.

Tabii "sonsuz dek"i de unutmadım.

Bunların hepsini size ben verdim. Cılız ateşlerinizin başında anlatın bunları. Tekrar tekrar anlatın çünkü bunlar karanlıktaki ışık. Tekrar tekrar anlatın çünkü bunların gücü var.

Bunları yaşayın ki güçleri artsın.

Analık benim adım. Şimdi masalımı dinleyin.

BİRİNCİ KISIM

BÖLÜM

1

SADECE HİKÂYEMİN BU KISMINI, YANİ BAŞLANGICINI BİLİYORDUM.

Ben hiçtim.

Alnımın ortasındaki buz gibi dokunuştan karanlık ve ağrı yayılıyordu. Buz gibi, baş döndürücü, apansız.

Gözlerimi açıp çıplak ayaklarımın etrafındaki koyu renk saç tutamlarına gözyaşlarımın arasından baktım. Sanki çok uzun bir uykudan uyanıyormuşum gibi ağır ağır, belli belirsiz farkına vardım bunun benim saçım olduğunun. Saçım kesilmişti. Çıplaktım ve titriyordum. Kürklü bir el kolumdan tutup ayakta durmamı sağladı.

Ardından, başımdan aşağıya bir kova buz gibi soğuk su döküldü ve soluğum kesildi. Arkamda duran biri acımasız bir kahkaha koyuverdi ve ellerime bir yığın giysi tutuşturuldu. Avucumda bir şey vardı; yaklaşık olarak bir meşe palamudu boyutunda küçük, metal bir yumru. Avucumda durmaktan ısınmıştı. Onu bulmamaları gerektiğini biliyordum. Artık her kimse *onlar*.

Metal meşe palamudunu yumruk yaptığım elimde sıkıca tutarak bana verdikleri kombinezonu giydim ve şekilsiz elbiseyi

başından geçirdim. Ardından da önlüğü belime bağladım. Vücudum aslında bana ait değilmiş gibiydi; hareketlerim gergin ve sarsaktı. Boyanmamış yünden yapılmış kombinezon tenimi daladı. Boynum üşümüş ve korumasız kalmıştı. Çıplak ayaklarımın altındaki taş zemin buz gibi soğuktu. Elim önlüğün cebini bulup metal meşe palamudunu oraya sakladı. Sonra bir pençe kolumdan tuttu ve gözlerimi kırpıştırı kırpıştırı, sersemlemiş bir halde uzun bir koridordan sürüklenerek küf kokulu, loş bir odaya sokuldum.

Bu nemli, loş odada dururken sesler duydum ama kelimeleri anlamlandıramadım. Ayaklarım uyuştı ve üzerinde durmakta olduğum zemini hissedemedim. Duvarlar geri çekildi. Etrafımı karanlık sardı. Ben hiçtim ve bunun yarattığı dehşet, tenimin soğuktan büzüşmesine ve gölgelerin kafamda yansımaya neden oldu. Titreyerek gözlerimi kapattım ve bu hiçliğe uçup gitmek için kollarımı vücuduma doladım. Bu beni biraz rahatlatmış ama yeterli gelmedi.

Pürüzlü eller kollarımdan tutup beni bir banka sürükledi.

“Terzisin sen,” dedi keskin bir ses. “Anladın mı? Terzi.”

Oda eski haline döndü. Tabanlarımın altındaki zemini, vücudumu dalayan ham kombinezonu yeniden hissettim, donyağandan yapılmış mumların kokusunu yeniden aldım. Kelimelere tutundum. Terzi. Ben terziydim.

Elime biraz kumaş ve iplik geçirilmiş bir dikiş iğnesi verildi. “Dik,” diye emretti bir ses.

Ben terziydim. Dikmeliydim.

Elime verilen kumaş hafif, kaliteli ve bembeyazdı. Kumaşın bir kenarı kıvrılıp dikilmeye başlanmıştı. Titreyen parmaklarla bir dikiş de ben ekledim. Sonra bir tane daha.

“Dikişlerrrr,” diye ekledi ses, “bir kum taneciğinden daha büyük olmamalı.”

Narin, beyaz kumaşa ve örümcek ipeği kadar ince ipliğe gözlerimi kısarak baktım ve bir dikiş daha diktim. Parmaklarım alışık değildi, iş kaba ve eğri büğrüydü.

“Şşşş,” diye tısladı ses.

Gözlerimi kaldırıp bakınca benimki gibi basit bir elbise giymiş bir kadın gördüm. Tamamen kel olan başını saklayan bir başlık takmıştı. Kaşları yoktu. Göz kapakları kirpiksizdi. Göz bebekleri dikey bir yarık şeklindeydi. Bir yılanınkine benzeyen çatal diliyle dudaklarını yaladı. “Ben kâhyayım,” dedi. “Sen terzisisin. Dik.”

Uzun bir süre çalıştım. Dikişlerim, parmağımı yanlışlıkla iğneye batırıp küçük bir kan damlasıyla kumaşı lekelediğim noktalarda zayıf veren dağınık, başıboş bir piyade taburu gibi ilerledi bekleneneği üzere. Parmak uçlarım sızladı, ellerim kasıldı. Bu sert bankta uzun süredir oturmaktan popom acıdı. İhtiyaç duyduğumda, elimin altında bir masura örümcek ipeği beliri-verdi. Donyağından yapılmış mum eriyip küçülünce yenisiyle değiştirildi. İşime verdiğim dikkat tarafından geriye itilen hiçlik ağır, çok ağır bir şekilde ortadan kayboldu; oda gerçek oldu ve ben de bu odanın içinde gerçek oldum.

Terziydim ben ve çalışırken yalnız değildim. Yanımda, başını elindeki işin üzerine doğru eğmiş olan ve yan tarafına bakmayan başka bir terzi oturuyordu. Uzun ve alçak tavanlı odanın alçı duvarları çatlamıştı. Oda boyunca bir masa uzanıyordu. Masanın her iki tarafında da terziler oturuyordu. Terziler ipek iplik ve gümüş dikiş iğnesi kullanarak altın rengi mum ışığında safir gibi parıldayan damasko kumaşlara ufak inciler, jüponlara örümcek ağına benzer danteller, ince belli balo elbiselerine balina kemiğinden destekler dikiyorlardı.

Kâhya yılan gibi sürünerek arkamda bitiverdi birden. “Gözlerin işinde olsun terzi,” diye tısladı. Bir hışırtı ve vınlamayla birlikte, boynumun arka tarafında ince bir çizgi halinde şiddetli bir acı hissettim. Başımı hafifçe geri çevirip omzumun üzerinden geri baktığımda, kâhyanın dikey yarıklı gözlerini kırıştırdığını ve kollarını kavuşturduğunu gördüm. Elinde uzun, ince bir değnek tutuyordu. Bu ince değnek, kâhya bana tekrar vurmaya istekliymiş gibi kıpırdandı.

Başımı eğip itaatsiz askerlerden ziyade kum taneciklerine benzeyen daha küçük, daha düzgün dikişler yapmaya çalıştım. Kâhyanın ince değneği tarafından boynuma bırakılan çizgi halindeki yagın hâlâ devam ediyordu.

Masanın bir ucundan diğcr ucuna uzanan ipek ve saten okyanusu bir alçalıp bir yükseliyordu. Bir yerde etek ucuna nakış yapılsın, başka bir yerde büzgü yapılsın diye sürüklendikten sonra ufak incilerle süslensin diye yanumda oturmakta olan terzinin önüne gitti. Bizim giydiğimiz elbiselerse gri yünden yapılmıştı ve sadeydi; beyaz bir önlük takıyorduk bu elbiselerin üzerine. Diğcr terzilerin çoğu yaşlıydı. Belleri bükülmüş, kır saçlı kadınlardı. Gözleri loş ışıktaki iyi görmüyordu. En yenileri ve en gençleri bendim. Hâlâ zayıf ve dimdiktim ama kısa bir süre sonra diğcrlerinin gibi benim de yaptığım işin üzerine doğru eğilmekten kamburum çıkacak, iğne tutmaktan parmaklarım çarpıklaşacaktı.

Dikiş diktik. Bir de baktım ki volan ve farbala akmtısına kapılıp gitmişim. Kâhyanın soğuk nefesini boynumda hissettim; çatal dili kulağımda kıpraştı. *Daha hızlı! Daha küçük dikişler! Daha düz çizgiler!*

Diktim. Dikişlerim daha küçük değildi; oluşturdıkları çizgiler daha düz değildi.

Boynumun arka tarafına *küt* diye inen bir ince değnek darbesi ile tenim alev alev yandı.

BİR SAAT ÇALDI VE saatten çıkan boğuk, yankılanan gümbürtü dikiş odasının duvarlarını sarstı.

"Ayağa," diye emretti kâhya. "İdman."

Çevremdeki terziler yorgun iç çekişlerle ellerindeki işleri bıraktılar. Onları örnek alıp pençe gibi sıkıca kenetlenmiş olduğunu hissettiğim parmaklarımı ovuşturarak yaptıklarını yaptım. Sırtlarımızı yumuşatmak için gerinip yorgun gözlerimizi kır-

pıstırarak ağır ağır ayağa kalktık. Ayaklarımızı sürüyerek dikiş odasından uzun bir koridora, oradan da etrafı duvarlarla çevrili bir avluya çıktık hiç konuşmadan.

Hep birlikte sendeler bir halde gri ışığa adım atarken, önlüğümün cebindeki meşe palamuduna benzeyen pürüzlü şeye bakmak için onu cebimden çıkardım. Bir yüksüktü bu. Dokunuşum onu ısıttı. Bir yüksüğün olması gerektiği gibi gümüştü ve üzerinde küçük çukurcuklar vardı. Taban kısmına da dikenli çalılırların arasından çıkan ufacık güller işlenmişti. Bir yüksük işime yarardı aslında ama bunu saklamam gerektiğini biliyordum. Bu nedenle de hemen onu önlüğümün cebine geri koydum.

Kâhyayla birkaç nöbetçinin bakışları altında, biz terzilere eğilip doğrulmamız ve gerinmemiz emredildi. Gri gökyüzüne doğru uzandıktan sonra belimi sağa sola çevirip hareket ederken, damarlarımda ağır ağır akan karımın ellerimle ayaklarımda hızlı bir şekilde dolaşmaya başladığını hissettim. Gözlerimi kırıştırıp dikiş odasının loş monotonluğundan kurtuldum ve etrafımdaki şeyleri fark etmeye başladım.

Bir fırtına bulutu kadar kara bir hisarın belli belirsiz duvarlarını seçtim üstümüzde. En uzun olan kare biçimli kulesindeki saat zalimce gözlüyordu hepimizi. Avlunun çevresinde yüksek, dikenli çalılarla kaplı bir duvar, ortasında da tahta bir direk vardı. Zincirlerle kelepçeler sarkıyordu bu direkten. Bir ceza alanıydı burası.

Bakışlarımı terzilerin oluşturduğu sıraya çevirdim. Hepsinin yüzünde içedönük bir ifade vardı. Gerinirken ileriye doğru boş boş baktılar. Bir sıra gri yüzlü, gri giysili, sıska, bir örnek kadınlardık biz. Benim dışımdaki herkesin bireysel yönü içinden sökülüp çıkarılmış, sadece el becerileri kalmış gibiydi. Önce hiçtim ben, sonra onlar gibi terzi oldum ama... bir sırrım, önlüğümün cebine sakladığım gümüş bir yüksüğüm vardı benim.

Çalışmaktan kaynaklanan ağrının kemiklerimden aktığını hissederek tekrar göğe doğru uzandım. Yüksüğüm bir yerlerden

gelmişti. Hafif bir çam kokusunun sindiği soğuk havayı ciğerlerime çektim. Yüksüğüm buranın dışından bir yerlerden gelmişti; ben de öyle. Bundan önce bir şey vardı. Aynen yüksüğü saklamam gerektiğini bildiğim gibi bu bilgiyi saklamam gerektiğini de içgüdüsel olarak biliyordum.

Belki diğer terziler de kendilerini saklıyorlardı. Belki de bu gri hisarda, asıl benliğinizi başka hiç kimsenin göremeyeceği bir yerde, içinizin derinliklerinde saklamak daha güvenliydi.

Terzileri birbirlerinden ayırt edebilir miydim acaba? Eğilip bükülen sıraya göz ucuyla baktığımda, dikiş odasında yanımda oturan, terzilerin en yaşlı ve en çelimsizini yanımda gördüm. Kendi yaptığı dikişleri görebilmek için elindeki işi sulanmış mavi gözlerinin tam önüne kaldırmak zorunda kalıyordu. Onun yanında da derisi buruşmuş elleri yaşlılıktan kaynaklanan lekelerle dolu bir terzi vardı. Ondan sonra da sırtındaki kamburun yükü altında iyice ezilen başka bir terzi.

Terziler, kendi düşüncelerini sakladıkları zihinlerinin derinliklerinde, niye burada olduklarını merak ediyorlar mıydı acaba? Belki de sadece işlerini yapıyorlardı. Benim merak etmem gerekiyordu çünkü eğri büğrü dikişlerim, benim başka bir şey olduğumu, onlar gibi gerçek bir terzi olmadığımı tahmin etmemen neden olmuştu.

Saat buçuğu vurdu. İdmanımızı bitirirken sırada yanımda durmakta olan en yaşlı terzinin soluğu kesilmişti; onun yanında duran elleri lekeli terzi de sanki kendisi dikişliymiş gibi yanını tutuyordu.

Kendisi dikişliymiş gibi. Yaptığım küçük şakaya gülümsedim. Kâhya dikkatimi çekti. Kaşlarını çatınca ben de tekrar ifadesiz bir surat takındım.

Kenarı düzgün dikilmiş bir kumaş gibi muntazam olan sıramızı bozmadan, sessizce avludan çıkıp başka bir odaya girdik. Burası alçak tavanlı, tahta masaları olan bir tür yemekhaneydi. Ben de diğer terziler gibi kapının yanındaki masanın üzerinde

duran yığından bir kaşık ve yüzeyinde çukurları olan teneke bir tas aldım. Tasları önümüzde tutuyorduk. Nöbetçilerle kâhya sürekli olarak bizi gözetliyorlardı. Kamburu olan terzi sinsi biriydi. Kuyruktakilerin önüne geçip arkama geldi ve nöbetçilerden biri bakışlarını başka bir yöne çevirdiğinde uzanıp kâhyanın deneğinin boynumda bıraktığı izin üzerini gaddarca tımaqladı.

Soluğum kesildi ve hızla başımı geri çevirerek omzumun üzerinden geriye baktım. Belki de o, benim diğerleri gibi olmadığımı anlamıştı. Dudaklarının kenarındaki hafif tatmin belirtisi haricinde ifadesiz bir surat takındı hemen. Bu terzinin asıl benliğini biraz daha derinlere saklamasına hiç itirazım olmazdı doğrusu.

Önümdeki terzi, en yaşlı olan, yemek dağıtılan servis penceresine doğru sendeleyerek bir adım attı ve tasını uzattı. Servis penceresinden mercimek ve yulaf taneleriyle yarı dolu bir kepçe çıktı; en yaşlı terzi tasa doldurulan akşam yemeğini kaptı ve sanki düşmek üzereymiş gibi sallandı.

Ben yaşlı terziyi tutmak için uzanırken kambur terzi elimdeki boş tasa vurma fırsatını değerlendirdi. Tas, taş zemine yuvarlanıp sert bir tangırtı çıkararak durdu. Yine omzumun üzerinden geriye baktım ama o gözlerini dikmiş, tam karşıya bakıyordu.

Elbette nöbetçiler onu görmedi. Dişlerimi sıkarak tasımı yerden aldım. En yaşlı terzi aksayarak servis penceresinden uzaklaşırken oraya doğru bir adım attım.

Daha ben yemeğimi alamadan kâhya yanımda bitiverdi. “Bu terziye yemek yok,” diye tısladı değneğini tasımın üzerine koyarak. “Kendini düzeltmeye bak,” dedi bana.

Bir anlığına kâhyaya karşı gelmeyi düşündüm ama bunu beklediğini, belki de umduğunu gördüm. Kendimi gizlemeliydim. Bu yüzden uysalca başımı önüme eğdim. Midemden boğuk, ümitsiz bir gurultu yükseldi ve elimde boş tasımla birlikte, oturduğumuz masaya doğru giden diğer terzileri takip ettim. Bu odada, teneke taslar içindeki yemeğin her bir zerresini sıyıran

kaşıkların çıkardığı sestten başka bir ses yoktu. Yanımda, bir zamanlar tombulmuş gibi duran, derisi sarkık bir terzi oturuyordu. Tasını benimkine yaklaştırdı. Yemeğini paylaşmak için sessiz bir davetti bu. Kambur terzi, tasını masaya güm diye koyarak karşımıza oturdu ve bir zamanlar tombul olan terziye bir bakış attı. O da tasını tekrar önüne çekip mercimekleri kaşıklamaya başladı. Kambur terzi, masanın altından sert bir tekme attı bana. Ona dik dik baktım ama karşılık vermedim.

YEMEKHANEDEN ÇIKIP bir çamaşırhaneye gittik. Soyunmak zorunda bırakıldık. Kombinezonlarımızı, elbiselerimizi ve önlüklerimizi bir yığın halinde terk ettik. Gümüş yüksüğümü avucumda sakladım. Nöbetçilerin bakışları altında, soğuktan titreyerek koridordan geçip buz gibi soğuk suyla ıslatıldığımız bir temizlenme odasına girdik. Kullanmak zorunda bırakıldığımız sabun, bir çeşit pireotu içeriyordu. Derimizi soyup bizi kıpkırmızı bırakmıştı. Sonra üzerimize tekrar su atıldı. Hâlâ çınlıplak bir halde, üstümüzden sular damlarken kaba eller bit var mı diye kırpılmış saçlarımızı kontrol etti. Bundan sonra, uyumak için sıra halinde bir odaya girdik. Her birimiz kapının yanındaki yığından kaba, yün battaniye alıp portatif karyolalardan birine gittik.

Terzilerden biri yanımdan geçerken duraksayınca olur da o da alçakça davranışlardan kambur terzi kadar çok hoşlanıyorsa diye kendimi hazırladım. Göz ucuyla kâhyayı çabucak kontrol ettikten sonra elime soğuk ve ıslak bir şey tutuşturuldu: şerit halinde kırık bir kumaş parçası.

“Boynun için,” diye fısıldadı dosdoğru karşıya bakarak.

Kâhya süzülerek bana doğru geldiği için ona teşekkür etmeye cesaret edemedim.

Kâhyanm kısık bakışları altında, kazık gibi dümdüz bir şekilde bir karyolaya uzandım. Kürklü kulakları olan bir nöbetçinin hazır olda beklediği kapının yanında tek bir fener yanık kalana

kadar yatakhanedeki tüm ışıklar bir bir söndürüldü. Neredeyse zifiri karanlık olan odada, terzinin bana vermiş olduğu kumaş parçacığını dikkatle açıp boynumdaki değnek izlerinin üzerine koydum. Aslında bu kumaş da en az benim kadar soğuk olduğundan bir rahatlama sağlamamıştı ama onunla birlikte gelen beklenmedik iyilik içimi ısıttı.

Uyumamız gerekiyordu ama kendim için biraz zaman çaldım. Gümüş yüksüğü parmağıma geçirdim. Isınınca onu kemiklerimde dolaştırdım: Kaburgalarımda, köprücük kemiğimde, çıkık kalça kemiğimde. Sonra, kısa saçlarımı ovuşturmak için elimi başıma kaldırdım, ardından da yüksüğün takılı olduğu parmak ucumu kaşımda gezdirdim. Neye benzediğimi bilmiyordum. Aynen diğerleri gibiydim ama daha genç görünüyordum sanırım.

Yapabilecek olsam, düşüncelerimle geçirdiğim bu zamanın tadını daha uzun süre çıkarırdım ama işin ağırlığı üzerime çökmüştü. Yüksüğün temasıyla ısınmış olduğumdan uyuyakaldım.

Hisarın saatinin çalması ve bir nöbetçinin bağırarak verdiği emirlerle uyandırıldığımızda hava hâlâ karanlıktı.

Bitkin bir halde, kendimi dar karyoladan zorla kaldırıp sıra halinde dışarıya çıkan terzilere katıldım. Dışarı çıkarken, bizden sonra uyumaya gelecek olanlar için yıkanabilsinler diye battaniyeleri kapının yanına bir yığın halinde bıraktık.

Soğuk duş ve aşındırıcı sabuna maruz kalmak için temizlenme odasına gittik tekrar.

Başımdan aşağıya buz gibi soğuk su dökülürken burayı her kim işletiyorsa tozdan ve böceklerden çok korkuyor diye geçirdim aklımdan.

Sıraya girmiş olan bizlere kıyafetler verildi. Bunları giydikten sonra dikiş odasına giden koridorlardan ayaklarımızı sürüyerek konuşmadan geçtik ve odaya girince hemen çalışmaya koyulduk.

Kenarını kıvırmış olduğum muslin kumaştan geceliklerin tekrar elden geçirilmesi gerekiyordu. Kâhya boynuma acı veren

bir değnek izi daha bırakıp yaptığım tüm dikişleri sökmemi emretti. "Analık görür," diye tısladı. "Daha düz olsun bu seferrrr."

Analık.

Kelimeler kafamın içinde, bir fincana konulmuş çakıl taşları gibi takur tukur sesler çıkardı. Ağzımı açtım ve ilk kez konuştum. "Analık?" diye fısıldadım.

Kâhyanın dikey yarıklı gözleri kısıldı. "Terziler ona hizmet eder."

"Bu onun hisarı mı?" demeye cüret ettim.

"Şşşş," diye tısladı kâhya. "Sessizlik. Dik."

Diğer sorularımı yutup işimin üzerine eğildim. Bu şekilde bir gün geçti, sonra başka bir gün daha, sonra da daha çok gün geçti. Biz otomatik terziler kurulduk ve dişlilerimiz birbirini takip etti. Dar yataklarımıza yatana kadar çalıştık. Her şeyin inceden inceye hesaplandığını fark ettim. Yeterli yiyecek yoktu. Uykuysa yeterlimin yakınından bile geçmiyordu. Gereğinden çok donuklaşmayalım diye birazcık idman ve ara sıra da cezalar vardı.

Daha çok zaman geçti. Ara sıra bir soru, ara sıra kulak kabartmayla Analık hakkında daha çok şey öğrendim. Pejmürde kılıklı, pasaklı kızları (benim gibi kızları?) alıp onları güzel prenseslere dönüştürüyordu. Nedenini bilmiyordum. Bu bir takıntı mıydı yoksa bir dürtü müydü? Ya da düzgün şekilde düğümlenmiş iplere olan bir tutku muydu?

Kaba dikişlerimi yaparken kendime bir masal anlattım. Bu masal şöyle gelişti: Analık tüm görkemiyle süzülür gibi dikiş odasına giriyor ve ince, uzun parmaklarından birini muhteşem dudaklarının üzerine koyup (onu bu şekilde hayal ettim) bizi inceliyordu. Sonra da farklı, özel olan terziyi, yani elbette beni seçiyordu. Kambur, gözlerini kısarak bakan terziler arasından beni çekip çıkarıyor ve güzel bir prensese dönüştürüyordu. Üzerime de bir elbise... Elbette, Analık'ın dikkatini çekemeyecek kadar yaşlı ya da çirkin olan zavallı kızların dikmiş olduğu bir elbise giyiyordum.

Ancak bu masal gerçek olmadı. Burada oturuyordum. Hep burada oturdum. Burada oturacaktım. Zaman geçiyordu; biz di-kiş dikiyorduk.

ODAMIZIN KAPISI açılıp bir nöbetçi içeri girdiğinde, hisar saati-nin gümbürtüsü bana saatin öğleden sonra iki olduğunu söy-lüyordu. Nöbetçi, boğuk bir sesle kâhyaya bir şey fısıldadı ve işimizi bırakıp ayağa kalkmamız emredildi. Diğerleri gibi ben de itaatkâr bir şekilde ayağa kalktım. Nöbetçi bizi, idmanlarımızı yaptığımız parke taşı kaplı avluya götürdü. Sırtlarımız hisara dönük durduk. Dikenli çalı kaplı bir duvar çevreliyordu gri, gi-rilmesi imkânsız olan ve en yüksek kulesindeki saatin ifadesiz bir surat gibi görüldüğü hisarı. Üstümüzdeki gökyüzü bulut-luydu. Bulutlardan dökülen buz tanecikleri dikiş iğneleri gibi tenimize batıyordu.

Kalm direk, avlunun ortasında duruyordu yine ama bu se-fer ona birisi zincirlenmişti. Yaklaşık olarak benim yaşları-mda görünen, saman sarısı saçları olan genç bir adamdı. Aslına bakarsanız genç bir *çocuk* zincirlenmişti direğe. Bu çocuğa ait daha fazla bir şey göremedim çünkü alnını direğe yaslamıştı ve gözleri kapalıydı. Üzerinde gömlek yoktu ve buz gibi esen rüzgârda titriyordu.

Biz terziler bunu izlemek için sıraya sokulduk ve bize tamamı griler giymiş olan diğer işçiler de katıldı. Kâhya yanımda duru-yordu. Karşımızda da dantelle süslü, açık mavi üniforma giymiş olan bir sıra nöbetçi vardı.

Kâhyaya, “Ne oluyor?” diye fısıldamaya cüret ettim.

Dikey yarıkli gözlerini direğe zincirlenmiş olan çocuğa dike-rek tam karşıya baktı. “Bir kötek icap etti.”

Bir ceza demek istemişti. “Kim o?” diye sordum.

“Kunduracı.”

“Ne yaptı?”

Bana manidar bir şekilde bakarak, "Çok soru sssordu," diye tısladı kâhya. "Sessiz kal terzi."

Bekledik. Çıplak ayaklarım donuyordu ve soğukla korkudan dolayı titriyordum. Bir soru daha sormak için ağzımı açtım.

"Sessizlik," diye fısıldadı kâhya ve ne gariptir ki onun sesi de korkmuş gibi çıkıyordu. "Geliyor."

Avluda belli belirsiz bir değişim oldu. Nöbetçiler dikleşti, hava daha da soğudu. Direkteki kunduracının gerildiğini, kelepçelenmiş ellerini yumruk yaptığını gördüm.

Analık avluya girdi. Görür görmez o olduğunu anladım. Tam da hayal ettiğim gibiydi. İnce kuğu tüyünden yapılmış, kar gibi bembeyaz bir peleriniyle manşonu vardı. Önce diğer işçilerin, sonra da biz terzilerin yanından süzülür gibi geçip gitti. O geçerken, titremeyeyim diye önlüğümün cebindeki yüksüğü kavradım ve parmaklarımın altındaki gümüş her zamanki gibi ısındı. Aynı anda göz ucuyla Analık'a baktım. Analık, şimdiye kadar görülmuş en belli belirsiz tereddütle duraksayıp hafifçe benden tarafa baktı. Buz gibi güzel ve soğuk olan gözleri gümüş mavisiydi. Bakışı, dondurucu bir dalga gibi üzerimden geçti ve bir an için hiç oldum. Bir terzi bile değildim. Hemen bakışlarımı yere indirdim. Kayboldum, akıntıya kapılıp sürüklendim. Sonra avucumdaki yüksük, ısınarak alevlendi. Ona tutundum ve hiçlik duygusu kayboldu.

Tekrar bakışlarımı yerden kaldırıp baktığımda, Analık'ın soğuk parke taşları üzerine kurulmuş olan bir platformun üzerindeki oymalı bir koltuğa oturmuş olduğunu gördüm. Konuşma yapmadı. Ruhsuz bir şekilde elini salladı sadece. Bunun üzerine, domuz burunlu bir nöbetçi bir adım öne çıkıp elindeki kırba- cı birkaç kez sallayarak alıştırma yaptı ve sonra da kunduracıyı gaddarca kırbaçlamaya başladı. Avlu, örülmüş deri şeritlerin kunduracının vücuduyla buluşmasından çıkan sesle yankılandı. Gayriihtiyari kırbaç darbelerini saymaya devam ettim. On kamçı yeterliydi. Yirminci kamçıda nöbetçinin duracağından emindim. Yirmi beşinci kamçıda, kendimi her vuruşla birlikte irkilirken

buldum. Sonunda, otuzuncu kamçıda nöbetçi durdu. Çıt çıkmadı. Analık oturduğu koltuktan kalkıp elbisesini düzeltti ve sonra da platformdan parke taşlarına indi.

Analık'ın avludan ayrılışını izlerken yüzümün gerildiğini hissettim. Onun ardından bir grup işçi de ayrıldı.

"Şapkacılar," dedi kâhya hiç beklenmedik bir şekilde. Avludan ayrılmakta olan diğerlerini işaret etti: Dantelciler, zencefilli ekmek yapan fırıncılar, mumcular, eldivenciler, altın ip eğiriciler ve sivri bir iğden cam bir tabuta kadar her şeyi yapabildiklerini söylediği on parmağında on marifet olan Jackler.*

"Niye buradayız?" diye sordum her şeyi göze alarak. "Ne işimiz var burada?"

Kâhya gözlerini kırpmıştı. Dikey yarıklı gözlerinin önünden bir kapak yavaşça yanlamasına geçti. "Ona hizmet ediyoruz. Hepsi bu."

Hepsi bu. Ve artık biliyordum ki Analık'ın dikkatini çekmek, yapmak isteyeceğim en son şeydi.

YİNE UZUNCA BİR süre aralıksız olarak dikiş diktin. Askerlerim dağınık bir şekilde sıralanıp esas duruşa geçiyorlardı ve ardından dümdüz bir kenar dikişi şeklinde bir arada ilerlemek yerine, kendi görevlerini yapmak için oraya buraya sapıyorlardı. Hisar saati çalınca ben de diğer terzilerle birlikte idman yapmak üzere avluya çıktım, günde iki kez tuzsuz mercimek ve yulaf yiyor, tenimi dalayan yün bir battaniyenin altına girip bir karyolada uyuyordum.

Ve dikiş dikiyordum.

Derken bir öğleden sonra, dikiş odasının bir ucundaki kapı birdenbire açıldı ve içeriye biri daldı. Bu kişinin rüzgârıyla mumların alevleri titreşti. Avludaki kunduracıydı.

* "Jack of all trades" deyimini İngilizcede on parmağında on marifet olan insan anlamına gelir ve Jack burada onları temsil ediyor. -yhn

Dikkat kesildim. Net yüz hatları vardı ama gözlerinin rengini pek seçemedim. Dik bir şekilde yürüyordu ama omuzları hafifçe kamburlaşmıştı. Zayıf, çok zayıf biriydi, hepimiz gibi.

Kunduracı, açık mavi bir kâğıt parçasını havaya kaldırarak, “Cam pabuç, ha?” diye çıkıştı. “Camdan yapılmış bir pabuç, öyle mi? Kunduracıyım ben, cam üfleyicisi değil!”

Kunduracının bu beklenmedik şiddeti karşısında kalpleri hem meraktan hem de korkudan küt küt atan birkaç terzi, kızarmış ve sulanmış gözleriyle bu sahneyi incelemek için başlarını, dikip durmakta oldukları şeylerin üzerinden bir anlığına ayırdılar. Sonra başlar tekrar dikişlerin üzerine iniverdi birden.

Kâhya sürünerek kunduracının yanında bitiverdi. Diktiğimiz elbiselerle kunduracının yaptığı ayakkabılar uyumlu olmak zorundaydı, bu yüzden onu gördüğüne şaşırmamıştı. “Belli ki bir hata var,” diye tısladı. “İsteği göster bana.” Mavi, kare kâğıda dikkatle baktı. “Evet. Basit bir yazım hatası. Pabuçların kürkten yapılması gerekiyor. Kürk pabuçlar.”

Kunduracı alnını buruşturup bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. “Bilemiyorum. *Verre* yazıyor. Bu da cam demek.”

“Evetttt ama kürk yazılması gerekirdi. *Vaire** yani. Anladın mı?” Kâhya istek formuna ince değneğiyle hafifçe vurdu.

“Sanmam.” Kunduracı kararlı bir şekilde başını hayır anlamında salladı. “Hayır. Son kez kafama göre bir şey yaptığımda buna pişman oldum.”

Direkte yediği otuz kırbaçtan bahsediyordu kunduracı. Titiz bir sorgulamayla, suçunun ne olduğunu öğrenmiştim. Dişi geyik derisinden yapılması ismarlanan pabuçlar yerine köpek derisinden pabuçlar yapmıştı. Kâhyanın bana dediğine göre, kunduracı siparişi yanlış okuduğunu iddia etmişti ama bununla ilgili bazı şüphelerim vardı. Kunduracı bana benziyordu. Sormaması gereken sorular soran biriydi o. Bu kadar küçük bir asiliğin bile*

* Orta Çağ'da kullanılan, sincaptan yapılan bir kürk türü. *Verre* ile *vaire* kelimeleri aynı şekilde okunduğundan karışıklığa sebep oluyor. -çn

ne kadar tehlikeli olabileceğini muhtemelen bilmesine rağmen, bir çift pabuca böyle ince bir alay eklemesi tam da ondan bekleyeceğim bir davranıştı doğrusu. Fakat kırbaç darbeleri, ince bir değneğin bıraktığı izlerden çok daha kötüydü ve görünen o ki kunduracı dersini almıştı.

“Kalıpla yapabilir misin?” diye sordu kâhya. “Ayna kullanarak meselaaa?”

Kunduracı sertçe omuz silkip birden teslim oluverdi. Mavi istek formu yere uçtu. “Bir yolunu bulacağım.” Kunduracı gitmek için arkasını dönerken beni kendisine bakarken yakaladı. Elimi önlüğümün cebine sokup gümüş yüksüğü tuttum. Bu bana güç verdi. Kunduracıya gülümsemeye cesaret edemedim ama bunu gözlerimden anlamış olmalıydı çünkü kaşlarını çatıp olabilecek en belli belirsiz şekilde o da beni başıyla selamladı.

Yeşil. Gözleri yeşildi. Nasıl oldu da daha önce fark edemiştim bunu? Gözleri, Analık’ın hisarının çirkin, gri duvarlarının dışında gerçekten bir şey olduğunu vaat ediyordu: Bir ormanın yeşilliğini, kurtuluşu.

Kalbimde garip, zayıf bir alevin yanmaya başladığım hissettim.

Kunduracı gittikten sonra terziler arasında bir tedirginlik oldu. Fısıltılar duyuldu. Tetikteki kâhya, bizi yakalamak için oraya buraya bakışlar atıyordu.

Yanımda oturan terzi, değnek izlerim için bana kumaş veren, öne doğru eğilip gözlerini işinden ayırmadan konuşmaya başladı. “Sence kunduracı hoş mu?”

Oturduğum yerde doğruldum. Yana doğru kaçamak bir bakış atınca bu terzinin benden çok da büyük olmadığını fark ettim. Kısa saçları kestane rengiydi. Solmakta olan mavi gözleri de bir zamanlar canlı olmalıydı.

Odanın diğer ucundan kâhyanın başı yükseldi. Tetikte ve havayı koklamak için ağzını açmıştı. İşime doğru eğildim ve yanımda oturan terziye bakmadan, “Sence?” diye fısıldadım.

Yanıt olarak belli belirsiz bir şekilde homurdandı sadece. Kısa bir süre sonra fısıldayarak, “Köyümüzde çok daha hoş genç adamlar vardı. Biri de benimdi,” dedi.

Kâhyanın başı sese doğru dönüverdi. Değnek havada şakladı.

Kâhya dikkatli bakışlarını üzerimizden alana kadar telaşla dikişlerimizi diktik.

Yanımdaki terziye tekrar kaçamak bir bakış attım. Dişleriyle bir parça ip koparıp bana göz kırptı.

“Köyünü hatırlıyor musun?” diye fısıldadım.

Neredeyse fark edilemez bir şekilde başını evet anlamında salladı. “Bazı şeyleri. Adımı da hatırlıyorum. Adım Marya.”

Bir süre bunu düşündüm. Yalan söylüyor olabilirdi. Hiçbiri-mizin hiçbir şey hatırlamaması gerekiyordu. Öncesine ait bazı hatıraları varsa nasıl olur da burada oturup dikiş dikerek hayatını tüketirdi ki? Marya’nın yalan söylediğine kanaat getirdim.

Kâhya başka bir terzinin işini teftiş etmekle meşgulken, “Eee, sence yakışıklı mı?” diye fısıldadı Marya.

Tekrar kunduracıdan bahsetmeye başlamıştı. Kunduracının köpek derisinden yaptığı pabuçlar için kırbaçlandığı ânı hatırlamıyor olmalıydı.

O ânı asla unutmayacaktım. Daha kırbaçlama sona ermeden kendinden geçmiş bir halde zincirlerinden sarkıyordu ama hiç feryat etmemişti.

Evet, kunduracı çok hoş görünüyordu.

Fakat *yakışıklı* onu tanımlamak için kullanacağım bir kelime değildi.

Nasıl tanımlardım onu? Metanetli derdim belki. Ya da inatçı. Belki de bu riskleri aldığı için aptal derdim. İçimde yanan mumun o küçük umut alevi, kunduracının da içinde aynı alevi taşıdığını sezermiş gibi ona doğru gitti yine de.

Marya bir yanıt için sabırsızlandığını bir ipliği düğümleyip dişiyle kopararak belli etti tuhaf bir şekilde.

En sonunda omuz silktim.

“Benim sevgilim bir çiftçinin oğluydu,” diye fısıldadı Marya, “ve ben de köydeki en iyi terziydim. Yaptığım ince dikişlerle ünlüydim. Evlenecektik. Gelinliğimi dikiyordum. Gelinliğim için en yumuşak, yünlü pembe kumaşı seçmiş, yaka kısmına en güzel gülleri işlemiş ve sırt kısmına da ufacık sedef düğmeler dikmiştim.”

Marya’nın anlattığı bu anı çok gerçekçiydi. Yalan söylüyor olamazdı. Kesinlikle dışarıdan biriydi o ve sanırım, becerilerinden dolayı o hayattan koparılıp Analık için çalışmak üzere buraya getirilmişti.

Marya’nın aksine iyi dikiş dikemiyordum. O zaman neden buraya getirilmiştim ben? Analık bir hata mı yapmıştı? Neydim ben? Bundan önce nasıl bir hayatım vardı?

Benim için öncesi bir boşluktan ibaretti. Hiçlik, bir karanlık gibi gözümün önünde beliriverdi bir anlığına. Titrek bir nefes alıp onu geri ittirdim. Elimdeki beyaz kumaşa diktim gözlerimi. Parmaklarımın altındaki kumaş yumuşacıktı. Elimdeki dikiş iğnesi gümüştü. Kalbimdeki alev ılık ılık yanıyordu. Bir nefes, daha düzenli bir nefes daha aldım. Hiçlik kayboldu.

Marya beni dirseğiyle dürtüp muzip bir şekilde göz kırptı. “Düğün geceme kadar bekleyemedim.” Başka bir şey daha fısıldamak için ağzını açtı ama coşkusuyla dikkati soluvermişti.

“Eee, bir şey mi diyeceksin?” Kâhya, dili hevesle ağzına girip çıkarak Marya’nın omzunun üzerinden baktı. Pullarla kaplı bir el ince değneği havaya kaldırıp küt diye indirince, Marya’nın boynunun arka tarafında kırmızı bir iz beliriverdi. Sonra bir tane daha, ardından bir tane daha.

Marya darbeler karşısında sindi. Gözü pekliğinden eser kalmamış bir halde, “Ha-hayır kâhya,” diye iniledi.

Kâhya başını geri çekip gözlerini kıstı. “Haaaa. Muhtemelen bir kötek gerekiyordu. Öyle mi?” Kastettiği, avludaki direk ve kırbaçlamaydı.

Marya dudağını ısırды. Elleri titreyen Marya’nın yüzü diktiğimiz juponlar gibi bembeyazdı.

Kâhya, yüzünü Marya'nımkine yapıştırarak, "Bir terzinin gâyesi dikiş dikmektir," dedi. "Dikiş dikip durmaktır. Dedikodu yapmak, düşünmek değil. Dikiş dikmek."

Marya taş kesilmiş oturuyordu.

"Bir terzinin öncesi yoktur," diye devam etti kâhya. "Onu bekleyen bir şey de yoktur. Anladın mı?"

Marya'nın gözlerinden yaşlar süzülüp kucağında duran ipeği ıslattı. Evet anlamında başını sallayıp titreyerek bir dikiş attı.

Kâhya nutkuna devam etmek için ağzını açtı.

Elimdeki dikiş iğnesini iğnedenliğe saplayıp kâhyaya bakmak için döndüm. "Yeterince görüp göremediğini sordum." Sesim sessiz odada yankılandı. Daha önce hiç kimse karşı çıkma cüretini göstermemişti. Sıra halinde oturmuş olan terziler bir an için ellerindeki işlere ara verip sonra dikmeye devam ettiler ama kulakları hâlâ bizdeydi.

Kâhya yüzüme bakmak için hızla ardına dönüverdi. "Ne yaniiiii?"

"Dikiş dikebilmek için yeterli ışığımız yok," dedim. Yanı başımda duran, donyağından yapılma erimiş mumu işaret ettim. "Işığımız daha iyi olsa daha ince iş çıkarabiliriz."

Kâhya gözlerini kırptırdı. Ağzını kapatıp dikleşti ve büyülenmiş gibi bana baktı. Değnek kıpırdandı.

Nefesimi tuttum.

"Evet," dedi sonunda. "Anlıyorum."

Kâhya değneğini indirip gözetleme görevine devam etmek için yanımdan uzaklaşınca rahatladım.

Bir taraftan dikiş dikeyor bir taraftan da kunduracıyı düşünüyordum. Paylaştığımız o tek, kısacık bakışmayı. Hemen hemen hiç kimsenin konuşmaya cesaret edemediği bu yerde, öyle bir bakışma tam bir sohbet sayılırdı. O bakış, "Ne kadardır buradasın?", "Merak ediyor musun?" ve "Peki ya..." diye soruyordu. Avluyu çevreleyen duvarların üzerinden süzülen çam kokusunu düşündüm. Yüksüğümü, hiçlikten önce, terzi olmamdan önce

bir şeyler olduğu konusundaki eminliğimi düşündüm.

Ve eğer öncesinde bir şey varsa sonrasında da bir şey olmalıydı çünkü yapılan dikişlerin de başlangıçları ve sağlamlaştırılmış bitişleri vardı.

Bir süre sonra boynuzlu, keçi ayaklı iki nöbetçi bulunduğu-muz odaya balmumundan yapılmış mumlarla dolu kutular getirdi. Bu mumlar yakılıp yanı başımıza konuldu. Diğer terziler meraklı bakışlar attılar bana. Marya yanımda taş gibi hareketsizce oturmuş, dikiş dikiyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

Gözlerini dikip elindeki işe baktı ve bana yanıt vermedi.

Dağınık olan ve kum taneciğine zerre kadar benzemeyen dikişlerimi yaparken düşündüm bir süre. Geçmişim bomboştu. Marya bir köyü, yakışıklı bir çocuğu ve adını hatırlıyordu. Önceki hayatımda bütün bunlar varken geleceğimde hiçbir şey olmasa, ne yapardım bilmiyordum.

Mumlar yanıp bitince yenileriyle değiştirildi. Gümüş bir dikiş iğnesi kırılınca uzanıp yeni bir tane alıyor ve bu iğneye, kenarını yaptığım geceliğe uysun diye beyaz ipek iplik geçiriyordum.

Tuhaf bir durgunluk düşüncelerimi böldü. Marya çalışmayı bırakmıştı. Bankta yanımda oturmuş, gözlerini hareket etmeyen ellerine dikmişti. Kâhyanın sırtı bize dönüktü ama arkasına bakınca görecekti.

“İyi misin?” diye sordum tekrar.

Marya yanıt vermedi. Yavaşça iğnesini bırakıp kucağındaki al kadifeyi yere itti. Hatırında kalmış bir zarafetle yumuşakça hareket ederek ayağa kalktı.

Başka birinin dikişleri nedeniyle dikkati dağılmış olan kâhya bunu görmemişti.

Marya dönüp dikiş odasının kapısına doğru yürümeye başladı.

Yapma! diye bağırarak istedim. *Dur!* Önlüğümün cebinde yüksüğü aradım el yordamıyla.

Terziler kısararak baktıkları gözleriyle Marya'yı izlerken yaptıkları işlere ara verdiler. Bu duraksamayı fark etti kâhya. Hızla ardına dönüverdi.

Aynı anda Marya kapıyı açıp kendini koridora attı. Bir sürü şey oldu bunun peşinden: Nöbetçilerin bağrıışları, bir boğuşma, indirilen darbelerin sesleri, Marya'nın tiz çığlıkları duyuldu. Peşinden de bir durgunluk ve sessizlik geldi.

Biz terziler ayağa kalkmıştık. Yüzlerimiz kapıya dönüktü. Olup biteni görmeye çalışan gözlerimiz zorlanıyordu. Kâhya el-bisesini düzelterek tekrar içeri girdi. Adımlarının neden olduğu hıştırtı dışında hiç ses çıkmıyordu. Başını kaldırıncı gözlerimizi dikmiş izlediğimizi gördü.

"Dikinnnn."

Başlarımızı öne eğip yerlerimize geçtik ve dikiş dikmeye koyulduk. Hepimiz Marya'ya ne olacağını merak ediyorduk. Çoğumuzun aklından direk geçiyordu. Hatta bazılarımız böyle bir cezaya tanıklık etmek için can atıyor olabilirdik çünkü bu, işimizin neden olduğu monotonluğu kırardı.

Dikiş dikerek bir günü daha geçirdik.

Öğleden sonra geç bir vakitte nöbetçiler bulunduğumuz odaya geldi tekrar. Ortalarında bomboş gözlerle bakan, bir kuklaymış gibi tuhaf bir şekilde hareket eden Marya yürüyordu. Nöbetçiler onu banktaki yerine, yanıma iterek oturttular. Kâhya da eline bir dikiş iğnesi tutuşturup onu bir önlüğün kenarını dikmeye koştı.

Nöbetçiler gitti. Marya dikiş dikti. Göz ucuyla izledim onu. Dikişlerinin kaba saba ve dağınık, benimkilerden çok daha kötü olduğunu fark ettim. Ağzından yanlışıklıkla akan bir salya düşüp dikmekte olduğu kumaşı ıslattı ama Marya bunu fark etmeyip dikmeye devam etti.

Marya'nun yapmış olduğu şeyi yapmayı ben de düşünmüş-tüm ama bu hisardan kaçmaya hiç kimse teşebbüs etmemişti. Marya işe yaramaz bir hale getirilmiş olmasına rağmen Analık'ın onu buraya niye geri gönderdiğini anlayabiliyordum. Tıpkı kun-

duracı gibi o da dersini almıştı ve şimdi de bize örnek teşkil etmek üzere buradaydı.

Bundan ne ders çıkaracağımı merak ettim.

Dikiş dikmeye devam ettik. Dikiş iğnesini tuttuğum parmaklarıma kramp girdi. Kâhya değneğiyle bir, iki *darbe* daha indirdi bana. Sırtım kamburlaştı ve sırtımın ağrısından kurtulmak için gerindim, yanar gözlerimi ovuşturdum, sonra da dikiş dikmeye devam ettim.

Kapı açıldığında, çarpık bir dikiş daha yapmak üzereydim. Nöbetçiler telaşla içeriye girip kâhyaya bir şeyler fısıldadı. Biz terzilere dikiş diktığımız masaların önünde sıraya girmemiz emredildi. Başlarımız öne eğik, ellerimizi önümüzde düzgün bir şekilde kavuşturmuş halde durduk. Önlüğümün cebindeki yüksük alev alev yanıyordu. Kâhya, sanki bizi rahatlatmaya çalışır gibi, “Sadece bir teftiş,” dedi.

Bir anlığına sessizlik çöktü. Ardından Analık içeriye girdi. Ona bakmaya cesaret edemedim ama tutulan nefeslerle birlikte odanın birden daha küçük, daha soğuk ve gergin bir hal alması onun odadaki mevcudiyetini belli etti.

Analık kapının ağzında durmuş, bizi inceliyordu.

“Aferin kızlar,” dedi, her ne kadar kız dediklerinden bazıları büyükanne olacak kadar yaşlı olsa da. Peşinde kâhya ve gergin nöbetçilerle birlikte içeri girdi. Kambur terzinin ince nakışının bir parçasını teftiş etmek üzere duraksadı biraz. Sonra yürümeye devam etti. Marya’ya bir bakış bile atmadan onu geçip bana geldi.

Gözlerimi taş zeminden kaldırmadım. Boynumdaki değnek izleri yanıyordu.

“Bana ellerini göster,” dedi Analık.

Analık’ın sesi, şaşkınlıktan kasılmama neden oldu; vücudum buz tutmuş bir nehre atılmışım gibi ürperdi. Bir saniyeliğine yüksüğü tuttum. Sonra da onu bırakıp titreyen ellerimi önlüğümün cebinden çıkardım ve teftiş edilmeleri için avuçlarım yukarıya gelecek biçimde uzattım.

Analık bir elimi eline aldı. Mermer bir heykel bana dokunuyormuş gibi hissettim. Gördüğüm en soluk mavi damarları olan beyaz eli soğuk ve pürüzsüzdü. Parmakları, başparmağımın üzerindeki nasırı okşadı.

“Kâhya, diğerleri adına konuştuğunu söylüyor terzi,” dedi Analık hâlâ elimi tutarken.

Sanırım haklıydı. Evet, diğerleri adına konuşuyordum. Bunu kabul etmek tehlikeli de olsa başımı evet anlamında salladım.

“Pekâlâ öyleyse,” dedi. Elimi çevirip her bir parmağımı inceledi. Hoşuna gitmeyen bir şeyin kokusunu almış gibi güzel burununu kınıştırdı hafifçe. “İstediğin bir şey var mı? Ya da ihtiyacın olan bir şey?”

Ah. Marya’nın yaptığı gibi kaçmayı düşünmemizi istemiyorlardı. Mutlu olmamızı ya da en azından uysal olmamızı istiyorlardı. İyi, küçük işçiler olmamızı.

Ancak Analık’tan hiçbir şey istemeyecektim. Şu âna kadar zaten elimizden almadığı ne verebilirdi ki bize?

Diğer terzilerin beklentilerini, dile getirilmeyen ricalarını hissediyordum. “Hiçbir şey,” deyip Analık’a bakma riskini aldım.

Analık gümüş mavisi gözleriyle dikkatle baktı bana. Yüzündeki ifade, ondan bir şey istemeyi reddetmemin gizli bir isyan olup olmadığını merak ettiğini söylüyordu. Üzerindeki elbise de gözlerinin soğuk rengindeydi. Marya’nın bu elbisenin üst eteğine o küçük kristalleri diktiğini hatırlıyordum. Bana doğru daha çok eğildi.

Kımıldamadan durmaya devam ettim.

Soğuk nefesini yanağımda hissediyordum. “Seni merak ediyorum canım,” diye fısıldadı kulağıma. “Neyi hatırlıyorsun, neyi unuttun merak ediyorum.”

“Her şeyi unuttum,” diye fısıldadım. “Hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Doğrulup elimi bıraktı. Beni yakından, gereğinden fazla yakından incelerken gözleri kısıldı.

Başımı öne eğdim. İçimdeki alev zayıf bir kora dönüp saklandı. İyi ve itaatkâr bir terzi görüntüsü takındım.

Analık'ın bakışları çıplak ayaklarıma odaklandı. "Ayakların yeterince küçük," dedi. "Kâhya, kunduracının son görevi için bir model istediğini söyledi. Kunduracının seninle işi bitene kadar işlerinden azledildin."

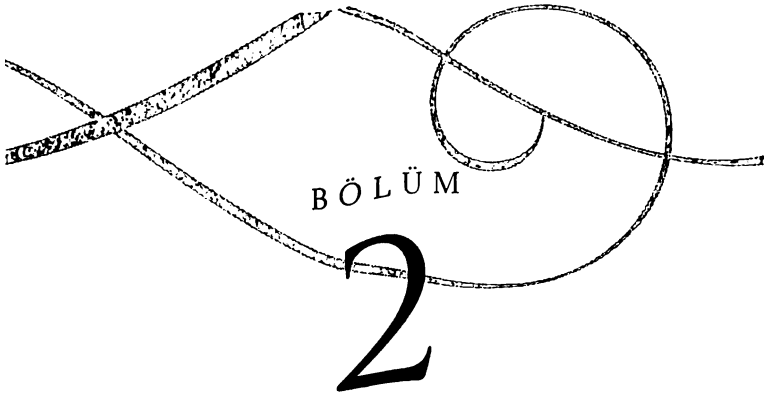
Analık gözlerini üzerime dikip bekledi. Hemen bir reverans yaptım hafifçe ve Analık asil bir şekilde süzülerek çıktı odadan. O gittikten sonra odanın duvarları tekrar eski yerlerine çekilip derin bir nefes aldı.

Diğer terziler yerlerine geri dönerlerken bana kıskanç bakışlar attı.

Marya, ben kolundan tutup oturması gereken banka çekene kadar gözlerini karşısındaki duvara dikmiş, boş boş bakar bir halde dikiliyordu.

"Al," diye fısıldayıp Marya'nun eline ip geçirilmiş bir dikiş iğnesi verdim. Parmakları ben onları iğnenin etrafına yerleştirmeye kadar oldukları gibi durdu. Sonra da diktığı önlüğü alıp tekrar kucağına koydum. Hem onun hem de benim için bir parça sıcaklık sağlasın diye bir süre eline dokundum. "Yakında döneceğim," dedim.

Kâhya, "Pekâlâââ," diyerek araya girince doğruldum. Beni kapıya götürüp kunduracının atölyesine nasıl gideceğimi tarif etti. Dikiş odasının kapısından çıkıp koridordan aşağıya doğru yürüdüm ve avluya çıktım. Her zamanki gibi gökyüzü griydi ve küçük kar taneleri havada girdap yaparak dönüyordu. Avludaki direğe ya da direğin arkasındaki dikenli çalı kaplı duvara bakmaksızın, soğuktan titreyerek avluyu geçip tekrar hisara girdim. Kâhyanın talimatlarına uyup buradan sola döndüm, boş koridorun sonuna kadar ilerledim ve kunduracının kapısına varana kadar dar bir merdivenden yukarıya çıktım. Aynen bana söylendiği gibi yapıp kapıyı tıklattım ve içeriye girdim.

BÖLÜM 2

SHOE, ANALIK TARAFINDAN SİPARİŞ EDİLEN kahrolası cam pabuçlar için üzerinde taslaklar çizdiği tezgâhtan bakışlarını kaldırdı.

Terzilerin odasındaki şu yeni kızın, kapının ağzında durduğunu görünce elindeki kömür kalemı düşürdü. Daha önce dikkatini çekmişti. Kızın bakışları çok şey anlatırcasına doğrudan ve deliciydi. İşte, şimdi de buradaydı. Bir eli, sanki bir şey tutuyormuş ama tuttuğu şeyi gizliyormuş gibi önlüğünün cebindeydi.

Shoe ayağa kalkıp kömür bulaşmış olan parmaklarını pantolonuna sildi. Başıyla selamladı onu.

“Merhaba,” dedi kız, kulağı biraz rahatsız eden bir tonda. Sesini pek kullanmadığını biliyordu Shoe. Kabaca kesilmiş, ayak-kabı derisi kadar kara ve parlak, kısa saçları olan, soluk benizli, uzun bir kızdı. Shoe’nun boylarındaydı. Boynunun arka tarafında da kırmızı değnek izleri göze çarpıyordu. Sert yüz hatları vardı. *Güzel denemeyecek ama net bir şekilde ayırt edici hatlar*, diye geçirdi aklından. Kız gri gözleriyle odayı süzerek etrafına bakındı. “Bir başına mısın burada?”

Hâlâ konuşabilmeye çalışırken evet anlamında başını salladı

Shoe. Bir zamanlar başka bir kunduracı, genç bir adam vardı ama çok uzun bir süre önce on iki çift dans pabucu yapması emredilmişti. Sonra bir on iki çift daha istenmişti, sonra da arka arkası kesilmeyen siparişler devam etmişti. Siparişlere yetişemeyince de adamakıllı dövülmüştü bu genç kunduracı. Sonunda da yapabildiği tek şey, delik deşik olmuş bir ayakkabı derisine kunduracı bizini sürekli olarak saplayıp çıkarmak ve kendi kendine mırıldanarak oturduğu bankta ileri geri sallanmak olmuştu. Nöbetçiler alıp götürmüşlerdi onu ve bir daha da geri dönmemişti.

Evet, burada yalnızdı.

“Kâhya yok mu?”

Shoe boğazını temizledi. “Bazen gelir. İşler konusunda bana güveniyorlar.”

“O halde uzun zamandır burada olmalısın. Adın ne?”

Başıyla onayladı. “Shoe’ de bana. Otursan iyi olur; çok vaktimiz yok.” Tezgâhın yanındaki üçayaklı tabureyi işaret etti.

Kız oturmadı. “Adımı sormayacak mısın?”

“Adın yok senin,” dedi kaba bir şekilde.

“Olsun,” deyip bekliyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi.

İç geçirdi Shoe. “Ne diyeyim sana?”

Bir omzunu silkti kız. “Bilmem. Dikiş?”

Hayır, böyle bir isim onun için fazla yumuşaktı. “Daha çok bir dikiş iğnesine benziyorsun,” diye mırıldandı. “Ya da bir Pin’e.”

Birden gülümsedi kız. Bu sade, net bir gülümseme değildi; Shoe’nun bir adım geri atıp nefesini tutmasına neden olan muzip bir sırıtıştı.

“Pin gayet iyi.”

Shoe o an kızın konuşma tarzının da sert olduğunu fark etti. Kesilmiş cam diye tanımlardı bunu. Kunduracıydı o. Önceden de bir kunduracı ya da bir kunduracının çırağı olmalıydı çünkü o zamanlara dair hiçbir şey hatırlamıyor olmasına rağmen ayak-

* (İng.) Ayakkabı. -çn

** (İng.) Toplu iğne. -çn

kabı yapmak söz konusu olduğunda elleri ne yaptığını gayet iyi biliyordu ama kız... önceden bir terzi değildi. Çok hevesliydi; alev alev yanıyordu. Öncesinde başka bir şey olmalıydı.

Pin öne doğru ilerleyince kokusu Shoe'nun burnuna doldu; temiz, aşındırıcı bir sabun kokusuyla avludaki rüzgâr ve karın karışımından oluşuyordu. Kız uzanıp onun elini avuçlarına aldı.

Pin'in dokunuşu bir şok etkisi yarattı onda. Soğuk eli karşısında kızın parmaklarından kavurucu bir sıcaklık yayılıyordu. Pin, Shoe'nun elini her iki eliyle tutup incelemek için çevirirken o dişlerini sıkı. Kız ince, uzun parmaklarını kunduracının elinin üst tarafındaki tendonlar boyunca uzanan alev çizgilerinin üzerinde gezdirdi ve sonra da başparmağına bulaşmış olan kömürleri okşadı. Pin'in parmak uçlarında da nasırlar vardı.

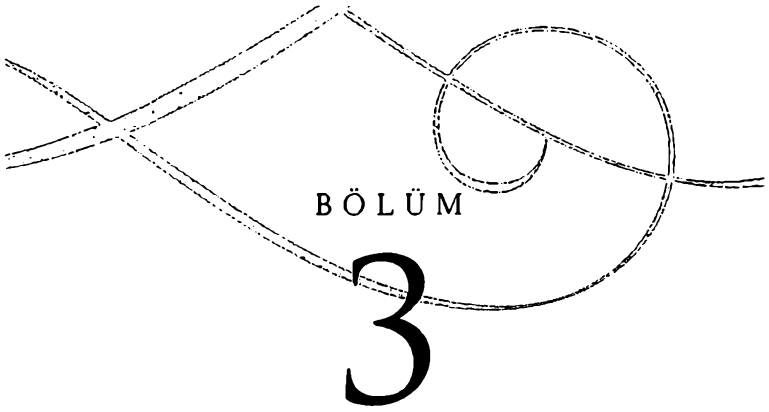
Shoe elini çekti. Bu tehlikeli bir şeydi. *Bu kız tehlikeliydi.* Böyle bir şey daha ileriye giderse kunduracı tekrar kırbaç altında bulurdu kendisini ya da kız. Kunduracı her ikisine de dayanamazdı. "Otursan iyi olur," diye tekrarlardı kunduracı ve tabureyi işaret etti.

Omuz silkip elbisesinin eteğini yana alarak oturdu. Bu, neredeyse asilzadelere yaraşır bir hareketti. Pin eskiden altında kat kat jüponları olan, daha görkemli bir elbise giymeye alışıkmiş gibi davranıyordu. Belki de önceden böyle bir elbise giydiğinden bedeni hatırlıyordu bunu. Oysa şu an üzerinde, ayak bileklerine kadar uzanan bol, yünlü bir elbise ve onun üstünde de önlük vardı.

Shoe yerine oturunca, Pin elbisesinin eteğini diz kapaklarına çekip çıplak ayaklarından birini alçak tezgâhın üzerine koydu. "Pekâlâ Shoe," dedi. "Sanırım işine dönsen daha iyi olacak."

Cam ya da kürk pabuç (henüz netleştirememişti bunu) ayağa tam oturmalıydı. Pin'in her iki ayağını da ölçüp bunlardan birer kalıp hazırlayacak ve sonrasında da pabuçları yapacaktı. Onun yaptığı pabuçları giyen bir kız, bütün bir gece boyunca dans etse bile ayakları ağrımazdı; bu pabuçlar vurmaz ve giyenin ayaklarında en ufak bir su toplama belirtisi bile olmazdı.

Yaptığı ayakkabıları giyen gizemli kızlar böyle şeylerden şikâyetçi olsa bundan haberi olurdu. Herhangi bir hata için cezalandırılır ve bir dahaki sefere aynı hatayı yapmaması sağlanırdı. Kumpasları, mezurayı, bir parça temiz kâğıdı ve kömür kalemini çıkarıp bazı notlar almaya başladı.

BÖLÜM 3

BANA VERDİĞİ İSİM HOŞUMA GİTMEŞTİ. *Pin*. Onun adı da hoşuma gitti. *Shoe*. Hareket ediş tarzından ve konsantrasyonunun derinliğinden, terziler gibi zanaatında çok yetenekli olduğunu anladım. Bu gayet mantıklı gelmişti: Analık sadece en iyileri alırdı. Benim haricimde. Bu, Analık'ın işine hiç yaramadığımı halde niçin burada olduğumu daha da çok merak etmeme neden oldu.

Shoe'nun odasının işlenmiş deri ve donyağından yapılan mum karışımı kokusu hoşuma gitti. Aletlerinin dikkatli bir şekilde duvardaki rafa dizilmiş olması da. Üzerindeki her şeyin uzanma mesafesinde olduğu tezgâhı düzenliydi. Yaptığı işle gurur duyduğu açıkça görülebiliyordu. Bu nedense bana tuhaf geldi. Ona dair bir şey, beni tepeden tırnağa gri, bitkin, donuk bir terzi olmaktan çıkarıp gözlerimi açıyor ve diri kılıyordu.

Shoe, tezgâhın üzerindeki ayağıma doğru eğilip metal bir aletle hassas bir ölçüm yaptı ve bunu inceledikten sonra bir kâğıda notlar aldı.

"Ayakkabı tamircilerine niye kunduracı denilir?" diye sordum, sessizliği dolduran bir şey olsun diye.

Sakıngan bir şekilde bakışlarını kâğıttan kaldırıp bana baktı. Sisli, gri bir dünyanın içindeki gri, taş bir hisardaki bu loş ve gri odada, yeşil gözleri orman renginde tuhaf bir yalazdı. "Ayakkabı tamircisi değiliz biz," dedi. "Onlar ayakkabı tamir ederler, yeni ayakkabı yapmazlar. Bütün bir deri parçası kullanmaları gerekmez onların; bölük pörçük parçaları kabaca birleştirerek ayakkabıları onarırlar sadece. Bu..." Daha fazla şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama ardından başını hayır anlamında sallayıp tekrar kapattı ağzını. Shoe'nun konuşkan biri olduğunu anlamıştım. Sadece idmansızdı.

"Bu, önceden gelen bir bilgi olmalı," diye belirttim. Analık paçavralarla meşgul olmazdı. Terzilere en pahalı ve güzel kumaşlarla en iyi iplikler temin ediliyordu. Shoe'nun da çalışmak için en iyi materyallere sahip olduğunu görüyordum: Odanın bir köşesindeki masanın üzerinde rulolar halinde bir sürüngenin, belki bir yılanın alaca derisi; parlak, siyah bir deri; kremsi, beyaz geyik derisi; samur ve tavşan kürküyle kalm keçe yığılıydı.

Shoe gözlerini kırpıştırıp başını ölçümlerinin üzerine eğdi tekrar. Sesinin kulağı rahatsız eden kaba bir tonu vardı ama ayağımı avuçlarının içine almış bir o yana bir bu yana çevirdiği elleri nazikti.

"Shoe, öncesine dair bir şey hatırlıyor musun?" diye sordum yumuşakça.

"Hayır." Kâğıda bir şey yazmak için duraksadı. "Sadece şimdi biliyordum. Şu andan öncesine dair her şeyi unuttum ben."

Bunu anlayabiliyordum. Ne de olsa yakın geçmişinde o direkt vardı. Burada zaman aldatıcıydı ama o andan beri çok uzun bir süre geçmiş olamazdı. Sırtındaki kırbaç yaraları daha yeni iyileşmiş olmalıydı. "Geçip gidince bu ânı da unutacak mısın?" diye sordum.

İki yana salladı başını. "Bilmiyorum. Belki."

"Shoe, peki ya bu elbiseleri, ayakkabıları ve diğer şeyleri niye yaptığımızı biliyor musun? Hepsi Analık için değil, değil mi?"

Ters bir bakış attı bana. "Çok soru soruyorsun."

"Yanıtlamayacağın sorular."

"Yanıtları bilmiyorum Pin," dedi bitkin bir halde ve ben birden Shoe'nun yüzünün çok solgun ve zayıf olduğunu, yeşil gözlerinin dermansızlıkla gölgelendiğini fark ettim. Ben de mi aşırı iş yükü ve çok az yiyecekten dolayı bir deri bir kemik kalmıştım? Ben de böyle mi görünüyordum? Kendi elimi inceledim: Çok zayıf, çok solgun. Analık'm hizmetindeyken fazla uzun yaşamayacaktık sanırım.

Çok zayıf olan elimi önlüğümün cebine soktum. Yüksük parmağıma geçip elimi ısıttı. Umudum canlandı; göğsümde bir kararlılık düğümü oluştu. "Shoe, bu hisarın duvarlarının arkasında, dışarıda bir şey vardı. Bence ona ulaşmayı denemeliyiz."

Elindeki metal ölçüm aletini düşürünce alet taş zemine çarpıp tangırdadı. Gözlerini kocaman açmış bir şekilde birden ayağa fırladı. Gözlerini dikmiş bana bakarak sırtı odasının soğuk taş duvarına yaslanana kadar geri geri gitti. "Hayır," dedi titreyerek. "Bizi yakalarsa öldürür. Ya da daha kötüsünü yapar. Lanet olsun Pin, bunu konuştuğumuzu bile bilse öldürür bizi." Sanki odasının taş duvarlarından bizi dinleyen bir kulak ya da onu bir asi olarak işaret edecek suçlayıcı bir parmak çıkmasını beklermiş gibi çevresine bakındı.

"Böyle bir şeyin var olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye meydan okudum. "Bir yerden gelmiş olmalıyız, öyle değil mi?"

Hayır anlamında salladı başını. "Hayır. Çok geç olmadan şu ayakkabının kalıbına başlasak iyi olacak."

"Pekâlâ," dedim ama artık çok geçti. Bir terziden daha fazlasıydım ve ne yapacağıma karar vermiştim.

Shoe omuzları gergin bir halde, sarsakça hareket ederek ölçümelerini bitirdi. Sonra ayağa kalkıp elbisemin kaba, gri, yünü kumaşından yapılmış olan biçimsiz bir palto geçirdi üzerine. "Seni dikiş odasına götüreceğim."

Ah, çok centilmence. Belki de dikiş odasına geri dönerken başımı belaya sokmayacağımdan emin olmak istiyordu. Şuh bir reverans yaptım ve Shoe kaşlarını çattı. Ardından odadan çıkıp dar merdivenlerden inerken onu takip ettim. Aşağıya indiğimizde sağa sapmamız gerekiyordu ama ben sola gittim.

Shoe hızlı adımlar atarak bana yetişti. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Sadece merak ettim," diye yanıtladım onu. Merak yeni bir duyguydu benim için ve ben bu duyguya teslim olmak istiyordum. Analık'ın hisarında, daha sonra bir araya getirerek bir plan oluşturabileyim diye, ne tür bilgi parçaları bulabileceğimi görmek istiyordum. Bulduğumuz koridor genişti ve boylu boyunca kapılar uzanıyordu. İsi tüten fenerlerle aydınlatılmıştı ve çıplak ayaklarımın altındaki soğuk, pürüzsüz taşlarla döşenmişti zemini. Duraksayıp bir kapının tokmağını çevirmeye çalıştım. Kapı kilitliydi.

"Burada olmamamız gerek," diye fısıldadı Shoe.

"Benimle gelmek zorunda değilsin." Başka bir kapıyı daha denedim. O da kilitliydi.

Önceye dair hiçbir şey bilmiyordum. Adımı ya da nereden geldiğimi bilmiyordum ama sorular soran ve itaat sınırlarını zorlama riskini alan biri olduğumu gayet iyi biliyordum. Shoe şu anda beni bırakıp gidebilirdi. Zeki biriye yapacağı şey bu olurdu. Büyük bir olasılıkla planım ortaya çıkacaktı ve kendimi o direkte bulacaktım ama o inatçı birisiydi. Onu aslında çok iyi tanımasam da, hakkında bu kadarını biliyordum. Gitmeyip korunç bir gölge gibi ardımda durdu.

Başka bir kapıya uzandım. Bu sefer önlüğümün cebinden yüksüğü çıkardım.

"O ne?" diye sordu omzumun üzerinden.

Shoe dışında biri olsa yüksüğü saklardım ama elimi açtım ve avucumdaki gümüş yüksük parıldadı.

"Öncesinden bir şey bu," diye fısıldadım.

Yüksüğe diktiği gözleri kocaman açıldı. Ardından, şaşkınlığını atmış bir şekilde bana baktı ve ben yeşil gözlerinde bir orman olması ihtimaline inanma arzusunu hissettim. Dizlerim titredi, yüksüğü sımsıkı kavradım. Shoe kollarımdan tutup dengede durmamı sağladı. Bir an için içimdeki zayıf ateş onunkini alevlendirdi ve yüksük parmaklarımın arasından süzülen bir alev topu gibi aramızda birden yanmaya başladı. Yüksüğün ne kadar garip olduğunu hissettim: Gücünü, potansiyelini.

Shoe elini, yumruk yaptığım elimin üzerine koydu. "Saklamaya devam et," dedi kulağı tırmalayan sesiyle.

Olur anlamında başımı salladım, yüksüğü ve bu ateşi kastettiğini bilerek.

"Ne yapabilir?" diye sordu fısıldayarak.

"Hadi öğrenelim," diye yanıt verdim ve yüksüğü parmağıma geçirdim. Sırtımı Shoe'ya dönüp kapının tokmağını tekrar çevirdim. Tokmak döndü. Yüksüğe şöyle bir baktım, o da bir göz kırpması kadar muzip ve gizli bir şekilde parıldadı bana. "Çok teşekkür ederim," dedim yüksüğe. Kapıyı açıp başımı içeriye uzattım. Büyük, yüksek tavanlı oda hareketliydi. Talaş, yanmış tüy ve keten tohumu yağı kokuyordu. On parmağında on marifet olan Jacklerin atölyesiydi burası. Çekiç sesleriyle bir körükten çıkan ısıklık gibi sesler dolduruyordu havayı. Bu gürültülü odaya girip çevreme bakındım. Odanın ortasında dört Jack, tavana asılı bir kancadan sarkan bir halat ve kasnaklar yardımıyla kuş tüyünden yapılmış bir döşegi, her an sağlam bir yatak çerçevesinin üzerinde devrilecekmiş gibi sallanmakta olan döşek yığınının üzerine yerleştirmeye çalışıyordu. Beni ve tam kapının ağzında duran Shoe'yu fark etmediler.

Ancak başka bir Jack bizi fark edip yanımıza geldi. Sıska, buruşuk bir yüzü vardı. "Meşgulüz," diye çıkıştı. "Ve kâhya bir saat içinde bizi denetlemeye gelecek. Bir isteğiniz mi var?" Yakınlardaki bir masanın üzerinde, metal bir çubuğa geçirilmiş olan mavi talep formlarını fark ettim.

“Belli olmaz,” dedim. “Bana bu büyüklükte metal bir kanca yapabilir misiniz?” İstedğim kancanın büyüklüğünü ona göstermek için ellerimi iki yana açtım.

Jack gözlerini dikip baktı. “Bir *kanca*? Sana bir *kanca* yapıp yapamayacağımızı öğrenmek istiyorsun, ha?” deyip alaycı bir kahkaha patlattı. “Küçük hanım, bir örümcek ağı kadar ince ve güçlü ipler eğirmen için bir çıkırık yapabiliriz sana. Çayma koymak için krema alıp gel diye, seni aya uçuracak kanatlar yapabiliriz. Saf altından, bülbül gibi şakıyan bir müzik kutusu yapabiliriz. Bir kanca, ha! Pehl!”

Odanın ortasında, üzerinde döşek yığını olan yatağın tepesine doğru uzandı Jacklerden biri. “Bezelye hazır mı?” diye seslendi yukarıdan diğerlerine. Bir başka Jack, muhtemelen bir bezelye kapıp gelmek için hareketlendi. Gerçi bunun böylesi tuhaf ve kullanışsız bir yatakla ne tür bir alakası vardı anlamamıştım. Yanımdaki Jack’e “Bezelye niye?” diye sordum.

Gözlerini kırıştırıp üzerinde döşekler yığılı olan yatağa bakıp, “Analık’ın emirleri elbette,” dedi.

Lafını bitirir bitirmez atladım. “Ama niye? Bunu ne için istiyor?”

Jack boş boş baktı bana. “Analık’ın emirleri. Tek bildiğim bu, küçük hanım.”

“Neden olduğunu bilmiyor musun yani?”

Omuz silkti. “Bilmek benim işim değil.”

Elbette değildi. Buraya gelme nedenime geri döndüm. “Bana bir kanca yapmanız için size ihtiyacım var Jack. Tepesinde, halat geçirmek için bir gözü ve birinin tırmanmak isteyebileceği bir duvarın tepesine sıkıca geçecek sivri uçları olan bir kanca.”

Yarım adım kadar gerimde, Shoe’nun bir şey söylemek üze-reymiş gibi nefes aldığını işittim.

“Tırmanma kancası demek istiyorsun yani.” Jack burnunu ovuşturdu. “İstek formun var mı?”

“Yok.”

"O halde sana herhangi bir kanca yapamayız."

Shoe beni uyaran kısık bir sesle, "Pin," dedi.

"Sorun yok," dedim. Sonra da Jack'e döndüm. "Her şeyi yapabileceğinizi sanmıştım."

"Her şeyi *yapabiliriz*," diyerek itiraz etti. "Ama bir istek formunun olması gerek!"

Odanın orta yerinde, Jacklerden biri feryat etti. Başka bir Jack döşek yığınının üzerinden aşağıya indi. Döşeklerden birinin dişi atmıştı. Etrafta tüyler uçuşuyordu.

"Hay lanet olsun," diye mırıldandı Jack. "Bir dakika," deyip diğerlerinin yanına gitti.

"Hemen dönerim," dedim Shoe'ya ve Jacklerin yanına gittim. Yatağın üzerindeki döşek yığnında, baş yüksekliğinde bulunan bir döşek sökülmuş ve hâlâ da sökülme devam ediyordu. Bu delikten dışarıya tüyler akın ediyor ve havada kar taneleri gibi süzülerek yere düşüyordu. Elimi tüylere doğru uzatırken bir döşek daha patladı. Ardından bir tane daha. Jackler bir taraftan elleriyle atan dikişleri tutup feryat ediyor, tartışıyor ve bu hata için birbirlerini suçlarken bir taraftan da telaş içinde dökülen tüyleri döşeklerin içine geri koymaya çalışıyorlardı.

"Hadi aslanlar," dedi bizim Jack. "Talep formu bunun bu gece hazır olması gerektiğini söyledi."

"Asla zamanında yetişmeyecek," dedi biri ve burnuna bir parça hav kaçınca hapşırdı. Yüksek döşek yığını devrilmek üzereymiş gibi sallanıyordu.

"Off, başımız belada," diye inledi Jack. "Kâhya yakında gelir. Hepimiz direği boylayacağız."

Diğer Jackler de inledi ve daha genç olan birkaçı ağlamaya başladı. Terden nemlenmiş yüzlerine tüylerle hav parçacıkları yapışmıştı.

"Dikiş iğneniz ve sağlam ipliğiniz var mı?" diyerek araya girdim.

Jack başını yana çevirip bana baktı ve beni elleriyle kışkıkladı. "Git," dedi. "Yardım edemezsin."

“Terziyim ben,” dedim ona.

Gözlerini kırptırdı. “Jack,” diye emretti parmaklarını şaklatarak. “Dikiş iğnesi. Sağlam iplik.”

Tüylere bulanmış olan Jack bunlarla birlikte bir merdiven getirdi. İğneye iplik geçirirken diğer Jackleri önümden itip merdivene tırmandım. Dikişlerimin minicik ve düz olup olmadığının bir önemi yoktu burada. Bir çırpıda sökülmiş olan döşekleri diktim. Ardından da yüksüğü her bir dikişin üzerinden geçirdim. Bu yüksüğün ne gibi güçlere sahip olduğunu bilmiyorum ama belki işe yarardı. “Tamamdır,” dedim merdivenden yere atlarken.

Bizim Jack başını kaldırıp sallanmakta olan döşek yığınınına baktı. Ardından da başıyla çevik bir selam verdi bana. “İyi iş çıkardın.” Sesini alçalttı. “O kancayı istiyorsun, değil mi?”

“Evet, istiyorum.” Sahip olduğum o asi ateşin aynısının Jack’in yüreğinde de olduğunu gördüm. Sadece bir kıvılcımdı ama vardı. Orada. Çabucak sııttım ona.

Yutkundu. “Seni yakaladığımda kancayı bizden aldığını söyleme ona. Tamam mı?”

“Beni yakalamayacak.”

“Peki o halde,” dedi ağır ağır. “Kancanı yapacağız.”

“Teşekkür ederim.” Parmağımdaki yüksük beni uyarırcasına titreşti ve onun, gitme zamanının geldiğini söylediğini anladım. “Yakında gelip alırım,” dedim ve Shoe’yu koridora doğru yönlendirdim. Bu sefer sağa, dikiş odasına doğru döndüm ve Shoe ardımdan gelerek bana ayak uydurdu.

Öfkeliydi. Bunu omuzlarının duruş şeklinden ve çene çizgisinden anlamıştım.

“Denemek zorundayım,” diye açıkladım. Kanca olsa da olmasa da deneyecektim. Durup yüzümü ona döndüm. “Buradan kaçmam gerekiyor.”

“Nereye?” diye sordu kaba bir biçimde. “Kaçmayı becersen bile gidecek bir yer yok.”

“Hayır, var. Öncesi var.”

“Hayır.” Yumruk yaptığı ellerini paltosunun ceplerine sokup kaşlarını çatı bana. “Öncesi yok. Bitti gitti öncesi.”

“Bir sonra var öyleyse,” deyip koridorun sonunu işaret ettim. Kapıdan avluya çıkan, direği ve duvarın arkasındaki yeri. “Her ne varsa oraya gideceğim.”

“Orada senin için bir şey yok,” dedi sevimsizce ve başını iki yana salladı. “Bu kadarı çok riskli.”

“Alabileceğin en büyük risk burada kalmak.”

“Ben...” diye söze başladı ama birden susup gözlerini kapattı. “Direkten daha kötü şeyler var Pin.”

“Shoe, yediğimiz yemek zar zor yetiyor, neredeyse hiç uyumuyoruz, konuşmamıza müsaade edilmiyor, sürekli olarak korkutuluyoruz ve öldüğümüz güne kadar burada çalışacağız.” Ona bir adım daha yaklaştım. Hemen hemen aynı boydaydık. Kulağına fısıldamak için öne doğru eğilirken yanağım yanağına değince irkildi. Dengesini sağlamak için elimi omzuna koydum. “Dokunmuyoruz,” diye fısıldadım. “Öpüşmüyoruz. Âşık olmuyoruz. Bundan daha kötü ne olabilir ki?”

Gözlerini kapattı. Ardından da başını öne eğip bana yaslandı ve rahatladı. Vücudundaki gerginliği ve elinin, kolumun üstündeki ağırlığını hissedebiliyordum. Ben de ona yaslanıyor, verdiği sıcaklık karşısında ben de sıcaklığımı ona geçiriyordum. “Benimle gel,” diye fısıldadım.

“Pin...” Uzun bir süre sonra, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi titrek bir nefes aldı ama bir şey söylemedi. Gözlerini açıp geri adım attı ve solgun yüzünün daha da solgunlaştığını gördüm. “Yapma. Anlar. Seni yakalar. Nihayetinde de...” Konuşmaya devam edemeyince başını iki yana salladı.

Gerçekten dersini almıştı. “Gelmek zorunda değilsin Shoe.” Tahmin ettiğimden çok daha fazla hayal kırıklığına uğramış olmama rağmen sesimin olabildiğince neşeli çıkmasına gayret ettim.

Sonra da Shoe'yu orada bırakıp dikiş dikip duracağım ve Analık'ın hisarının duvarlarının ötesinde beni beklemekte olan önceye, belki de sonraya, Marya'yla kaçışımı planlayacağım dikiş odasına geri döndüm.

B Ö L Ü M

4

SHOE, ATÖLYESİNE ÇIKAN merdivenleri ağır ağır tırmandı. Palto-sunu çıkarıp kancaya astı, kapansın diye kapıya öfkeli bir tekme savurdu ve tezgâhma oturdu. Pin'in ayak ölçüsünün düzgün bir şekilde yazılmış olduğu kâğıt parçası bıraktığı yerde duruyordu.

Pin. Kaçış planı, Shoe'dan daha cesur biri olduğunu gösteriyordu. Onun dışarıda, hisarın duvarlarının ötesinde ne olduğunu bilmesi mümkün değildi. Duvarı aşmayı başarsa bile Analık, izini sürüp onu yakalardı. O zaman da direğe zincirlenen Pin olurdu ve buz gibi rüzgârı çıplak teninde, inen kırbaç darbelerinin neden olduğu derin sızıyı ve yanmayı sırtında hissedirdi.

Kırbaçlandığı gün, nöbetçiler Shoe'yu gece olup hava karancaya kadar direğe zincirlenmiş halde bırakmışlardı. O kadar üşümüştü ki kırbaç yaralarından sızan kan sırtında donmuştu ama acıyı hissetmemesini sağlayacak bir soğuk yoktu. Bu anıyı ait olduğu yere, geçmişe göndermeyi denerken sırtını kamburlaştırıp avuçlarını gözlerine bastırdı.

Zayıf bir nefes alıp gözlerini açtı ve Pin'in ayak ölçülerine dikti gözlerini. Kızın ayakları çok düzgündü. Aklına hisarın soğuk taşları yüzünden buz gibi oldukları geldi.

Kış geliyordu.

Analık için cam pabuçlar yapmak zorundaydı ama ne olur olmaz diye kürk pabuçları da yapacaktı. Aletlerini alıp çalışmaya koyuldu.

İPEÇİN, HAFİF VE HOŞ, tende ay ışığı gibi yumuşakça akmasına rağmen çok güçlü bir kumaş olduğu gerçeği muhtemelen sadece bir terzinin, benim gibi zavallı bir terzinin bile bilebileceği bir şeydi. İpek, balo elbisesi için iyiydi, halat yapmak için de.

Dikiş odasında, başım öne eğik bir şekilde dikiş dikiyordum. Bulabildiğim her bir ipek kırpıntısını ve ipek ipliği aşırıdım. Kâhya diğer terzilerle meşgulken halatımı dikiyordum. Halatım dar, örgülü ve iyi dikilmişti. Geçen her saatle birlikte daha da uzuyordu ama henüz yeterli değildi. Kâhya ne işler çevirdiğimi anlamak için sürünerek gelip yakınlarımda bittiğinde, ipek halatımı önlüğümün altına saklıyordum ve kâhya da dikey yarıklı gözlerini kırıştırtıp çatallı dilini hareket ettirdikten sonra yanımdan uzaklaşıyordu. Diğer terziler yan yan bakıyordu bana. Hatta bazıları masanın altından ipek kırpıntıları gönderiyordu ama tek kelime etmiyorlardı. Kambur terzi bile sessiz kalmıştı. Yakalandığımda işlediğim suç çok daha büyük olacağından belki de şimdilik doğru zamanı bekliyordu.

Oysa yakalanmak gibi bir niyetim yoktu benim.

Kulağına fısıldamak için Marya'ya doğru biraz daha eğildim. "Giderken seni de yanıma alacağım."

Marya yanıt vermedi. İfadesiz bir yüzle, dikmekte olduğu önlüğe baktı. Bir ürpertiyle birlikte, artık onun tam olarak Marya olmadığını, sadece bir terzi olduğunu fark ettim.

Kâhya sırtını bize dönünce, "Köyüne geri dönüp yakışıklı

sevgilinle evlenebilirsin,” diye fısıldadım. “Ondan sonra tekrar mutlu olursun.”

Marya’nın solmuş mavi gözleri bir anlığına ışıldadı ama konuşmadı.

Bir öğleden sonra serin, nemli hava dikiş odasının köşelerinde gizli gizli dolaşırken ve parmaklarım fazla çalışmaktan gerginleşmişken Shoe’nun odaya girmesi beni şaşırttı. Çok hızlı bir bakış attı bana. Sadece yeşil bir ışık görmüştüm ama bu, kalbimin çarpmaya başlamasına yetmişti.

Başımı itinayla eğik tuttum ama onun varlığından haberdar benim karıncalanıyordu. Omuzlarının belirginliği. Bir talebi kâhyayla alçak sesle tartışırkenki kaş çatışı. Son görüşmemizden bu yana, dilin kırık dişe takıldığı gibi onu düşünüp duruyordum. Onu odasında, başı tezgâhının üstüne eğilmişken maharetli elleri hızlı hızlı çalışırken hayal ettim. Merakımı cezbetti. Bu duvarların dışındaki dünyayı hiç düşünüyor muydu acaba?

Öpüşmüyoruz demiştim ona daha önce. Onunla öpüşmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Ancak başımı işimin üzerine eğmiş bir halde, oturduğum yere mihlanıp kaldım. Shoe gitmeden önce kaçamak bir bakış attım ona. Çıkık elmacık kemikleri kızarmıştı. Onun da her hareketimin ve her soluğumun farkında olduğunu biliyordum.

Sonra gitti.

Onu doğru düzgün tanıımıyordum bile ancak buradan onsuz ayrılmak istemiyordum.

KÂHYA MEŞGULKEN kulaklarımı dört açıp, elbisemin etekleri yere değebilsin diye öne doğru kayıp bankın ucuna oturdum. İnce, ipek halatımın ne kadar uzun olduğunu anlamak için yumağı açıp halatımı ölçerken yerdeki kısmını eteğimin altına sakladım. Kaç kol boyu halata ihtiyaç duyardım acaba? Bundan daha fazlası gerekliydi sanırım. Dikkatle halatımı geri toplayıp önlüğümün

altında, kucağımda biriktirdim. Uyumak için kıvrılan bir kedi-
den daha büyük olmayan, ağır bir yığın oluşturunuyordu. Henüz
yeterince uzun değildi ama neredeyse tamamlanmak üzereydi.

Shoe'nun ağırlığını çekerti sanırım. Benimle gelecek olursa
tabii.

Ani bir hareket beni hesaplamalarımın koparıp aldı. Marya
bankta sallanıyordu. Fal taşı gibi açtığı gözlerini karşısına dik-
mişti. Dudakları belirgin bir çizgi halindeydi. Kenarını dikmekte
olduğu önlük yere düştü.

Odanın karşı tarafında bulunan kâhyanın sırtı hâlâ bize dö-
nüktü.

Marya ayağa kalkıp sallandı.

“Dur,” diye fısıldadım.

Marya titreyen elini omzuma bastırıp oturduğum yerde beni
tuttu. Konuşmadı. Ardından sendeleyerek kapıya gitti ve açıp dı-
şarıya çıktı. Bir an için gözlerimi dikip ardından baktım. Daha çok
erkendi. Hazır değildim. Direği boylamak mı *istiyordu*? Gittiğini
görmemişim gibi yapabileyim diye gözlerimi hemen işime çevir-
dim ama her bir kasım, her bir sinirim korku ve endişeyle gerildi.
Kulaklarım dikiş odasının dışından gelen bir sesi, tekrar yakalan-
dığında Marya'nın atacağı çılgınlıkları duymak için çabaladı.

Ancak hiçbir şey gelmedi. Sadece sessizlik.

Mum alevleri titreşti. Diğer terziler başlarını eğerek çalıştılar
ama bekleyişleri gergindi. Kâhya derisi buruşmuş, yaşlılık lekesi
dolu elleri olan terzinin yaptığı bir hatayla meşguldü. Kâhya bir
tarafıdan tıslayıp bir tarafıdan da dikey yarıklı gözlerini dikmiş ba-
karken, kadın titreyerek yapmış olduğu hatalı dikişi söktü.

Sonunda kâhya doğruldu. Dönüp odada göz gezdirince
Marya'nın yerinin boş olduğunu gördü.

“Tısssss,” diye soludu. Gözlerinde bir şey (korku muydu bu?)
yanıp sönmüştü. Yıldırım hızıyla gidip kapıyı açtı ve nöbetçilere
seslendi. Ardından dışarıdan, koridordan bağırış sesleri ile telaş
içindeki ayak ve pençe sesleri geldi. Derken...

Sessizlik.

Bir süre hiçbir şey olmadı.

Marya'nın yeri boş kaldı. Halatımı, bankımın altındaki kırpıntı yığınının altına sakladım. Gerinme idmanlarımız, kıt yemeğimiz ve uykumuz için dışarı çıkarılıyorduk. Sonra geri gelip dikiş dikiyorduk. Yaşlı terziler daha çok hata yapıyorlardı. Elleri titriyor, gözleri yaşıyordu. Kâhya da giderek artan bir zorlamayla tıslıyordu onlara. Havadaki gerilim daha da belirginleşip daha kasvetli bir hal aldı. Terziler kullanabileceğimden çok daha fazla ipek kırpıntısı veriyorlardı bana. Başımı aşağıda tutup Marya'ya ne olduğunu merak ettim. Uzun zamandır yoktu. Kaçıp gitmiş olmalıydı. Halatım, bitmiş bir halde kucağımda duruyordu.

DİŞARIDAN, YAKLAŞAN ayak sesleri ve sert emirler duyuldu. Kapı birden açıldı ve çıplak kuyrukları arkalarında sallanan birkaç nöbetçi daldı içeriye. Memnuniyetsizliğini tıslayarak belirtmekte olan kâhya da yılan gibi sürünerek onları takip etti. O da dersini almıştı.

Kâhya pullu ellerini ovuşturdu. "Sessizce ayağa kalkın," diye emretti.

İşlerimizi bırakıp ayağa kalktık. Halatımı bankın üzerine, kenarını diktığım elbisenin altına sakladım. Göğsüme bir sıkıntı oturdu. Bizi nereye götürüyorlardı? Yanımdaki terzi, en yaşlı olan, kendisini oturduğu yerden kaldırmak için derisi büzülmüş ellerini masaya dayadı. Ben de bir elimle kolunu tutup dengesini bulmasına yardımcı oldum. Bizler kapıya doğru götürülürken en yaşlı terzi bana yaslandı.

Koridorda domuz burunlu iki nöbetçi bekliyordu. Işıktan dolayı gözlerimizi kırpıştırarak avluya çıkarken titrek kulakları kürk kaplı dört nöbetçi daha katıldı bize. Gökyüzü griydi. Bu gökyüzünde güneş açmaz mıydı? Ayaklarını sürüyen yaşlı

terzilerin yanında yürürken soğuktan titriyordum. Nöbetçiler bizi direğin, direğin tahtasına çarparak şakırdayan zincirlerin ve kelepçelerin yanından geçirip avlunun karşı tarafındaki, hisarı ve avluyu çevreleyen yüksek duvara doğru yönlendirdi.

Bu duvarı görmek için getirilmiştik.

Duvar tahminimce iki uzun adam yüksekliğindeydi ve kolum kalınlığında gri, dikenli çalılarla kaplıydı. Çalıların üzerinde de hançer uzunluğunda ve keskinliğinde bir sürü diken vardı.

Duvarın ortalarında bir yerde Marya'nın bedeni, kurumuş kandan dolayı kabuk bağlamış dikenlere takılıp kalmıştı. Devasa bir bez bebek gibi görünüyordu. Sırtı bize dönüktü; başı yana doğru düşmüştü ve kana susamış dikenler, şişmiş kollarıyla bacaklarına batmıştı. Duvara tırmanırken dikenler tarafından bıçaklanmıştı Marya. Ölsün diye de orada öylece bırakılmıştı.

Nöbetçiler hiçbir şey söylemedi. Kâhya ağzı hafifçe açık bir halde duruyordu. Kan kokusunun tadını alabilirmiş gibi çatalı diliyle havayı yokladığını gördüm. Diğer terziler Marya'nın bedenine kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini parke taşlarına dikmişlerdi.

Gözlerimi bedeninden ayıramadım. Kollarımla bacaklarım kurşun gibi soğuktu. Kalbim göğsümde tir tir titriyordu.

Dikenlere takılmış bedenin kolu kıpırdayınca gözlerimi kırıpıştırıp nefesimi tuttum. Hava durgun ve ağırdı. Sonra hafif bir inilti duydum. Bir damla kan Marya'nın dikenlere geçmiş ayağından süzülüp başparmağında toplandı ve ardından parke taşlarının üzerine düştü.

Kâhyaya döndüm. "Hâlâ yaşıyor," dedim soluk soluğa.

Kâhya dikey yarıklı gözleriyle yan yan baktı bana ama konuşmadı.

Uzanıp kâhyanın elbisesinin koluna dokunma cüretini gösterdim. "Oradan indirmeliyiz onu," dedim daha yüksek sesle.

"Bu bir ders," dedi kâhya. "Kalacak."

"Hayır," dedim çılgınlar gibi ve duvara doğru hareketlendim

ama kâhya kolumu yakalayıp diğer kolunu hızla belime doladı ve beni yanında tuttu.

“Dur,” diye tısladı. Çatalı dilinin kulağımda kıpraştığını hissettirdi. “Dur. Yoksa cezalandırılırsın.” Başıyla duvarı işaret ederek onun ne demek istediğini anladım. İtiraz edersem Marya’nın yanındaki dikenlerin üzerinde yerimi alacaktım.

Titreyerek kâhyanın yanında durdum. Başka bir inilti duyabilmek için kulaklarımı zorladım ama hiçbir şey işitmedim. Ona yardım etmek, dikenli çalılara tırmanıp onu dikenlerden kurtarmak ve en azından ölürken üşümesin diye onu bir battaniyeye sarmak istedim. Yakışıklı, genç sevgilisinin onu beklediğini fısıldamak istedim fakat bunun için artık çok geçti.

Soğukkanlılıkla, bu dersin aslında benim için hazırlandığından emin oldum birden. Tüm bedenimi korku ve endişe kapladı; tenim karıncalandı. Shoe, Analık’ın kaçmayı planladığını öğrettiğini söylemişti. Analık biliyordu. Biliyor *olmalıydı*. Hatta şu anda nöbetçilerin saklı halatı bulduğundan emindim. Jack’i tırmanma kancasıyla ilgili sorguluyorlardı. Shoe’dan da haberdar olmalıydı. Onun başını daha da çok belaya sokmuştum. Shoe’nun artık buna dayanamayacağını biliyordum. Marya gibi o da çökecekti. Shoe haklıydı. Aynı anda vücuduma hem ateş bastı hem de soğuk ve dehşetten ürperdim. Dikiş odasına geri döndüğümüzde beni orada bekliyor olacaktı.

Kalbim küt küt atıyor, dizlerim titriyordu. Boynumun arkasındaki, iyileşmekte olan değnek izleri yandı ama yapabildiğim tek şey, diğer terzilerle birlikte sessizce dikilmektir. Yüksüğüm-den güç alayım diye elimi cebime soktum ama ilk defa ısınmadı.

Marya’nın bembeyaz ayağından parke taşlarının üzerine kan damlaları düşüyordu. Bir damla, iki damla, üçüncü ve dördüncü damla.

Uzun bir süre sonra kan damlaları düşmeyi kesti. Sessizce, yumuşak bir şekilde göçüp gitti Marya. O artık dikenlere takılı kalmış, rüzgârda sallanan bir bedenden ibaretti.

Kâhya tısladı ve nöbetçiler bizi tekrar parke taşlı avlunun karşı tarafına geçirip dikiş odasına doğru götürdüler. Suçlayarak üzerime doğrultulacak parmağı, nöbetçileri ve bağrısları beklerken nefesimi tuttum ama her şey sakindi. Uzun masaya yerleştirildik. Titreyen parmaklarla iğnelerimizi, ipliklerimizi, damasko kumaşlarımızı ve kadifelerimizi aldık.

Keşfedilmemiş olan ipek halatım kucağımda, önlüğümün altında bir ağırlık oluşturunuyordu. Duvarı görmüş olduğumdan, halatımm yeterince uzun olduğundan emindim artık.

Belki de Analık biliyordu.

Bilip bilmemesinin bir önemi yoktu.

Marya'nın bedenini indirmeyeceklerdi. Orada bir ders olarak asılı kalacaktı.

Ancak ironik bir biçimde aldığım dersin, onların niyet ettiği şeyle yakmdan uzaktan bir alakası yoktu. Onların vermek istediği ders, kaçmak için daha kararlı olmama neden olmuştu.

DIRSEĞİMİN YANINDAKİ, balmumundan yapılmış mum eriyerek sonuna kadar yandı. Şu âna kadar, kaçışımı planlamaya nasıl devam edeceğimden emin değildim ama mumum yavaş yavaş sönerken halatı bankın altına saklayıp ayağa kalktım. Kâhya beni görüp sürünerek yanıma geldi.

Başımı sahte bir uysallıkla öne doğru eğerek, "Daha fazla muma ihtiyacımız var," diye açıkladım. "Gidip alayım isterse-
niz."

Kâhya gözlerini dikip uzunca bir süre bana baktı. "Pekiiii," diye fısıldadı. Ardından da mavi bir istek formu yazıp beni kapıya doğru götürdü ve mumcuları nasıl bulacağımı söyledi.

Doğrudan mumcuların atölyesine gittim. İstek formu karşılığında, balmumundan yapılmış en iyi mumlarla dolu bir kutu verdiler bana. Rica edince fazladan bir, iki mum daha eklediler. Kutuyu dikiş odasına doğru götürürken yolda birkaç kez durup

altın ip eğiricilerle ve fırıncılarla laflayarak ortamı kokladım biraz. Planım için biraz daha bilgi topluyordum.

Gecikmiştim ve ondan uzak durmam gerekiyordu ama yapamadım. Buradan kaçarsam en azından Shoe'yu bir kez daha görmem gerekiyordu. Bu yüzden onun atölyesine çıkan merdivenleri tırmandım ve mum kutusunu yere bırakarak kapısını tıklattım.

Yanıt gelmedi.

Kapıyı sessizce açtım. Oda geniş değildi. İçeride sadece malzemelerini ve aletlerini koyduğu raflar, bir tezgâh, bir masa ve bir sandalye vardı. Shoe öne düşmüş başını bir koluna yaslanmış halde masada oturuyordu. Odaya girip kapıyı ardımdan kapattım ve onu daha iyi görebilmek için masaya yaklaştım.

Çalışırken uyuyakalmıştı. Bir kömür kalemi vardı gevşemiş parmaklarının arasında. Bir kâğıdın üzerine rakamlar not etmişti; tahminimce ayakkabı ölçümleriydi bunlar. El yazısı düzgündü. Bir de bir ayakkabı eskizi çizmişti kâğıda. *Mavi-yeşil saten* yazıyordu. *Çay saati elbisesiyle uyumlu. Alçak topuklu.*

Yüzünü inceledim. Darmadağınık saçlarının bir buklesi, bir gözünün üzerine düşmüştü. Onu daha iyi görebileyim diye parmaklarım bu bukleyi yana almaya can atıyordu. Ona doğru biraz daha eğildim.

Marya'nın haklı olduğunu fark edince midem hafifçe kasıldı. Çok hoş biriydi. Ona hâlâ yakışıklı demezdim kesinlikle çünkü *yakışıklılık* aslında sadece yüz hatlarının yavan düzgünlüğünden ibaret bir şeydi. Oysa onun yüzünde uyurken bile dikkatimi çeken bir şey vardı. Belki de çenesindeki keskin hat ya da uyanırken neredeyse ciddi ve acımasız görünen dudaklarındaki yumuşamaydı, hatta inatçılığını gizleyen, şaşırtıcı derecede uzun kirpikleri bile olabilirdi bu.

Elindeki kalem, masanın üzerine düşüp ses çıkarınca Shoe kırıpıştırarak açtı gözlerini ve orada olduğuma inanamıyormuş gibi, yarı uyur halde gözlerini üzerime dikti.

“Selam,” diye fısıldadım titrek bir sesle.

Alnını ovuşturarak oturduğu yerde doğruldu ve bu, saçlarının dikleşmesine neden oldu. “Selam,” dedi uyuklu bir halde. Başını sağa sola sallayıp dikkatini topladı. “Pin,” dedi daha uyanık bir şekilde. “Ne işin var burada?”

Kalçamı masaya dayayarak dengemi sağladım. “Tekrar sormam gerekiyordu. Benimle gelmeni istiyorum.” Dikkatle uzanıp elimi göğsüne dayadım. Önce gömleğinin kaba dokumasını, sonra da teninin sıcaklığını hissettim parmaklarımın altında, peşinden de hızlanan kalp atışlarını.

Elini elimin üstüne koydu. Ardından da konuşamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Sence dışarıda ne var?” diye sordum. Ona biraz daha sokulup tuttuğu elimi, avuçlarımız birbirine bakacak şekilde çevirdim. Parmaklarımız birbirine geçti.

“Bilmiyorum,” dedi. “Avlanan kurtlar. Sis ve hiçlik.”

“Korkuyorsun,” dedim tüm çıplaklığıyla.

“Elbette korkuyorum.” Elini elimden çekti. “Bizim gibiler için öncesi yok Pin, sonrası da.”

Gerçekten de tüm dünyasının, hisarı çevreleyen dikenli çalı kaplı duvarla sınırlı olduğuna inanıyordu. “Sahiden gelmeyecek misin yani?”

Bakışlarını yere indirip hayır anlamında salladı başını.

Gözpınarlarıma yaşlar hücum etti ama gözlerimi kırıştıtarak akmalarına engel oldum. “Bana bir iyilik yapar mısın?”

Evet anlamında salladı başını ürkek bir şekilde.

Çıplak ayağımı havaya kaldırıp sağa sola oynattım. “Birkaç gün sonra tekrar bir model iste. Bu, dikiş odasından çıkabilmem için bir bahane olur bana. Böylece hisardan çıkabilirim. Bunu yapar mısın?”

“Evet,” dedi sert bir sesle.

Gözyaşları tekrar yaşarınca beni ağlarken görmesini istemeyerek arkamı döndüm. Güçlü olduğumu düşünmesini istiyordum.

Kapıya gidip tokmağı çevirdim ve koridora çıkıp oraya bıraktığım mum kutusunu almak için eğildim. Bu esnada hiçbir şey demedi.

Ardından telaşlı bir ayak sesi duyuldu ve onun sıcaklığını omzumda hissettim. "Pin," diye fısıldadı. "Gitmeden önce gelip veda et."

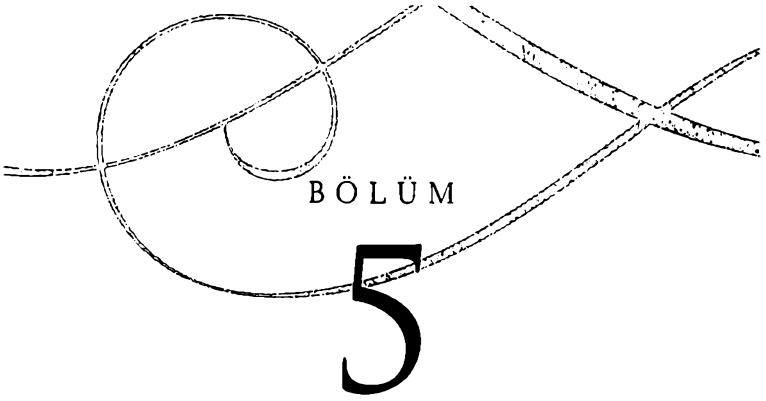
Olur anlammda başımı sallayıp hızla uzaklaştım.

KÂHYA GERGİNDİ. Nöbetçiler dikiş odasına girip çıkıyorlardı, her zamankinden daha fazla dikkatliydiler. Marya'nın kaçma girişimi hakkında konuşurken yakalanmanın cezası direkte elli kırbaçtı. Bunu biliyor olmamıza rağmen herkes gizli gizli bu olayı konuşuyordu. Teftişler, fazladan dikkat ve cezalar olacağı söylenmişti bizlere.

Shoe, modelini tekrar çağırdığında hazırdım ve uzun zamandır ya da zamanın çok yavaş geçtiği bu yerde uzun gibi gelen bir zamandır bekliyordum. Diktiğim ince ipek halatı, bol ve yünlü elbisemle kombinezonumun altından belime doladım. Gümüş yüksüğüm avucumun içinde kor gibi yanıyordu. Kâhya tıslayarak emirlerini yağdırırken temkinli bir şekilde ayağa kalkıp başımı öne eğdim ve odadan dışarıya süzüldüm.

Dışarıda gökyüzü griydi ve dondurucu bir sis, avluda yılan gibi kıvrılarak dolaşıyordu. Shoe'nun odasına yollanırken, mum almaya giderken bulduğum sapa bir yerdeki gizli odaya uğrayıp diğer malzemelerimi aldım ve bunları önlüğüme doldurdum.

Vakit gelmişti.

BÖLÜM 5

PIN KAPIYI TIKLATIP ATÖLYEYE girdiğinde Shoe yapmakta olduğu kürk pabuçların tekini bitirmek üzereydi.

Pin'i görür görmez onun farklı olduğunu anlamıştı. Daha önce sert ve bir parça muzipti Pin; şu andaysa sert ve kararlı görünüyordu.

"Bu arada haklıydın," dedi. Önlüğüne doldurduğu malzemeleri yere boşalttı. Balmumundan yapılmış bir mum yuvarlanıp Shoe'nun ayaklarına çarptı. Ardından eğilip elbisesinin eteğini dizlerine topladı ve ellerini eteğinin altına soktu. Bu, Shoe'yu telaşlandırmıştı. Pin'in, beline dolanmış ince bir halatı çözmekte olduğunu görünce bir parça rahatladı. Halat, bir yığın şeklinde Pin'in çıplak ayaklarının dibine düştü. "İşte. Sanırım yeterince uzun." Çömelip halatı sarmaya başladı.

Shoe, kunduracı bizini tezgâha saplayıp boğazını temizledi. "Hangi konuda haklıydım?"

Pin gözlerini kaldırıp ona baktı. Koyu renk, kısa saçların bir buklesi gözlerinin üzerine düşünce onu sabırsızca eliyle itti. "Direkten daha kötü şeyler olduğu konusunda," dedi kısaca.

Başıyla onayladı. Pin'in ziyaretinden sonra Jacklerden biri, deri istek formuyla gelip ona bir terzinin kaçmak için duvara çıkmaya yeltendiğini fısıldamıştı. O an kalbine bir hançer saplandığını hissetmişti çünkü bunun Pin olduğundan emindi.

"Yok, o değil," demişti Jack. "Seninle birlikte olan kız değil. Başka biri. Kâhyamız biz Jackleri duvara saplanıp kalmış kızı görmeye götürdü. Ders alalım diye."

Shoe'nun fare kuyruklu, aşırı meşgul kâhyası onu duvara götürmekle uğraşmamıştı. Zira o, dersini direkte almıştı zaten.

Jack odaya kaçmak bir bakış atmıştı. "Kızına kancanın hazır olduğunu söyle."

Pin halatı sarmayı bitirip doğruldu. "Hoşça kal demeye geldim."

Shoe eğilip ayaklarına yuvarlanmış olan mumu aldı ve Pin'e uzattı. Elleri birbirine değdiğinde uzunca süren bu dokunuşun kavurucu sıcaklığını hissetti. Pin uzun uzun baktı ona ve Shoe, onun tekrar aynı şeyi sorduğunu anladı. *Yapamam* demek istedi ama kelimeler boğazına düğümlenip kaldı. Kız başını bir aşağı bir yukarı salladı ve mumu alıp malzeme yığınınına ekledi. Bedeni yaşlı bir adamınki kadar tutulmuş olan Shoe (çok uzun süredir tezgâhının üzerine kapanıp kalmıştı) kendini zorlayarak ayağa kalkıp odanın en karanlık köşesine gitti. Aslında cam pabuçları yapması gerekirken onların yerine yaptığı botları çıkardı karyolasının altından. Onları beceriksizce Pin'e uzatırken, "Al," dedi. "Bunlar senin için."

Pin'in gözleri kocaman açıldı. "Aaaa." Hemen yere oturup sol ayağına geçirdi botun bir tekini. "Tam oldu."

"Elbette tam olacak." Neticede model olarak Pin'in ayağını kullanmıştı. Pin'in ayaklarını sıcak tutsun diye botları samurla kaplamış ve Analık için yapması gereken dans pabuçları gibi zarif ya da narin yapmak yerine sağlam da yapmıştı. Bunlar uzun mesafeleri yürüyerek kat etmek, izi sürülürken koşmak için yapılmış botlardı.

Pin çabuk bir el hareketiyle botun diğer tekini de sağ ayağına geçirip bağcıklarını bağladı. "Başın belaya girmez mi?"

"Girmez. Artık parçaları kabaca birleştirdim." Aslında Pin iz bırakmadan kaçabilirse bir sıkıntı olmazdı. Ancak Shoe'nun yapmış olduğu botlar ayağındayken yakalanırsa, ki yakalanması kesindi, başı belaya girecekti. Bizzat Analık'ın kendisi sorgulasa bile Pin'in bu botların, kaçıışı için özel olarak yapıldığını söylemeyeceğini biliyordu. Shoe'nun direği boylama ihtimali epey yüksekti, bu yeterince fena olabilirdi ama daha beteri de vardı.

Pin ayağa kalkıp botların nasıl oturduğunu görmek için ayaklarını sertçe yere vurdu. "Muhteşemler. Teşekkür ederim." Eğilip yerden aldığı halatı koluna attı ve diğer malzemeleri tekrar önlüğüne doldurdu. Mum tekrar yuvarlandı. Pin doğrulurken zencefilli ekmek gibi kokan, kâğıt kaplı kare bir paket önlüğünden yere düştü. "Aman!" dedi Pin.

Shoe yere düşenleri toplamak için eğildi. "Ben taşıyayım bunları," dedi çünkü henüz Pin'e veda etmeye katlanamazdı. "Jacklerin atölyesine kadar sadece. Sana tırmanma kancasının hazır olduğunu söylememi söylediler. Kullanabileceğin bir çuvarları da vardır."

Pin daha önce de bir kez yaptığı gibi muzip bir şekilde sırıttı Shoe'ya ve ona küçük, kadife bir torba verdi. Shoe torbayı alırken metal bir tıkırtı duyuldu.

"Bu da var. İp eğiricilerden altın. Öncesine vardığımda paraya ihtiyacım olacak."

Pin buradan çıkacağına gerçekten inanıyordu.

Shoe, onun buradan çıkamayacağını biliyordu. Yine de palto-sunu giyip para torbasını cebine yerleştirdi ve Pin'in ardından, elinde zencefilli ekmek paketi ve birkaç mumla birlikte atölyesinden çıktı.

VAKİT GELMİŞ olduğundan, içimde mum alevi gibi yanmakta olan umut ışığı, bir şenlik ateşine dönüştü. Marya'nın tutunacak hiçbir şeyi yoktu, pes etmişti ve çaresizce duvara doğru atılmıştı ama benim bir planım ve malzemelerim vardı. Buradan çıkmayı başaracaktım ve sonrasında da Shoe için geri dönüp onu ve diğer tüm köleleri kurtaracaktım.

Shoe'nun peşi sıra hisarın loş koridorlarından geçip merdivenlerden aşağıya indim ve Jacklerin atölyesine gitmek üzere sola döndüm.

Koşuşturan ayak sesleri duyuldu ardımızdan. Daha arkama dönüp ne olup bittiğine bakamadan Shoe beni birden daha karanlık bir koridora doğru çekti. Tam itiraz etmek üzereyken bir eliyle ağzımı kapattı. Avuç içindeki ve parmaklarındaki nasırların sertliğini hissettim yüzümde. "Şşşş," diye fısıldadı kulağıma. Yanımızdan paldır küldür geçip koridorun sonuna doğru ilerledi ayak sesleri. Beni bırakan Shoe köşeye yanaşıp çevreyi kolağan etti. Sonra da omzunu duvara yasladı. "Bir şey oldu."

"Devam etmem lazım," dedim önlüğümün iki ucundan tutarak.

Suratını asıp evet anlamında başını salladı ve tekrar etrafı kolağan ettikten sonra beni tutup karanlık koridora çıkardı. Kulaklarımızı dört açmış bir şekilde, koridorları hayalet gibi sessizce geçerek on parmağında on marifet olan Jacklerin atölyesine doğru ilerledik.

Bir elimle, dolu önlüğümün uçlarını tutarken yüksüğü parmağıma geçirip kapının tokmağını çevirdim.

"Sessiz," diye fısıldadı Shoe.

Evet anlamında başımı sallayıp çok az araladım kapıyı.

Odanın içinde bir kargaşa vardı. Jacklerin feryatları kapıdan dışarıya süzüldü. Bir an için havada girdap çizerek dönen talaş ve kuş tüyleri ilişti gözüme. Jacklerden bir tanesi kapıda olduğunu fark edip aceleyle kapıya geldi. Bu, bizim Jack'ti.

"Şşşş, şşşş," diye fısıldadı sağını solunu kollayarak. "Buraya gelmemeliydin."

“Tırmanma kancasına ihtiyacım var,” diye fısıldadım kapı aralığında. “Bir de varsa fazladan bir tane sırt çantasına. Neler oluyor içeride?”

“Habersiz teftiş,” dedi titreyen bir sesle. “Burada bekle.” Kapı yavaşça kapandı.

Shoe’nun yanına, duvara yaslandım. Başını uzatmış, gergin bir şekilde hisarın başka bir bölümünden gelen sesleri dinliyordu.

“O mumu biraz daha sıkarsan,” diye fısıldadım, “balmumu birikintisine dönüşecek.”

Bana kötü bir bakış atıp mumu bana uzattı.

Kapı aralandı ve Jack bana bir sırt çantası verdi. Ben de onu Shoe’ya verdim. Ardından da paçavralara sarılı ağır bir şey uzattı. “Kancan,” diye fısıldadı. “Acele et. Biliyorlar. Seni arıyorlar.”

Kalbim avlanmış bir tavşan gibi göğsümde tir tir titredi. Yanımda duran Shoe kireç gibi bembeyaz kesildi.

Jack’in arkasında kalan atölyeden bir nöbetçinin bağrıışları duyuldu.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Jack. “Direğe götürölüyöruz hepimiz.” Hafifçe dönüp omzunun üstünden geri baktı. “Geliyorlar,” diye fısıldadı telaşla. “Kaç!” Uzanıp eliyle git işareti yaparak kovaladı beni ve kapıyı küt diye kapattı.

Sendeleyip Shoe’ya çarptım ve önlüğümün uçları elimden kaçınca tüm malzemelerim yere döküldü.

“Of, lanet olsun Pin,” diye fısıldadı Shoe boğuk bir sesle. Çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, yerdeki malzemeleri toplayıp sırt çantasına tıktırıyordu. Tırmanma kancası hâlâ elimde ve halatım da omzumdaydı. Shoe bir mum alıp çantaya tıktı.

“Shoe, bırak onu,” dedim. “Atölyene geri dönmelisin.” Sırt çantasını ondan almak için uzandım ama irkilip birden çantayı geri çekti ve sırtına taktı.

“Hayır,” dedi. Loş ışıktaki gözleri yemyeşil görünüyordu. “Seninle geliyorum.” Elimi yakalayıp beni koridordan aşağıya, avluya doğru çekti. Ardımızda, atölyenin kapısına pat pat diye

vurduklarını duydum. Jack kapıyı bir şekilde kilitlemiş olmalıydı. Nöbetçiler peşimizden gelmek için kapıyı açmaya çalıştılar.

“Hadi,” dedi Shoe.

Bir köşeyi hızla döndük. Ardımızda atölyenin kapısının güm diye açıldığını ve koşuşturan ayak seslerini duydum.

Nefes nefese Shoe’nun peşinden gittim. Bir köşeyi döndü. Kolunu yakaladım. “Hayır, buradan,” dedim soluk soluğa. Shoe hızla dönüp bir koridordan başka bir koridora, oradan da mum almaya gönderildiğimde keşfettiğim daha küçük bir kapıya doğru ilerlerken beni takip etti. Kapıyı hızla açıp beni içeri çekti ve koşarak avluyu geçmeye başladık. Yolun yarısında Shoe’yu çekerek durdurdum.

Çıldırılmış gibi bakan gözlerle duraksadı. “Pin, geliyorlar!”

“Bir dakika,” deyip paçavralara sarılı olan kancayı yere koydum. Hisardan gelen bağırışmaları ve bir şeylere çarpmanın yarattığı pat küt seslerini duyabiliyordum. “Shoe, yüzünü duvarın olduğu tarafa dön,” dedim. “Nerede olduğundan emin ol ki duvarı iskelemayalım.” Hiç itiraz etmeden dediğimi yaptı.

Yüksüğü bulmak için elimle önlüğümün cebini yokladım. Parmağıma geçirince ısınıp parıldadı.

Çömelip yüksüğü takmış olduğum parmağımla pürüzsüz parke taşlarına hafifçe vurdum. “Isıdan daha fazlasına ihtiyacım var,” diye fısıldadım. “Duman ver bana.” Bir an için gözlerimi kapattım. Eğer bu işe yaramazsa duvara bile ulaşamayacaktık. “Bizi gizleyecek yoğun bir duman.” Çabucak yüksüğü cebime koyup kancayı yerden aldım ve Shoe’nun elini tuttum. “Bırakma.”

Biz avlunun diğer ucundaki duvara doğru gitmeye başlar-ken parke taşların arasından yoğun bir duman sızmaya başladı. Attığımız her adımda daha da yoğunlaştı. Geriye doğru bir bakış attım. Hisar, kalın bir sis perdesinin ardında kalmış gibiydi. Tekrar baktığımda hisar görünmüyordu artık. Yükselmekte olan sıcak bir bulut kaplamıştı etrafımızı. Shoe’ya daha çok yanaştım.

“Duvarı kestirebiliyor musun?” diye fısıldadım. Gözlerim kesif dumandan sulanıyordu.

Shoe öksürdü; ardından evet anlamında başını salladı ve yolumuza devam ettik.

Duman etrafımızda girdap çizerek döndü. Hisarın olduğu taraftan nöbetçilerin birbirlerine seslendiklerini duydum. Sesleri çok uzaktan geliyordu sanki. Dayanıklı botlarım parke taşlara sağlam basıyordu ve Shoe bizi istikrarlı bir şekilde ileriye doğru yönlendirdi. Etraf sakinleşmişti. Ayak seslerimiz bile hafiflemişti. Solumuzda yüksek, ince bir şey belirdi birden. Zincirleri sarmakta olan direk bu. Shoe’nun iyi olduğundan emin olmak için dönüp ona baktım ama o elimi yakalayıp yüzü ileriye dönük bir şekilde azimle ilerlemeye devam etti.

Sonunda duvara vardığımızda Shoe elimi bıraktı. Duman aramızda başka bir duvar oluşturmuştu; koyu gri gökyüzü tehditkâr bir şekilde alçaldı başımızın üzerinde. Kalm, gri dikenli çalılar, duvarı yılan gibi sarıyordu. Birkaç grimsi yaprak dışında bir şey yoktu üzerlerinde. Hiç diken göremedim. Marya’nın bedenini de. Tırmanma kancasını parke taşların üzerine bırakıp hızla sarılı olduğu kumaşı açtım. Mat, siyah bir metalden yapılmış kanca ve duvarın tepesine oturacak dört sivri ucu vardı. Kanca sabitlendiğinde duvarı tırmanarak aşabilecektik. İpek halatımı çözüp kancanın gözünden geçirip düğümledim. Ardından da doğrulup yüzümü duvara döndüm. Duvar çok yüksekti.

“Ben yaparım,” dedi Shoe. Sırt çantasını alıp halatla kancayı ona verdim. Shoe, halat havada rahatça hareket edebilsin diye duvarın yüksekliğini hesaplayarak geri doğru çekildi ve halatı düzeltti. Ardından, giderek artan bir hızla kancayı başının üzerinde döndürüp fırlattı. Halatı takip eden kanca havada mükemmel bir kavis çizerek yükseldi ve sonunda da duvarın tepesine oturdu.

Umudum yeniden alevlendi. Kaçış mümkündü. Başaracaktık.

Shoe başını uzatıp kulak kabarttı. "Pin, geliyorlar. Çabuk."

Ben de duyabiliyordum. Bağırarak verilen emirler ve parke taşlarını döven ayak sesleri vardı. Ardımızdaki duman girdap gibi dönerek incelmişti. Shoe sırt çantasını almayı denedi ama çantayı daha önce sırtına taktığında yüzünün acıyla nasıl buruştuğunu görmüştüm. Bu nedenle çantayı alıp sırtıma geçirdim, topak topak olmuş ipek halatımı kapıp ayağımı dikenli çalılardan oluşturduğu bir halkaya yerleştirdim ve kendimi yukarı doğru çektim. Omuzlarımda çantanın ağırlığıyla yukarıya doğru tırmandım. Ardından da altımdaki ipten Shoe'nun ağırlığını hissettirdi. Aşağıya doğru bakıp gözlerimi kısıtım. "Eteğimin altına bakmıyorsun, değil mi Shoe?" dedim.

Kızarak, "Şşşş," dedi ve tepkisine şaşırdım.

Halata sıkıca tutunup ayaklarımla kalm dikenli çalılardan destek alarak kendimi yukarıya doğru çektim. Daha da yukarı çıkmam gerekiyordu. Başımın üzerinde dönmekte olan sis, duvarın tepesini görmemi engelliyordu. Çok mesafe kalmış olamazdı. Halata sıkıca tutunan ellerime kramp girdi, kol kasları ağrıyordu. Sırt çantası kayayla doldurulmuş gibiydi. Kendimi daha yukarıya çektim. Başımı geri atıp sisin içinden yukarıyı görmeye çalıştım. Şimdiye kadar çoktan duvarın tepesine ulaşmış olmam gerekirdi.

Başımı hafifçe geri çevirerek omzumun üzerinden aşağıya doğru baktım. Shoe hemen altımdaydı. Onun altında sadece sis vardı; zemini göremiyordum. Serin, ıslak bir filiz, boynumun arka tarafını yalayıp geçince irkildim. "Devam," dedim kendime ve biraz daha tırmandım. Kollarımdaki ve omuzlarımdaki kaslar yanıyordu. "Az kaldı."

Aşağıdan gelen bir iç çekiş duydum. Halat sallanıyordu. Ayağım kaydı ve can havliyle halata tutunup duvara çarptım. "Pin," diye fısıldadı Shoe telaşla. "Dikkat et. Dikenler."

Shoe konuşurken elim kadar uzun ve bir hançer kadar keskin olan bir diken beliriverdi çalıda. Neredeyse yüzüme sap-

lanıyordu. İrkilip geri çekilince halatı tutan ellerim kaydı. Ben duvara doğru sallanırken başka bir diken elbisemi ve kolumu yırttı. Bileğimde ateş gibi yanan çizginin üzerinde kan birikti. Geri çekildim. Bir diken ayağıma saplanmak üzereyken sağlam botum dikenin yönünü değiştirdi. Dört bir yanımdaki çalılık-lardan kanıma susamış bıçak gibi dikenler çıkıyordu.

Marya'nın kaçış girişimi de böyle sonlanmıştı.

Ancak benimki onunkine benzemeyecekti. Bileğimdeki acıya aldırmadan halatı kavradım ve Shoe'nun iyi olduğundan emin olmak için hafifçe başımı çevirerek omzumun üzerinden aşağıya baktım ama sisten başka bir şey göremedim. "Tırmanmaya devam et," dedim, olur da beni duyarsa diye. Kaslarım yanarak kendimi yukarıya çekmeye devam ettim. Bir diken bana saplanmak üzere hamle yapınca ürküp kendimi geri çektim. Dikenler başarısız olunca ayaklarımın altındaki çalı debelenmeye başladı. Kalın filizler beni yakalamak için uzanıyordu ama başımı eğip kaldırarak bu filizleri savuşturdum ve tırmanmaya devam ettim.

Bir ara duraksayıp soluk soluğa kalmış bir halde yukarıya doğru baktım. Sis, girdap gibi dönerek yana doğru çekildi. Dikenli, dolaşık çalılarla kaplı gri duvar, sonu gelmeyen bir şekilde yukarıya doğru uzanıyordu.

Analık'ın büyüydü bu.

Ben bunun farkına varırken başımın üzerindeki bulutlar kararıp birkaç damla karla karışık yağmur tanesi düştü. Gök gümbürdedi, bulutlar alçaldı ve yağmur bizi duvardan söküp atmak istercesine yağmaya başladı. Bir dakika içinde sıırıslıklam oldum. Elbisem, kol ve bacaklarımda ıslak bir ağırlık halini almıştı. Duvarıdan yayılan soğuk yüzünden yağmur suları dondu ve her bir yanı ince, kaygan bir buz tabakası kapladı. Ellerim soğuktan uyuşmuştu. Zonklayan bileğimdeki kan, yağmurla birleşerek süzülen pembe izler oluşturunuyordu.

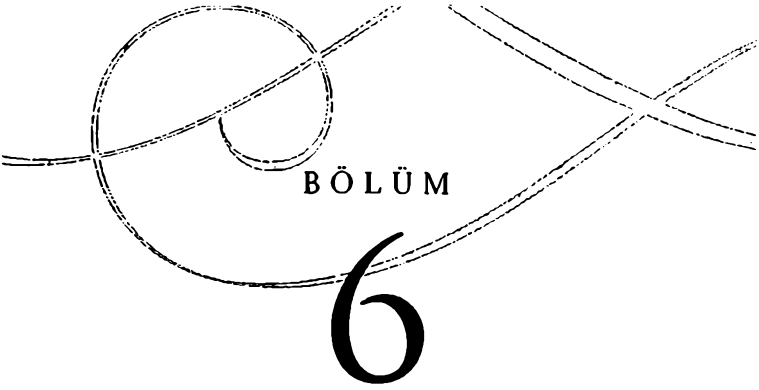
Bir an için gözlerimi kapattım. Ümitsizliğe düşmeme ramak kalmıştı. Analık kaçmamıza müsaade etmeyecekti. Biz de

Analık'ın hisarındaki diğer işçiler için bir ders olacaktık. Bundan sonra da bir daha hiç kimse kaçmaya yeltenmeyecekti.

Bir el, ayak bileğimi kavradı. Aşağıya bakınca Shoe'nun kararlı, yağmurdan ıslanmış yüzünü kaldırmış, bana baktığını gördüm. Dikenler, paltosunu iki yerden yırtmıştı ama hiç kan görmedim. "Devam et," dedi soluk soluğa.

Derin bir nefes aldım. Cesur ve hakikatli Jackler tarafından yapılan kancayla duvarın tepesine sağlam bir şekilde oturan halat, sıkı ve gergin bir şekilde ellerimin arasındaydı. Halat, ipek balo elbiselerinden kalan artık parçalardan yapılmıştı ve örümcek ipeği kadar sağlam bir iple dikilmişti. Benim arzumsa bu halattan da güçlüydü. Ayağımı sıkı bir şekilde basıp bir elimle halata tutunurken diğer elimi önlüğümün cebine soktum ve yüksüğü parmağıma geçirdim. Son derece keskin bir diken bana saldırırken kendimi yana çekip, "Bu kadarı yeter," diye fısıldadım ve uzanıp duvara dokundum. Duvar zangırdadı, dikenli çalılar debelendi ve yüksük ısındı. Yüksüğün gümüşü önce ateş kırmızısına döndü, ardından da beyaz bir ışık saçtı.

Bunun karşılığında bir şimşek, gökyüzünü boydan boya kapladı ve gök gümbürdedi. Yağmur damlaları girmesin diye kırptırdığım gözlerimle yukarıya baktım ve başımın hemen üstünde Jacklerin tırmanma kancasını gördüm. Shoe aşağıdan botlarımı iterken kalan son birkaç metrede kendimi yukarıya doğru çektim, buzdan dolayı kayganlaşan ve çatırdayan dikenli çalıları aştım. Soluğum kesilmiş bir halde geniş duvarın üzerine çöktüm. Bir dakika sonra Shoe da yanıma geldi. Sulu sepken hızlı ve gürültülü bir şekilde yağarken soluk soluğa kalmış bir halde birbirimize sarıldık.

BÖLÜM

6

NÖBETÇİLER HÂLÂ PIN İLE Shoe'nun peşindelerdi. Shoe kendisini Pin'in yakıcı sıcaklığından kopardı ve titreyen ellerle ipi toplayıp kancayı duvarın hisar tarafındaki kısmından hızla çıkarıverdi. Ardından arkasına dönüp kancayı hızla duvarın dış tarafına, avludan görülemeyecek kadar aşağıya sabitledi. Yağmur, buza dönüştü. Shoe yağmurdan sıırılsıklam ve soğuktan uyuşmuş bir haldeydi.

Soğuktan uyuşmuş dudakları konuşmasını engellediğinden, "Ha-ha-ha..." diye kekeledi. *Hadi Pin. Nöbetçiler hâlâ peşimizde.* Aşağıya doğru sarkmakta olan ipi işaret etti ve Pin gözlerine giren sıçan kuyruğu şeklindeki saçları alıp kanıyla lekelenmiş elleriyle ipi tutarak kendisini duvarın ucundan aşağıya bıraktı. Shoe, dikenlerin Pin'i yakaladığını fark edince endişeden tüm bedeninin karıncalandığını hissetti. Pin tutuna tutuna ve ayağıyla duvardan destek alarak hızla halattan aşağıya doğru indi ve Shoe da onun peşinden gitti. Duvarın bu yüzünde hiç dikenli çalı yoktu, buzdan dolayı pürüzsüzleşmiş taşlar vardı sadece. Shoe'nun ağırlığından dolayı gerilen halattan buz parçacıkları

kırılıp dökülüyordu. Duvarın ortalarına gelince başını hafifçe geri çevirerek omzunun üzerinden aşağıya baktı ve Pin'in aşağıda beklediğini gördü. Kızın yüzü karanlıkta solgun bir oval olarak görünüyordu. Shoe'nun ayağı, buz tutmuş duvarın üzerinde kayınca uyuşmuş elleri halatı kavramayı bıraktı ve halatın geri kalan kısmını kayarak inip Pin'in ayaklarının dibine bir çuval gibi düştü.

Pin, fal taşı gibi açtığı ve endişeli gözleriyle Shoe'nun yanma çömeldi. "İyi misin?"

Yağmuru iyice çekmiş olan zemin yumuşaktı. Shoe'nun bir, iki yeri moraracaktı ama kırılan bir tarafı yoktu. Evet anlamında başını sallayarak yerden kalkan Shoe, soğuktan kurtulmak için uyuşan parmaklarını açıp kapattı. "Di-dikenler?" diyebilmeyi becerdi sonunda ve Pin'in elini ellerinin arasına aldı. Kızın bileğinin iç tarafındaki, kemik beyazı teninin üzerindeki koyu kırmızı, uzunca kesik sızlıyor ve kanıyordu.

"Zararı yok," dedi Pin ve kanamayı durdurmak için diğer eli ni yaranın üzerine kapattı.

Shoe, Analık'ın hisarının dışında ne tür bir alan uzandığını görmek için arkasını koyu renkli buz ve su lekeleriyle kaplı gri, taş duvara döndü. Kabarık, kara bulutların altında karanlık ve tehditkâr görünen, buz tabakası altında boynunu bükmüş eğrelti otlarıyla dolu sık bir çam ormanı vardı önlerinde. Çam iğneleriyle kaplanmış olan nemli orman zemini de yer yer yosunlu kayalarla süslenmişti.

Pin başını kaldırdı ve bileğini tutarak duvara baktı. Kısa saçları yağmurdan dolayı başına yapışmıştı. Dudakları soğuktan mosmor kesilmişti. "Ka-kancayla halata yazık," dedi soğuktan tır tır titreyerek. "Yüksüğüm bunları aşağıya indirebilir mi, merak ettim."

Shoe'nun dili çözöldü, birbirine vuran dişlerinin arasından, "Kalsın Pin. Vaktimiz yoktu. Yetişirler," dedi.

"Duvarda geçit yoktu. Dolayısıyla duvarı aşmadan peşimiz-

den gelemesler. Bu da biraz zamanlarını alacaktır.” Birden o muzip gülümsemesini takındı. “Al sana ironi.”

“İ-ironi ne?” Shoe kasılarak tir tir titredi ve kollarını gövdesine sardı.

“Bir şeyin belirli bir şekilde gitmesi gerekirken tam zıttı şekilde gitmesi. Duvar bizi içeride tutmak içindi ama şimdi bizim yerimize Analık’ı içeride tutuyor.”

“Eğer Analık bir geçit isterse,” dedi Shoe, endişe verici bir şekilde, “bir geçit olur o-orada. Al sana gerçek.”

“Sanırım haklısın.” Pin yüzünü ormana döndü. “Gidelim hadi.”

SIRILSIKLAM OLMUŞ elbisem üstüme yapışmış, beni aşağıya doğru çekiyordu ve attığım her adımda sırtımdaki çanta daha da ağırlaşıyordu. Bileğimdeki zonklayan kesikten kan sızıyordu. Tepeden tırnağa donmuş gibi hissettim kendimi. Hisardan çıkmıştık ama henüz kurtulmuş değildik. Yine de yüksüğüm olduğu için içimde bir umut vardı. Gücünün sınırlarını daha yeni keşfetmeye başladığımı biliyordum. Buz tutmuş, diz boyu eğrelti otlarını yarararak ilerledim ve çam ormanına girdim. Arkamızdaki duvar neredeyse birden kayboluverdi. Ağaçların gövdeleri ıslaktı ve çam iğnesi kaplı zemin nemliydi ama ağaçların dalları o kadar sıkı ki bizi yağmurdan koruyordu. Kasvetli bir yerdi burası ama ürkütücü değildi. Orman vahşiydi ve kontrol edilemezdi. Analık’ın kontrolü dışında bir şeymiş hissi yaratıyordu.

Ağaç gövdelerinin arasından kıvrıla kıvrıla geçiyor, alçak dalların altında başımı eğerek önden gidiyor ve Shoe’yu ileriye doğru yönlendiriyordum. Uzun bir süre yürüyüp hisarı aramızda bıraktık. Çam ağaçlarına, serin rüzgârda titreşen siyah ve altın sarısı yaprakların kamçılacağı, beyaz kabuklu gövdeleri olan ince, uzun ağaçlar eşlik etmeye başlarken orman bizi içine

çekip ileriye doğru yönlendiriyor gibi görünüyordu. Zemin dikleşti ve karşımıza döne döne akan bir dere çıktı. Dereyi izleyerek bir tepeye doğru tırmandık. Mükemmel botlarımın içindeki ayaklarım kuruydu ve yürümek de ısınmamı sağlamıştı. Cebimdeki yüksük de ısıtıyordu beni. Bileğimdeki kesikten hâlâ kan sızıyordu ama sonsuza değin yürüyebilirmişim gibi hissettim.

Ormanın ötesinde her ne varsa belli ki beni çektiği gibi Shoe'yu çekmiyordu. Sendeleyerek ve kendi kendine mırıldanarak arkamdan geldiğini duyuyordum. Durduğumda bana çarpınca birden ikimiz birkaç adım tökezledik. Dönüp dengesini sağlamasına yardımcı olmak için ellerimi omuzlarına koydum.

"Ya dikenler..." dedi titrek bir sesle. "Ve... Ve sen öncesinin orada olduğunu düşünüyorsun Pin ama orada değil ya da sandığın şey değil ve..."

Söylediklerinde mantık yoktu. Üşümüş parmaklarımı dudaklarına koyunca sustu. Yağmur damlalarının boncuk boncuk oturduğu kirpiklerinin altındaki, gölgelenmiş gözlerini bana dikip baktı. Çok yorgun ve üşümüş olduğunu görebiliyordum. Kollarımı ona dolamak ve yüksüğümün bana verdiği sıcaklığı onunla paylaşmak istedim. Ayrıca itiraf etmeliydim ki onun beni sarmasını da istiyordum; dudaklarının sıcaklığını dudaklarımda hissetmeyi. Bu, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi ve merak ediyordum. "Sadece birazcık daha dayan," diye söz verdim.

Hızlı ve kısa bir şekilde başını evet anlamında salladı. Hızla akan dere boyunca dinlenecek bir yer arayarak önden gittim ve ona yol gösterdim. Karla karışık yağın yağmur durduğunda, ağaçların oluşturduğu saçakların altına gece inmek üzereydi. Yosun kaplı ağaç gövdeleri karanlıkta gölge gibi görünüyordu. Düşe kalka ilerledik. Kalın eğrelti otu kümelerinin ya da yere düşmüş dalların altından kuru kalmış yosun ya da bir birkaç dal almak için ara sıra duraksadı ve bunları önlüğüme doldurdum. Shoe'nun bir eli omzumdaydı, ben durduğumda duruyor, yürümeye başladığımda yorgun argın beni takip ediyordu.

Sonunda önümüzdeki karanlığın içinden, fırtınada devrildiği için yolumuzu tıkayan kocaman bir çam ağacı belirdi. Ağacın ucuna doğru ilerledim. Devrilirken geniş köklerinin yerden söküp kopardığı yosun, toz ve toprak, yanlarımdan yılan gibi kıvrılan köklerin sarktığı gizli, alçak bir oyuk oluşturmuştu. “Bura-ya,” dedim ve Shoe’yu karanlık oyuğun içine doğru ittirdim.

Köklerin oluşturduğu kirli duvara sırtını verip oraya yığılıp kaldı ve kontrol dışı bir şekilde titreyerek başını dizlerine dayadı. Yağmurdan rengi koyulaşmış çantayı sırtımdan çıkarıp emekleyerek oyuğa girdim ve önlüğümdeki yosunla dalları yere silktim. Ardından da sırt çantasını içeriye çektim. Çömeldiğimde başım köklerin bulunduğu tavana değiyordu. Oyuğun kemer biçimindeki girişinden sadece çökmekte olan gece görünüyordu. Sığınağımızdaki hava ağır ve rutubetliydi. Karanlık oyuğun yumru yumru zeminini, alçak girişin yanında düz bir alan oluşturana kadar elimle süpürdüm ve daha çok el yordamıyla çalışarak toplamış olduğum yosun, ağaç kabuğu ve küçük dallarla bir yığın oluşturdum. Üşümüş, kirli parmaklarımı önlüğümün cebine sokup yüksüğü çıkardım.

“Bana daha önce yardım etmişsen,” diye fısıldadım yüksüğe, “şimdi de et.” Yüksüğü oluşturduğum yığına doğru tuttum. “Yak,” dedim.

Oyuk bir süre karanlık kaldı. Sonra, yüksükten zayıf bir kıvılcım düştü kuru yosunlara. Tüy gibi ince yosun parçacıkları turuncu bir renk alıp kıvrıldı ve havaya doğru belli belirsiz bir duman yükseldi. Yosunlara çabucak birkaç parça ağaç kabuğu ekleyince kıvılcımlar alevlere dönüştü. Ardından biraz dal ekledim ve bir dakika içinde ılık bir ateş neşeyle yanmaya başladı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Titrek alevlerin ışığında yüksüğü incelemek için bir dakika ayırdım. Pürüzsüz, gümüş yüzeyinden ufacık bir halde, çürümüş, dikenli çalılarla çevrelenmiş yüzüm yansıdı. “Bir yerden geldin sen,” diye mırıldandım. “Ve geldiğin yeri bulacağım.”

Sırt çantasını açınca dışının ıslak olmasına rağmen içindekilerin kuru kaldığını gördüm. Zeki Jackler. Bu, su geçirmez bir çantaydı. Önce mumu çıkarıp ateşte yaktım ve Shoe'nun ayağının dibindeki toz toprağa diktim. Şimdi sıra bileğimdeydi. Serçeparmağımın uzunluğundaki kesiğin etrafı morarmıştı. Ben gözlerimi kısmış bakarken kesikten bir damla kan daha sızıp yere düştü. Toz, yosun ve ağaç kabuğu parçalarıyla kaplanmış önlüğüm çok pisti ama sahip olduğum en iyi şeydi bu. Önlüğümün ucundan bir parça yırtıp bunu yarayı sarmak için kullandım. Oldu işte; bileğimde sıkı bir şekilde duruyordu. Ardından, nelerimiz olduğunu görmek için çantayı boşaltmaya başladım. Çantanın içinden hisardan topladıklarım çıktı: Şu anda bize bir faydası dokunmayacak olan para kesesi, birkaç mum, kâğıda sarılı zencefilli ekmekler ve dikiş odasından çalıp bir kâğıda geçirdiğim bir dizi Pin. Hepsi bu olmalıydı ama hâlâ tam olarak boşalmış değildi. Çantadan kaba yünlü bir battaniye, bir çeşit yiyecek gibi kokan iki paket ve tıpalı bir su şişesi daha çıktı.

Jack. Daha biz kancayı almak için gitmeden önce hazırlamış olmalıydı bu çantayı. Jacklerin direktten ne kadar çok korktuklarını biliyordum; bizim Jack'in yapmış olduğu şey için kırbaç cezasına çarptırılmayacağını umdum. Gözlerimi kapatıp yumruklarımı sıktım. Şu anda çoktan ölmüş olabilecek olan, uzakta ki Jack'e söz vererek, "Başarılı olursam," diye fısıldadım, "senin için geri dönmenin bir yolunu bulacağım." Diğer Jackler, bana masanın altından ipek parçacıkları gönderen terziler, bana gizlice bir kese altın sikke veren ip eğiriciler, bana fazladan birkaç mum sağlayan mumcular için, hepsi için geri dönmenin bir yolunu bulacaktım. Bu muhtemelen tutamayacağım büyük bir sözdü ama kaçan ilk kişi bendim ve denemek zorundaydım. Shoe'nun bana yardım edeceğini biliyordum.

Ateşi biraz daha besledikten sonra hazinelerimi alıp Shoe'nun yanına yerleştim. Gözlerini yummuştu. Hâlâ soğuktan zangır zangır titriyordu.

“Al,” dedim ve sırlısıklam olmuş paltosunu omuzlarından ya-
vaşça çıkarıp yerine Jacklerin yün battaniyesini koydum. Paltosu-
nu kuruması için ateşin yanına serip battaniyenin altına, yanma
yerleştirdim. Ateş hararetle yanıyordu. Reçineli çam ağacı parçaları
yanarken patlıyor, çıtır çıtır sesler çıkıyordu. Havaya kıvılcım-
lar sıçrıyor ve odun ateşinden çıkan dumanın rahatlatıcı kokusu
oyuğu dolduruyordu ama dumanın çoğu oyuğun girişinden dı-
şarı çıkıyordu. Shoe, soğuşun son kısmını bedeninden atıyormuş
gibi arada bir kasılarak titriyordu. Sonra da nihayet sakinleşti.

Ilık ve aydınlık kozamızda güvenli bir şekilde alevleri izledik.

“Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum,” dedim, “ve seni
buna sürüklememiş olmam gerektiğini de ama iyi ki şu an hisar-
da değilsin.”

“Evet,” diyerek kabul etti, “iyi ki ikimiz de değiliz.” Ateşin
sıcaklığını yansıtan gözlerinin açık olduğunu gördüm. Shoe ha-
fifçe kıvıldı ve bir koluyla bana sarıldı. Ona sokuldum.

Midem guruldadı. Analık’ın işçileri şu an hisarda tatsız tuz-
suz mercimek yiyorlardı. Hatırlayabildiğim tek yiyecek buydu.

“Al,” dedi Shoe. Beni ısıtan kolunu çekip zencefilli ekmek
paketini açtı. Dökülen her bir kırıntıyı avucunda toplayarak bir
parça ekmek kopardı ve dudaklarıma uzattı.

Zencefil kokusu burnumu doldurunca ağızım sulanmaya baş-
ladı. Bir ısırık aldım ekmekten. Öylesine baştan çıkarıcı bir tat-
lılığı vardı ki neredeyse acı veriyordu bu. Ağızımdaki lokmayı
çiğneyip yutarken başka tür bir sıcaklıkla doldum.

Daha çok, diye talep etti midem.

Shoe avucundaki kırıntıları yedi ve neredeyse gülümseyen
orman yeşili gözleriyle beni seyretti. İnce dallar yapışmış, kir-
li saçlarına ve toz toprağa bulanmış yüzüne bakmak, bir lokma
daha zencefilli ekmek yemiş hissi uyandırdı içimde. Tatlı ve bir
parça acı veren bir histi çünkü daha önce Shoe’yu hiç gülümser-
ken görmemiştim. Yüzü bana güzel göründü ama çok solgun ve
çok kasvetliydi. Gerçekten gülümsemesi muhtemelen dayanabi-

leceğimden daha tatlı olacak olsa da yeni hedefimin, yüzünde bir gülümseme görmek olduğuna karar verdim.

Midem yüksek sesle guruldadı. "Daha çok istiyor," dedim.

"Ona biraz şundan vermeyi dene." Shoe, Jacklerin hazırlamış olduğu paketlerin birinden çıkardığı bir parça peyniri uzattı bana.

Peynirin tadına varırken gözlerimi yumdum, ardından Shoe'nun bana verdiği peksimeti yiyip biraz da su içince nihayet karnım doydu. Isındım. Sonra da sırtını tekrar oyuğun duvarına vererek yerleşen Shoe'ya yaslandım.

"İyi misin?" diye mırıldandı bitkin bir sesle.

"Hmmm. Sen?" Birden kaçış, dikenler, sulu sepken ve ormandaki uzun yürüyüşümüz düştü aklıma ve üzerime çullanan uykunun ağırlığını hissettim. Gözlerim kapandı.

Shoe, sonunda Analık'm hisarının dışına çıkmasıyla nihayet özgür hissetmişçesine daha önce konuştuğundan daha fazla konuşurken göğsündeki titreşimleri hissettim ama kulaklarım söylediklerini ayırt edemedi.

Hiçliğe bir miktar benzeyen karanlıktan korktuğum için uykuya direndim bir süre. Ardından, uykunun verdiği huzur ve sıcaklık her yanıma sızdı, iç geçirerek beni yumuşak ve kadifemsi derinliklerine çekmesine izin verdim.

SHOE UYANDIĞINDA SIRTİ ağaçtan oyuğun duvarına yaslanıyordu ve hâlâ mışıl mışıl uyuyan Pin'e sarılmış bir haldeydi. Ateşteki korlar hafifçe yanıyordu. Ateşten yükselmekte olan son dumanları izledi bir süre; kendini sıcak ve güvende hissetti. Gizli bir deliğe saklanmış iki tane tavşanlardı âdetâ. Oyuğun girişi, zümrüt yeşili ve altın sarısı parıldayan bir ormanı çerçeveleyen karanlık, alçak bir kemerdi.

Dirseğinin üzerinde doğrulup Pin'e baktı. Uyurken farklı görünüyordu kız. Daha yumuşaktı. Oysa uyanırken çok sertti,

düzgün kaşlarının altındaki gri gözleri hevesli, dudakları her an alaycı bir gülümseyiş takınmaya hazır duruyordu. Doğrusu, Shoe onun yüzünden buraya *sürüklenmişti* ve henüz tehlikeyi atlatmış değillerdi ama kirlenmiş, korkuyor ve her tarafının yorgunluktan hâlâ ağrıyor olmasma rağmen memnundu; ağaç oyuğunda Pin’le ısınmış olmaktan da. Onunla burada olmak, Analık’ın hisarında bitip tükenmek bilmeyen ayakkabılar yapmaktan daha iyiydi.

Kaşlarını çattı. Pin’in eli, çenesinin altındaydı ve bileğine sarmış olduğu bezi ıslatan koyu kan lekesini gördü. Şu âna kadar kanama kesinlikle durmuş olmalıydı. Pin uyanınca bu konuda onunla konuşması gerekecekti.

Pin’i rahatsız etmemeye çalışarak yün battaniyenin altından sessizce çıkıp kızın üzerini tekrar sıkıca örttü. Ardından sırt çantasını karıştırıp emekleyerek oyuğun girişinden dışarıya çıktı.

Güneş doğmak üzereydi. Başının üstündeki gökyüzü, uzun çam ağaçlarının arasından görebildiği kadarıyla sabahın erken saatlerini belli eden soluk bir maviydi. Hava serindi ve içinde toprakla yeşeren bitkilerin yoğun kokusu vardı. Yükselmekte olan güneş, ağaçların arasından geçerek gölgeleri altın sarısı ışınlarla parçalıyordu. Shoe, ağaçların dışarı taşmış yosun kaplı köklerini, çam ağaçlarının başka bir tür yosunla kaplı dallarını, yeşil eğrelti otu kümelerini ve çamlarının arasında eli kadar büyük, yaprakları sararmış ağaçları gördü. Sanki orman onları bu yur ediyor, güvende olacakları bir yer sunuyormuş gibiydi.

Analık’ın hisarının gri taşları ve bulutlu gökyüzünden sonra bunlar birden çok fazla geldi. Ağır ağır ayağa kalkarken gözlerini kapattı. Sonra gözlerini açıp yeniden bakındı çevresine. Sağ tarafından bir dere hisırtısı duydu. Pin’i uyuması için orada bırakıp dereyi buldu ve yosun kaplı kayalara tırmanıp kendi boyu genişliğinde gövdeleri olan çam ağaçlarının arasından kıvrıla kıvrıla geçerek dere boyunca ilerledi. Bir noktada dere gri, yüksek bir kayalıktaki yarıktan akan bir şelalenin beslediği

bir gölcüğe dönüşüyordu. Şelaleden akan suyla büyülenmiş bir halde öylece dikilip kalıverdi bir an için.

Sonra midesi guruldadı. "Elbette," dedi midesine. "Akşam yemeğinde bir parça zencefilli ekmekle biraz da yarı küflü peynir yiyince sabah tekrar yemek istiyorsun tabii."

Bir yalıçapkını ardında parlak bir mavi ışıltı bırakarak Shoe'nun yanından hızla uçup geçti. Balık avcılarının olduğu yerde balık da olmalıydı ve balığın olduğu yerde de kahvaltı vardır diye mantık yürüttü. Gölcüğün içinde çıkıntı yapan büyük bir kaya buldu. Orada, yırtık pırtık gömleğinin eteğinden bir ip söküp onu sırt çantasında bulduğu İğnelerden birine bağladı. İğneyi eğip ucuna bir parça peynir taktı ve güneşli bir noktaya yerleşip kancayı suya indirdi. Meltem yön değiştirdiğinde şelalenin suları hafifçe Shoe'nun üstüne sıçradı.

Balık tutmayı önceden hatırlamıyordu ama kancanın ucundaki yem alınınca vücudu ne yapılması gerektiğini tam anlamıyla biliyordu. Yanardönerli gümüş rengi balığı hızla sudan çekip çıkardı. Balığı kancadan alırken solungaçlarının arkasından tuttu ve sonra da kayaya vurarak sersemletti. Kancaya yeniden yem takıp başka bir balık daha yakaladı. Pin'le kahvaltıda ziyafet çekeceklerdi.

Shoe akıntı yönünde yürürken ağaç oyuğundan pek de uzak olmayan, güneş ışınlarının ısıttığı açıklık bir alana denk geldi. Pin'in bir kayanın üzerine kurusun diye serilmiş olan gri, yün elbisesini görünce telaşa kapıldı. Yıkandığı için ıslak olan önlüğü de kayanın üzerindeydi. Pin'in kıyafetleri orada ama Pin görünürlerde yoktu.

Onun haklı olduğunun farkına vardı Shoe. Analık'ın hisarında sadece çalışmanın tekdüzeliği vardı. Hiç konuşmuyor, birbirlerine dokunmuyor, korkudan başka hiçbir şey hissetmiyorlardı. Oysa şimdi farklı bir şey hissetmişti: Pin'e karşı duyduğu arzu, onun bir parça nefesini kesmişti.

Mağaraya şöyle bir baktıktan sonra dereye girdi Shoe ve Pin'i de orada buldu. Gözleri kapalı olan kız üzerinde sadece kombi-

nezonuyla, yosun kaplı düz bir kayanın üzerine uzanmış, güneşleniyordu. Yıkadığı kısa saçları kururken bukle bukle oluyordu. Shoe birden onu öpme ve tenini ellerinin altında hissetme arzusuyla daha da yakınına sokuldu. Bu tuhaf, anımsamadığı bir duyguydu ama bedeni ne yapacağını biliyordu.

Pin, Shoe'nun gölgesi üzerine düşünce gözlerini açtı. "Sen de yıkanabilirsin Shoe," dedi gülümseyerek. Sudan yansıyan güneş göz kamaştırıcıydı; elini gözlerine siper etti Pin.

Tam gülümseyip ona yanıt vermek üzereyken donup kaldı Shoe. Pin'i görmenin yarattığı, içindeki fıkır fıkır heyecan birden sönüverdi. Pin bileğini, kombinezonunun eteğinden yırttığı temiz bir bez parçasıyla yeniden sarmıştı.

Sargı çoktan kanıyla lekelenmişti bile.

Shoe'nun direkte geçirdiği zamanlardan öğrendiği bir şey de böyle bir yaranın ne kadar süre kanayacağıydı. Elindeki balıkları bırakıp kayanın üzerinde Pin'in yanına diz çöktü. Hâlâ gülümsemekte olan Pin doğrulup oturdu. Shoe, onun elini tutup çevirdi ve bileğini inceledi.

"Hâlâ kanıyor."

Pin önce sargıya, sonra da tekrar Shoe'ya baktı. "Önemli değil."

"Hayır, önemli. Canın yanıyor mu?"

"Hayır," diyerek elini onun elinden çekti. "Sadece kan sızdırıyor."

"Kan sızdırıyor." Bunun ne anlama geldiğini fark edince de dehşete düştü. Konuşurken dudaklarının gerildiğini hissetti. "Arkamızda iz bıraktık."

Pin'in gri gözleri kocaman açılıyor. "Dikenler."

Pin'in ne kastettiğini bildiğinden evet anlamında başını salladı Shoe. Analık'ın dikenleriydi bunlar. Duvarı aşmayı başaran birinin izini sürmek kolay olsun diye duvara tırmanan kişilerin vücutlarını yırtıp iyileşmeyecek bir yara açmak için yaratılmışlardı.

Pin'in beti benzi atmıştı. Hızla ayağa kalktı. "Ormanın daha içlerine doğru gitmeliyiz. Bizi bulamayacak. Endişelenme Shoe. Güvende olacağız." Kayadan yere atlayıp açık alana doğru hızla ilerledi.

Shoe balıkları unutup Pin'in peşinden gitti. Ormanda kendilerine yardım edecek birilerini bulamayacaklarından emindi.

Analık geliyordu ve gidecek başka yerleri yoktu.

TELAŞLA ISLAK kombinezonumun üzerine geçirmeye çalıştığım elbisem hâlâ ıslaktı. Botlarımı ayağıma geçirip bağcıklarını bağlarken ellerim titredi.

Analık'ın hisarında nöbetçileri vardı. Bazı nöbetçilerin derileri kâhyanınki gibi pullu, bazıları domuz burunluydu. Bazılarının da yürüdükçe arkalarında sallanan tüysüz, fare kuyrukları vardı. Ayrıca diğer nöbetçilerin de köpeklerinki gibi keskin burunları ve koşmaya uygun ince vücutları vardı. İz süren nöbetçilerdi bunlar.

Doğrulup önlüğümün bağcıklarını elimde evirip çevirerek onu belime bağladım. Peşimizden *geleceklerinden* emindim. Herkesi Analık'ın hisarından çıkarma sözüm buraya kadardı. Dilediğimden daha erken geri dönebilirdim oraya, bir tutsak olarak.

Shoe, çantayı sırtına geçirmiş, mağaradan geliyordu. Yürürken bedenini bir parça gergin tutuyordu. Dolayısıyla yaralarının tam olarak iyileşmediğini anlamıştım ama çantayı kimin taşıyacağını tartışacak zaman yoktu. Tek kelime etmeden, bir parça peynir ve peksimet uzattı bana. Ormanın derinliklerine doğru hızla ilerlerken peynirle peksimeti yedim.

Gün boyunca inip çıkarak yürüdük, buz gibi sularını sıçratan bir derenin boydan boya kestiği dar bir vadi boyunca ilerledik, sonra uzaktaki gri, tepeleri kar kaplı dağları gördüğümüz dik bir bayırın zirvesine tırmandık.

Bizi takip ettiklerine dair bir ses işitmedik. Dinlenmek için

verdiğimiz kısa bir molada, bileğimdeki yarayı yüksükle mühürlemeyi denedim ama kesik kanamaya devam etti. Yürümeye devam ettik. Bir ara su şişesini doldurmak ve biraz daha zencefilli ekmek yemek için durduk. Tadı tuzu yoktu.

“Belki de atlatk,” dedim, bir tepenin üst kısmında soluk soğuğa kalmış bir halde duraksarken. Irak dağlara doğru, ağaçların gölgelediği bir yol uzandı önümüzde. Arkamızdaysa orman, yolu yutmuştu. “Bence orman kaçmamıza yardım etti,” dedim bunu fark edince.

Shoe ardına baktı ama hiçbir şey demedi.

Güneş batmaya yakın, alçalırken Shoe’yla ben bitkinlikten düşse kalka ilerliyorduk. Tam o sırada av köpeklerinin uzaktan gelen ulumasını duyduk.

Birbirimize bir bakış attık ama konuşmadık. Her ikimiz de bizi avlayanın ne olduğunu ve yaklaşmış olduklarını biliyorduk. Shoe elini uzatınca elini tuttum. Sonra da becerebildiğimiz kadar hızlı bir şekilde yürümeye devam ettik.

Gün batımıyla birlikte soğuk da kendisini göstermişti. Kıyafetlerimiz dünkü yağmurdan dolayı hâlâ nemliydi. “En azından ayaklarım sıcak,” dedim Shoe’ya ama bu gülümsemesini sağlamadı.

Elbette gülümsemesini sağlamazdı. Analık’ın cezalarından daha önce nasibini almıştı. Ben yaşamamıştım ama Analık bizi yakalarsa hisarından, hapishanesinden kaçığımız için bize vereceği cezanın ölüm kadar basit ya da kolay olmayacağını biliyordum.

Yürümeye devam ettik. Gece çöktüğü için ağaçların arasında el yordamıyla ilerledik. Ben önden giderken Shoe eliyle omzumu tutuyordu. Sonra Shoe öne geçti ve kayaların, taşmış ağaç köklerinin üzerinden geçerken o bana rehberlik etti. Gecenin ortasında bir dolunay çıktı. Tam bir avcı ayıydı bu.

Ağaçlık olmayan bir alandan geçerken Shoe beni durdurup elbisemin kolunu yukarıya çekti. Tam tepemizdeki aydan gelen

ışıkta bilediğimdeki sargı, kan yüzünden siyah görünüyordu. Shoe kaşlarını çattı. Sonra da eğilip gittikçe kısalmakta olan ön-lüğümün eteğinden bir parça daha yırttı ve bu parçayı bileğime doladı.

“Bence...” diye konuşmaya başladım.

“Hayır Pin,” diyerek sözümü kesti. Ne teklif edeceğimi, ben iz sürenleri başka tarafa yönlendirirken onun yola devam etmesi gerektiğini söyleyeceğimi biliyordu.

“Shoe, bu ancak tek şekilde sonuçlanabilir,” dedim ona ve bir hatırlatıcı olarak bileğimi havaya kaldırdım.

“Hayır,” dedi inatla ve ben onun fikrini değiştirmenin imkânsız olduğunu anladım.

Shoe kollarını açarak bana doğru sokuldu ve ben de ona doğru bir adım atarak kendimi onun kollarına bıraktım. Yüzümü yüzüne yaslayınca hafifçe tıraşı gelmiş olan sakalını yanağım-da hissettim ve kokusunu içime çekmek için burnumu boynuna gömdüm. Üzerinde ateşimizin dumanının, terin ve hisardayken kıyafetlerimizi yıkamak için kullandığımız sert sabunun kokusu vardı. Bu kokuların haricinde onun kendi kokusunu da duydum. İstedğim buydu işte. Keşke bu, sonramız olana kadar sürüp gidebilseydi.

Ancak bizim için bir sonra yoktu.

“Korkuyorum,” diye fısıldadım, bunu kabullenmekten nefret ederek.

“Ben de,” diye fısıldadı. “Ama buna birlikte göğüs gereceğiz.”

Gözlerime birden hücum eden yaşları gözlerimi kırptıştırarak savuşturdum ve başımla onayladım. Daha bir sıktı beni sardığı kollarını. Onun gücünü ve kararlılığını hissedip bunun karşılığında ben de ona sıcaklığımı verdim.

Ardından da el ele tutuşup gecenin içinde düşe kalka yol almaya devam ettik.

ŞAFAK, GÖKYÜZÜNÜ kızıla boyuyordu. Bileğimdeki yaradan hafifçe kan sızılmaktaydı. İzimizi sürenlerin ulumaları daha da yakından geliyordu.

Başım dönüyordu; belki çok kan kaybetmiştim, belki de bitkin düşmüştüm.

Yanımda Shoe öne doğru eğilip ellerini dizlerine koydu ve soluklandı. Çam ağaçlarının arasından bir uluma gelince başını kaldırdı birden. "Bir dere bulabiliriz belki," dedi soluk soluğa.

"Kokudan kurtulmak için. Evet, bu işe yarayabilir." Yönümü kestirmeye çalışarak çılgınlar gibi sağa sola bakındım. Gözlerimin önünde siyah lekeler uçtu.

"Bu taraftan," dedi Shoe ve elimi tuttu.

Hızla akan berrak bir derenin olduğu bir vadinin sonuna varıncaya dek önümüze ağaç çıktığında birden yana doğru hamle yaparak dik bir yamaçtan aşağıya doğru düşe kalka koştuk. Shoe'nun ardından dereye atlarken mükemmel botlarım derenin soğuk sularını etrafa sıçratıyordu. Suyun kan kokusunu alıp götürceğini umarak akıntıya karşı ilerledik. Düşe kalka attığım her adımda bileğim zonkluyordu. Shoe'nun beni aralıksız olarak ileriye doğru çekerken çıkardığı düzensiz solukları duyuyordum.

Biz yukarıya doğru tırmanırken, hızla akan dere, elbisemin eteğini kuvvetle çekiştiriyordu. Buz gibi suyun rengi süt beyazına dönüştü; ayaklarım birer buz kalıbıydı. Derenin içindeki taşlar, üzerlerindeki yosun örtülerini kaybedip daha da sivrileşti. Derenin kıyısındaki çam ağaçları seyrek ve ben başımı kaldırıp bakınca derenin Shoe'nun önünde ağaçsız, dar bir koyağı baştan başa kestiğini gördüm. Ormanın himayesinden çıkmıştık. Dere bizi gitgide daha çok belirginleşen, engin zirvesi karla kaplı, yanları külden dolayı gri olan bir dağa doğru götürdü. Eski bir yanardağdı bu. Biz yukarıya doğru canla başla çıkarken koyak keskin bir dönüş yaptı. Sanki su hızla yanımızdan akıp geçiyor ve biz yukarıya doğru tırmanmak yerine olduğumuz yerde sayıyormuşuz gibi geldi.

Bir dönemece daha geldik ve derenin, tam önümüzde raf gibi düz çıkıntı yapan bir kayanın üzerinden bize doğru dökülüp boyumdan sadece birazcık daha yüksek bir şelale oluşturduğunu gördüm. Shoe gözlerini şelaleye dikip durdu; yılğın bir şekilde kesik kesik nefes alıyordu. Kör gibi Shoe'yu itip geçtim ve dizlerime kadar bir girdaba gömülüp, kayalara tutunmaya çalıştım. Shoe'nun bağırarak bir şey söylediğini duysam da ayaklarımı koyacak düz bir kaya bulup şelaleye tırmanmaya başladım. Başımдан aşağıya buz gibi sular dökülüyordu.

Ardmdan Shoe ellerini omzuma koydu ve beni birden şelenin altından çekip gri kayalarla çevrelenmiş, kül kaplı alana varana dek sürükledi. Üzerimden sular damlarken tir tir titriyordum. Dağın gri yanları arkamızda yükseldi.

Kıyıya çıkarım o halde, diye düşündüm. Acele etmeliydik.

"Pin," dedi Shoe ısrarla ve ben onun adımı tekrar etmekte olduğunu fark ettim. Yüzümü ellerinin arasına alıp tutunca o kadar sağlam, o kadar hakikatli geliyordu ki bana, gözlerimi kapatıp ona yaslandım.

Nefesini yanağımda hissettim. "Geliyorlar Pin," dedi kulağıma.

Gözlerimin önünde uçuşmakta olan siyah noktacıları gözlerimi kırıpıştırarak savuşturup ardıma baktım ama dere dik koyuktaki bir dönemeçte gözden kaybolmuştu. Çok yakınlardan bir uluma yankılandı. El yordamıyla önlüğümün cebindeki yüksüğü bulup yumruğumun içinde sımsıkı tuttum. Şu anda bize yardım edemezdi ama elimi ısıtmıştı.

Ardından Shoe'ya sarıldım; o da bana. "Pin," diye fısıldadı ve dudaklarımız buluşup öylece bir süre kaldı. Öpüşmemiz kuru otları saran bir ateş gibiydi. Ben bir alev halini alana kadar tüm vücuduma hızla yayıldı. Bu sadece bir öpüşme değil, bir vaatti.

Shoe'ya sokuldum iyice ve yüksüğü, o görmeden kabanının cebine koydum. Bu da başka bir tür vaatti.

Koro halinde ulumalar yankılandı. Birazdan burada olacaklardı.

"Dinle," diye söze başladım.

"Hayır, daha önce söyledim sana," dedi çıkışarak. Beni susturmak ister gibi titreyen parmaklarını dudaklarımda dolaştırıyor. "Seninle kalacağım."

"Kalmayacaksın." Paltosunun önünü kavrayınca bileğimden sıızan kan kumaşı lekeledi. "Shoe, Analık sana işkence eder."

"Umurumda değil." Dudakları düz, inatçı bir çizgi halindeydi.

Birden gelen öfke dalgası yüzünden onu ittirdim. Geriye doğru sendeleyerek Shoe külde kayıp dizlerinin üzerine düştü. "Kaçma şansın var, seni inatçı ahmak!" diye bağırıp akıntının üst tarafını işaret ettim. "Git, lanet olsun sana!"

Bana bir bakış atıp doğruldu. "Sensiz gitmem Pin."

Elimi havaya kaldırdım. Bileğimdeki sargı kandan sıırılsıklam olmuştu; kül kaplı toprağa bileğimden kan damladı. "Shoe, beni birazcık olsun seviyorsan peşimden gelmezsin." Sonra da sırtımı ona dönüp aşağıya doğru yürümeye başladım. Başımı hafifçe geri çevirip gidip gitmediğine bakmadım bile. Botlu ayaklarım emin bir şekilde basıyordu kül kaplı dere kıyısına. Kendimi yokuş aşağı salınca giderek hızlandım. Hâlâ ardıma bakmamıştım.

"Git!" diye bağırdım.

Dere, ileride bir kaya çöküntüsünün çevresinde keskince kıvrılıyordu.

Derken bir izci çıktı ortaya. Dört ayak üzerinde koşan, gri tenli, ince bedenli, insan şeklinde, çıplak bir izciydi bu. Köpek burunlu yüzünü yere doğrultmuş, kül kaplı dere kıyısını koklayarak ilerliyordu.

Tökezleyip durdum.

Çıkardığım sesi duyunca donup kaldı. Havayı kokladı. Sonra beni gördü.

Aynı anda, dönemecin oradan dört izci daha ortaya çıktı. Yanlarında da beyaz, uzun bir atın üzerindeki Analık eyere yan oturuyordu. Analık'ın arkasındaysa gürbüz atlara binmiş, deri kıyafetli, kır saçlı üç avcı vardı. Avcılardan biri sadağından bir ok

çekip kirişe yerleştirdi ve yayını atışa hazır halde tuttu. Analık'ın ters ve kısa bir sözüyle beş izci birden hızla bana doğru atıldı. Bir anda çevremi sardılar. İzcilerin bedenlerine kül bulaşmıştı. Sırtları kanayan kırbaç izlerinden dolayı kabarmıştı. Dilleri hızla soluk alıp verdikleri ağızlarından dışarı sarkmış, sallanıyordu. İğrenç bir şekilde ter ve korku kokuyorlardı.

İzcilerden biri etrafı koklayarak yanımdan geçip gitti. Başka bir kokunun izini sürüyor gibiydi. Shoe'nun kokusu olmalıydı.

Kollarımı iki yana açtım ve kanım geniş bir kavis çizerek fışkırdı. Bileğimi aşağıya doğru sürterek önlüğümden kalmış olan parçaya sildim. Kumaşta bir kan lekesi kaldı. Ben dereden, Shoe'nun kokusundan uzaklaşınca izcilerin tamamı da beni dik-katle gözetleyerek ve burunları seğirerek peşimden geliyordu.

"Aynen böyle, sizi köpekler," diye fısıldadım. "İstedığınız benim, Shoe değıl." Tam da şu anda, ayaklarının onu taşıyabil-diğince hızlı bir şekilde yukarıya doğru çıkıyor olsa iyi olurdu.

Karanlık, gözlerimi keskinleştiriyordu. Sallandığım için güç bela ayaklarımın üzerinde durabiliyordum. Analık atnı bir ka-yanın etrafından dolandırıp hayvanı birden durdurdu. At yoğun bir şekilde nefes alıp verirken tıksırıp başını yere doğru eğdi.

İzciler eteğimi kokladılar. Bir tanesi burnunu botlarıma sür-ttü. "Kes şunu," dedim. Köpek-adam gözlerini kaldırıp bana bak-tı ve hafifçe inledi, sonra da burnunu tekrar yere indirdi.

Analık atnın üzerinden beni inceliyordu. Dizginleri tuttuğı eli eldivenliydi. Binicilik elbisesi buz mavisi kadifeden yapılmış-tı. Yakasında ve manşetlerinde kürk vardı. Çok güzel dikilmişti elbette ama eteğinin ucunda çamur lekeleri vardı ve yırtık pırtık olmuştu. "Arkadaşın nerede, şu kunduracı?" diye sordu boğuk bir sesle. Yüzü inceden inceye kırışmıştı; gümüş mavisi gözlerini de yitik uykunun gölgeleri lekelemişti.

Bitkin ve toz toprak içinde, üstüm başım kan lekeleriyle kap-lı, yırtık pırtık, ıslak bir elbise içinde ondan çok daha kötü gö-ründüğümü bilmeme rağmen bizi takip etmesinin hiç de kolay

olmadığının farkına varınca bir zafer duygusu doldurdu içimi. "Kim?" dedim.

Analık sabırsızca burnundan soluyup sert bir şekilde indi atından. Elbisesindeki bir lekeyi eliyle temizledikten sonra, ayağına çok yakın bir yeri koklayan izciyi tekmeleyip aralarından geçti. Tekmeyi yiyen köpek-adam kesik ve acı bir şekilde havlayarak korkuyla geri çekildi.

Analık benden uzundu. Zarif ve güzeldi. Karla kaplı bir tarlaya vuran zalim, soğuk bir güneş gibi göz kamaştırıcıydı. Beni tepeden tırnağa süzüp kızgın bir şekilde burnundan soluyordu. Birden dönüp avcılarını çağırdı. Atlarını dürtüp Analık'a yaklaştılar. Bir tanesinin kemerine bir kırbaç sıkıştırılmış olduğunu fark ettim.

"Sen," diyerek avcılardan bir tanesine işaret etti. Koyu kahverengi tenli, kocaman bıyıklı, iri kıyım bir adamdı bu. Eyerine de bir balta bağlanmıştı. "Köpeklerden ikisini alıp oğlanın peşinden git. Canlı getir onu."

Atnın sırtında eğilerek Analık'ı selamlarken, "Pekâlâ sahibi," dedi Avcı. "Jip, Jes," diye seslendi köpek-adamlardan ikisine. "İlerleyin." Atına ayağıyla vurunca at, peşinde bitkin iki izciyle birlikte derenin yukarısına doğru hızla yürümeye başladı.

Gözlerimle takip ettim onları. Shoe'nun var gücüyle koşuyor olduğunu umdum; onların önünde kalabileceğini...

Analık buz mavisi deri eldivenini çıkarmaya başladı elinden. Zarif parmakları görüldü bir bir. "Sen de biliyorsun ki yakalacak ve cezalandırılması gerekecek. Ondan sonra da bir işime yarayacağını sanmam."

Analık'tan korkamayacak kadar yorgundum şu anda. "Onu yakalayamayacaksın."

"Saçmalama. Orman araya girse bile elbette yakalayacağım onu." Sonra da bu konuşmadan çoktan sıkılmış gibi omuz silkti. Gözlerini kısarak beni süzdü. "Ne yaptığını sanıyordun?"

"Kaçıyordum," diye itiraf ettim. "Nereden geldiğimi keşfe diyordum."

Bir parça eğleniyormuş gibi göründü. "Böyle şeyler yok senin için."

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim ona inanmayı reddederek.

"Kendinden ne kadar da eminsin," diye payladı beni. "Bir terzi değil de başka bir şey olduğunu dşnmene ne sebep oldu, çok merak ettim." Analık'ın arkasındaki iki avcı atlarının üzerinden bizi izliyordu. Burada kalmış olan üç izci nefes nefese soluyarak hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu. Analık bana doğru eğilerek, "Bir şeyin olmalı," dedi yumuşak bir şekilde. "Hisarım-dan kaçmana yardım etmiş olan bir çeşit büyülü bir şey. Yanılıyor muyum?"

Yüksük. Nefesimi tutup i ekişimi başırdım. Shoe'nun pal-tosunun cebindeki yüksük. "Hiçbir şeyim yok," dedim dürüstçe.

"Hmm. Yine de işte buradayız." Elinden çıkarmış olduğu eldiveni diğer avucunda tutarak çıplak elini açıp kapattı.

Yok, ıplak değilmiş eli. Parmağında gümüş bir yüksük takı-lydı.

Bir yüksük.

Bana doğru bir adım daha atıp düşünüyormuş gibi yüksüğü n dişlerine vurdu. "Kim olduğun göz önünde bulundurulduğunda seni kontrol etme konusunda daha çok zorluk yaşayacağımı bilmeliydim. Sanırım karşı koyamayacak kadar genç olduğunu düşündüm. Bu kez daha dikkatli davranmalıyım sadece. Tekrar hiçten başlayacağız."

Hiç. En korktuğum şey buydu. "Hayır." Sesim titreyerek bana ihanet etti. Gözlerimi onun gümüş mavisi gözlerine dik-tim. "Hatırlayacağım." Kim olduğumu hatırlayacaktım. Shoe'yu hatırlayacaktım.

"Hayır, hatırlamayacaksın," dedi sakın bir şekilde.

Elini kaldırıp yüzüme düşmüş bir parça saçı yana ittirdi. Do-kunuşu neredeyse yumuşakaydı ama mermer beyazı parmakla-rından yayılan soğuğu hissedebiliyordum. Kalbim o kadar hızlı

atıyordu ki bedenimi titretiyordu. "Bu kadar korkma." Analık yüksüğünü alnıma bastırdı. "Her kızın istediği şeyi veriyorum sana sadece." Yüksüğün serinliği içime yayıldı. "Sonrasında bana daha fazla sorun yaratmayacaksın."

Birden, dehşet veren bir eminlikle Shoe'nun haklı olduğunu anladım. Direktten daha kötü şeyler vardı. Dikenler tarafından bıçaklanarak öldürülmekten daha kötü şeyler. Hızla yana doğru çekilmeye çalıştım ama çok geç kalmıştım. Analık'ın yüksüğünün temasından soğukluk yayıldı. Karanlık, girdap şeklini alıp etrafımda döndü. *Shoe* diye düşündüm yere düşerken.

Ardından da hiç oldum.

İKİNCİ KISIM

BÖLÜM

7

KÜLLERİN İÇİNDE UYANDIM.

Beni uyandıran, uzaktaki bir saatin, saat başını vuran sesiydi. Sabah olmuştu.

Yan tarafıma kıvrılıp yatmıştım. Hemen hemen şöminenin içindeydim. İleriye doğru uzattığım bir elim, şöminenin soğuk ızgarasının üzerindeydi. Bileğimde bir sargı vardı.

Yere bırakılmakta olan bir kömür kovanının çıkardığı tangirtungur sesleri işittim. "Leydi Penelope," dedi bir hizmetçi omzumunu sarsarak.

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne?" dedim boğuk bir sesle.

"Leydi Penelope, uyanın." Üzerine kolalı, beyaz bir önlük takmış olduğu koyu mavi bir forma giymekte olan hizmetçi yanıma, halının üzerine çömeldi. Tekrar omzumunu sarstı. "Saat, saat başını vurdu. Burada olmamalısınız şimdi."

Doğrulup otururken tüm eklemlerim inledi, elimi deli gibi ağrıyan başıma koydum. Gözlerimi kırıştırarak odayı inceledim. Duvarlar yerden tavana kadar uzanan kitap raflarıyla kaplıydı ve odada içi çok doldurulmuş, üzerinde bir örtü olan

kadife bir kanepa, üzerlerinde kurumuş çiçeklerle dolu vazolar bulunan uzun, ince bacaklı sehpa ve cilalı maundan bir çalışma masası vardı. Doğru ya. Kütüphane. Hatırlamıştım. Okurken uyuyakalmış olmalıydım yine.

“Saat sekiz oldu leydim, ki bu kahvaltı demek ve yine geç kalırsanız üvey anneniz kızar,” dedi hizmetçi. Nafile bir şekilde elbisemi temizledi elleriyle.

Kafamı eğip kendime baktım. Üzerimde, manşetlerinde ve yakasmda siyah danteller olan siyah, ipek bir elbise, elbisenin altında üç kat jüpon ve ayaklarımda da parmaklarıma vuran, önden düğmeli siyah ayakkabılar vardı. Hepsi biraz eski püskü ve incedi, üstelik üstüm başım gri bir kül tabakasıyla kaplıydı.

Kapıda ani bir canlılık oldu ve iri yarı bir kadın hızla içeriye girdi. şaşkınlık içinde geçirdiğim kısa bir andan sonra bu kadının üvey annem olduğunun farkına vardım. Pudrayla matlaştırılmış geniş, kırmızı bir yüzü vardı ve griler düşmüş kestane rengi gür saçlarının üzerine dantel bir başlık geçirmişti. İnsanların *yakışıklı* dediği türden bir kadındı. Üzerinde, etek ucunda üç sıra volan olan, mavi beyaz çizgili, şık, ipek bir tayyör vardı. Beli sadece insafsızca sıkılan bir korseyle mümkün olabilecek kadar incedi. Eteğinin altında da halının üzerinden bana doğru süzölerek gelirken bir o yana bir bu yana sallanan geniş, telli bir tarlatan vardı. “Off Penelope,” dedi öfkesinden dolayı tiz çıkan bir sesle. “Burada olacağını tahmin etmeliydim.” Hizmetiyi eliyle kışkışlayarak gönderdi. “Git hadi. Saati duyduñ. Görevlerine devam et.” Hizmetçi kömür kovanını alıp aceleyle odadan ıktı. Üvey annem gözlerini dikip bana baktı. “Kalk hemen,” diye buyurdu.

Yastık olarak kullandığım kitabı alıp her bir eklemimde ağrı hissederek ayağa kalktım. Garip bir şekilde aşırı yorgun ve kurt gibi aç hissettim kendimi. Dün akşam yemek yemeyi unutmuş muydum acaba? “Hasta mıydım ben?” diye sordum. Dikenli çalılarla kaplı bir kulede uyuyan, büyülenmiş bir prenses gibi çok uzun zamandır uyumuşum gibi hissediyordum kendimi.

"Hayır, değildin seni salak kız." Üvey annem burnundan soluyordu. "Of! Tanrı aşkına, şu haline bir bak."

Avare bir halde üvey anneme baktım boş boş.

"Gel buraya," dedi ve ben çok yavaşça hareket edince uzanıp kolumu tutarak beni çalışma masasına sürükledi. Çalışma masasının çekmecesini karıştırıp bir el aynası çıkardı çekmecedan ve bana doğru tuttu. "Kendine bir bak."

Gözlerimi kısarak aynadaki yansıma baktım. Aynada bir yabancı görüyordum. Yüzü çok zayıftı. Çenesinin hizasındaki koyu renk saçları karmakarışıktı. Gri gözleri gölgelenmişti. Ben başımı çevirince aynadaki kız da başını çevirdi. Bu bendim. Belki de *hastaydım*. Kesinlikle öyle görünüyordum.

"Görüyor musun? Sefil bir haldesin. Her tarafın kül lekesi olmuş. Bütün gece okudun yine sanırım." Üvey annem, pupa yelken giden bir gemi gibi kapıya doğru döndü. "Çok budala bir kızsın sen. Aynen baban gibi."

Değerli bir şey kaybettiğimi ve onu bir daha bulamayacağımı fark edince beklenmedik bir keder beni ele geçirdi ve nefesim kesildi. Onu bir daha bulamayacaktım. Bu şey olmalıydı... Bu... babam için duyduğum keder miydi?

"Kahvaltıya gel Penelope," diye emretti üvey annem. "Acele et; saat çoktan sekizi vurdu. Sonra da odana çıkıp üstünü değiştirirken gerekiyor." Hızla odadan çıktı.

Bir an için gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp babamın yüzünü hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Yine de içimde bir hüznün vardı. Ağrılı, derin ve şaşılacak derecede taze bir hüznün.

Üvey annem tiz bir sesle, "Kahvaltıya gel *derhal*," diye bağırdı koridordan.

Dişlerimi sıkıp ağlamamak için zorladım kendimi. Yalnızdım ve ne kadar üzülürsem üzüleyim, bu gerçeği değiştirmeyecekti. Sırtımı dikleştirip kütüphanenin kapısına yöneldim.

Her şey maviydi. Kahvaltı salonuna adım atmak, mavi bir kutuya kapatılmış hissi uyandırdı bende. Tavan ve duvarlar

yeşilimsi açık maviye boyanmıştı; halı gök mavisiydi ve uzun pencerelerde asılı olan kadife perdelerle uyumluydu. Duvarlardaki tablolar da bile mavi manzaralar vardı: Deniz manzaraları, engin gökyüzü manzaraları, çan çiçekleriyle dolu kır manzaraları. Gözlerimi kırıştırdım. Bu oda kütüphane gibiydi, buradaki her şey gibiydi. Bana tasvir edilmiş ama aslında kendim hiç görmemişim gibi yarı aşındırdım buraya. Bu, ayaklarımın altındaki zemin pek de sabit değilmiş gibi sallanmama neden oldu.

Çoktan masaya yerleşmiş olan üvey kız kardeşlerim, onları ilk kez görüyormuşum gibi tuhaf bir şekilde yabancı geldiler bana. Her ikisi de dayanılmaz derecede hoş ve kibarlardı. Bunu asla göstermiyor olmalarına rağmen bir şekilde beni hakir gördüklerini biliyordum.

Sorun değildi. Ben de onlardan pek hoşlanmıyordum belli ki.

Kızlar, elbette maviler içindelerdi: Precious, kestane rengi saçlarıyla işlemeli, arduvaz rengi etekleri olan, kraliyet mavis, ipek bir elbise; sarışın Dulcet'se gözleriyle uyumlu, çok açık gök mavis, yünlü bir binicilik elbisesi giymişti üzerine. Aslında ince yapılı olmalarına rağmen her ikisi de öldüresiye sıkı korseler takmıştı.

Precious ufak bir kızarmış ekmek parçasına tereyağı sürerken, "Günaydın kardeşim," deyip ekmeğinden zarif bir ısırık aldı. "Kül içinde kalmışsın."

Dulcet yumurta kabuğu gibi ince olan porselen fincanını dudaklarına götürürken, "Bir parça da ağlamaklı görünmüyor mu sence Precious?" dedi.

Precious bir kaşını havaya kaldırdı. "Öyle bence de Dulcie."

Üvey annem büfeden kızarmış ekmek alıp masadaki yerine oturdu ve önünde duran gümüş çanı çaldı. "Çay," dedi ortaya çıkan hizmetçiye. Ardından da delici bakışlarını bana çevirdi. "Cidden Penelope. Neredeyse bir yıl oldu. Çay fincanıma göz yaşları akıtırken görmüyorsun beni, değil mi? Yas için ayrılan süre altı aydır. Bu saçma ağlamayı kesmenin zamanı geldi."

Dışlerimi sıktım. Aslında ağlamıyordum. Bunu dile getirmek yerine, üvey anneme ve üvey kardeşlerime gergin bir şekilde gülümseyip yiyeceklerin parafin mumlarla ısıtılan ocaklı sahanlarda durduğu büfeye gittim. Bu sahanlardan kahvaltılıkların kokusu yayılıyordu ve ben, her şeye rağmen kendimi tekrar günlerdir hiçbir şey yememişim gibi kurt gibi aç hissederek tabağımı yumurta, ızgara mantar, beş parça pastırmayla doldurup iki dilim de kızarmış ekmek ekledim. Daha yerime doğru dürüst oturmadan tabağımdakileri yemeye başladım. “Reçeli uzatabilir misin Dulcie?” dedim ağzım ekmek doluyken.

Üvey annem bir kaşını kaldırıp üzerinde süslü püslü bir etiket olan reçel kavanozunu uzattı bana.

Ahududu. “Sağ ol,” deyip bir kaşık dolusu reçel ekledim bir sonraki lokmama. Hmmm, pastırma da leziz ve çıtır çıtırdı.

Masanın başından üvey annem gözlerini üzerime dikti. “Penelope, aynen bir liman işçisi gibi yiyorsun. Bu hiç çekici değil.”

Yiyecekler sayesinde daha çok kendim gibi hissediyordum artık. “Çekici olmakla kesinlikle ilgilenmiyorum,” deyip kendime bir fincan çay doldurdum.

“Hayır, ilgileneceksin,” diye üsteledi. “On yedi yaşındasın ve bu da evlenecek kadar büyüdüğün anlamına geliyor. Bir eş bulmayı düşünmen gerek ve inan bana, hiçbir erkek kahvaltı masasına geldiğinde eşinin bir yalaktan yal yiyen bir domuz gibi yemek yediğini görmek istemez.”

Koca bir yudum çay alıp usanmış bir şekilde iç geçiren üvey annemi duymazlıktan geldim. “Ümitsiz vaka!” dedi.

Çatalına taktığı küçük bir yumurta parçasını inceledikten sonra onu tabağına geri bırakırken, “Annem haklı,” dedi Dulcet ciddi bir tavırla.

“Yas elbiselerini de çıkarması gerek,” diye ekledi Precious.

“Aa! Evet, kesinlikle,” diyerek Precious’a katıldığını belirtti üvey annem. “Penelope, sevgili dükümüz ölünce hepimiz fazlasıyla üzüldük ama sen...”

“Pejmürde tüyleri olan bir karga gibi görünüyorsun,” diye onun yerine cümleyi tamamladı Precious.

“Evet, kesinlikle,” dedi üvey annem. “Çok iyi ifade ettin, tatlım. Bu nedenle Penelope, kahvaltıdan sonra yas elbiselerinin tamamının odandan alınıp gerektiği gibi tavan arasına kaldırıldığını göreceksin.”

Donup kaldım ve tam yemek üzere olduğum pastırma ve yumurta birden o kadar da lezzetli kokmamaya başladı. Hissettiğim keder ve kayıp hissi çok tazeydi; yas elbiselerimi çıkarmaya hazır değildim henüz.

“Yine gözleri sulanıyor,” diye belirtti Dulcet.

Ağlamayacağımı. “Bunu yapmaya hakkın yok,” diye itiraz ettim.

Üvey annem bir elini geniş göğsüne koydu. “Her hakkım var benim!” Sesi giderek tizleşiyordu. “Ne de olsa burası benim evim ve sen, ben müsamaha ettiğim için burada yaşıyorsun!” Sonra da ne kadar nankör ne kadar tuhaf, kendi kızlarıyla kıyaslandığında ne kadar zor bir çocuk olduğumu, tam bir masraf kapısı, bir yük, bir dert olduğumu sıralamaya devam etti.

Kulaklarımı tıkayıp asık bir suratla daha çok kızarmış ekmek yedim.

Burası aslında üvey annemin evi değildi. Benimdi ya da benim olmalıydı fakat sadece on yedi yaşındaydım. Babam bir vasiyet bırakmadan beklenmedik bir şekilde ölmüştü ve üvey annem çok zengindi. Dolayısıyla, dünyadaki yerim bir parça belirsizdi ama ben Leydi Penelope’ydim, bir dükün kızıydım.

Üvey kız kardeşlerimin benden nefret etmelerinin bir sebebi de bu olmalıydı. Onların ne yapacaklarını bilemedikleri kadar çok paraları varken benim hiç param yoktu ama onlar Leydi Precious ve Leydi Dulcet değillerdi. Sıradan kızlardılar sadece.

Üvey annem halinden memnun bir şekilde başını evet anlamında sallayarak, “O halde kararlaştırıldı,” dedi.

Önümdeki ekmeği unutup gözlerimi ona diktim. Ne kararlaştırılmıştı?

"Hemen Leydi Faye'e yazacağım," diye konuşmaya devam etti üvey annem. Boş bakışlarımı görmüştü. "Sana bir eş bulması için elbette," diye ekledi.

"Son istediğim şey bir eş," dedim. Hem üvey annemin, Leydi Faye denen bu arkadaşına bir eşe ihtiyacım olduğunu söylemesine de ihtiyacım yoktu.

"Saçmalama. Her kız bir eş ister. Bana ve Leydi Faye'e bırak bu işi. İşinin ehli bir çöpçatandır o. Seni bir çırpıda bu evden çıkarıp iyi bir adamla bir araya getiririz."

"Ben böyle gayet iyiyim." Çok fazla telaşlanmamıştım. Üvey annem istemediğim biriyle evlenmeye fiilen zorlayamazdı beni.

"Of!" Üvey annem eliyle kışkıışladı beni. "Son derece muhalıfsin. Derhal masayı terk et Penelope. Doğru dürüst davranabilene kadar da odandan çıkma."

Masadan kalkıp büfenin üzerinde duran tabaktan iki çörek kaptım ve ne kadar berbat bir kız olduğumu birbirlerine anlatmaları için üvey annemle üvey kız kardeşlerimi yalnız bıraktım.

ODAMDA, HİZMETÇİ gardırobun önünde durmuş, bir çift siyah külotlu çorabı katlayıp bir sandığa yerleştiriyordu. Ancak kısa bir an sonra adını hatırlayabildim hizmetçinin: Anna. Başımı iki yana salladım. Hafızam bir garipti; deliklerle ve atmış ipliklerle dolu eski bir kumaş gibiydi. Anna beni görünce reverans yaptı. "Çok üzgünüm Leydi Penelope, gerçekten üzgünüm çünkü bundan hiç hoşlanmayacağınızı biliyordum ama üvey anneniz emretti bunu ve..."

"Sorun değil," dedim ve Anna derin bir oh çekip eşyalarımı toplamaya devam etti.

Duvara yaslanıp çöreklerden birini dişledim ve sanki yapmam gereken başka bir şey varmış gibi kendimi gergin hissettim ama bunun ne olduğunu hatırlamıyordum. Bu duygu

sırtınızdaki bir kaşıntıya benziyordu. Kaşıyamadığınız bir kaşıntıya.

Odam genişti ve bolca ışık alıyordu ama aynı zamanda eski püsküydü de. Bir dük olmasına rağmen babamın çok parası yoktu ama varlıklı üvey annemle evlendiğinde üvey annem odamın yeniden dekore edilmesi için masrafları karşılamayı bir defadan çok kez teklif etmiş olmasına rağmen bunu yapmasına müsaade etmemiştim. Mavi rengi sevmezdim. Buna hayır dediğim için hâlâ pişman değildim çünkü üvey annem, nankör üvey kızının kendisine borçlu olduğu şeyler listesine bunu da ekleyiverecekti.

Odanın bir kısmını, yanında kırık bir gardırop duran bir yatak kaplıyordu. Pencerenin önünde de üzeri kitap, kâğıt ve bir mürekkep hokkasıyla dolu olan küçük bir çalışma masası vardı. Öğrenci olmalıydım ama kâğıtlardaki el yazısını tanıyamamıştım. Çalışma masasının üst çekmecesini açmca çekmecedeki bir kasnak ve birbirine girmiş ipek iplikler olduğunu gördüm. Kasnağa gerili kumaşın sadece bir kenarı tuhaf, karmaşık dikişlerle doluydu. Parmak uçlarımda nasırlar vardı ama belli ki bir terzi değildim. Bu nasırlar nasıl olmuştu acaba?

Dün ne olduğunu düşünmeye çalıştım. Bir çeşit boş bir hiçlik karşıladı beni ve bu hiçlikten ürktüm. Bir an düşüyormuşum gibi hissettim. Birden mızrak gibi bir ağrı saplandı alnıma ve odamın duvarına yaslanıp gözlerimi kapattım. Sırtımı yasladığım duvar gerçetti. Elbisemin pütür pütür olmuş ipek kumaşını hissedebiliyordum parmaklarımla. Dar gelen ayakkabılarım parmaklarımı vuruyordu. Sıradan bir gün dedim kendime. Dün sıradan bir gündü. Düşünmeme gerek yoktu.

Bir takırtı duyunca gözlerimi açtım. Hizmetçi Anna, kıyafetlerimi koyduğu sandığı çekerek odadan dışarıya çıkarıyordu.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Anna."

Anna doğruldu. "Efendim, Leydi Penelope?"

"Babamı hatırlıyor musun?" diye sordum. "Dükü?"

Yüzü asılan Anna bir an için paniklemiş göründü. "Ben..."

Sonra da ciddi bir tavırla yere doğru baktı. "Sadece hatırlamam gerektiği kadarmı hatırlıyorum," dedi ruhsuz bir sesle.

Tuhaf bir yanıtı bu.

"Hepsi bu mu?"

"Evet," deyip sert bir yanıt eklemekten kendimi alıkoyamadım. "Tüm kıyafetlerimi aldıysan hepsi bu."

Kızarıp hızlı bir reverans yaptı ve odadan çıktı.

İç çekerek alnımı ovuşturdum. Biri buz gibi soğuk parmaklarıyla bu ağrıyı alnıma doğru bastırıyormuş gibiydi. Geçmiyordu. Bileğimdeki, kül bulaşmış olan sargı ilişti gözüme. Kendimi yaraladığımı hatırlamıyordum. Başımı yana çevirip sargıyı açtım. Sargının altından bileğimin iç tarafında, çoğunlukla iyileşmiş bir kesik çıktı ortaya. Acımıyordu. Ben de gardırobumda eski bir çorap bulup yeniden sardım bileğimi. Bu kesiğin nasıl olduğunu hatırlamaya çalışırken başım daha da çok ağrıdı. Beni neyin rahatlatacağını biliyordum. Yüksüğümü almak için elimi elbisenin cebine soktum.

Ancak cebim boştu. Alnımı çatıp önce diğer cebimi yokladım, ardından da gardırobun içindeki içine birkaç bozuk para koyduğum cüzdanımı kontrol ettim. Yüksük burada da değildi. Yüksüğümün çalışma masamın çekmecesinde, o feci işlemenin yanında olmadığını bildiğim halde ne olur olmaz diye orayı da kontrol ettim.

Yüksüğü kaybetmiş olamazdım, değil mi?

İşte şimdi gerçekten gözlerim dolmuştu. Yüksük gerçekte, sahiciydi. Biliyordum. Emin olduğum tek şey bu yüksüktü. Onun haricindeki her şey muğlaktı. Babam hakkında hiçbir şey hatırlayamıyordum; nasıl görüldüğünü bile. Annem hakkında hatırladığım tek şeyse bu yüksüğü bana hediye ettiğiydi. Alt tarafına annemin ailesinin sembolü olan, dikenler arasındaki güllerin işlenmiş olduğu gümüş bir yüksüktü bu. Kuşaklar boyunca anneden kızına geçmiş bir yüksüktü. Onun cebimde olması bile güç veriyordu bana. Şimdi de kaybetmiştim onu işte!

Yüksüğü bulabilirsem tutunacak bir şeyim olacaktı. Bu garip yerin bana gerçekçi gelmesini, kendime yabancı hissetmememi sağlayacak bir şey.

Yüksük mutlaka evde bir yerlerdeydi. Öyle *olmalıydı*. Başka nerede olabilirdi ki?

B Ö L Ü M

8

SHOE'NUN DUDAKLARI öpüşmelerinden dolayı hâlâ alev alev yanıyordu ama Pin'e çok kızgındı.

"Kaçma şansın var, seni inatçı ahmak!" diye bağırıp akıntının üst tarafını işaret etmişti Pin. "Git, lanet olsun sana!"

Pin'e bir bakış atıp doğruldu. İnatçılık eden, ahmaklık eden kendisiydi oysa. Kaçmalarının imkânsız olduğunu anlamasının nesi zordu? En azından yakalandıklarında birlikte olabilirlerdi.

Elini havaya kaldırdı Pin. Bileğindeki sargı, kandan sıırılsıklamdı; külle örtölmüş zemine düşen kan hemen emildi. Yüzü zayıf ve kararlıydı. Bunu, belki de son kez görüyor olmak, yanmış bir ekmek kabuğu büyüklüğünde, donmuş, buruş buruş bir şey olduğunu sandığı kalbinin küt küt atmasına neden oldu. "Shoe," dedi Pin. "Beni birazcık olsun seviyorsan peşimden gelmezsin." Sonra da sırtını ona dönüp kül kaplı dere kıyısından aşağıya doğru yürümeye başladı.

Gözlerini dikip Pin'in ardından baktı. *Beni birazcık olsun seviyorsan...*

Bacakları bitkinlikten, bedeninin geri kalan kısmı da Analık'ın

onlara ne yapacağını bildiğinden titriyordu. Her ikisine de dile-
diğince, ağır ağır, özel bir şekilde işkence edecek ve bunu yap-
maktan da zevk alacaktı.

Pin koşmaya başladı; kayaların üzerinden atlayıp küllere
hafifçe basarak esaretin kollarına doğru hızla ilerliyordu. Shoe,
Pin'in botlarının çıplak ayakla atacağından daha emin adımlar
atmasını sağladığını fark etti. Bunda bir ironi olabilirdi. Pin ironi
olup olmadığını bilirdi.

Kız görüş açısından çıktı ve bunun yarattığı şok Shoe'yu ha-
rekete geçirmeye yetti. Korkmuş bir tavşan gibi kıyı boyunca yu-
kariya doğru koşup şelaleyi geçti, ardından külde takip edilmesi
kolay ayak izleri bırakarak başka bir dönemeci döndü. Attığı her
adımda Pin'i düşünüyor ama elinde olmadan kendisi için de
korkuyordu.

Sırt çantası ağır ve eski arkadaşlarına, hâlâ tam iyileşmemiş
olan, direkte geçirdiği zamanlardan kalma kırbaç yaralarına sür-
tünüyordu ama bu ona sadece daha hızlı gitmesi gerektiğini ha-
tırlatıyordu. Pin'e dediği gibi direktten daha kötü şeyler vardı.
Koyağın yan tarafında bir çeşit yarık görünce, Analık onu takip
etmesi için kimi göndermiş olursa olsun bu kişinin onun izini
kolayca sürebileceğini bilerek yarığa doğru koştu ama koyakta
kalmasının, yakalanmaması daha da garanti edecek bir şey oldu-
ğunu da biliyordu. Etrafından samur gibi ince ve yumuşak kül-
ler aşağıya doğru kayıp botlarını doldururken onu içine alıp ko-
yaktan çıkaran yarığa ulaşana kadar dağın kayalık sırtı boyunca
çalalayarak tırmandı bayırı. Aslında ihtiyaç duyduğu şey tekrar
aşağıya, ağaçların arasına dönmekti. Burada çok korunmasız ve
göz önündeydi.

O ilk enerji patlamasından aldığı güç tükenmişti. Bedeninin
ne kadar yorgun olduğunu hissedebiliyordu. Dibine kadar yan-
mış bir mum, sönmek üzere olan titrek bir alev gibiydi vücudu.
Attığı her adımda daha da ağırlaşıyordu sırtındaki çanta. Kül
kaplı bayırlar, fırça gibi kahverengi otlara bıraktı yerini ve Shoe

aşağıda ağaçların oluşturduğu karanlık ve misafirperver görünen çizgiyi fark etti. Ona orada güvende olabileceğini hissettirdi ama öyle olmayacağını biliyordu.

Sırt çantasını taşıması aptallıktı. Durup çantayı sırtından çıkardı ve olur da bir daha acıkacak kadar uzun süre yaşarsa diye çantanın içinden peynirle zencefilli ekmekleri alıp çantayı bir kayanın ardına atıverdi. Çantayı taşımanın verdiği acıdan kurtulmanın sağladığı ferahlık onu bayırdan aşağıya, ormanın kenarına kadar götürdü ama orada tekrar bitkinlik çöktü üzerine. Ağaçların arasına dalmak üzereyken soluklanmak için duraksadı ve başını hafifçe geri çevirerek omzunun üzerinden ardına baktı.

Vücudunu bir korku sardı. Dağın tepesinde, Shoe'nun çantayı bıraktığı yerde kahverengi, iri bir ata binmiş bir adam vardı. Bir parça köpeğe, bir parça da insana benzeyen iki yaratık sinmişti atın dizlerine. Sanki yeri kokluyorlarmış gibi başları eğikti. Shoe gözlerini dikmiş onlara bakarken adam ağaçların yarattığı çizgiyi süzdü gözleriyle. Adamın bakışları Shoe'nun üzerinde sabitlendi. Hafifçe ve kasten dürterek atının yürümesini sağladı ve bayırdan aşağıya doğru inmeye başladılar.

Analık'ın Avcı'sı ve iki izcisiydi bunlar.

Shoe sendeleyerek ormana dalıp birden koşmaya başladı. Avcı izini bulmuştu. "Bundan kurtulamayacağım, değil mi?" diye mırıldandı Shoe ama kendi arzusuyla teslim olmayacaktı.

Burada, dağın yüksek kanadında ağaçlar aralıklıydı. Dolaşısıyla koşacak alanı vardı. Çam ağacı iğneleriyle kaplı daha dik bir bayırdan aşağıya doğru ara sıra kayıp düşerek koşarken, eğrelti otları dizlerini yalıyor ve orman onun için bir yol açıyormuşçasma hep bir patika buluyordu. Bulutlar güneşi kapatmıştı; öğle vakti geçmiş olmalı, diye düşündü. Avcı çok geride kalmış olamazdı. Karnı guruldayınca peynir paketini bulmak için elini paltosunun cebine soktu. İçeride başka bir şey vardı. Çekip çıkardı.

Tökezleyerek durdu ve gözlerini Pin'in yüksüğüne dikti. Pin bunu Shoe'nun cebine göstermeden koymuş olmalıydı. Niye? Bu büyülü bir şeydi. En azından bu kadarını anlamıştı Shoe, o kadar da ahmak değildi. Pin yüksüğün ona yardımcı olacağını düşünmüştü belki de. "Aptalca," diye mırıldandı çünkü yüksüğün Pin'e daha çok faydası dokunurdu.

Avcı ve izcileri geliyor diye hatırlattı kendine. Peynirden hızla bir parça ısırıdıktan sonra onu tekrar sardı ve Pin'in yüksüğünü avucunda sımsıkı tutarak düşe kalka ilerlemeye devam etti.

Güneş bulutların ardında batınca gökyüzü daha da grileşti. Ağaçların arasına gölgeler düştü. Shoe artık koşmuyor, sadece yavaşça ayaklarını sürüyordu. Tüm kasları bitkinlikten acıyordu. Arada bir boğumlu bir ağaç köküne takılıp yere kapaklanıyor ve ayağa kalkıp ilerlemeye devam etmek için kendini zorlaması gerekiyordu. Yumruk yaptığı elinin içinde yüksüğün sıcaklığını hissetti; yüksük onu bir yöne doğru çekiyormuş gibi görünüyordu. Belki de Pin, yüksük onu selamete çıkarsın diye bir çeşit büyü yapmıştı.

Shoe, toynakların yumuşak zeminde çıkardığı *hış hış* seslerini işitti. Başını öne eğerek takılıp düşmemek için ağaç köklerine dikkat etti. Göz ucuyla Avcı'nın atını yavaşça yürüterek kendisine paralel hareket ettiğini gördü. Shoe kendisi gibi bitapmışçasına atın başının sallanmakta olduğunu fark etti. Atın ayaklarının arka tarafında gezinmekte olan izciler de yorgunlardı. Dilleri ağızlarından dışarı sarkmıştı.

Yüksüğü avucunda sıkıca kavramış bir şekilde, tökezleyerek ilerlemeye devam etti Shoe. Bitkinliğin neden olduğu belirsizlik içinde, hayatta olduğunu ve yakalanmış olduğunu fark etti ama korkamayacak kadar yorgundu. Alacakaranlık giderek artıyordu. Bir ağaca tosladı. Sonra gözlerini ağaca dikip bir süre dikildi.

Ağaç.

Ağaç?

Ağaçla ne yapmalıydı? Ha. Evet. Çevresinden dolanacaktı. Ağır bir şekilde ayaklarını sürüyerek ağacın çevresinden dolanıp yürümeye devam etti. Sonra bir ağaç köküne daha takılıp sert bir şekilde yeri boyladı ama yüksüğü elinde tutmaya devam etti ve ardından kendini yumuşak, davetkâr zeminden kazır gibi zorla ayağa kaldırdı.

Yanında ilerlemekte olan Avcı'yı, onun yorgun atının soluklarını, gıcırdayan eyeri ve izcilerden birinin ara sıra çıkardığı alçak sesli iniltiyi işitti.

"Beni..." diye konuşmaya başladı ama sesinin ne kadar kaba ve bitkin çıktığını duyunca telaşlanıp sustu. Soluklandı. "Beni esir almayacak mısın?" diye sordu Avcı'ya.

Adam boğazını temizledi. "Evet, az kaldı," diye yanıtladı derin ve kalm bir sesle.

Shoe yorgun argın yürümeye devam etti. Ayakları artık acı-mıyordu. Tabii acımazlardı. Ne de olsa kendi yaptığı botlar vardı ayağında.

"Koşarak kendini tüketmeni bekliyorum yalnızca," diye ekledi Avcı.

"Bu tam bir koşma sayılmaz," diye mırıldandı Shoe.

Avcı'nun burnundan tıksırarak güldüğünü duyunca şaşırdı. "Evet, sayılmaz," dedi Avcı. "Endişelenme ahbab. Çok kalmadı."

"Sandığından daha uzun sürecek," diye fısıldadı, kendisini duyup duymadığından emin olmayarak. Şimdi ayak sürümesi iyice yavaşlamıştı; attığı her adımı düşünmesi gerekiyordu. Son derece iyi bir bot giymiş ayağını havaya kaldırdı; ileriye doğru sürükledi ve sonra tekrar yere koydu. Yaşlı bir adam gibi öne eğilmiş bir şekilde ilerliyordu Shoe. Çok kısa bir süre sonra emeklemeye başlayacaktı.

Ancak Pin haklıydı. İnataçı birisiydi Shoe. Emeklemesi gerekirse emeklerdi.

Uzun bir süre sonra böyle oldu gerçekten de. Tekrar tökezleyip düştü ama bacaklarını kıpırdatamıyordu bu sefer. Ne kadar çaba-

larsa çabalasın, ayağa kalkmasına müsaade etmiyordu bacakları. Emekleyerek ilerlemeye devam etti. Çam iğneleri avuçlarına ve Pin'in yüksüğünü tuttuğu yumruğuna batıyordu. Sadece karanlık, kaslarında hissettiği ağrı, uykuyla açlığın neden olduğu aşırı ağırlık ve yüksüğün çekimi vardı. Kendi kendine söz verdi. Sabaha kadar ilerlemeye devam edebilirse bir şey olacaktı.

"Yetmedi mi daha?" diye sordu Avcı. Bu, karanlıktan gelen derin bir sesteki sadece.

Hayır. Bu kelimeyi yüksek sesle söyleyecek gücü bulamadı kendisinde Shoe.

Gecenin içinde emeklemeye devam etti; ta ki yüzü bir çam ağacının sert kabuğuna yapışana ve bu durumda ne yapması gerektiğini ayırt edemeyinceye kadar.

İzcilerden biri acı bir sesle inledi.

"Şşşt," dedi Avcı izciye. "İşimiz neredeyse bitti." Sesi daha yakından geliyordu. Artık atının sırtında değil, bir süredir Shoe'nun durmasını bekleyerek yanı sıra yürüyordu sabırla.

Hayır. Durmak yoktu. Kol ve bacaklarını ağır ağır sürüyerek ağaçtan uzaklaştı Shoe. Emekleyerek ağacın yanından geçerken omzu ağacın gövdesine çarptı ve çam iğnelerinin arasına yüzüstü kapaklandı.

Bu sefer doğrulamadı. Mum alevi yavaş yavaş sönüyor, Shoe tamamen tükeniyordu. Çaresizliğin ağır yükü binmişti üzerine. Şimdi Avcı onu Analık'a götürecekti ve o, muhtemelen Pin'le birlikte hisardaki diğer köleler için birer derse dönüştürüleceklerdi. Nöbetçiler duvardaki dikenlerden sallanan Pin'i ve kendi bedenini işaret ederken, *Görüyor musunuz?* denilecekti Jacklere, terzilere ve yeni kunduracıya. *Kaçmayı deneyenlere bu olur işte.* Canımız çok yanacak ama sonunda bitecek, diye düşündü Shoe bulanık bir biçimde.

Sanki bedeninden çok uzaklardaymış gibi Avcı'nın onu büyük elleriyle omuzlarından tutarak hâlâ iyileşmemiş olan sırtının üzerine çevirdiğini hissetti uzaktan ama bunun verdiği acı

bile kendine gelmesine yetmedi. İzcilerin iniltisini ve Avcı'nın onları sakinleştiren derin sesini duydu uzaktan. Ardından da kafasına geçirilen siyah bir torba gibi üzerine uyku çöktü ve Shoe kendinden geçti.

SHOE SABAH UYANDIÇINDA üzerine battaniye örtülmüş olduğunu ve kendi sırt çantasının yastık olarak başının altına konulduğunu gördü. Çıtırdarak yanan bir ateşin yanında, yan tarafının üzerine kıvrılıp yatmıştı. Havada çam dumanı ve kızaran sosis kokusu vardı. Erken bir şafak ışığı, ağaçların dallarının arasından süzülüyordu.

Yüksük hâlâ avucundaydı; sımsıkı kavramıştı onu.

Yüksüğe bakmak için kolunu havaya kaldırırken bir kramp tüm bedenini esir aldı. Kramp geçene kadar dişlerini sıkı Shoe.

“Uyandın mı?” diye sordu derin bir ses.

Avcı'ydı bu. Çaresizliğin ağırlığı yeniden çökmüştü üzerine. Istrap, ölüm, hepsi birden çullanıyordu. Bugün onu bekleyen buydu. Yüksüğü incelemek için, krampları tekrar harekete geçirmemek adına ağır ağır açtı elini. Kirli avucunda parıldadı gümüş yüksük. Yüksüğün alt tarafına, Analık'm hisarını çevreleyen duvarı saran çalılar gibi dikenli çalılar işlenmişti. Fakat dikenli çalıların ortasında zarif güller vardı. Pin'in yüksüğüydü. Yüksük onu anımsatmıştı Shoe'ya. Ara ara da olsa hoşlukları olan, dikenli bir yüksüktü. Pin'in yüzünü çok net bir şekilde zihninde canlandırabiliyordu: Koyu renk saçları karmakarışık, gri gözleri bitkin ama yine de sertti. Shoe, onu ilk gördüğünde hoş olmadığını düşünmüştü. Evet, hoş değildi. Onu tanımlamaya yetmeyecek kadar önemsiz ve basit bir kelimeydi *hoş*. Pin'in özlemi bir sancıydı yüreğinde. Shoe yüksüğü ters çevirip tuttu ve ışık, yüksüğün pürüzlü yüzeyini parıldattı bir süre. Sonra da onu paltosunun cebine koydu. Gözleri kapandı. Tıpkı Pin gibi yakalanmıştı. Tek avuntusu, ikisi de ölmeden önce Pin'i bir kez daha görecektir olmasıydı.

“Sosis?” diye sordu Avcı.

Gözlerini tekrar araladı Shoe.

“Sanırım biraz yardıma ihtiyacın var,” dedi ateşin diğer tarafından. Üzerinde oturmakta olduğu kütükten kalkıp ateşin yanına geldi. İri yarı adam karşısında belirince sürünerek uzaklaşmaya çalıştı Shoe ama kaslarına tekrar kramp girdi.

“Hadi, hadi,” dedi sakinleştirici bir sesle ve garip bir yumuşaklıkla Shoe’nun doğrulup oturmasına yardım etti. Onu bir ağaca yaslayıp omuzlarına battaniyeyi örttü. Ateşin yanma giden Avcı, dumanı tüten ve kahve gibi kokan bir şeyle dolu bir kupayla Shoe’nun yanma geri döndü. “Bununla başla,” dedi, onun teneke kupayı elleriyle kavramasına yardımcı olurken.

Parmaklarının altındaki kupa sıcaktı. Shoe’nun bir süre için yapabildiği tek şey, oturduğu yerde kupayı elinde tutmaktı. Sonrasında kupayı ağzına götürmeyi başaran Shoe bir yudum aldı. Kahve, boğazından sıcak ve acı bir yol çizerek aşağıya inince midesi yiyecek bir şeyler isteyerek tepki verdi buna.

Shoe dikkatle Avcı’ya baktı. Kocaman, sarkık bir bıyığı, kahverengi teni ve parıldayan, kel bir kafası vardı. Ateşin başında bir şeyle ilgileniyordu. Bir çatala kalm bir sosis geçirip sosisi ona uzattı. “Dikkat et, sıcak.”

Bir an için tereddüt etti Shoe. Ardından ağır ağır uzanıp sosisi aldı. Daha önce hiç sosis yediğini hatırlamıyordu. Dolayısıyla şimdiye kadar yediği en iyi sosisti bu. Shoe sosisi yerken, onu ağızlarının suyu akarak izleyen iki izciyi görmezden gelmeye çalışarak her bir lokmanın tadına vardı. Avcı’nın atının alçak bir dala bağlanmış olduğunu fark etti. Ateşin yanında, yerde ağzı açık bir heybe ve dürülüp sırtta taşınan başka bir yatak daha vardı.

“Senin tutsağınım, değil mi?” diye sordu Shoe ağzında bir lokma sosisle.

“Öyle görünüyor,” diye yanıtladı Avcı.

Shoe sosisi bitirdikten sonra çenesine bulaşmış bir parça yağı

battaniyenin kenarıyla sildi. “Dün gece yürürken niye durdurmadın beni?” diye sorup bir yudum kahve aldı.

“Evet. Tuhaf bu, öyle değil mi?” İzçilerin sırtındaki kırbaç yallarına koyu, yeşilimsi bir merhem sürmekle meşguldü. “Bir ok misali bizi gitmemiz gereken yere doğru götürüyorsun.”

Bu kelimeler bir darbe gibi geldi Shoe’ya. Kaçmak için gösterdiği onca çabadan sonra kendi ıstırabına ve ölümüne doğru mu gidiyordu yani? “Hah, bu kesinlikle ironi,” diye mırıldandı sesi titreyerek. “Doğrudan hisara doğru koşarak hisardan kaçmaya çalışmak.”

“Analık’ın hisarını mı kastediyorsun?” diye sordu, elindeki merhem kavanozunu bir kenara koyarken. Shoe’nun başını evet anlamında sallaması üzerine konuşmaya devam etti. “Yok, oraya gitmiyorsun. Şehre doğru gidiyorsun. Seni götürmem emredilen yere.”

Gözlerini Avcı’ya dikti Shoe. Bu kelimeyi tekrar söylemesi beyninin anlamasını sağlayacakmış gibi, “Şehre?” dedi.

“Evet.” Avcı lapa dolu, kocaman, teneke bir tas bıraktı yere. “Analık’ın şehrine.” Kaskatı bir şekilde hareket eden iki izci tasın yanına geldi ve başlarını tasa daldırıp lapayı yalayıp yutmaya başladı. “Senin için orada planları var büyük ihtimalle.”

“Sanırım vardır,” dedi Shoe suratsız bir şekilde.

Avcı iki sosıs daha kızartıp bu sosisleri izçilerin lapa tasına ekledi. İzçiler, köpek yüzlerinde birer gülümsemeyle başlarını tasta kaldırıp Avcı’ya baktılar ve ardından da burunlarını yine kahvaltılarına daldırdılar. “Yapabilseler kuyruk sallarlardı,” dedi Avcı üzgün bir şekilde iç geçirerek. “Fakat Analık kuyruk vermedi onlara.”

Midesine yiyecek bir şeyler ve kahve girmiş olduğundan şu anda kendini daha iyi hisseden Shoe tekrar yüksüğü inceledi. Pin mağarada ateş yaktığında ve Analık’m hisarının dışındaki parke taşlarının arasından duman yükselmesini sağladığında yüksüğün büyü yaptığını görmüştü. Kaşlarını çatı. Bu Pin’in

yüksüğüydü. “Beni Pin’e götürüyor,” diye fısıldadı, bunu daha önce fark etmediği için kendini aptal gibi hissederek.

Eğer yüksük onu Pin’e götürüyorsa ve Avcı’ya da Shoe’yu aynı yeri götürme emri verilmişse Analık’ın ikisi için planları olmalıydı.

Shoe ellerinin titremekte olduğunu fark etti. Yüksüğü tuttuğu elini yumruk yapıp sıkı.

Avcı kütüğün üzerinde oturmuş, teneke bir kupadan kahve içiyordu. “Korkuyor musun?”

Elbette korkuyordu ama bunu kendisini esir alan kişiye itiraf edecek değildi. Omuz silkti Shoe. Kendisine ne olacağını düşünmek istemiyordu. Hikâyesi çok kısa olacaktı; sonu da çirkin.

“Hımm.” Avcı kupayı bıyığının altında çevirip bir yudum kahve aldı. “Farz edelim ki başka bir şey yapabilirsin. Mesela, daha önce kaçmış olan insanlara katılabilirsin, ha?”

Shoe başını kaldırıp Avcı’ya baktı. “Böyle insanlar tanıyor musun?”

“Olabilir. Analık’ın onları bulamayacağı bir yerde saklanıyor olabilirler. İlginî çeker mi?”

Daha kendine engel olamadan evet anlamında başını salladı Shoe.

“Seni onlara götürebilirim,” diye bir teklifte bulundu Avcı. “Ormanda bir yerimiz vardı.”

Shoe, Avcı’nın nasıl da *bazı insanlar tanıyor olabilirim* gibi belirsiz bir dilden *bir yerimiz var* gibi daha kesin bir dile geçmiş olduğunu fark etti.

Shoe derin düşüncelere daldı. Avcı, Analık’ın adamıydı, değil mi? Kaçış teklifinin bir tuzak olma olasılığı çok daha yüksekti ama... merhametli biri gibi görünüyordu. Nazikti hatta. Hem izcilerin sırtlarındaki kırbaç yaralarına merhem de sürmüştü.

Belki de bir asiydi ve bir çözüm yolu sunuyordu. Shoe’nun yumruğunun içinde tutmakta olduğu gümüş yüksük ısındı.

Shoe yüksüğün onu Pin'e doğru, kendi ölümüne doğru çektiğini hissedebiliyordu. Bu düşünce iliklerine kadar titremesine neden oldu.

Bu korku ona bir fayda sağlamıyordu. Hisardayken de hep korkardı, özellikle de direktten sonra. Başını öne eğip sıkı bir şekilde çalışırdı ve Pin gelip onu dışarı çıkarana kadar da bu dehşeti değiştirmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Ancak artık korkamazdı. Kendini toplamak, yapması gereken şeyle yüzleşmek için derin bir nefes aldı. Sert bir şekilde bataniyeyi omuzlarından attı ve ağaca yaslanıp destek alarak ayağa kalktı. "Hayır," dedi Avcı'ya. "Devam etmem gerekiyor."

Avcı başını iki yana salladı. "Seni öldürecek."

"Pin orada," dedi inatçı bir şekilde. "Analık'ın yakaladığı kız. O olmadan gidemem."

"Şu senin Pen..." diye söze başladı Avcı.

"Pin," diye düzeltti onu Shoe.

"Tamam," dedi başıyla onaylayarak. "Şu senin kız. Pin. Onun özel bir yazgı için seçilmiş olduğu yeterince açık." Acı bir şekilde başını iki yana salladı.

"Kötü mü, şu özel yazgı?"

"En kötüsü."

"Öyleyse acele etmemiz gerekecek." Shoe çekimini hissettiği yüksüğü avucunda sıkı. "Bugün oraya varabilir miyiz sence?"

"Belki. Orman izin verirse." Burnundan soluyarak ayağa kalktı. "Pekâlâ. Hadi Jip, Jes," dedi iki izciye. "Gözü kara suçlumuz akşam yemeğinden önce kara yazısıyla buluşmaya kararlı."

Avcı çantalarını toplayıp atını eyerlerken Shoe sırt çantasını omzuna atıp yola koyuldu. Kasları çok gergin ve acıdığından, ağaçların arasından anca aksayarak ilerleyebildi başlangıçta. Bu nedenle de Avcı çok geçmeden yetişti ona.

Avcı bir süre sessizce atını sürdükten sonra, "Pen'ini bulmaya gidiyorsun," diye bir yorumda bulundu.

“Pin,” diyerek tekrar düzeltti onu. “Evet. Ben ııı...” Bunu yüksek sesle söylüyor olmak garip gelmişti. “Sanırım onu seviyor olabilirim.”

“Ya.” Bir süre sessizce düşünüp taşındı Avcı ve sonra ekledi. “Kılık değiştirmiş bir prens değilsin, değil mi?”

“Hiç alakası yok.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Acıyarak baktı Shoe’ya. “Hadi, bunu ben taşıyayım.” Eyerinden aşağıya doğru uzanıp Shoe’nun omzundan çantayı aldı. “Dinle ahbap, şehre gitmek istemezsin. Benimle gel. Orman koruyacaktır bizi.”

“Yapamam.” Çantanın ağırlığından kurtulmanın verdiği rahatlıkla biraz daha hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı.

Üzgün bir şekilde başını evet anlamında bir aşağı bir yukarı salladı Avcı. “Pekâlâ o halde. Anlıyorum. Seni gizlice sokacağım şehre ama çarklar dönüyor olacak. Dolayısıyla şu senin kızı bulmak için çok fazla zamanın olmayacak.”

Ağır ağır ilerlerken, Pin kim olduğunu biliyor, diye düşündü Shoe. Kafasında bir yerlerde saklanmış duruyordu asıl kimliği, kendi öz benliği. Otururken elbisesinin eteklerini yana toplayan, çenesini gururla yana çeviren, bütün bir gün ve gece boyunca ormanda koştuktan sonra bitkin düşmüşken, üstü başı kirlenmişken ve kan lekeleri içindeyken bile ironiye gülen bir kızdı o. Shoe’nun, gizli bir prens değil de bir kunduracı olduğunu bilmesi haricinde kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Birinin oğlu ya da kardeşi olabilirdi ama birisinin sevgilisi olup olmadığından emin değildi çünkü durum bu olsaydı, Pin’i öpme konusunda kesinlikle daha iyi olurdu.

Onu bir kez daha öpebilmek için her şeyimi verirdim, diye düşündü.

B Ö L Ü M

9

YÜKSÜCÜMÜ BULMAK için tüm evi aradım. Belki de uyurken cebimden düşmüştür diye düşünerek bütün geceyi küller içinde geçirmiş olduğum kütüphaneden başladım aramaya ama kütüphanedeki şömine güzelce temizlenmişti. Ardından da sanki bu büyük malikânedeki bana bahsedilmiş ama buranın hollerinde aslında hiç yürümemişim, odalarından hiçbirine göz atmamışım gibi hepsi de bana yarı aşına olan mavi kahvaltı salonuna, misafir salonlarına, yemek odalarına ve büyükçe bir balo salonuna baktım. Bu tuhaf, kopuk bir duyguydu. Şu tekrar hissettiğim, bana başka bir yerde olmam gerektiğini söyleyen sabırsızlanma duygusuydu.

Tüm üst katı araştırdıktan sonra hizmetçilerin kısmına, mutfakların, şarap mahzenlerinin ve geniş, yankı yapan, boş bir deponun bulunduğu bölüme giden dar merdivenlerden aşağıya indim. Ben hizmetçi Anna'ya yüksüğümü bulup bulmadığını sorarken hizmetçiler yan gözle birbirlerine baktılar. Yüksüğü bulmadığını söyleyince tekrar üst kata çıktım. Daha önce baktığımda müzik odası boştu ama bu sefer yumuşak adımlarla

kapının önünden geçip giderken piyanoda çalınan hafif bir melodi duydum. Bir süre sonra bu melodiye bir ses eşlik etmeye başladı. Müziğin ritmini yakalayan ses, önce yükselip notalar arasında dalgalandı, hızlı bir nefesin ardından da titrek ve tiz notalarla dolu, hızlı, neşeli bir şarkı olup şakıdı.

Sessizce kapının tokmağını çevirip kapıyı hafifçe araladım. Kapının aralığından, üvey kardeşim Dulcet'in, sırtı bana dönük bir şekilde piyanonun yanında durmuş, şarkı söylediğini gördüm. Sesi o kadar gürdü ki altın rengi güneş ışığı gibi, tüm odayı doldurup dışarıya, koridora süzülüyordu. Ağzımı açtığımda böyle muhteşem bir müzik dökülseydi dudaklarımdan nasıl olurdu acaba? Şarkı söylerken sesimin daha çok bir kurbağa vıraklamasına benzediğinden emindim bir şekilde.

Dulcet benim üvey kız kardeşimdi ve ikimizin de belirli rolleri varmış gibi görünüyordu. O, mağrur olandı. Bense hor görülen, kül lekeleri içindeki sinir bozucu tiptim. Ancak onun hakkında aslında ne biliyordum ki? Dulcet, kız kardeşi ve üvey annem tıpkı bu ev gibilerdi; onları da pek tanıımıyordum. Bir üvey kız kardeşin ne olduğunu çok iyi biliyordum ama Dulcet'i hiç tanıımıyordum.

Ayaklarımin altındaki zemin gıcırdayınca müzik kesildi. Dulcet hiç kıpırdamadan durdu; sonra ağır ağır kapıya doğru döndü. Kapıdakinin ben olduğumu görünce belli belirsiz bir şekilde bir oh çektikten sonra o her zamanki kontrollü haline geri döndü.

"Çok güzeldi," dedim. "Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum."

Dulcet bir nefes alıp, "Ah, bu mu?" dedi, sahte bir kayıtsızlıkla elini sallayarak. "Buna şarkı söylemek bile demem ben."

"Muhteşemdi. Başkaları da seni duyabilsin diye şarkı söylemelisin."

Dulcet'in yüz ifadesi soğuklaştı. "Toplum içinde mi demek istiyorsun?" Her hareketi zarıftı. Piyanonun kapağını kapatıp bana doğru geldi. "Kesinlikle olmaz. Bir hanımefendi asla top-

lum içinde şarkı söylemez. Bu çekici ya da hiç uygun olmaz. Berbat bir öneri bu.” Bana sürtünerek yanımdan geçip koridora çıktı ve iki adım attıktan sonra durdu. Yüzünü bana dönmeden ekledi. “Anneme bundan bahsetmen gerekmez Pen.”

“Bahsetmem,” dedim ve bunu yürekten söylemiştim. Bu Dulcet’in sırrıydı ve artık benim de sırrım olmuştu.

Yüksüğü arayışım, fark ettiğimden çok daha büyük olan bu malikânenin üçüncü katındaki bir resim galerisinde son buldu. Galeri, bir duvarında yerden tavana kadar uzanan, başka büyük evlerle çevrelenmiş park gibi bir alana bakan pencerelerin bulunduğu uzun bir koridordu. Her biri benim boyumda olan, neredeyse gerçek boyutlu yağlı boya portreler sıralanmıştı koridorun diğer duvarına. Bunların bir zamanlar bu evde yaşamış olan atalarımızın portreleri olduğunu tahmin ettim. Dik bir şekilde poz vermiş olan, eski moda elbiseler içindeki bu kadınların, vakur yüzlü çocukların ve yaşlı, saygıdeğer adamların çoğunu tanı mıyordum.

Galerinin sonuna geldim. Burada son bir tablo, buraya sonradan eklenmiş gibi duvara yaslanmış duruyordu. Tabloda köknar ağacı, eğrelti otu, sarmaşık ve yosun cümbüşünün oluşturduğu vahşi bir orman gibi görünen şeyin ortasında, bir kadın dikiliyordu. Doğrudan bana bakıyordu kadın. Koyu renk saçları örülüp sade bir şekilde tokayla tutturulmuştu. Yumuşak bir güzelliği yoktu; yüzü keskin hatlı ve endişeyle kırışmıştı ama dudaklarının kenarında gizli gizli dolaşmakta olan muzip gülümsemeyi görebiliyordum. Koyu renk kaşlarının altındaki mavi gözlerine ormanın vahşiliği yansımıştı; belli belirsizdi ama oradaydı. Ayaklarına dolanan dikenli çalılarla güller, neredeyse bir çerçeve gibi tablonun üst köşelerine doğru çıkıyordu. Bir elini sade elbisesinin eteği üzerine koymuştu ve bir parmağında da gümüş bir yüksük takılıydı.

Yüksük.

Benim yüksüğümdü.

Bu, annem olmalıydı.

Daha iyi görebilmek için tabloya biraz daha yaklaştım. Batmakta olan güneş, galerinin camlarından içeri girip omzumun üzerinden parıldayarak çok detaylı bir şekilde resmedilmiş olan yüksüğü aydınlattı. Yüksük hatırladığım gibi gümüştü; üzerinde küçük çukurlarla dikenli çalılar ve güller vardı.

Evet, *kesinlikle* hatırlıyordum yüksüğü. Ağırlığını avucumda hissedebiliyordum neredeyse. Mucizelerini ve gücünü üzerinde taşıyormuş gibi aslında olması gerekenden daha ağır ve daha gerçekçiydi. Yok olduğu halde, bu evdeki her şeyden daha gerçekti benim için. Onu katiyen kaybetmiş olamazdım. *Katiyen.*

Resmin geri kalan kısmını da tepeden tırnağa inceledim ama annemin ve vahşi ormanının bu büyük eve uygun düşmemesi haricinde başka hiçbir ipucu bulamamıştım.

Dışarıdan, şehirden, saat başını vuran devasa bir saatin sesi geliyordu. Saatin boğuk gümbürtüleri havanın titreşmesine neden oldu ve güneş ışığında altın gibi parıldayan toz zerrecikleri havalanıp döndü.

Bir şekilde, bilmiş gülüşüyle beni izleyen annemin tüm sorularımı yanıtlayabileceğinden emindim. "Yüksüğümü nerede kaybettiğimi bildiğini umuyorum," diye mırıldandım. Gülümsemeye devam etti. "Bana böyle bakmayı kes," dedim ona.

Galerinin başmdan gelen telaşlı ayak sesleri sözümü kesti. Lacivert bir üniforma giymiş olan uzun boylu bir uşak, hızla bana doğru koşturuyordu. "Leydi Pen," dedi soluk soluğa.

"Efendim?" deyip kaşlarımı kaldırdım.

Uşak duraksayıp ağzı bir karış açık bir halde bakışlarını benden resme, sonra tekrar bana çevirdi. Soluklanırken, "Leydi Pen," dedi tekrar. "Üvey anneniz derhal mavi misafir salonuna gelmenizi istiyordu. Çağırttığında sizi odanızda bulamadığı için leydim, çok asabi şu anda."

"Pekâlâ." Üvey annem için acele edecek değildim. Bu nedenle,

uşığı takip ederek uzun koridordan geçip merdivenlerden aşağı inmeden ve mavi misafir salonuna gitmeden önce dönüp son bir kez daha baktım annemin resmine.

Ben odaya girerken üvey annem kızarmış ve asabi bir yüzle şöminenin rafmdan kapıya doğru döndü. "Penelope, nerelerdeydin?" diye paylıyor beni.

"Bir şey arıyordum," dedim kayıtsızca. Şöminenin yanındaki broker koltukta üvey annemin arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim bir kadın oturuyordu.

Leydi Faye, eskimiş ayakkabılarımın ucundan darmadağınık saçlarıma kadar beni dikkatli bir şekilde süzdü.

Ben de onu aynı dikkatle inceledim. Üvey annem patlamaya hazır bir bomba gibi ve tahammülsüzdü. Bir şekilde Leydi Faye'in tümüyle başka bir şey olduğundan emindim. Bedenine mükemmel şekilde oturan, buz mavisi kadife bir tayyör vardı üzerinde. Ceketinin dekolteli yakası ve manşetlerinin çevresi örümcek ağı kadar ince, paha biçilemez bir dantelle süslenmişti. Eteğinin ucunda da dalgalanan üç kat volan vardı. Platin sarısı saçları ve gümüş mavisi gözleri olmasına rağmen yüz hatlarının keskinliği bana annemin resmini hatırlattı.

"Merhaba," dedim onu tahlil ederek.

Şöminenin yanında durmakta olan üvey annem usanmış bir şekilde pofladı. "Görüyor musunuz, Leydi Faye, neye tahammül etmek zorundayım?" diyerek burnundan soldu. "Zarafetten yoksun bir erkek çocuğı gibi! Ne nasıl konuşulacağından ne de nezaketten haberi var." Bana bakıp dişlerinin arasından tıslayarak, "Leydi Faye'e reverans yap Penelope ve tavırlarına dikkat et."

Kulak asmadım ona.

Leydi Faye bir kaşını havaya kaldırdı. Fazlasıyla zarafet sahibi olduğunu görebiliyordum. "İyi günler Leydi Penelope," dedi belli belirsiz bir sertlik içeren alçak, tatlı bir sesle. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Kibar ve zarif biri olsam ben de aynı şeyi ona geri söyledim ama bir erkek çocuğu olduğumdan onu başımla selamlayıp, "Bir eş aramıyorum," dedim.

Leydi Faye başını havaya kaldırdı. "Aramıyor musun?" Başıyla bana gel işareti yaptı ve her adımda kalın halıya gömülen ayaklarıyla ona yaklaştım. "Her kız bir eş ister Penelope," dedi yumuşak bir şekilde, sadece bana konuşarak. "Kendisini sevip bağına basacak, onu dış dünyadaki kötülüklerden koruyacak, çocuklarının babası olacak, onu eğitip ona yol gösterecek, evinin hoş ve tatlı süsü olmasına izin verecek güçlü ve cesur bir adam ister."

Hoş ve tatlı olmaktan ancak bu kadar uzak olabilirdim. Ayrıca böyleleri bir evlilik düşüncesi tüylerimi ürpertmişti.

"Kızlarım için en iyisini isterim," diye konuşmaya devam etti Leydi Faye. "Sonsuza dek mutlu olmalarını isterim. Eğer seni himayem altına almaya karar verirsem Penelope, sen de bahtiyar olup saadet içinde yaşarsın." Tepeden tırnağa süzdü beni ve üvey annem de duyabilsin diye daha yüksek sesle konuştu. "Fakat bu kılığınla, böyleleri kaba tavırlarıyla bir erkeği asla etkileyemezsin. Kendini değiştirmeye çabalamalısın."

"Kesinlikle," diye söze girdi üvey annem. "Bir hanımefendi gibi davranmıyor ve o pejmürde elbiseyi de genç bir kız için daha uygun bir şeyle değiştirmeyi reddediyor."

"Hı, çok çirkin bir elbise," diye fikrini belirtti Leydi Faye. "Fakat ona gayet yakışıyor." Ardından da üvey annemle konuşmak için bana sırtını döndü. Orada, Leydi Faye'in özenle seçilmiş kelimelerle aslında bana hakaret etmiş olduğunun farkına vararak bir parça eşyaymışım gibi aptalca kalakaldım.

"Onun için yapılabilecek herhangi bir şey var mı sizce?" diye sordu üvey annem.

"Ah, inatçılığına rağmen buna yanaşacaktır," diye yanıtladı Leydi Faye. "Bu çarkları işletmekle ilgili bir şey sadece. Daha önce konuştuğumuz rolü yerine getirme konusunda size güvenebilir miyim?"

Üvey annem bir deniz muharebesine girmek üzereymiş gibi kendine çekidüzen verip dimdik durdu. “Evet. Elbette Leydi Faye. Ne yapacağımı biliyorum ben.” Sonra da bana dönüp bir emir savurdu. “Derhal odana git Penelope ve beni orada bekle.”

Omuz silkip odadan çıktım.

ODAMDA ÇALIŞMA masama oturup masanın üzerinde duran yazılı kâğıtlara baktım. Belki de parmak uçlarımdaki nasırlar kalem tutmaktan oluşmuştu. Üvey annemin hasta olmadığımı söylerken yalan söylemiş olduğunu düşünmeye başlamıştım çünkü hatıralarımın yerini alan bu garip boşluklar başka neyle açıklanabilirdi ki? Kimbilir, belki de kafama bir darbe almışımdır?

Kapıda bir patırtı oldu ve üvey annem birden odaya daldı.

Hah. Muhabere başladı.

“Ben müsamaha ettiğim için bu evde yaşıyorsun Penelope,” diye başladı söze. “Nankör bir kızsın sen, zahmete değmezsın ve bana çok borcun var. Asla ödeyemeyeceğin kadar çok. Leydi Faye’e karşı gösterdiğin kabalık beni bunu yapmaya zorladı, biliyorsun.”

Ayağa kalktım. “Neden bahsediyorsun?”

Beni parmağıyla ittirdi. “Baban bir düktü ama hiçbir şeyi yoktu. Düzgün bir adam bile değildi ve sana hiçbir şey bırakmadı. O kibirli hallerine, leydi filan leydi falanına rağmen bir fakirsın sen. Benim elime bakamazsm. Şu andan itibaren kendi geçimini kendin sağlamak zorundasın.”

Yüksüğümü almak için eteğimin cebine uzandım ama hâlâ kayıp olduğunu hatırlayınca bayılacakmış gibi oldum. “Beni so-kağa mı atıyorsun?”

“Emin ol, düşündüm bunu. Annen de gayet iyi biliyordu sokakları ya da öyle olduğunu duydum.”

Sözlerini yakaladım hemen. “Annem mi? Ölmeden önce tanıyor muydun onu?”

Bir an için, zihninde olmayan bir anıyı arıyormuşçasına bocaladı üvey annem.

“Resmi var burada,” diye üsteledim. “Üst katta, uzun resim galerisinde. Gördün mü o resmi?”

Üvey annem uzun bir süre ifadesiz bir şekilde baktı bana ve sonra bu anının, gözlerinin ardında yerine oturduğunu gördüm. “Onun resmi. Evet, elbette,” dedi ve ardından da bağırıp çağırmasına geri döndü. “Ancak konu bu değil Penelope. Leydi Faye, sırf bana olan borcunu geri ödemen için bile olsa kalmana müsaade etmem için ikna etti beni. Hayatında hiç iş yapmadın ama öğreneceksin. Evet, öğreneceksin.” Odaya göz gezdirdi. “Evin doğu kanadının bu ucunda ikinci bir giyinme odasına ihtiyacım vardı uzun zamandır. Eşyalarını burada bırakabilirsin. Mutfağa in şimdi. Hizmetçilerden biri yeni görevlerini anlatacak sana.”

Onunla tartışmayı, buranın onun değil benim evim olduğu konusunda üstelemeyi düşündüm ama param, nüfuzum ya da avukatlarım yoktu. Üvey annemin amansız bir gücü vardı ve şimdilik mecburen boyun eğmeliydim.

BÖLÜM

10

BİR TEPENİN DORUĞUNA ulaşırlarken, “İşte, orada,” dedi Avcı Shoe’ya. “Analık’ın şehri.” Yürüyerek geçirilen bir günün daha ardından, Shoe bitkinlikten yalpalayarak yürüyordu ama Pin’in yüksüğünün çekimini takip etme konusunda inatçıydı. Öğle vakti ormanın patikalarını geride bıraktıktan sonra Shoe, Avcı, at ve iki yorgun izci tozlu, geniş bir yolda ilerliyorlardı. Uzakta, karla kaplı zirveleri batan güneşle birlikte pembeleşen dağlar görüldü. Dağların altındaki bir vadiye, akşamüzeri güneşi baldan bir ırmak gibi aydınlatıyordu şehri.

Şehrin güzelliği karşısında şaşırdı Shoe. Vadinin üst kısmında, altın rengi günışığı altında uzun ve fani görünen beyaz kuleleriyle endamlı bir kale duruyordu. En uzun kulesi ortadakiydi. Bu kulenin yukarılarına bir yere Shoe’ya vadiyi gözetleyen devasa, müşfik bir yüzmüş gibi görünen kocaman, yuvarlak bir saat yerleştirilmişti. Kalenin çevresindeki yollar geniş ve her iki yarına ağaçlar sıralanmıştı. Bu yollar, pembeye çalan taşlardan inşa edilmiş büyük malikânelerle çevrelenmiş yeşil park alanlarıyla bölünüyordu ara ara. Parıldayan, gümüş rengi bir nehir yılan

gibi kıvrılarak şehrin ortasından geçip yüksek bir şalede son buluyordu. O noktada nehir, dantel perdeler gibi çoktan gölgeler arasında kalmış olan uzun bir göle doğru düşüşe geçiyordu.

“Daha çok hisar gibi bir şey bekliyordum,” dedi Shoe.

“Evet.” Avcı başını iki yana salladı.

Shoe sorgulayan gözlerle ona baktı.

Geniş omuzlarını silkti adam. “Burası Analık’ın hisarma göründüğünden daha çok benzeyen bir yer ahabap.”

Shoe tekrar şehri inceledi. Avucundaki yüksük kuvvetle çekiştiriyordu onu. Pin orada bir yerlerdeydi.

Yoldan aşağıya doğru inerlerken güneş, dağların ardında batıyordu. Alacakaranlık çökerken şehirdeki ışıklar bir bir yanmaya başlamıştı.

“Çantanı alsan iyi olur,” dedi Avcı, vadi tabanına varırlarken. Sadece kara gölgeler ve nokta şeklinde parıldayan ışıklardan ibaret olan şehir belirdi önlerinde. Shoe belli belirsiz bir şekilde saat başını vuran devasa saatin sesini duydu. Yol, tüm şehri çevreleyen yüksek bir duvardaki bir kapıya ulaşıyordu. Dağ yamacının tepesinde dururken duvarı fark etmemişti Shoe ama buradaydı işte. Dikenli çalılarla kaplıydı. Avcı’dan çantayı alıp sırtına geçirdi.

Kapının iki yanında da sade, mavi üniformalar giymiş olan iki nöbetçi duruyordu. Mızrakları, duvar şamdanlarına oturtulmuş meşalelerin titrek ışıkları altında bronz renginde parılıyordu.

Avcı başıyla sertçe selam verdikten sonra nöbetçiler geçmelerine izin verdi.

Shoe başı önde, sendeleyerek nöbetçilerin yanından geçti; iki izci de Avcı’nın atının ardı sıra sinsin yürüyordu. Kapının gölgesinde duraksadı Shoe. Bir şey vardı... Çok hafif, neredeyse duyulamayacak bir ses. İyi yağlanmış, harıl harıl dönen dişlileri çağırıyordu. Hava yüzünden, çok ince buzdan bir perdeden geçiyormuşçasına ürpertmişti. Derin bir nefes alıp kapıdan geçti ve Analık’ın şehrine ayak bastı.

Parke taşı döşeli sokak kıvrılarak vadiye çıkıyordu. Sokağın iki yanında bir sürü bina vardı. Zarif köprüler nehri bağlıyordu. İleride kale göründü. Yüksek kulelerinin tepelerinde mavi ateşler yanıyordu. En yüksek kulesindeki saat tetikteymişçesine çevreyi gözetliyordu.

“İnsanlar nerede?” diye sordu Shoe, sokakların boş olduğunu fark ederek. Tüm kapılar ve pencereler sıkı sıkı kapalıydı. Her bir evin girişinde yakılmış bir fener vardı.

“Saat sekizi vurduktan sonra sıkı bir sokağa çıkma yasağı var,” dedi Avcı. “Şehrin büyük bir kısmında en azından. Çok sıkı denetleniyor ahbap.”

Analık’ın denetimi, diye tahmin yürüttü Shoe. Muazzam bir gücü olmalıydı. Shoe’nun ayaklarının altındaki parke taşları kumsursuz bir şekilde sıralanmış ve son derece temizlerdi. Görünürde ne bir çukur, ne bir su birikintisi ne de at gübresi vardı. Hatta temiz kokuyordu sokak. Odun dumanı, kanalizasyon ve pişen yemek kokusu yerine çamaşır suyu ve sabun gibi kokuyordu. Sokağın yanlarına sıralanmış evler de badanalıydı ve her birinin pencere altlarında düzenli, çiçeklerle dolu bahçeler vardı. Mavi çiçekler, diye tahmin etti Shoe. Hiç yabancı ot yoktu.

Ana yol, bir köprünün üzerinden geçip kıvrıla kıvrıla kaleye doğru çıkmaya devam etti.

Bir köşeye ulaşırlarken Avcı atını durdurdu. Başıyla karanlık bir sokak arasını işaret etti. “Kaçak bir kunduracıyı arıyor olacaktır. Kafanı önüne eğip o kadar dikkatli bir şekilde gözetlemediği aşağı mahallede kalmaya bak.”

Shoe başını kaldırıp ona baktı. “Yani cidden gitmeme müsaade mi ediyorsun?”

“Buraya gelmeyi seçen sensin ahbap.”

Öyleydi gerçekten de. “Analık’ın sana emrettiği gibi beni ona götürmeyince başın belaya girmeyecek mi?”

Avcı geniş omuzlarını silkti. “Tahmin edebileceğin gibi ormandaki arkadaşlarım için casusluk yapıyorum. Şimdi onlara

gideceğim ve güvende olacağım ama sen şu senin kızı aramaya başladığında dikkatli ol. Bir hapishanede ya da o kadar basit bir yerde olmayacaktır. Çok önemli o kız.”

Kaçmaya çalıştığı için mi önemliydi? Ya da başka bir nedenden ötürü mü? “Analık niye istiyor Pin’i?” diye sordu. Avcı haklıydı. Bu, basit bir cezadan daha fazlası olmalıydı. Bir kırbaç cezası vermek, bir yere hapsetmek ya da dikenlerle kaplı bir duvarda, dikenlere saptırmak Pin’i buraya getirmekten çok daha kolay olurdu Analık için.

Avcı omuz silkti. “Bilmiyorum.” Shoe’ya doğru daha çok eğilip sesini alçalttı. “Çok vaktin olmayacak. İkiniz de ormana gelirsiniz bulabilirsek buluruz sizi.”

Shoe tamam anlamında başını salladı.

Avcı elini uzattı ona. “İyi şanslar sana Kunduracı.”

“Bana Shoe de.” O da elini uzattı ve Avcı kuvvetli bir şekilde elini sıkı. “Sana da iyi şanslar,” dedi Shoe ve sokak arasına daldı.

İLK GECE SHOE’NUN yapabildiği tek şey, en kıvrımlı sokağın uzağındaki en karanlık sokak arasına sendeleyerek girip, kendisine kıvrılacak bir kapı aralığı bulmaktır. Yerine yerleşir yerleşmez de derin bir uykuya daldı.

Shoe kulaklarında vuran saatin çınlamasıyla sabahın soğuk ışığına gözlerini açtığı anda, küçük eller sırt çantasını başının altından çekip çıkarmaya çalıştılar. Başka biri botlarının bağını çözüyordu. “Defolun,” diye mırıldandı ve pejmürde kılıklı iki çocuk alaycı kahkahalar atarak sokaktan aşağıya doğru ilerlerken kalkıp oturdu.

Titreyerek ayağa kalkarken midesi guruldadı. Böylesine mükemmel bir şehirde bile hırsızlar bulunduğunu unutmış olmasının aptallık olduğunu düşündü, şayet günün birinde bunu öğrendiyse. Bir sarsıntıyla birlikte Pin’in yüksüğünü hatırladı ama hâlâ avucundaydı. Sıkıca kavramıştı onu. Derin bir oh çekti.

Herhangi bir şey yapmadan önce bir şey yemesi gerekiyordu. Basamağa çömelip botlarının bağcıklarını yeniden bağladı ve ardından sırt çantasını karıştırdı. Avcı'yla birlikte seyahat ederken tüm peksimetiyle peynirini ve bir kısmını Pin'e ayırmak istemesine rağmen zencefilli ekmeğinin tamamını üzgün bakışlı izcilerle paylaşmıştı. Ne yazık ki çantada yiyecek namına bir şey yoktu ama mantar tıpalı küçük bir kavanoz buldu. Tıpayı çıkarınca keskin ve yeşil bir koku geldi burnuna. Bu, Avcı'nın izcilerin kırbaç yaralarını rahatlatmak için sırtlarına sürdüğü merhemdi. Shoe bu merhemi, Analık'ın hisarından kalan hatıraları için kullanabilirdi. "Sağ ol," diye fısıldadı ve Avcı'nın, gitmesine izin verdiği için Analık'm eline düşüp ceza almayacağını ümit etti. Çantayı biraz daha ešeleyen Shoe, Pin'in çantaya koymuş olduğu altın kesesini buldu. Bununla yiyecek bir şeyler satın alabilirdi. Yüksüğü paltosunun cebine sıkıştırıp yola koyuldu.

Çok daha küçük olan ve geceyi geçirdiği aşağı mahallenin sokakları karanlık, dar ve kıvrımlıydı. Ayrıca çok ağır bir şekilde kanalizasyon kokuyordu. Bu kısım denetim altında değildi. Mavi üniformalı şehir nöbetçileri buradan uzak duruyorlardı. Aşağı mahalle çöpçüler, gübrelik insan dışkısını kürekle toplayan işçiler, dilenciler, hırsızlar ve genelev işletmecileri içindi. Analık'ın, şehrinin bu ayaktakımına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ama şehir onları bir kenarda tutuyordu çünkü burayı kirletmelerini istemiyordu.

Shoe yukarı mahallenin temiz sokaklarına girmeyi göze aldığı anda ilk olarak kulenin, saati doğru gösterdiğini fark etmişti. Saat yedide dükkânlar açılıyor. Saat on ikide bir saatliğine kapanıyorlardı. Altıda da mesai bitiyordu. Saat sekizi vurduğunda herkes evini sıkıca kilitlemek için aceleyle içeri koşuşturuyordu. Shoe'nun yürüyüp yanından geçtiği insanların tamamı iyi giyimli ve sanki günlük hayatlarını düzenleyen çanların sesine kulak vermiş gibi başlarını havaya dikmiş görünüyorlardı.

İnsanların tamamı farklı tonlarda maviler giymişlerdi. Birbirlerinin yanından geçerken gergin bir şekilde gülümseyip birbirlerini başlarıyla kibar bir şekilde selamlıyorlardı. Fazla güdümlü görünüyordu her şey. Fazla mükemmeldi. Bu, Shoe'yu dehşete düşürüp tüylerini diken diken etti.

Eski püskü, kirli kıyafetleriyle biraz fazla göze çarpıyordu Shoe ve mavi paltolu bir çift nöbetçi onu delmek ister gibi parmaklarını mızraklarında dolaştırarak dikkatle ona baktı.

Shoe tekrar aşağı mahalleye kaçtıktan sonra eski bir fırının önünde durdu. Fırıncı dumanı üstünde bir tepsi küçük ekmekleri vitrinine yerleştiriyordu. "Şunlardan üç tane alabilir miyim?" deyip sırt çantasından şingirdayan keseyi çıkardı.

"Tabii, elbette," dedi fırıncı ve ekmekleri almak için eğildi.

"Hep burada mı yaşadın?" diye sordu Shoe fırıncı kadına.

Kadın doğruldu. "Ne dediğini anlamıyorum," dedi boş gözlerle bakarak.

Ah, evet... Shoe bu boş bakışı biliyordu. Eski hayatından sökülüp alınmış ve Analık'ın burası için özenle hazırlamış olduğu plan her neyse orada bir rol verilmiş bir hisar kölesinin bakışydı bu. Bu şehirdeki tüm insanlar böyle miydi? "Boş ver," dedi kadına. "Borcum ne kadar?"

"Üç bakır para." Shoe'dan parayı almak için elini uzattı. Çantadan çıkarmış olduğu para serçeparmağı kalınlığında, ağır bir altındı ve avuç içinden biraz küçüktü. Fırıncının yüzü bembeyaz kesildi. Gözlerini dikip tepeden tırnağa süzdü Shoe'yu; apaçık bir şekilde eski püskü olan kıyafetlerini, zayıf ve aç görünen yüzünü inceledi. "Onu çalmış olmasın," diye fısıldadı.

"Hayır, çalmadım. Yani tam öyle sayılmaz." Pin bunu Analık'ın hisarından almıştı.

Fırıncı üzüntüyle ellerini ovuşturup tezgâhtan uzaklaştı. "Git." Eliyle kışkırladı Shoe'yu. "Götür onu buradan."

"Fakat para bu," diye itiraz etti. Daha önce parası olduğunu hatırlamıyordu ama paranın ne işe yaraması gerektiğini bili-

yordu. “Ben bunu sana vereceğim ve sen de bunun karşılığında bana üç ekmek vereceksin.”

Fırıncı öne doğru eğildi. “O elinde tuttuğun altın vagon tekeriyle bu sokaktaki evlerin tamamını satın alabilirsin. Çalmış olmalısın onu. Tehlikeli bu. Kaldır onu ve defol git buradan, seni hırsız.”

“Hırsız değilim ben,” diye üsteledi. Gergin bir şekilde altınları kaldırıp fırından ayrıldı. Fırıncının onun ardından kapıyı küt diye kapatıp kilitletiğini işitti.

Yüksük onu yukarı mahalleye doğru çekiyordu. Pin’i bulup kaçmasına yardım etmek için çok vakti olmamasına rağmen tekrar o mükemmel sokaklarda bir leke gibi boy göstermeyi göze alamazdı. Bir temele, başlangıç yapabileceği bir yere, yiyecek almak için para kazanabileceği bir işe ihtiyacı vardı. Bir plan şekillenmeye başladı kafasında. Küllerle kaplı dağ yamacından şehre gelirken yaptığı o uzun, yorucu yürüyüş boyunca düşündüğü bir şeydi bu. Pin hisarın duvarları ardında bulacağı her ne olursa olsun, öncesi, hatta belki gerçek hayatı, bunun bir kaçış yolu olacağından emindi ama şimdi bunun öyle olmadığını kesin olarak biliyordu. Bu şehirde bir sorun vardı; Analık’la ya da burada kendisine her ne dediyse onunla başlayan bir şey. Hızla harekete geçmesi gerektiğini biliyordu.

Tüccarlar ırmağa en yakın sokaklarda bulunuyordu. Dolayısıyla Shoe iş aramaya oradan başladı ama hor görülüp reddedildi. Sabah uzun süre dolandıktan sonra kunduracıların sokağının yolunu tuttu. Kunduracıların sokağının bir ucu yukarı mahalleye bitişikti. Kocaman malikânelerin şık beyleri ve hanımefendileri ayakkabı alışverişlerini buradan yapıyorlardı. Sokağın alt ucundaki ayakkabı tamircileri ve kunduracılar da hizmetçiler ve daha yoksul sınıflar için kaba saba ayakkabılar yapıyorlardı.

Shoe sokağın ortalarındaki bir dükkândan başladı. Bir kunduracı olarak çalışamazdı. Bu, Analık’ın dikkatini çekme tehlikesi doğururdu âma bir hizmetli olarak çalışabilirdi. İş istediği ilk

kunduracı dudak büküp kapıyı yüzüne kapattı. İkinci kunduracı iri kıyım iki oğlunu çağırdı ve bu iri cüsseli oğlanlar Shoe'yu dükkândan dışarıya kovaladı. Shoe onların yumruklarından kaçınmaya çalışırken de sert sert baktılar ona. Üçüncü kunduracı sinsi sinsi kendisini süzüp sokağın üst kısmını işaret etti. "Sokağın sonundaki yaşlı Natters'ı deneyebilirsin. Hadi, yaylan bakalım."

Artık midesi kazınmakta ve yeni, ilginç şekillerde guruldamakta olan Shoe, kunduracı sokağının sonundaki dükkâna doğru yorgun argın yürüdü. Diğer binaların arasına sıkışmış olan üç katlı, dar bir yapıydı bu. Yukarı mahalledeki temiz evlerle kıyaslandığında, bu ev son derece köhneydi. Zemin katın küçücük, kalm cam levhalardan yapılmış leş gibi bir vitrini vardı. Camların yukarısında, üzerinde solmuş bir kırmızı ayakkabı silueti olan bir tabela asılıydı. Dükkânın çarpık kapısının kahverengi boyası çatlamıştı. Shoe kapıyı itip içeri girerken kapı yere sürtünüp gıcırdadı.

Tezgâhında oturmakta olan, kamburu çıkmış yaşlı bir adam başını kaldırıp Shoe'ya baktı ve loş ışık yüzünden gözlerini kısarak, "Evet? Ne var?" diye sordu. Uzun bir yüzü ve kalm kaşları vardı. "Ne istiyorsun?"

Gözlerini iki kez kırıştırtıp duvarda birbirine girmiş ayakkabı kalıbı olarak kullanılan tahta ayaklarla dolu bir raf duruyordu. Uzun bir masanın üzerinde de tozlanmış deri ruloları ve tamirat yapmak için kullanılan deri parçacıkları; dolaşmış, kalın ip masuraları; kundura bizleri ve başka aletlerle ağzına kadar dolu bir kutu vardı. Her şey düzensiz bir şekilde etrafa saçılmıştı. Shoe bunları düzenlemek için can atıyordu.

"Ayakkabı burnu süslüyorsun," dedi Shoe. Dükkânının sefaletine karşın çok iyi işler çıkarıyordu yaşlı kunduracı.

Adam bakışlarını elindeki bota indirdi, sonra yeniden Shoe'ya baktı. "Vay! Kunduracılıktan anlıyorsun, değil mi?" Shoe yanıt vermek için ağzını açtı ama ihtiyar araya girdi. "Hayır, hayır. Boş

ver. Sormadım say. Bilmek istemiyorum. Bir çıracak istemiyorum, bunun için buradaysan eğer. Son çırağım ortadan kayboldu, ondan önceki kaçtı ve artık içim elvermiyor buna.”

Shoe gözlerini kırıştırdı. Yaşlı adamın çırakları nereye gitmişlerdi? Analık onları hisar için mi almıştı? “Beni daha önce hiç görmüş müydün?” diye sordu riski göze alarak.

“Ne, seni mi?” Yaşlı adam tezgâhtan destek alarak oturduğu yerden kalktı. Beli bükülmüş ama yine de çok uzun. Sendele-yerek Shoe’nun yanından geçti, dükkânın kapısını çekerek daha çok araladı. Gri ışık odaya dolarken dikkatli bir şekilde inceledi Shoe’yu. “Hayır, seni daha önce hiç görmedim. Şimdi yaylan bakalım.”

Shoe dişlerini sıkı. Daha başlayamadan başarısızlığa uğrayacaktı. “Hayır, bir dakika. Zanaat öğrenmek için çırağın olmak istemiyorum. Getir götüir işlerini, temizliğini yapabilirim. Çok iyi bir işçiyim ben.” Tüm dürüstlüğünü ve samimiyetini yansıttı kelimelerine.

“Öyle mi dersin?”

“Çok aç, hepsi bu,” dedi tiz bir ses. Boyu eninden çok az fazla olan, yaşlı adamın yarı boyunda, kocamış bir kadın aksayarak girdi dükkâna. Çizgili, renkli bir elbise giymişti ve kırmızı pazenden bir önlük takmıştı. Başında da, çenesinin altında bağladığı çiçekli bir başörtüsü vardı. “Ona bir bak Natters. Midesi sırtına yapışmış bunun. Aç bu, diyeyim sana ve midesine bir parça yiyecek girsin diye her şeyi söyleyebilir!”

Öne doğru eğilerek Shoe’ya dikkatle baktı Natters. “Bir parça zayıf düşmüş görünüyor hatun.”

Shoe’nun midesinden iflah olmaz bir guruldama geldi. “Dilenci değilim ben,” diye üsteledi Shoe. “Öndeki camları temizleyebilirim. Temizlersem çalışırken daha iyi ışığın olur.”

Natters ve karısı gözleriyle konuşuyorlardı birbirleriyle. Bu bakışların ne dediğinden emin değildi Shoe ama kadın başını evet anlamında salladı.

“Adın ne genç adam?” diye sordu kadın.

“Sh...” diye söze başladı ama sonra sustu.

“Sh? Ne?” dedi Natters başını havaya dikerek.

“Shoe,” dedi omuz silkerek. Söyleyebileceği başka bir isim gelmemiştı aklına.

“Bu kötü bir işaret hatun,” dedi Natters gizemli bir şekilde.

“Hmm. Belki. Belki de değildir.” Kadın sert gözlerle tepeden tırnağa süzdü genci. “Çok yiyorsundur sanırım.”

“Muhtemelen öyledir, yiyecek bulabildiğimde.”

“Ha ha!” Birden güldü yaşlı kadın ve eksik dişleri göründü. “İşimize yarar Natters. Sadece dikkatli olmamız gerekiyor.” Uzanıp Shoe’nun kolunu tuttu. “Benimle gel kemik torbası. Yemek yedikten sonra camlara başlarsın. Sonrasında da ne olacağını göreceğiz.”

B Ö L Ü M

11

"PENELOPE, ÇAY," diye emretti üvey annem. O ve üvey kız kardeşlerim masaya oturmuş, kibarca kızarmış ekmek ve mantar yiyorlardı. Tam kapının ağzındaydım; mutfaktan güçlükle taşıyarak getirdiğim tepsiler dolusu ocaklı sahanı mavi kahvaltı salonuna bırakıp odadan çıktım. Ayaklarım acıyordu. Kaynamakta olan bir çaydanlığı tuttuğum için su toplamış olan elim sızladı ve gece yarısına kadar gümüşleri parlatmaktan yorgun düşmüş haldeydim. Isınabilmek için mutfaktaki şöminenin önüne, soğumakta olan korlara olabildiğince yakın bir şekilde kıvrılıp yattım ve şafak sökmeden önce uyandım.

"Derhal Penelope!" diye üsteledi üvey annem. "Çay!"

Ve tüm bunlar çok... önceden kestirilebilir şeylerdi. Üvey annem çok hoşlanıyor gibi görüldüğü Leydi Faye tarafından kendisine verilen rolü oynuyordu. Üvey kardeşlerim rollerini oynama konusunda pek de inandırıcı değillerdi; ben de tüm bunların ortasında sıkışıp kalmış durumdaydım.

Ya da böyle görünüyordu bana.

“Buna katlanmak zorunda değilim,” deyip elimdeki tepsiyi kolumun altına sıkıştırdım.

Üvey annem masanın gerisinde dikleşti birden. “Ne?” dedi konuşurken tükürükler saçarak. “Ne dedin sen?” Dulcet’in dudaklarına götürmekte olduğu çay fincanı öylece elinde kalmıştı. Precious kaşlarını havaya kaldırıp gözlerini üzerime dikti.

“Burada kalmak zorunda değilim. Param olmayabilir ama aptal değilim ben ve dünyada kendi yolumu çizebilirim.”

Üvey annem ayağa kalkarken yalpalayıp masaya çarptı ve çay fincanları altlıklarında titreşti. “Gidemezsin!” dedi soluk soluğa ve yüzünde korku olabilecek bir şeyin yanıp söndüğünü gördüm birden.

“Niyeymiş?” Dulcet ile Precious, mutsuz bir yuvayı terk etme olasılığı akıllarının ucundan bile geçmemiş gibi donup kaldılar.

“Terbiyesiz!” diye bağırdı üvey annem, ağzından tükürükler saçarak. “Bu ne cüret?”

“O kadar da cesaret gerektirmiyor doğrusu,” diye yanıtladım, üvey annemin hakareti karşısında kendimi çok soğukkanlı ve sakin hissederek. Her şeyin belirli bir şekilde olması gerektiğini düşünürdü üvey annem ama ben öyle olmadığımı biliyordum.

Omuz silkip mavi kahvaltı salonundan çıkıp koridoru uzun adımlarla geçtim ve kendimi ön kapıdan dışarıya attım.

Açık bir sabahtı ama hava serindi. Üvey annemin evinden, hayır, *benim* evimden sadece birkaç sokak ötede yükselmekte olan kale ve yolun karşısında uzanmakta olan geniş bir park alanı ilişti gözüme. Yola giden taş basamaklardan paldır küldür inip karşıya geçtim. Düşüncelerimi toparlamak için parkta bir yürüyüşe çıkacak ve sonra ne yapacağıma karar verecektim. İyi ki kahvaltı yapmıştım; en azından bir süre yemek için endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Yanlışlıkla yanıma almış olduğum gümüş tepsiyi sallaya sallaya, parkın tırmıkla düzeltilmiş, boş çakıllı yollarında ağır ağır yürüyordum. Aralarında göze çarpan tek bir hindibanının bile bu-

lunmadığı çimlerin her birinin uzunluğunun eşit olduğunu fark ettim. Bu biraz sinir bozucu bir durumdu. Çalılıklar bile pürüzsüz, yeşil küreler şeklinde budanmıştı. Şimdi düşündüm de üvey annemin evi de insanı dehşete düşürecek kadar temizdi. Artık merdivenlerin altına sürgün edildiğimden, ne zaman aile fertlerinden biri bir odadan çıksa evdeki her bir hizmetçi ve uşağın tabloları düzeltmek, toz almak için o odaya hücum etmeye hazır bir halde beklediğini görebiliyordum. Üvey annemin hizmetlilerinin böylesi gergin bir grup olması hiç de şaşılacak bir şey değildi.

Saat vurunca bulduğum yerde donup kaldım. Saatin sesi tüm parkta yankılandı. Başımı kaldırıp bakınca kalenin orta kulesinde devasa bir saat olduğunu gördüm. Dokuz kez vurdu saat. Her bir vuruş, gümbürdeyen bir uğultu şeklindeydi. Saatin sesinin yankısı yavaş yavaş kaybolurken titrek bir sessizlik bırakıyordu ardında. Saatin yelkovanı tık diye yerine otururken bu kadar uzaktan bile dişlilerinin döndüğünü duyabildiğimi hayal ettim.

Dolaşan diğer insanları görmeye başladım etrafta: Şık elbiseli hanımefendiler, takım elbiseli beyler ve bebeklerle dolu bebek arabalarını iten dadılar vardı parkta artık. Hepsi de mükemmel-lerdi. Ben elimde tepsim, eski püskü, kül olmuş siyah elbisemle yanlarından geçerken gözlerini dikip bana baktılar. Hiç uygun kaçmıyordum bu yere, sabahın üzerindeki bir leke gibiydim. Sorun değildi ama. Saat onu vurana dek, uzun bir süre yürüdüm.

Garip bir şekilde, saatin son vuruşu şehrin üzerinde yankılanmadan, parkta yürüyen diğer insanlar parkı terk ettiler. Sanki parkta yürümek için bir saatleri varmış da sonra gidip başka şeyler yapmak zorundalmış gibiydi.

Omuz silkip yoluma devam ettim. Önümde dantelle süslenmiş, açık mavi üniformalı, iri cüsseli iki adam belirdiğinde bir köşeyi dönmek üzereydim. Nedense onları görmek kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Hızla ardıma dönüp diğer yöne doğru yürümeye başladım. Üniformalı iki adam daha belirdi. Hepsinin başında beyaz peruk vardı. Uşaktı bu adamlar, birinin

hizmetlileri. Durdum. Adamlardan ikisi önüme, ikisi de arkama geçti ayaklarının altındaki çakıl yolu gıcırdatarak.

“Lütfen bizimle gelin hanımefendi,” dedi adamlardan bir tanesi.

Tepsimi sıkıca kavradım. Bir silah sayılmazdı pek ama hiç yoktan iyiydi. “Peki ya gelmek istemezsem?”

“İstersiniz kesinlikle,” diye üsteledi adam.

Arkamdan demir gibi sert eller uzanıp dirseğimi kavradı. Bakışlarımı aşağıya doğru çevirdim. Ellerden bir tanesi tuhaf şekilde kıllı; tırnakları uzun ve kıvrıktı. Bir elden çok bir pençeye benziyordu. Sarsılarak kolumu çekip kurtulmaya çalıştım ama beni çok sıkı tutuyordu. “Leydi Faye sizinle bir çift laf edecek hanımefendi,” dedi uşak boğuk bir sesle. “Bu taraftan buyurun lütfen.”

Dörde karşı tektim. Tepsimi bir silah olarak kullanabilirdim ama aslında bir seçeneğim yoktu. Uşaklar beni park boyunca sıralanmış olan büyük evlerin en büyüğüne, şehri taçlandıran kaleye en yakın olanına götürdüler.

“Leydi Faye burada mı yaşıyor?” diye sordum. “Kalede yaşıyordur diye düşünmüştüm.”

“Hayır hanımefendi,” diye yanıtladı uşaklardan biri. “Kalede prens yaşıyor.”

Tabii ya. Bu şehrin bir prensi olacağı şu âna kadar aklımın ucundan bile geçmemişti.

Uşaklar beni hızla geniş, beyaz basamaklardan çıkarıp çift kanatlı kapıdan içeri soktu ve mermer kaplı bir koridordan geçirip altın kaplı bir salona götürdüler.

Leydi Faye bu odadaydı. Gözlerine uyan gümüş mavisi bir elbise giymişti. “Ah, Penelope,” deyip sanki çok akıllıca bir şey yapmışım gibi gülümsedi.

Sırtımda bir ürperti hissettim. Birden akıllıca bir şey değil de tahammül edilemez derecede aptalca bir şey yapmışım gibi hissettim.

“Evden mi kaçtın?” diye sordu Leydi Faye.

Kapıya doğru bir bakış atınca Leydi Faye'in iki uşağının kapıya konuşlandığını gördüm. "Ev bile demem ben oraya."

"Yaa, kötü mü davrandılar sana?" diye sordu sahte bir ilgiyle. "Küller içinde uyumaya mı mecbur ettiler seni?"

Boş boş baktım ona. Bir şeyler dönüyordu. Neredeyse sesini duyabiliyordum bu şeyin. Harekete geçen dev çarkların gıcırtıyordu bu sanki. Huzursuzluk veren o duygu kapladı içimi tekrar. "Burada bulunmamam gerek," dedim kendi kendime.

"Hayır, gerekiyor." Zarif bir şekilde koltuğundan kalkan Leydi Faye bana doğru süzüldü. "Ne kadar çok çabalarsan, seni aptal kız," dedi soğuk parmağıyla alnıma dokunmak için uzanarak, "başını o kadar çok derde sokacaksın. Şimdi," diye ekledi. "Birlikte çok mutlu bir hayat süren sevgili arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum. Onları kendine örnek almalısın."

Bizden başka kimse yoktu odada. Ben bunu düşünürken uşaklar hızla konuk salonunun kapısına dönüp kapının kanatlarını açtılar.

"Günaydın canlarım!" Leydi Faye odaya girmekte olan iki kişiyi karşılamak için salına salına kapıya doğru ilerledi.

Derli toplu bir bıyığı olan yakışıklı bir adamla mavi bir gezme elbisesi giymiş, kuş tüyleri ve dantelle kaplı şık bir şapka takmış olan genç bir kadın odaya girdi. Her ikisi de gülümsüyordu.

"Leydi Faye," dedi adam ve aynı anda da başıyla selamladı onu. Şapkasını ve eldivenlerini bir uşağa verdi. Ardından da tekrar karısının koluna girdi. Kadın hareketsizce duruyordu. Adam sabırsız bir hareketle kadının kolunu çekiştirince, kadın başını çevirip tamam der gibi başını salladı. Ardından da şemsiyesini uşağa verdi. Mavi gözlerini bir oyuncak bebeğinkiler gibi kocaman açarak gülümsemeye devam etti.

"Lort Meister, Leydi Meister," dedi Leydi Faye. "Sevgili arkadaşım Leydi Penelope'yi sizlere tanıştırmama izin verin."

Gözlerimi dikip bu çifte baktım. Hâlâ gülümser bir halde, beni başlarıyla selamlayıp reverans yaptıktan sonra Leydi

Faye'in mavi kadife döşeli kanepelerinden birine iliştiler. Leydi Meister bir elini başına doğru kaldırırken kocası ona engel olup elini tekrar kucağına koydu.

"Bize katılmaz mısınız?" diye sordu bana Leydi Faye koltuğuna otururken. "Çay isteyeceğim."

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Korkuyordum ama neden olduğunu bilmiyordum. Bir terslik vardı.

"Havalar güzel gidiyor," dedi Lort Meister. "Sence de öyle değil mi sevgili karıcığım?" Leydi Meister yanıt vermeyip gülümsemeye devam etti. Elini başına götürünce kocası elini başından çekti.

Gözlerimi Leydi Meister'ın gülümsemesinden alamıyordum. Ardından nefesim kesildi. O da bana, doğrudan gözlerimin içine baktı. Kocası monoton bir sesle konuşmaya devam ederken gülümsemesinde hiçbir değişiklik olmadı Leydi Meister'm.

Çok uzun bir süre gülümsemeye devam ettiğinde bu gülümsemenin dehşet verici bir hal aldığını fark ettim.

"Bize biraz müsaade edebilir misiniz?" dedi Leydi Faye canlı bir şekilde. Lort Meister kanepeden kalkıp Leydi Faye'in kalkmasına yardımcı olmak için elinden tuttu. "Baş başa iki çift laf edeceğiz de. Biz koridordayken birbirinize eşlik edebilir misiniz?"

Leydi Meister yanıt vermedi. Dolayısıyla ben her ikimizin yerine de olur anlamında başımı salladım. Lort Meister'la Leydi Faye misafir salonundan çıktı.

Kanepeye oturup tepsiyi yere, ayağımın dibine bıraktım. Gösterilmesi gereken nazik davranış, Leydi Meister'la havadan sudan bir şey hakkında sohbet etmekte aslında. Havadan, son modadan, güzel, mavi şemsiyesinden bahsedebilirdim örneğin. Böyle şeylere hiç ilgim yoktu oysa. Görünen o ki Leydi Meister da hiç hoş sohbet biri değildi. Oyuncak bir bebeğin gözlerine benzeyen mavi gözlerini karşıya dikmişti ve yüzündeki o geniş, sabit gülümsemeyi hiç kaybetmemişti. Sonra elini başına götürüp uzun bir saç teli kopardı. Kopardığı bu saç telini dikkatli

bir şekilde işaretparmağının ucuna dolayarak ufak, yuvarlak bir yumak haline getirdi, ardından da kuş yuvasına benzeyen bu saç yumağını yere attı. Hâlâ gülümser bir halde, elini tekrar başına götürüp bir saç teli daha kopardı.

Leydi Meister'ın başında, şapkasının kısmen gizlediği, bir sürü kel alan olduğunu irkilerek fark ettim. Ben onu izlerken o başından saç koparmaya devam etti. Halının üzerinde, ayaklarının dibinde giderek büyüyen, saçtan minik bir kuş yuvası yığını oluşmuştu. Gözlerini hiç kırıştırmadı. Sessiz geçen uzun bir sürenin ardından öne doğru eğilip alçak sesle, "İyi misiniz Leydi Meister?" dedim.

Başını çevirince kocaman gözleri gözlerime kenetlendi. Gülümseyişinde hiçbir değişiklik olmadı. Çok güzel ve şık giyinmiş bir kadındı ama iyi değildi. Tahrip olmuş başmdan, vücudunun gergin halinden ve yüzündeki kalıcı maskeden çıkarmıştım bunu.

Korkunç gülümseyişinin ardında sıkılmış olduğu dişlerinin arasından konuştu sonunda. Sesinde, zorlanan dişlilerin sessiz çıgıllıkları vardı. "Yardım et bana," dedi bir makine gibi seri bir şekilde. "Yardım et bana, yardım et bana, lütfen yardım et bana."

Kalbim küt küt atıyordu. Öne doğru eğilip ipek elbisesinin yumuşak katlarının altında kaskatı duran dizine dokundum. "Nasıl? Ne yapabilirim?"

"Öldür beni," diye yalvardı. "Ölmeme müsaade et." Gözlelerinden çaresizlik akmasına rağmen gülümseme silinmedi yüzünden. Odadaki sessizliği bölen tek şey, şiddetli soluklarıydı.

"Ben..." diye konuşmaya başladım ama saatin buçuk olduğunu haber veren kule saatinin dışarıdan gelen derin gümbürtüsü konuşmamı sekteye uğrattı.

Bir dakika sonra, misafir salonunun kapıları sonuna kadar açıldı.

Leydi Meister gözlerini gözlerimden zorla ayırıp iplerle hareket ettirilen bir kukla gibi yalpalayarak ayağa kalktı. Kocas

hemen yanına geldi. "Ooo, saat kaç olmuş?" diye bir şeyler geveledi. Karısının halının üzerindeki saçlarını gördüğüne hiç şüphe yoktu ancak hiç tepki vermemişti.

Lort Meister'a biraz daha yanaşıp paltosunun kolundan tutmak için elimi uzatma cesaretini gösterdim. Leydi Faye'in beni duyamayacağı kadar yumuşak bir şekilde, "Nesi var?" diye fısıldadım.

Lort Meister'm gözleri bir an telaşla parıldadı ve irkilip geri çekildi. "Hiç, hiç, hiçbir şeyi yok," diye mırıldandı.

Yani Lort Meister da karısı gibi çaresizdi. Bunu saklama konusunda daha iyiydi sadece. Yumruklarımı sıktım. Onlara yardım edemezdim; yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Gitmeliyiz." Lort Meister yanı başında beliriveren uşaktan eldivenlerini ve şapkasını aldı. Karısının şemsiyesini de gevşek ellerine tutuşturdu. Leydi Meister şemsiyeyi elinden düşürünce onu yerden alıp tekrar eline tutuşturdu. Beni sert bir şekilde başıyla selamlarken, "Hadi hayatım," dedi ve kapıdan çıkıp gittiler.

Tepsimi yerden alıp doğruldum.

"Hoş bir çift, değil mi?" diye sordu Leydi Faye yanıma gelip durarak. Baştan aşağı mükemmellik akıyordu üzerinden.

Hayır anlamında başımı salladım. "Onları örnek almamı söylemiştiniz."

Leydi Faye soğuk bir şekilde gülümsedi bana. "Eminim ki mücadele edenlere ne olduğundan bahsetmişimdir sana, öyle değil mi?" Yanıt vermemi beklemeden konuşmaya devam etti. "Bazı şeyler kaçınılmazdır Leydi Penelope. Bunu kabullenirsen gelecekte daha mutlu olursun."

Tam ona karşı çıkmak için ağzımı açacakken Leydi Faye elimde tutmakta olduğum gümüş tepsiye parmaklarıyla vurmak için uzandı. "Bunu üvey annenin evinden mi çaldın?"

"Ne?" diye konuşmaya başladım. Leydi Meister'm harap gülümsemesi hâlâ gözlerimin önündeydi. "Hayır. Yani ben... Ben çalmadım bunu."

“Ah canım.” Sahte bir üzüntüyle başını iki yana salladı. “Kor-
karım ki üvey annen çok kızacak sana.”

LEYDİ FAYE HAKLIYDI. Mavi ceketli uşaklar beni evimin kapısına bıraktıklarında üvey annem beni alalecele üst kata çıkarıp kü-
çücük tavan arasındaki odama tıktı. Kapıyı da üstüme kilitledi.

Üvey annemin, “Tavırlarını düzeltene kadar Penelope,” di-
yen boğuk sesi duyuluyordu kapının diğer tarafından, “orada
kalacaksın!”

Üvey annemin ayak sesleri yavaş yavaş kayboldu.

Derin bir nefes alıp çevreme bakındım. Üzerinde ince bir
döşek bulunan, bir duvara dayanmış dar bir yatak vardı odada
ama çarşaf ya da battaniye yoktu. Yatağın altına bakmak için öne
doğru eğildim. Beklendiği üzere orada çatlak bir lazımlık duru-
yordu. Diğer duvarın üst tarafında dar bir pencere vardı. Çer-
çevesi kırık olan camdan içeriye soğuk hava giriyordu. Üçüncü
duvarda kapı ve dördüncü duvarda da küle boğulmuş alçak bir
şömine vardı ama ateş yanmıyordu.

Uzun bir süre, odada sinirli bir şekilde bir aşağı bir yukarı
yürüdüğüm için sıcak kalmayı başarmıştım. Burası *benim* evim-
di. Üvey annemin bana bu şekilde davranmaya hakkı olmadığı-
nı ve görüldüğünden çok daha tehlikeli olduğunu fark etmeye
başladığım Leydi Faye’e bulaşacak kadar nasıl aptal olabildiği-
mi düşünüyordum. Bir bıçağa benziyordu Leydi Faye. Şu âna
kadar sadece dantel kenarlı, mavi kadifeden kınını görmüştüm
ama fena halde keskin olan çelik kısmını sakladığından emin-
dim. Beni Leydi Meister’la niye tanıştırdığını bilmiyordum. Bir
ikaz ya da amaca yönelik olduğunu tahmin ediyordum ama ne
yapmam gerektiğini çözememiştım.

Pencerenin dışında güneş batıya doğru çekilmekteydi; bat-
tığında da oda karardı. Alhtı vuran saatin sesi, pervazın içinde
camdan kalan her ne varsa zangır zangır titretti. Hiç kimse akşam

yemeği getirmedi bana. Oda giderek soğudu. Saat yediyi, sonra da sekizi vurdu. Kederin ağırlığı çöktü üzerime yeniden. Kendimi avutmak için parmaklarımı elbisemin ipekten yapılmış kenarında dolaştırdım. Bu kayıp hissi neredeyse somutmuş gibi geliyordu. Bana aylar önce öldüğü söylenen, hatırlayamadığım bir baba için gereğinden derin bir hasret sancısıydı bu. Bu kadar çok özlediğim kimdi ki? Ne kaybetmiştim ben?

Bitap bir halde, yatağın üzerindeki yarı samanla yarı fare dışkıyla dolu döşeği çekerek yere indirip, üşümemek için içine kıvrıldığım bir çeşit koza oluşturdum yerde.

Gece bir süre uyuyup karanlıkta uyandım. Ağır ağır kozamdan çıkıp yatağın çevresinde dolanarak parmaklarımı odanın çatlamış, alçı duvarlarına sürttüm. Oda küf, rutubet ve fare kokuyordu. Duvarların içinden bir ses geldi ve bunun bir sıçan değil de küçük bir fare olduğunu umut ettim.

Küçük hapishanem, kütüphanede bir kitabı yastık yapmış, küller içinde uyandığımdan bu yana buraya doğru çekiliyormuşum gibi kaçınılmaz geldi bana. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Bu odadan çıksam da hâlâ evde olacaktım ve evin kendisi de bir hapishaneydi.

Şehrin de öyle olduğundan şüphe etmeye başladım. Belki de bunların hiçbirinden bir kaçış yoktu. Dikkatli olmazsam sonum Leydi Meister'ınki gibi olabilirdi. Leydi Faye'in benim için planladığı şeydi sanırım bu. Her halükârda, bir şeyin pençesindeyim ve ben buna karşı koymaya çalıştıkça başım daha da çok derde girecekti.

"Pekâlâ o halde," diye fısıldadım kendime. Yürüyüp gitmeyi denedim ama berbat bir şekilde sonuçlandı bu girişimim. "Karşı koymadığımı düşünmelerini sağlayacağım. Uysal bir kız olacağım ve kendimi bu durumdan kurtarmak için başka bir yol düşüneneceğim."

SABAHA DOĞRU KORİDORDA bir ayak sesi duydum ve kilitte çevrilen bir anahtardan sonra kapı açıldı.

Üvey annem olanca ihtişamıyla beliriverdi kapının ağzında. "Eee, Penelope?" deyip kollarını göğsünde kavuşturdu. Tepeden tırnağa süzdü beni ve sanki kötü bir koku alıyormuş gibi burnu seğirdi.

Gözlerimin üzerine düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdım. Elimin, bileğimdeki sargı olarak kullandığım çorap gibi kirli olduğu dikkatimi çekti. Baştan aşağı kirlenmiş olduğumu fark ettim. Elbisem lekeli ve kenarları atmaya başlamıştı. Dilimin ucuna kadar gelen asi yanıtı yutkundum. "Günaydın üvey anneciğim," dedim uysal bir şekilde. "Artık çıkabilir miyim?"

"Uygun şekilde davranmaya niyetli misin?"

Bu duruma uygun davranış, kendi üvey annem tarafından bu kadar kötü muamele edildiğim için öfkeden kudurmam olurdu ancak temkinli davranıp kendimi tuttum. Kastettiği şeyin bu olmadığını biliyordum. "Evet üvey anneciğim."

"Hıh," diye homurdandı "O halde çıkabilirsin. Mutfağa git. Aşçı bazı işler verecek sana."

Mutfağa indiğimde, çünkü akşam yemeğinden kalan kap kaçağı ovmak üzere işe koşuldum. Kaynar su, bileğimdeki sargıyı ıslatıp ellerimi kızarttı ve eteğime döküldü ama dişlerimi sıkıp ovalamaya devam ettim.

Yüzü kızarmış, asık suratlı, uzak memleketlerin ağır aksanına sahip aşçı, fırında bir şey pişiriyordu. Uzanıp bir sonraki kirli kazanı alıp içini güğümdeki sıcak suyla doldurdum ve oturup kabuk tutmuş olan yanmış lapanın yumuşamasını bekledim bir süre. Mutfağın ortasındaki uzun masanın başında hizmetçiler sebzeleri simetrik şekilde doğruyor, un ölçüyor ve soslara baharat karıştırıyorlardı. Görevi ateşin başında durup etleri çevirmek olan çocuk, tavuk ve geyik eti kızartmakla meşguldü. Bir aşçı ara sıra durup tereyağının içinde yavaş yavaş pişmekte olan nehir balıklarını çeviriyordu. Mutfakta, üzerlerindeki tencere

tavalardan mis gibi kokular yayılan iki de fırın vardı. Üst kata çıkarılan o mükemmel yemekler için aşağıda ne kadar çok işin yapılıyor olduğunu hiç fark etmemiştim daha önce.

Aşçının fırından çıkarıp ocağın üzerine koyduğu tepsinin koku bana doğru yayıldı. Bu ılık, baharatlı koku şimdiye kadar duymuş olduğum en nefis kokuydu. Zencefilli ekmek. Midem guruldadı.

Birden, hiç olmadığı kadar çok zencefilli ekmek çekti canım. Bunun nedeni, dün akşam yemek yememiş ve henüz kahvaltı etmemiş olmamdı herhalde. "Ondan bir parça alabilir miyim?" diye sordum aşçıya.

Aşçı ters bir bakış attı bana.

"Lütfen?" diye ekledim. Aç ve zavallı görünüyor olmalıydım çünkü aşçı bir parça zencefilli ekmek koparıp bir tabağa koydu ve bana verdi. Bir lokma ısırdım. Ilık ve yoğun baharatlı bir tadı vardı. Gözlerimi kapatıp kendimi tok hissetmemi sağlamasını bekledim ama öyle olmadı. Zencefilli ekmek beni daha çok acıktırdı. Tatlı tadı canımın bir şey çekmesine neden oldu ama bunun ne olduğunu çıkaramadım.

Gözlerime dolan yaşları, gözlerimi kırışştırarak engelledim. *Ağlamayacağım.* Tuhaf bir şekilde karnımı hiç doyurmayan bu zencefilli ekmeğin her bir kırıntısını yedim. Ardından mutfağın tabanını ovmak için işe koyuldum. Sonra, Precious herkesin başına dert olduğum için azarlarken elbisesini ütüleyebileyim diye beni odasına çağırdı. Akşam yemeğinin ardından da hizmetçiler masayı toplarken çabucak bir, iki lokma atıştırdım, yıkanacak başka kap kacaklar çıktı. Sonunda mutfağın yerini tekrar ovup ateşleri söndürdükten ve tüm hizmetçiler sıcacık yataklarına giderken bana kısılmış gözlerle baktıktan sonra uyumak için şöminenin kenarına kıvrıldım. Mutfak serin ve kızartılmış tavukların ruhlarıyla ve şanssız bir aşçı yamağının asık suratlı baş aşçıdan bir tokat yemesine neden olan yanmış kek kokusuyla doluydu. Dışarıdan, vurmakta olan saatin sesi geldi.

Tam bir günü düzgün davranarak geçirmiştim. Daha ne kadar buna katlanmak zorundaydım acaba?

Küller içinde uyumaya mı mecbur ettiler seni? Leydi Faye'in sesi kafamda yankılandı.

Soğuktan ürperip için için yanmakta olan kömürlere biraz daha yanaşıyorum. *Evet Leydi Faye. Öyle yaptılar.*

BÖLÜM

12

SHOE'NUN BOTLARININ SON derece iyi yapılmış olduğunu fark etmek yaşlı Natters'ın çok zamanını almamıştı. "Nereden buldun onları delikanlı?" diye sordu.

Shoe vitrini silmekle meşguldü. Camların pervazla buluştuğu yerlerdeki kirleri çıkarmak onu biraz uğraştırmıştı. Shoe bakışlarını ayaklarına çevirdi. "Ben yaptım." Yaşlı kunduracıya bahsetmeyeceği hisardaki atölyesinde yapmıştı bunları.

Natters üzerinde deri önlükle tezgâhının üzerinde ucuz bir parça deriyi kesiyordu. Büyük bir itinayla yapıyordu bunu. Hepsini bu kadar yavaş yaparsa ayakkabıyı tamamlamak günlerini alacaktır, diye geçirdi aklından Shoe. "Bir yerlerde çırak mıydın yani?" diye sordu Natters.

"Yok," dedi ve camları silmek için kullandığı bez parçasının suyunu sıktı. "Bunları yaptığımda çırak değildim ama çıraklık yapmış olmalıyım öncesinde."

"Fakat hatırlamıyorsun." Ardından da Shoe'nun duyamayacağı kadar alçak bir sesle bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Shoe diğer camı silmeye başlarken.

“Boş ver. Öğrenmek istemiyorum.”

Shoe her bir parçası pırıl pırıl parlayana kadar vitrinin camlarını sildi. Çalışırken de planını evirip çevirdi kafasında. Yukarı mahalleye girmek için bir çözüm yolu üretmesi, Pin’i bulması ve kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunu varsaydığından onu Analık’tan kurtarması gerekiyordu. Tanıdığı kadarıyla Pin kendini kurtarmakla meşguldür. Yüksüğün cebinde olduğundan emin olmak için kontrol etti. Hâlâ aynı yöne doğru çekiyordu yüksük onu.

“Yukarı mahalleye götürülmesi gereken paketin var mı hiç?” diye sordu Shoe, Natters’a. “Bitmiş ayakkabı ya da öyle bir şey?”

Yaşlı adam tezgâhının üzerine doğru eğilmiş, hâlâ aynı parçayı kesiyordu. “Yok,” dedi kabaca. “Onlar için ayakkabı yapmıyorum.”

Shoe ihtiyaç duyduğu şeyin bir casus, yukarı mahalleye göze batmadan istediği gibi girip çıkabilecek biri olduğunu fark etti. Bu gece görünmeden aşağı mahalleye süzülecek ve ona yardım etmeye niyetli birini bulup bulamayacağına bakacaktı.

Shoe dükkânı bir farenin kemirdiği bir süpürgeyle süpürdükten sonra Natters’ın karısı yemek için mutfığa çağırdı onları. Üç katlı bir evdi bu. Dükkân zemin katta, mutfak ve yemek masası birinci katta, Nattersların yatak odası da en üst kattaydı. Dar pencerelerin ve yanıp eriyen mumların aydınlattığı mutfak loştu. Bununla birlikte, mutfaktaki her şey tertemizdi. Her bir delik düzgünce kapatılmış, her şey gayet iyi bir şekilde onarılmıştı. Alt kattaki pis, dağınık dükkâna hiç benzemiyordu mutfak. Bu da Shoe’yu meraklandırıyordu. Tertemiz olan yukarı mahalleden de farklı görünüyordu. Yuva gibi huzurlu bir yerdi burası. Sakin.

Natters’ın karısı yemek koydu masaya. Basit yiyeceklerdi bunlar ama bolca vardı. Kıkırdaklı et, dünden kalma ekmek, çok tuzlu ve biberli kuru fasulye.

“Haklıydım,” dedi evin hanımı kuru fasulyenin kalan kısmını Shoe’nun tabağına boşaltırken. “Bu çocuk çok yiyor. Hak etti mi bari yemeğini Natters?”

“Fazlaca,” diye homurdandı Natters ve gür kaşlarının altından sessizce konuşan gözleriyle karısına bir şey söyledi. Yanıt olarak geniş omuzlarını silkip başını hayır anlamında iki yana salladı kadın.

Shoe yiyebildiğince çok yemeye verdi kendini. Kuru fasulyesinin son lokmasını ağzına götürmek üzereyken ormandaki uzun yürüyüşünden kalma yorgunluk birden üzerine çöküverdi. Çatalı elinde, hâlâ masada otururken uykuya daldı.

Shoe’nun pek de yakalayamadığı bir şeyler söyledi kadın. Natters sandalyesini masadan geriye doğru iterken bir gıcırta duydu ve ardından da omzunda bir el hissetti. Yaşlı kunduracının peşinden yalpalaya yalpalaya zemin kata indi dar merdivenlerden. Dükkânın hemen yanındaki küçücük bir odada kalacağını söyledi ona Natters. Bu odada eski bir döşek vardı şu anda. Sabah adamakıllı temizleyeceklerdi burayı. “Paltonu ver bana Shoe,” diye konuşmaya devam etti Natters, “benim hatun onarsın şunu.”

Shoe zar zor paltosunu çıkarıp, “Sağ ol,” diye mırıldanır mırıldanmaz döşegin üzerine yığılıp kaldı. Üzerine bir battaniye örtüldü.

Uyku Shoe’yu teslim alırken yarı ayık bir halde yarın diye geçirdi kafasından. Pin’i bulma planını uygulamaya yarın başlayacaktı.

SABAH SHOE, ÜZERİNDE yeni temizlenip onarılmış paltosu, ona pek de uymayan bir gömlek ve pantolonla sokakta durmuş, dükkânın kapısının üzerinde asılı olan tabelaya büyük bir dikkatle bakıyordu. Birazcık boyası olsa gelip geçenler buranın bir kunduracı dükkânı olduğunu anlasınlar diye tabeladaki kırmızı ayakkabıyı yeniden boyayabilirdi.

Aslında pek de ayakkabı yapmıyordu Natters. Yeni temizlenmiş vitrinde sergilenebilecek hiç bitmiş ayakkabı yoktu. Yaşlı

adam hâlâ geçen günkü ayakkabıyla uğraşıyordu. Analık'ın hisarındayken bu kadar zamanda on çift ayakkabıyı bitirebilirdi Shoe. Sonu gelmeyen mavi istek formlarını yetiştirmek için özel bir motivasyonu vardı orada tabii.

Shoe tam da içeriye girmek üzereyken uzun boylu, demir grisi saçları olan iyi giyimli bir hanımefendi dükkânın önünde durdu.

"Natters'm dükkânı mı burası?" diye sordu birden.

"Evet." Çarpık kapıyı iterek açıp yana çekildi. "İçeri buyurmaz mısınız?"

Kadın küçümseyerek baktı Shoe'ya; ardından da elbisesinin eteklerini toplayıp ona neredeyse sürtünerek içeriye girdi.

Natters telaşla başını tezgâhından kaldırıp baktı. "Ne?" diye sordu sesi titreyerek. "Ne vardı?"

"Ayakkabı siparişi vermek istiyordum elbette," dedi kadın. "Dört çift ayakkabıya ihtiyacım var hizmetlilerim için. İkisi erkek, ikisi kadın. Ölçüleri burada." Bir parça kâğıt uzattı.

Usta, elindeki çekici sıkıca kavrayarak gözlerini diktiği kadına bakmakla yetindi.

"Eee?" dedi kadın. "Natters'ın iyi fiyata iyi ayakkabılar yaptığını duydum. Bunları yapabilir misin bana?"

Shoe kadına doğru ilerleyip kâğıdı aldı. "Evet, yapabilir," dedi kunduracının yerine konuşarak. "Ne zamana istiyorsunuz?"

"Sanırım bir güne ihtiyacınız olacaktır," dedi kadın burun kıvrarak. "Bu durumda yarın değil, ertesi gün istiyorum. Olur mu?"

Oturduğu yerden, kocaman açılmış gözlerle evet anlamında başını salladı Natters.

"Güzel," dedi kadın çabucak ve tezgâha birkaç bozuk para bıraktıktan sonra arkasını dönüp dükkândan çıktı.

Dükkânın kapısı kapandı kadının ardından. Uzun bir süre sessizlik oldu ve dükkânda sadece havada uçuşan toz zerrecikleri görüldü.

Natters iç geçirdi. "Sanırım bu durumda işe koyulsam iyi olacak." Shoe'ya biraz para verip onu dışarıya deri almaya yolladı. Shoe'nun deri almaya gittiği sokak nehrin sonundaydı. Yukarı mahalleden en uzak olan sokaktı bu ve deri tabaklamadan kaynaklanan iğrenç kokulu, ağır bir havası vardı. Shoe hazır dışarıya çıkmışken biraz boya alıp bir kuruş da kendine ayırdı. Dükkâna döndüğünde usta hâlâ kadının vermiş olduğu kâğıttaki ölçüleri inceliyor, anlaşılmayacak şekilde bir şeyler mırıldanıyordu.

"Şuraya bırakıver," dedi Shoe'ya ve o da elindeki deri rulosunu bankın üzerine koydu.

Ardından ustanın karısı öğle yemeğine çağırdı onları. Shoe kadına müşteriden ve sipariş verdiği dört çift ayakkabıdan bahsetti.

"Natters'ın iyi ayakkabılar yaptığını duyduğunu söyledi," dedi kunduracı dehşetle.

"Öyle dedi ha," dedi kadın ve kaşlarını da çatarak o her zamanki bakışlardan birini attı kocasına.

"Yarından sonraki gün istiyor ayakkabıları," diye konuşmaya devam etti kunduracı.

"Bitirmeyeceksin, değil mi?"

"Bitirmemek daha iyi," deyip Shoe'ya bir bakış attı.

Shoe gözlerini kırptırdı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Bir kunduracı ayakkabı yapıp bunun için para almak istemez miydi?

Öğle yemeğinden sonra Natters tezgâhının başına geri dönüp arpacı kumrusu gibi düşünerek ölçülerin olduğu kâğıda gözlerini dikip baktı. Shoe yeni onarılmış olan kendi gömleğiyle pantolonunu giyip Natters'm karısının evin arkasındaki küçük bahçede baktığı keçi ile tavukları besledi. Sonra tulumbaya gidip yıkandı ve direkte geçirdiği zamandan kalan hatıralarına Avcı'nın merheminden sürdü biraz. Kırbaç yaralarının neredeyse iyileşmiş olduğunu görünce şaşırdı.

Ardından dükkânın kapısını menteşelerinden söküp komşuların birinden bir rende ödünç aldı ve kapı düz dursun diye kapıdaki eğriliği tıraşladı. Bu da daha önce yapmış olduğunu

hatırlamadığı şeylerden birisiydi ama bedeni bu işin nasıl yapı-
lacağını biliyordu. Ne var ki şimdi bunun ne anlama geldiğini
düşünemezdi.

Shoe, önceye dair bir şey hatırlıyor musun? diye sormuştu Pin
ona Analık'ın hisarındayken.

Hayır, demişti Shoe. Sadece şimdiyi biliyorum.

Böyle de olması gerekiyordu zaten. Pin'i bulup birlikte
Analık'tan temelli kaçana kadar ne önce ne de sonra vardı; sade-
ce şimdiyi biliyordu.

O gece akşam yemeğinden sonra Shoe odasına indi ama üst
kattaki sesler kesilir kesilmez kilidi açıp dükkânın kapısını ses-
sizce araladı ve karanlık gecenin içine süzüldü. Bir şehirde ya-
şadığını hatırlamıyordu ama önceden yaşamış olmalıydı çünkü
sokakların karanlık köşelerinde kalmayı ve bir köşeyi dönmeden
önce duraksayıp yaklaşan birileri var mı diye dinlemeyi biliyor-
du. Etrafta yankesiciler varsa diye Pin'in yüksüğünü sıkıca tu-
tarak ilerledi. Yukarı mahalledeki sokağa çıkma yasağı burada
yürürlükte değildi kesinlikle. Bu, buranın çalan kale saatinin
duyulamayacağı kadar uzak olmasından kaynaklanıyordu bel-
ki de. Gölgele gibi gelip geçiyordu insanlar. Kimisi sarhoştı ve
kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu, kimisi de gizemli işlerini
yapmak için telaş içindeydi.

Bir köşede bir taverna ilişti gözüne. Bir tabelası yoktu ve pan-
jurları kapalıydı ama hafif bir ışık sızıyordu dışarıya ve mırıltı
şeklinde konuşma sesleriyle ara ara tokuşturulan bardakların
boğuk sesleri duyuluyordu. Shoe iki basamak inip içeriye gir-
di. İçerisi, küle boğulmuş bir şöminede yanmakta olan ateşten
dolayı dumanlıydı ve Shoe yanlarından geçerken ona bakmak
için başlarını çeviren hırpani kılıklı kadın ve erkeklerle doluydu.
Bu insanlar sohbetlerine geri dönerken göz ucuyla dikkatli bir
şekilde izliyorlardı onu.

Shoe küf lekeli bir duvara yaslanmış külüstür bir masa buldu
kendisine.

“Ne istersin yakışıklı yabancı?” diye sordu kendi yaşlarındaki bir çocuk Shoe’ya. Bu çocuğun elinde bir tepsi ile bir bez, yüzünde de yılışık bir gülümseme vardı.

Shoe gözlerini kırıştırdı. “İli, ekmek ve peynir lütfen.” Sonra çocuğa doğru eğilip sesini alçalttı. “Ve yukarı mahallede benim için bir iş yapabilecek biri, böyle birini tanıyorsan eğer.” Masanın üzerinden çocuğa doğru bir para itirdi.

Tavernacı çocuk bir süre paraya baktı. “Basit bir iş mi?” diye sordu bir kaşını havaya kaldırarak. “Yoksa daha karmaşık bir şey mi?”

“Muhtemelen basit değildir,” diye itiraf etti Shoe.

“Pekâlâ!” Çocuk parayı kapıp hızla masadan uzaklaştı. Kısa bir süre sonra içinde peynirli tost olan eski püskü bir tabakla Shoe’nun sipariş etmemiş olduğu, iğrenç kokulu bir bardak bira getirdi. “Bu benden,” deyip ona göz kırptı.

Shoe yutkunup gözlerini tabağa dikti. Ne kızlardan ne de erkeklerden böyle bir ilgi görmeye alıştı.

“Ne kadar hoş bir kırmızıya döndü yüzün,” dedi tavernacı çocuk ve sırtarak masadan ayrıldı. Siparişin geri kalan kısmını unuttu, diye düşündü ama peynirli ekmeğinden bir ısırık almak üzereyken kir pas içinde, dağınık saçlı, kambur ve yaşlı bir adam yaklaştı masasına.

“Selamlar lort hazretleri,” dedi yaşlı adam, başıyla onu selamlarken. “Ben Spanner, bir şey için yardım aradığınızı duydum.”

Shoe evet anlamda başını salladı. “Adım Shoe. Lort filan da değilim.” Spanner’ın garip, tüylü, siyah bir takım elbise giymekte olduğunu fark etti.

Spanner küt diye masaya oturdu ve Shoe’nun yarısı yenmiş yemeğine bakıp kaşlarını havaya kaldırdı.

“Buyur,” dedi Shoe.

Peynirli ekmeği tabaktan alıp tamamını ağzına tıkarken, “Sağ ol,” dedi adam. Shoe, Spanner’ın elbisesinin tüylü kısmı üste gelecek şekilde birbirine tutturulan fare derilerinden yapıldığını

fark etti. O bir fare avcısıydı. Tüylü elbisesi, uzun, titrek burnu ve birbirine yakın, küçük gözleriyle kendi avını epey andırıyordu Spanner.

Adam, Shoe'nun ilgisini fark etti. "Fare tutmak istiyorsan, genç bayım," dedi ağzından kırıntılar saçarak, "onlar gibi düşünmelisin, anlıyor musun? Peki, ihtiyar Spanner'dan istediğin ne?"

"Yukarı mahallede benim için birini bulmanı istiyorum. Yalananmadan yapabilir misin bunu?"

Spanner yutkundu ve ardından omuzlarını silkti. "Bu aralar işler bir hayli sıkı orada. Tutuklamalardan ve öyle şeylerden, aşırı tayakkuzdan bahsettiler."

Shoe bir saniye duraksadıktan sonra ne demek istediğini anladı. "Teyakkuz mu demek istiyorsun?"

Spanner burnuna dokundu. "Hah, tam üstüne bastın! Tayakkuz. Bir sürü uşak ortalıkta, bir sürü denetim var. Bir şeyler dönüyor."

"Doğru." Shoe odasında saklı olan altın paraları düşündü. "Vaktinin karşılığını ödeyebilirim."

"Hadi ya!" Ön dişlerinin bulunması gereken yerdeki boşluğu ortaya çıkaran bir şekilde sırtı ama Shoe fare avcısının keskin gözlerindeki ihtiyat parıltısını yakalıyordu. "İnsanların olduğu yerde fare de vardır. Üst mahallede yaşayanlar bunun bilinmesinden hoşlanmasalar da orada da var. Fare yakalamak için istediğim gibi girip çıkıyorum oraya. Aradığın kişiyi bulabilirim."

"Adı Pin. Benim yaşlarımda bir kız ve sadece birazcık kısıbenden." Gerçek Pin basit bir fiziksel betimlemeyle anlatılabilecek biri olmamasına rağmen onu tarif etmeye devam etti. "Fakat dikkatli ol," diyerek uyardı fare avcısını. "Sanırım onu buraya Analık getirdi."

"Şşşş, şşşş," diye tıslayıp omuzlarını kamburlaştırdı adam. "Ondan çok bahsetmesen iyi olur." Gergin bir şekilde çevresine bakındı. "Yani senin şu Pin önemli, öyle mi?"

Shoe evet anlamında salladı başını. Avcı da böyle demişti. Pin'in özel bir yazgı için Analık tarafından seçildiğini ifade etmişti. Kötü bir yazgı için.

"İsteğini yerine getireceğim elbette," diye fısıldadı. "Gözlerimi dört açacağım. Buradaysa öğreneceğim."

BÖLÜM

13

DÜZGÜN DAVRANMAK düşündüğümden daha zordu.

Yeniden tavan arasındaki hapishaneme kapatılmışım. Yukarı kattaki dikiş odasına emrettiği çayı götürdüğümde Dulcet'i payladığım için buradaydım bu sefer. Üvey kız kardeşlerimin dikiş-nakış saatiydi. Her ikisi de çeyizleriyle, hoş çarşafları ve iç çamaşırlarıyla, evlendiklerinde giyecekleri özel gecelikleriyle haşır neşirdiler. Dulcet, gerçekten içine sümkürmek zorunda kalsanız hiçbir işe yaramayacak türden bir şey olan zarif, kare bir mendilin kenarına dantel dikiyordu. Precious da ipek bir sabahlığın etek uçlarına mavi gül tomurcukları işliyordu. Precious bana bir sabahlığın, hizmetçinin geceleri saçlarını tararken giyecek hafif bir giysi olduğunu açıklamıştı.

Ben çayı odaya çıkardığımda Dulcet dantelli mendili kenara koyup gözlerini ovuşturdu ve ardından da kendisine bir fincan çay doldurup bir yudum aldı. Elindeki fincanı bırakırken, "Bu soğuk Pen," dedi burun kıvrarak.

"Mutfaktan çıktığımda sıcaktı."

"Cevap verme," diye ekledi Precious, dikiş iğnesini bir iğnenliğe saplarken.

"Cevap vermiyorum."

"Evet, veriyorsun," dedi Dulcet.

Üvey annem korsesi gıcırdayarak birden odaya daldığında tam da cevap vermediğim konusunda üstelemek üzereydim. "Aa, çay," dedi üvey annem iç geçirerek ve mavi ipek döşemeli pofuduk bir kanepeye bırakırken kendini. "Tam da istediğim şey. Dulcie, canım bana bir fincan çay uzatır mısın?"

"Soğuk bu anne," dedi Dulcet dudak bükerek, "ama Pen bize yeni çay getirmeyi reddediyor."

"Reddetmiyordum," diyerek araya girdim. "Mutfağın üç kat aşağıda, evin diğer tarafında olduğunu ve mutfaktan çıktığımda çaydanlığın sıcak olduğunu belirtiyordum sadece. Bu odada çay içeceksen Dulcie, çayını soğuk içmek zorunda kalacaksın."

Kanepede oturan üvey annem göğsünü şişirip o zalim görünüşünü takındı. "Cidden Penelope. Çok terbiyesizsin. Derhal gidip bize biraz sıcak çay getir."

"O kadar çok istiyorsanız gidip kendiniz almalısınız."

Bunun üzerine üvey annem kanepeden doğrulup bana vurmak üzereymiş gibi elini havaya kaldırdı. Kalbim küt küt atarak sendeleyip bir adım geriledim.

Üvey annem yalpalayarak bana doğru geldi ama sonra durdu. Eli yanına düştü. Dulcet'le Precious ağızları bir karış açık bir halde gözlerini dikip baktılar. Üvey annem daha önce beni dövmekle tehdit etmemişti hiç. "Küstahlığın için bir tokadı hak ediyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Şimdi gidip sana emredildiği gibi çayı getir."

Çaydanlığı faal mutfağa indirip yıkadım. Çaydanlığa ibrikteki sıcak sudan koyup birkaç çay yaprağı ekledim ve onu bir tepsiye koyup üç kat yukarıda, evin diğer tarafında bulunan dikiş odasına geri dönmek için merdivenleri tırmanmaya koyuldum. Koridorların birinde dizlerinin üzerine çökmüş, duvarın ahşap

kaplamasında bir çatlak gibi görünen bir noktayı inceleyen tuhaf, dağınık saçlı bir adamla karşılaştım. Adamın üzerinde bir takım elbise vardı şeyden...

Durup baktım. "Fare kürkü mü o?" diye sordum adama, elimdeki çay tepsisini kalçama dayayarak.

Adam kocaman sırttı bana. Ön iki dişi eksikti. "Öyle küçük hanım. Fare avcısıyım ben. Bulduğum yerde fare yakalarım." Eliyle duvara hafifçe tıklatıp tepeden tırnağa süzdü beni. "Adınız Pin olamaz, değil mi?"

"Hayır," dedim şaşırmış bir halde. "Adım Penelope. *Leydi* Penelope." Gerçi kimse bana bakıp da bir leydi olduğumu anlayamazdı.

"Ya!" dedi fare avcısı ve hâlâ dizlerinin üzerinde oturmakta olduğu yerden başıyla selamladı beni.

Ben de hafifçe başımı sallayıp tepsim ve çaydanlığımla dikiş odasına doğru ilerlemeye devam ettim.

Dulcet kendine bir fincan çay koyup bir yudum aldı. "Soğuk bu!" diye şikâyet etti tahmin edilebileceği üzere.

"Ilık," diye düzelttim onu. "Bu da gayet normal."

Üvey annem beni kolumdan tutup tavan arasına çıkardı ve odaya kilitledi. "Bu ne asilik Penelope!" diye azarladı beni. "Bu ne inatçılık! Bu evde düzgün davranman gerektiğini hatırlayana kadar burada kalacaksın."

Günün geri kalan kısmını küçük hapishanemde geçirdim. Kale saatinin vuruşlarıyla ölçülen zaman yavaş geçiyordu. Bu evde düzgün davranmam gerektiğini hatırlamamı söylemişti üvey annem. Sanırım bu, *ıysal* ve *nazik* bir kız olmam gerektiği anlamına geliyordu. Küller içinde uyandığım o andan itibaren bu evle ilgili hiçbir şey *düzgün* görünmüyordu bana. Nasıl bir şeyin içinde olduğumu merak ettim. Yok, yoktu. Sadece benim değil, hepimizin. Benim, hizmetlilerin, kafasındaki o kel alanlarla Leydi Meister'in ve hatta yüksek sesle şarkı söylememesi gereken üvey kardeşim Dulcet'in. Belki de şehirdeki herkes dahildi buna.

Ancak bunun bir parçası olmayı reddediyordum ben. Seçim yapma özgürlüğümün elimden alınmasına müsaade etmeyecektim.

Yorgundum ama bu yeni kararlılığım uyumama engel oldu. Ayakta olmak, bir şeyler yapmak istiyordum ama yapabildiğim tek şey, kale saatinin gümbürtülerinin gösterdiği saatler geçenken hapishanemde bir aşağı bir yukarı dolanmaktı.

Sabah, uzun bir süre kimse uğramadı yanıma. Kapıdaki anahtar sesini duyduğumda yüksüğümün verdiği rahatlık hissinin arzulamakta ve oldukça umutsuz bir halde beni unuttuklarını düşünmeye başlamak üzereydim. Yeni ütülenmiş üniforması içinde ciddi ve derli toplu görünen Anna kapıyı açtı. "Aşağıya inmeniz gerekiyor Leydi Pen."

Ayağa kalkıp uzun bir süre Anna'yı inceledim. Gözlerini yere dikip ellerini önünde kavuşturdu.

"Anna, hafızanda boşluklar var mı?" diye sordum, görüldüğü kadar itaatkâr olup olmadığını anlamak için.

Birden ürkmüş bir bakış attı bana ama yanıt vermedi.

"Var," dedim onun yerine. "Benim de vardı. Beni şöminede uyurken bulduğun o sabahtan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Şşşş," dedi. "Bundan bahsedemeyiz."

"Bunu konuşmalısınız," diye üsteledim. "Neler olup bittiğini biliyor musun?"

Başını hayır anlamında iki yana salladı. Gergin bir halde kafasını hafifçe geri çevirerek etrafı kolaçan etti. Sonra bana doğru yanaştı. "İnsanlar ortadan kayboldu," diye fısıldadı. "Bir bakıyorsanız buradalar bir bakıyorsanız yok oluyorlar. Belki öldürülüyorlar, belki de bir yerlere götürülüyorlar. Bunu fark eden çok kimse yok ve çoğu da bunu dile getiremeyecek kadar çok korkuyor."

"Leydi Faye'in bir tür planı var."

Anna evet anlamında başını salladı.

“Ne bu kadın tam olarak?” diyerek üstüne gittim. “Ne istiyor?” Ne var ki bu kadar çok insanı, herhangi bir amaçla bu kadar sıkı sıkıya kontrol etmek için muazzam bir güce sahip olmalıydı.

“Bilmiyoruz,” dedi Anna başını iki yana sallayarak. “Bizimle, yani hizmetlilerle bir işi yok. Dikkatini çekecek herhangi bir şey yapmamaya çabalıyoruz.”

Benim için iş işten geçmişti.

“Bununla mücadele etmeliyiz.”

Direnme olasılığı daha önce aklıma gelmemiş gibi gözlerini dikip bana baktı. “Bundan bahsetmiyor olmamız gerekir Leydi Pen,” diye fısıldadı, tekrar başını hafifçe geri çevirip etrafı kolaçan ederek. “Size emredildiği gibi aşağıya inmелisiniz.”

Anna’nın durumunu anlayarak olur anlamında başımı salladım. “Önce temizlenebilir miyim?” Elbisem berbat durumdaydı ve kokum beni bile rahatsız ediyordu. Saçım başım darmadağın, yağlanmış haldeydi. “Ayrıca yiyecek bir şey alabilir miyim?” Akşam yemeğinde çok az yemiş ve hiç kahvaltı etmemiş olduğumdan kurt gibi açtım.

“Hayır, üzgünüm leydim.” Tekrar eski haline döndü, gözlerini yere kilitleyerek. “Derhal mavi misafir salonuna istiyorlar sizi.”

Bu eve uygun, düzgün davranışları öğrenmemiş olduğumdan oldukça emin ve benim için planlanmakta olan her şey neyse bununla mücadele etmeye kararlı bir şekilde Anna’nın peşi sıra aşağıya indim. Üvey annem, üvey kız kardeşlerimle birlikte misafir salonundaydı. Soluğumu tuttum. Leydi Faye hoş kıvrımlarını ortaya koyan, imzası niteliğindeki buz mavisi kadifeler içinde, tüm zarafetiyle şömine rafının yanında dikiliyordu. Ben odaya girerken keskin bir şekilde gülümsedi bana. Tek yapabildiğim, gözlerimi dikip ona bakmak oldu. Buradaki güç oydu. Nasıl karşı koyabilirdim ona? Ne yapabiliirdim ki?

Üvey annemin üzerinde, yüzünün kırmızılığına uymayan gök mavisi kurdelelerle süslenmiş, koyu mavi, ipekli yün kumaştan

yeni bir elbise vardı. "Sen çok şanslı bir kızsın Penelope," dedi. "Leydi Faye benden sana bir şans daha vermemi rica etti ve elbette böyle bir ricayı geri çeviremezdim. Bir saat sonra genç bir beyefendi talibinle görüşeceksin."

"Ancak öncelikle kılık kıyafetinin değiştirilmesi gerek," dedi Leydi Faye.

"Durun biraz," diyerek araya girdim. "Bir beyefendi mi? Bir talip mi?"

Sorumu duymazdan gelen üvey annem, "Aa, elbette değiştirilmeli," diyerek Leydi Faye'e yaltaklandı. "Bu kılıkla müstakbel kocasını kabul edemez asla." Burnunu kırıştırdı. "Korkunç görünüyorsun Penelope."

"Elimde değil," diye parlıyorum. Bütün bir gün ve gece boyunca tavan arasına kapatılmış ve onun öncesinde de mutfakta çalışmışım.

"Cidden kendinden utanmalısın," dedi üvey annem. Çok gergin görünüyordu.

Şömine rafının yanından bizi izlerken sert bir şekilde gülümseyordu Leydi Faye. "Precious," dedi, "Penelope'nin değişimini sana bırakabilir miyim?"

Üvey kardeşim bu ilgi karşısında hafifçe kızardı. Ardından da şüpheyle bana baktı. "Umarım Leydi Faye."

"Bu, imkânsız bir şeymiş gibi görünebilir," dedi Leydi Faye, "ama en azından derli toplu görünmesini sağlamaya çalışmalısın."

"Bir eş istemiyorum," diye araya girdim ama hiç konuşmamışım gibi kimse aldırmadı bana.

Precious beni kapıya doğru çeğiştirirken üvey annem ardımızdan geldi. Kapının ağzında kolumu tuttu; parmakları etime gömülmüştü. Yüzünde sabit bir gülümsemeyle, "Leydi Faye seni seçti Penelope," diye fısıldadı dişlerinin arasından tıslayarak. "Hoşnut olmamasını göze alamayız. Tam anlamıyla terbiyeni takınmak zorundasın."

Bunun üzerine üvey annem, Dulcet ve Leydi Faye misafir salonunda beklerken dönüştürölmek üzere hızla Precious'm odasına çıkarıldım.

Precious'm anladığı bir şey varsa o da modaydı. En son elbise modasını bilir ve her zaman mükemmel işler çıkarırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde mavi değil de pembe ve yeşil renklerde dekore edilmiş odasının kapısını kapatırken, "Şanslısın," dedi Precious. Bu renkler birbiriyle gitmez normalde ama gayet hoş durmuştu burada çünkü bu renkleri kombine eden Precious'tı. "Leydi Faye sana bir elbise getirmiş Pen." Precious üzerinde büyük, kare bir kutunun bulunduğı yatağı gitti. Yatağın üzerinde pembe, yeşil çizgili ipek bir yatak örtüsü vardı. "Elbiselerini nereden aldığını kimse bilmiyor ama muhteşemler. Şehirdeki herhangi bir terzinin dikebileceğinden çok daha güzeller." Hışırtılı, yaldızlı bir kâğıdın içine yerleştirilmiş olan elbiseyi göstermek için kutunun kapağını açtı.

Bu, tam da benim gibi bekâr, genç bir kıza uygun, açık yakalı, kabarık kollu sade bir çay elbisesiydi. Gün batımından hemen sonraki hafif parlak, mavi ve yeşil renkteki ipekten yapılmıştı. Elbiseyi üzerime tutup aynada kendime baktım.

"Böyle bir elbise için cinayet işlerdim," diye mırıldandı Precious omzumun üzerinden ve ben onun en azından kısmen ciddi olduğunu fark ettim. Köşedeki paravanı işaret etti. "Şu pis kıyafetleri çıkar," diye buyurdu.

Bir an için seçeneklerimi ölçüp biçtim. Tekrar kaçmayı dene-yebilirdim ama bir öncekinden daha uzağı gidebileceğimden şüpheliydim. Şu talip her kimse, onun için hazırlanmayı reddedebilirdim ama Leydi Faye'in, uşaklarını da beraberinde getirdiğine emindim. Beni çınlıçplak soyup bu elbisenin içine tıkmak muhtemelen hoşlarına giderdi.

Somurtarak paravanın ardına geçip siyah elbisemi çıkardım ve parmaklarıma vuran ayakkabılarımla bağcıklarını çözdüm.

Odanın kapısı tıklatıldı. Anna ve beraberindeki iki hizmetçi odaya bakır bir banyo teknesi ve kovalarca sıcak su getirdiler. Onlar hep birlikte odadan çıkınca dumanı tüten banyo teknesine girmemi emretti Precious. Sıcak, esanslı su bana o kadar güzel geldi ki önce boynuma kadar suya gömüldüm, sonrasında da başımı soktum suya. Bileğimdeki eğreti sargıyı çıkarınca tenimdeki gizemli yaranın iyileşip kabarık, beyaz bir yara izine döndüğünü gördüm. Lavanta sabunuyla yıkanıp saçlarımı ovalayınca su kahverengimsi gri bir renk aldı. En son ne zaman yıkandığımı hatırlayamıyordum bile.

Cidden hatırlayamıyordum bunu ve bu hafızamdaki boşluklar ürkütücüydü ama üzerine pek kafa yoramadım çünkü Precious acele ettirdi.

“Ayağa kalk,” diye buyurdu. Ben ayağa kalkınca da bir kova soğuk suyu durulanmam için başımdan aşağıya boşalttı.

“Brrr,” diye şikâyet ettim. “Soğuk bu.”

“Ilık,” diyerek sataştı bana. “Ta mutfaktan buraya o kadar yol geldi.” Ardından da yatak çarşafı büyüklüğünde bir havlu verdi bana. Precious beni tuvalet aynasının önüne oturturken, kurulanıp havluyu vücuduma sardım. Tuvalet masası, bir sürü boya kavanozu ve parfüm şişesiyle doluydu.

“Hoş, uzun kirpiklerin var Pen,” diye mırıldandı aynadan beni incelerken. Bir krem kavanozu uzattı. “Al, şunu ellerine sür de bu kadar çatlak görünmesinler.” Daha da inceledi beni. “Saçın berbat.”

Aynada kendime baktım. Sanki biri, sonrasında nasıl görüneceğini hiç düşünmeden saçımı kesip kuş yuvasına çevirmişti. Ben ellerime krem sürerken Precious çekmecedan bir makas çıkarıp saçımın uçlarını düzeltti ve ardından da saçımı tarayıp parmaklarıyla şekil verdi. Saçım kururken bukle bukle oldu ve Precious hafifçe başını sallayarak saçımı beğendiğini belli etti. Ardından ipek bir çorap, sanki benim için yapılmış gibi ayağıma tam uyan bir çift terlik ve bir jüpon verdi bana. Jüponun ucuna

dantel geçirilmişti. Dikişlerin bir kum taneciğinden daha büyük olmadığı dikkatimi çekti.

Gardırobuna gidip bir korse çıkardı. "Onu giymem ben."

"O elbiseye girebilmek için," dedi kısaca, "bunu giymek zorundasın."

Ne yazık ki haklıydı. Anca korse beni sıkıştırıp doğru şekle sokunca üzerime olurdu bu elbise. Korseyi giydim ve Precious sıkıca bağladı.

Başımı eğip dolgunlaşmış göğüslerime baktım. "Bir tepsiye konmuş meyvelere benziyorlar."

Precious şaşkınlıkla bir kahkaha koyuverdi. Ben, birden ondan oldukça hoşlanmaya başlamış bir halde, sırtarak Precious'a doğru dönerken onun üvey kız kardeş rolünü anımsadığını gördüm. Bir hanımefendiye yakışmayan o kahkahasını, hor gören bir burun kıvrımaya çevirdi.

"Şimdi de sıra elbiseye geldi," dedi huşu içinde. Onu üzerime geçirmeme yardım edip sırtı boyunca uzanan düğmeleri ilikledi. Elbisenin mavisiiyle uyumlu zarif ayakkabılar da vardı. İkimiz de durmuş, aynadaki yansıma baktık.

Aynadaki kız, hayır, genç kadın neredeyse hiç tanıdık gelmedi bana. Benden daha büyük, daha uzun ve çok gururlu görünüyordu. Her şey ve herkes gibi mavi olmaktan nefret ettim ama elbisenin rengi tam uymuştu bana. Koyu renk, saçlarımı parlatıp tenimi fildişi renkte, pürüzsüz göstermiş ve hatta gözlerimin altındaki gölgelerin nedeni sadece bitkinlik değilmiş gibi bunların bile ilginç ve çekici görünmesine neden olmuştu. Hoş değildi ama kötü de görünmüyordu aynadaki bu yansıma. "Olmuş, değil mi?" diye sordum bir parça soluk soluğa.

Precious'ın gözleri kocaman açıldı. "Şaşırtıcı ama öyle." Tuvalet masasına doğru eğilip bir kavanozdan biraz kırmızı aldı serçeparmağına ve bu boyayı dudaklarıma sürdü. Ardından da bir mücevher kutusunu karıştırıp kibar bir dizi inci buldu ve kol yeyi boynuma taktı.

“İşte,” dedi gördüğünü onaylar gibi başını sallayarak. “Gerçekten oldukça derli toplu oldun Pen.”

Bunu çok büyük bir iltifat olarak kabul ettim. “Teşekkür ederim Precious,” dedim ciddiyetle. “Böyle dönüşümler yapacağın bir iş kurabilirsin. Mükemmelsin bu konuda.”

Precious’ın gözleri geçirdiği şok yüzünden birden kocaman açıldı. “Söylenecek laf mı bu! Benim iş kurmam!” Başını iki yana salladı. “Böyle uygunsuz şeyler düşünerek başını böylesi berbat bir derde sokmana şaşırmamalı Pen.”

Omuz silkip Precious’m ardı sıra mavi misafir salonuna indim. Olası koca çoktan gelmişti bile. Kanepede oturmuş, üvey annem ve kalede yapılacak bir maskeli balo hakkında bir şeyler söylemekte olan Dulcet’le ılık çay içiyorlardı. Leydi Faye hâlâ şömine rafının orada durmuş, herkesi izliyordu. İçeri girdiğimde hepsi bakışlarını bana çevirdiler.

“Penelope,” dedi üvey annem, kapının ağzına gelip elimi tutarak. Ardından da adamın ayağa kalkmakta olduğu kanepeye doğru sürükledi beni. “Sör Edward Poach ile tanış.” Adama döndü. “Sör Edward, size üvey kızımı takdim etmeme izin verin. Leydi Penelope.” Tırnaklarını avucuma geçirdi. Bir uyarıydı bu. Ardından da elimi Sör Edward’m eline bıraktı.

Sör Edward en az yirmi yaş büyüktü benden. Dudakları ıslaktı. Beni baştan aşağıya süzerken çiğ ciğere benzeyen diliyle dudaklarını yalayınca daha da ıslandılar. Eli de nemli ve etliydi.

“Leydi Penelope,” deyip yüzümü incelemek için bana doğru daha çok eğildi. Nefesi, anason tohumu çiğnemiş gibi kokuyordu. Elimi bırakmıyordu bir türlü. Başını göğüs dekolteme gömmek istiyormuş gibi görünüyordu, artık ne varsa orada. “Memnun oldum. Ah, çok memnun oldum böylesine sevimli ve ah, genç bir kızla tanıştığımıza.”

Korkunçtu bu adam. Leydi Faye de biliyordu bunu. Yapmam gereken şey gülümseyip Sör Edward Poach’la kibar bir şekilde

sohbet etmekti ama yapamazdım. Böyle bir adamla evlenmeyi kesinlikle düşünmediğimi söylemek için ağzımı açtım.

Leydi Faye, ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi gözlerinde hevesli bir parıltıyla beni izledi.

Ağzım şıp diye kapandı birden. Leydi Faye bir olay çıkarmamı *istiyordu*. Niye ki? Bir çıkarı olmalıydı bundan.

Pekâlâ o halde. Farklı bir yolla mücadele etmeyi denerdim ben de. İyi bir kız olup ne olacak bakacaktım. "Oturmaz mıydınız Sör Edward?" diye sordum tatlılıkla ve geniş eteğimi yana toplayarak kanepeye oturdum.

Şehvetle gülümseyerek yanıma oturdu Sör Edward; bacağı benimkine değiyordu.

"Biraz daha çay ikram edebilir miyim size Sör Edward?" diye sordu üvey annem. Bir fincan çay doldurup, "*Bir, yoksa iki tane mi şeker alırdınız?*" ve "*Bir dilim limon arzu eder miydiniz?*" diye kibarlığa devam etti. Üvey annem konuşurken Sör Edward tekrar baştan ayağa ağır ağır süzdü beni. Üzerimde harikulade bir elbise olmasının bir önemi yoktu, pekâlâ çıplak da olabilirdim.

"Gerçekten enfessiniz," dedi Sör Edward, terli eliyle bileğimi kavrarırken.

Öff. Bileğimi çekip kurtarmayı denedim ama sıkıca tutuyordu. "Biraz daha çay?" diye soruyorum.

Gözlerini göğüs dekoltemden zorla ayırdı. "Ah, hayır. Belki de Leydi Penelope, nişanımızı ilan etmek için ne kadar istekli olduğumu söylememe müsaade edersiniz."

Ne? "Ama daha evlenme teklifinde bulunmadınız bana."

"O sadece bir formalite," dedi üvey annem düz bir şekilde.

"Ne kadar heyecan verici," dedi Dulcet yüksek sesle. "Evleniyor olmak!"

Kendimi kapana kısıtılmış gibi hissederek odaya göz gezdirdim. Karşımdaki kanepede, yüzlerinde sabit bir kibarlık maskesiyle üvey kız kardeşlerim oturuyorlardı. Üvey annem çay sehпасının yanındaki bir koltuktan bana baktı. Leydi Faye, halen

şömine rafının yanında ayakta durmuş, yüzünde hafif bir tebesümle beni izliyordu.

Ah, anladım. Kendimi kapana kıştırılmış hissetmemi istiyordu. Benim için planladığı şey her neyse bundan kaçmak için Leydi Meister gibi yapabileceğim hiçbir şey olmadığımı anlamamı istiyordu.

Bunun olmasına müsaade edemezdim.

Leydi Faye ne yapmak üzere olduğumu tam olarak biliyordu ama elimde değildi. Yine de yaptım yapacağımı. Elimi Sör Edward'ın elinden hızla çekip eteğime sildim. "Bu adamla evlenmeyeceğim."

Sör Edward, ıslak ağzı şaşkınlıktan bir karış açık bir halde, gözlerini kırıştırarak geriye yaslandı. "Ne?" diye kekeliyor. "Ne?"

"Ama Pen, evlenmelisin," dedi Dulcet oturduğu yerden.

"Onu tanımıyorum bile."

"Tanımana gerek yok," diye araya girdi Precious, "onunla evlenmek zorundasın."

"Hayır!" diye üsteledim.

Üvey annem önce kıpkırmızı, ardından da bembeyaz keşildi. Beyaz yüzünde kırmızı benekler belirdi. "*Penelope*," diye hırladı. Ardından da beni kolumdan kavrayıp tüm yol boyunca bir çaydanlık gibi tıslayarak ve burnundan soluyarak halı kaplı koridorlardan geçirdikten sonra, tavan arasına çıkan dar merdivenler boyunca sürükledi. Tavan arasındaki o hapisane odasına vardığımızda beni bir eliyle hâlâ tutarken, diğer elini geriye doğru götürüp kemiklerimi yerinden oynatan bir tokat attı. Başım geriye doğru gitti ve gözlerimin önünde siyah noktacıklar dans etmeye başladı.

"Bu... Bu ne *cüret*," dedi soluk soluğa. Tekrar tokatladı beni ve ardından, başım ve bu küçük oda etrafımda dönerken boynumdaki incileri koparıp aldı. Mavi elbisemin yakasını her iki eliyle kavrayıp orta dikişinden ikiye ayırdı. Üzerimde birkaç

ipek parçası, bir jupon ve Precious'ın korsesiyle titrer ve sersemlemiş bir halde öylece kalakaldım.

Üvey annem kapının ağzında dimdik duruyordu. Saçı gevşemişti ve soluk soluğaydı. "Ne yapmış olduğuna dair en ufak bir fikrin yok seni aptal, aptal kız." Daha fazla söylenmek için bir nefes aldı, ardından elini göğsüne koydu ve beti benzi daha da attı. Yalpalayarak geriye doğru bir adım atıp kapıyı küt diye kapattı, sonra da kapıyı kilitledi.

Titreyerek olduğum yere çöktüm.

Çok yavaş, çok aptalca davranmıştım. Leydi Faye'in bunu özellikle planladığını anlamalıydım. *Karşı koyduğunda ne olduğunu anlıyor musun?*

Başım beladaydı. Daha öncesinde fark ettiğimden çok, çok daha büyük bir belada hem de.

B Ö L Ü M

14

GÜNEŞ BATIYORDU. Natters'ın karısı onları akşam yemeğine çağırarak üzereydi ve gri saçlı müşteri, hizmetlilerinin ayakkabılarının ertesi sabaha hazır olmasını istiyordu. Çoğu kunduracı bu ayakkabıları yetiştirme konusunda hiç sorun yaşamazdı ama Natters tüm günü hangi deriyi kullanacağına karar vermek için hop oturup hop kalkmakla geçirmişti, ardından da ölçülerin yazılı olduğu kâğıdı bulamamıştı. Kâğıdı bulduğunda da tezgâhının üzerindeki yığın içinde en sevdiği bizini kaybetmişti.

"Şunları bir düzene sokmamı ister misin?" diye sordu Shoe. Analık'ın hisarındayken aletlerini ve çalışma alanını hep temiz tutar, aletlerini düzgün bir şekilde rafa kaldırır. Natters'm dağınıklığını görmek kendini gergin hissetmesine neden oluyordu.

"Yok, istemem," diye çıkıştı kunduracı. "Hem senin de sürekli bir şeylerle meşgul olman gerekmiyor."

Shoe dükkânı havalandırırken kapının önünü süpürüyordu. Sabahleyin odasını temizlemiş ve tabelayı zımparalayıp üzerindeki kırmızı ayakkabıyı yeniden boyadıktan sonra tekrar kapının üstüne asmıştı. Bu işin onu tatmin eden bir yanı vardı. Kendisiyle

ilgili olarak düzeni sevdiğini, eşyaların temiz ve yerli yerinde olmasından hoşlandığını öğrenmişti. “Senin için çalışıyorum,” diye itiraz etti Shoe. “Yapmam gereken şey bu.”

Kötü kötü mırıldandı. “Gidip hatunun sana verecek bir iş olup olmadığına bak.”

Natters’ın karısı mutfağın yerlerini ovduğu için dışarı çıkar-mış olduğu masa ve sandalyeleri içeri taşıttı Shoe’ya ve ardından da hep birlikte yemek yediler. Natters sessizce, iştahsız bir şekilde yedi yemeğini; karısı endişeli bakışlar attı ona ve ardından da Shoe’ya yemesi için keçi sütü dolu yeni bir maşrapayla haşlanmış patateslerin artan kısmını verdi.

Yemekten sonra Shoe, Natters’la karısına iyi geceler dileyip odasına indi ve odasının üstündeki mutfaktan gelen gıcırtilar kesilene kadar bekledi. Bu, Nattersların yatmak için üçüncü kata çıktıklarını gösteriyordu.

Shoe sessizce atölyeden içeri süzülüp bir mum yaktı. Ölçülerin yazılı olduğu kâğıdı bulana kadar adamın tezgâhındaki deri parçalarıyla aletleri düzenledi. Hizmetlilerin ayakkabılarını yapmak çok zaman almayacaktı.

İşe koyuldu Shoe. Her bir ayakkabı için bir kalıp seçip deriyi kesti ve dikmeye başladı. Tekrar ayakkabı yapıyor olmak iyi gelmişti. Elleri bu eski, tanıdık hareketleri özlemişti.

Ayakkabıların tabanlarındaki yapıştırıcı kururken dükkânın kapısından karanlık sokaklara sessizce süzülüp tavermanın yolunu tuttu. Tepsili çocuk ona sırtıp göz kırptı ve başıyla Spanner’ın kapaklı bir içki maşrapasının üzerine doğru eğilmiş olduğu, arka taraftaki masayı işaret etti.

Shoe, Spanner’m karşısındaki yere oturdu sessizce. “Onu buldun mu?”

“Sana da iyi akşamlar,” deyip birasından büyük bir yudum aldı Spanner. Maşrapayı masaya bırakıp üstdudağına bulaşmış olan bira köpüğünü sildi. “Sanırsam buldum Shoe, öyle olduğuna inanıyorum.”

Shoe'nun umduğu şey bu olmasma rağmen Pin'in gerçekten burada, şehirde olduğunu duymak kalbinin hızla atmaya başlamasına neden oldu. "İyi mi? Nerede? Konuştun mu onunla?"

"Sanırım oydu." Spanner masanın üzerinden Shoe'ya doğru eğilip sesini alçalttı. Nefesi bira ve sarımsak kokuyordu. "Tarifi ne benziyordu. Koyu renk saçlı, gri gözlü, uzun. Ama adının Pin değil, Penelope olduğunu söyledi. *Leydi Penelope.*"

Shoe alnını buruşturdu. "Bu doğru olamaz."

"Saklanıyor olabilir mi?" diye sordu fare avcısı. "Pen, Pin gibi geliyor kulağa."

"Belki," dese de aslında öyle olduğunu sanmıyordu. Başka bir ismin ardına saklanmak Pin'in yapacağı bir şeymiş gibi görünmüyordu. "Başka?"

"Evet Shoe hazretleri, dediğim gibi Leydi Penelope o. Böyle şeyler için gözlerini dört açmış olanlara haber saldım ve beni ona yönlendirdiler."

Böyle şeyler için gözlerini dört açmış olanlar. "Bir casus olduğunu mu söylüyorsun yani? Ve şehirde senin gibi başka casusların da olduğunu?"

Spanner bir parmağını burnunun yanına koyup anlamlı bir şekilde başını salladı. "Her şeyi bilenler."

Shoe masanın üzerinden ona doğru eğildi. Belki Spanner da Avcı gibiydi, bir asiydi. "Onunla mücadele mi ediyorsunuz?"

"Yapabileceğimiz çok bir şey yok, değil mi?" Öksürüp pis yere tükürdü.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. Belki de yoktur. Burada yapması gereken tek bir şey var zaten. "Ya Pin?"

"Senin kız, kalenin yukarısındaki iyi, büyük bir evde yaşıyor. Çok zengin bir yer, yaşadığı o ev. Çok lüks."

Yani Pin ya da artık adı buysa Penelope, kaliteli bir hanımefendiydi. Pin'i tanımıyor olsa bu onu endişelendirirdi ama biliyor ki Pin, kendisinin bir leydi, onun ise basit bir kunduracı olmasına aldırmayacaktı. Elini paltosunun cebine sokup yüksüğü kavradı.

Normalde hissettiği Pin'e doğru çekilme hissi yoktu artık. Belki de uzun bir süredir ayrı düşmüş oldukları içindi.

"Fareler gerçi," diye konuşmaya devam etti Spanner.

Shoe gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Güzel bir ev orası ama yine de duvarlarının içinde fareler var."

"Yani tekrar gidebilirsin oraya. Benden bir mesaj götürebilir misin?"

"Yaparım bunu Shoe," dedi Spanner gedik dişli bir sırıtışla.

"Yaparım."

SHOE, PIN'E İLETECEĞİ mesajı Spanner'a söyledikten sonra karanlık sokaklardan hızla geçerek dükkâna geri döndü. Gecenin geri kalan kısmı boyunca ayakkabılarla uğraşıp bitirdi ve şafak sökmeden önce kendini odasındaki yatağa atıp hemen uykuya daldı.

Kısa bir süre sonra evin hanımı merdivenlerden aşağıya doğru kahvaltı hazır diye seslenince uyandı. Üzerine yapışan uykudan kurtulmak için evin arka tarafına gidip başını tulumbanın altına soktu ve ardından da kahvaltı edip Natters'la birlikte dükkâna geri indi.

Shoe'nun tezgâhın üzerine sıralamış olduğu, bitmiş dört çift ayakkabıyı görünce donup kaldı kunduracı. Gözlerini iki kez kırıştırdı başını yana çevirerek Shoe'ya baktı ve ardından, tek kelime bile etmeden oturup aletler ve deri parçaları arasında bir şey aramaya başladı.

Shoe omuz silkip müşteriler açık olduklarını anlasınlar diye kapıyı ardına kadar açtıktan sonra ön basamağı süpürmek için süpürgeyi alıverdi. Ardından da evin hanımının birkaç işini gördü. Tekrar dükkâna geldiğinde gri saçlı kadının siparişlerini almaya geldiğini fark etti. Ayakkabılardan birini kaldırıp tabanını inceledi.

"Çok iyi yapılmış bunlar," dedi. "Gerçekten çok iyi iş çıkarıyorsun Natters. Daha çok iş yapmayı hak ediyorsun. Herkese bahsedeceğim bundan."

"Hayır!" diye itiraz etti Natters. "Ben değildim o. Ben yapmadım bu ayakkabıları." Natters, Shoe'ya bakmadı ama ayakkabıları kimin yaptığını bildiği aşikârdı. "Yapan... Yapan cücelerdi. Öyle olmalıydı. Geceleyin dükkâna gelip ayakkabıları bitiren cüceler. İşte, yardımcıma soracağım." Başını yana çevirip Shoe'ya baktı. "Dükkânda hiç cüce gördün mü Shoe yoksa odanda derin bir uykudaydın da tek bir şey bile görmedin mi?"

"İı, hiç cüce görmedim," dedi Shoe ağır ağır. Natters'a bir *neden bahsediyorsun sen* bakışı attı ve Natters da kıllı kaşlarını indirip hayır anlamında başını salladı hafifçe.

Shoe sessizliğini korudu.

"Yine de cüceler olmalı," dedi Natters. "Bunun başka hiçbir açıklaması yok."

"Cüceler!" diye bir çığlık kopardı kadın. "Masallarda duymuştum bunu. Dükkânında çalışan cüceler olduğu için şanslı bir kunduracısın sen." Tezgâhın üzerine biraz para bıraktı. "*Bunu kesinlikle yayacağım.*" Natters'a başıyla son bir selam verip hızla dükkândan ayrıldı.

Kadının ardından kapı kapandığında başını elleri arasına aldı usta. "Cüceler," diye mırıldandı kendi kendine. "Bulabildiğin en iyi şey bu muydu? Cüceler?"

Shoe Natters'ın kızacağını bilerek kendisini hazırladı. "Yanlış bir şey yaptım herhalde Natters," diye söze başladı, "ama bunun ne olduğundan emin değilim. Her ne yaptıysam özür dilerim."

Natters iç geçirdi. "Sokağın üst tarafında bir dükkânım vardı eskiden, biliyorsun. Mükemmel bir kunduracıydım." Kıllı kaşlarının altından Shoe'ya baktı. "Dün gece yaptığın ayakkabılara bakılacak olursa senin kadar yetenekli değildim ama iyiydim. En iyi derileri kullanır, ücretimi altın olarak alırdım ve

en iyi çıraklar bendeydi. Bunun sonunun nereye gittiğini anlayabiliyor musun delikanlı?”

Shoe yutkunuyor. Ansızın anladı bunun sonunun nereye gittiğini ve bu onu dehşete düşürdü. “Analık.”

Natters üzgün bir şekilde başını evet anlamında salladı. “Aldı onları. ıraklarımı.” İç geçirdi. “ıraklarım iyi çocuklardı ve hatunla ikimiz onları kendi oğullarımız gibi seviyorduk. Önce Jory’yi kaybettik. Günün birinde aniden kayboldu ortadan, hiçbir iz bırakmadan. Bunun farkında olan sadece hatunla bendik. Bizim dışımızda hiç kimse hatırlamıyordu bile onu. Ondan sonra başka bir çırak yetiştirdim. Jo. O da gitti.”

Shoe, Analık’ın hisarındaki diğer kunduracıyı düşündü, günlerce ardı arkası kesilmeyen düzinelerce dans pabucu siparişi yaptıktan sonra deliren kunduracıyı. “Şey...” Sesi pürüzlü çıkınca Shoe boğazını temizledi. “Onlardan biri benden birazcık büyüğü müydü? Kahverengi saçlı, birkaç defa kırılmış gibi görünen bir burnu ve şurada eksik bir dişi var mıydı?” Natters’a hangi dişi kastettiğini göstermek için ön dişlerinden birine tıklattı parmağıyla.

“Evet. Bu o. Jo. Kaba saba biri gibi görünürdü ama iyi bir kunduracı olmuştu.” Gözlerini ovuşturdu. “Sanırım seninle birlikte o yerdeydi, değil mi?”

Shoe evet anlamında salladı başını. “Biliyorsun yani. Hisarı.”

“Evet, biliyoruz. Ya da tahmin ettik işte.” İç geçirdi. “Onu tanıyor muydun?”

“Pek sayılmaz. Biz şey değildik...” Analık’ın hisarında yaşıyor olmayı tasvir etmek zordu. “Adlarımız yoktu ve konuşmamıza izin verilmezdi. Konuşacak bir şeyimiz de yoktu zaten. Sadece çalışmamız gerekiyordu.” Pin bütün bunları değiştirmişti onun için ama onun öncesinde iyi ve itaatkâr bir kunduracıydı Shoe. Köpek derisinden yaptığı pabuçlar haricinde. Bunu diğer kunduracı, Jo gittikten hemen sonra yapmıştı. Ufacık bir isyandı bu sadece ama bunun bedelini direkte ödemişti.

“Kaçtın, değil mi?” diye sordu Natters. Shoe’nun başını evet anlamında sallaması üzerine konuşmaya devam etti. “Bunu, nereden geldiğini hatun anladı. Şimdi niye camları silmediğimizi ya da tabelayı boyamadığımızı anlıyor musun?”

Shoe evet anlamında başını salladı. “Analık’ın dikkatini çekmek istemiyorsunuz.”

“Doğru.” Uzun bir sessizlik oldu. Dalgın bir halde tezgâhının üzerindeki aletleri sıraladı Natters ve ardından da deri parçalarını ayırıp düzgün bir şekilde üst üste yığmaya başladı. “Çoğu kişi bunun içinde olmanın ne anlama geldiğinin farkında değil ama biz biliyoruz.” Tekrar sustu.

Shoe’nun, Analık’m ne iş çevirdiğine dair kendine ait bir fikri vardı ama Natters’ın bu konuda söyleyeceklerini duymak istiyordu. “Neyin içinde olmak?” diyerek içini dökmesini sağlamaya çalıştı. “Tam olarak neler dönüyor?”

Kunduracı başını iki yana sallayıp iç çekti.

Shoe bir adım daha yaklaştı adama. “Anlat bana,” diye üstelendi.

Sanki onun ne kadar güvenilir olduğunu ölçer gibi gür kaşlarının altından uzun bir süre dikkatle baktı Natters. “Yok, delikanlı,” dedi sonunda. “Artık ne benim be de hatunun içi götürüyor.”

Shoe, onun daha fazla konuşmayı reddetmesini kabul etmeyerek başını iki yana salladı. “Analık’ın hisarından kaçmama yardımcı olan bir kız vardı. Adı Pin ve o burada, şehirde. Sanırım Analık’ın planlarında önemli bir rol oynuyor.”

“O halde ondan uzak durmalısın,” dedi Natters kaşlarını çatarak.

“Yapamam. Oradan kaçmasına yardım etmem gerekiyor.”

Natters sendeleyerek ayağa kalktı. “Aptallık etme delikanlı. Ona yardım edemezsin. İçeri girip yardımcı olmayı deneyebilirsin ama bu yalnızca Analık’m dikkatini çekmene neden olur. Sonra da ya öldürülürsün ya da işkence görürsün veya diğer çıraklarım gibi ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolursun.”

Shoe inatçı bir şekilde başını iki yana salladı. Elini paltosunun cebine sokup Pin'in yüksüğünü avucunun içine aldı. Shoe'nun dokunuşuyla ısındı yüksük. "Bana ne olacağı umurumda değil. Pin beni kurtardı. Şimdi de benim onu kurtarmam gerekiyor."

BÖLÜM

15

PRECIOUS, KORSENİN BAĞCIKLARINI O kadar sıkı düğümlemişti ki nefes alamıyordum. Sırtımda olduğu için bağcıkları açamamıştım ve ciğerlerime hava gitmiyordu.

Yaşlar üvey annemin vurduğu yeri yakarak yüzümden akıyordu. Nefes almaya çalıştım, sonra bir nefes daha alıp korsenin bağcıklarını çekiştirdim. *Açılmıyor.*

"Kes şunu," deyip kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes almaya çalıştım. Korse kemiklerime batıyordu. "*Kes. Şunu,*" dedim bir makine gibi ve tüm gayretimle ciğerlerimdeki tüm havayı dışarıya verdim. Bu, sırtımdaki bağcıkların gevşemesini sağladı. Parmaklarımı düğümün altına sokup şiddetli bir şekilde çekerek kopardım. Büyük bir rahatlama hissettim. Derin, titrek bir nefes aldım. Titreyen parmaklarla korsenin bağcıklarını çözüp korseyi üzerimden çıkardım ve küçük hapishanemin bir köşesine fırlattım.

Sırtımı duvara yaslayarak yatağın üzerine oturdum ve dizlerimi göğsüme çekip parçalanmış ipek elbiseyi vücuduma sardım. Yüzümden akmakta olan yaşları silmek için kar beyazı

jüponu kullandım. Üvey annemin vurduğu yere dokundum parmaklarımla. Yanağımda bir ezik oluşmuştu; acıyordu ve şişmişti. Başım aldığım darbelerden ve ağlamaktan zonkluyordu.

“Ya şimdi Pen?” diye fısıldadım kendime. Çok zeki olduğumu düşünüp Leydi Faye’le boy ölçüşmeye kalkışmışım ama müsabakayı kaybetmişim. Leydi Faye haklıydı, hâlâ da haklı. Ne kadar çok çabalarsam o kadar kötüye gidecekti işler.

Başımı dizlerime yaslayıp hapishanemin duvarlarına baktım dikkatle. Alçısı çatlamıştı. Zeminle buluştuğu noktaları siyah küf kaplamıştı. Dün gece yediğim bir parça ekmek ve peynir dışında mideme tek lokma girmemişti. Kırık pencereden içeriye giren rüzgâr ısıklık çalıyordu. Aç karınla ve üşüyerek bir gece daha geçirecektim.

Çok yalnızdım.

Tekrar gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Yanaklarımdan akıp jüponumu ıslattılar. Bir süre ağlamaya devam ettim.

Sonunda gözyaşlarım tükendi ve yüzümü tekrar nemli jüponuma silip başımı kaldırdım. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Pekâlâ. Parçalanmış ipek bir elbisem vardı. Bu da bir şeydi. İpek sağlam bir malzemeydi ve tavan arasındaki bu dar pencereye sığıp dışarı çıkmayı başarabilirsem elbiseyi çatıya inmek için bir halat olarak kullanabilirdim. Oradan da aşağıya inebilirdim. Ya da parke taşı kaplı sokağa düşüp ölürdüm.

Üzerimde bir jüpon vardı sadece.

Camdan çıkmayı ve düşmeden sokağa inmeyi becerebilirim neredeyse cırılçılplak olacaktım. Üzerimde hiç giysi olmadan sokaklar boyunca koşamazdım. Gerçi işler daha da kötüye giderse bunu yapmayı düşünebilirim.

İki tane de ipek çorabım vardı. Bunları da halatın bir parçası olarak kullanmak zorunda kalabilirdim.

Ayakkabılarımdan bir tanesi, üvey annem beni tavan arasına doğru sürüklerken ayağımdan çıkmıştı.

Sahip olduğum her şey buydu işte. Tek bir ayakkabı.

Güzel bir ayakkabıydı bu. İyi yapılmıştı ve ayağıma tam uyuyordu.

Ne var ki bir ayakkabı teki beni kurtaramazdı.

SABAHLEYİN BİR ANAHTAR sesinin ardından kapı açıldı. Yatağın üzerinde oturup jüpon, çıplak bedenimi örtsün diye ayaklarımı göğsüme çektim.

Gelen, koluna atmış olduğu eski püskü siyah elbisem ve elinde ayaklarımı sıkan ayakkabılarımla Anna'ydı. Acıyarak bakan gözleri bir süre yüzümde dolaştı. Geceleyin, üvey annemin tokadının neden olduğu ezik sol gözüme doğru kaymış ve sol gözüm şişip kapanmıştı. "Çıka..." Durup boğazımı temizlemek için öksürmem gerekti. "Çıkarılıyor muyum?"

"Sizinle konuşmamıza müsaade yok. Sadece üzerinizi giyip mutfağa inmenizi söylemem gerekiyor." Anna elbiseyle ayakkabıları bana uzatıp hızla odadan çıktı.

Hareket etmekte zorlanarak ayağa kalktım. Eski püskü siyah yas elbisemin düğmelerini ilikleyip ardından da ayağıma tam uymayan ayakkabılarımın bağcıklarını bağladım. Dünden kalan ayakkabı tekini de cebime koydum.

Mutfağa inmek üzere yola koyuldum. Cebimdeki ayakkabı yürürken kendisini anımsatarak bacağıma çarpıyordu. Aşçı bana sabah kahvaltısından artakalmış yumurtayla kızarmış ekmek verdi biraz. Açlıktan ölmek üzere olduğumdan bunları alelacele mideme indirdikten sonra kap kacağı ovmak için işe koştu beni. Aşçı ve hizmetliler itinayla bakışlarını kaçırıp sessizce konuştular. Sanki berbat bir şey olmak üzereymiş gibi ürkmüş görünüyorlardı.

Ya da böyle bir şey çoktan olmuş gibiydi.

Leydi Meister diye fısıldadığını duydum bir hizmetçinin. *Evet, doğru. O... Yan gözle bana bakıp sustu hizmetçi.*

İçim ürperdi. Ne? Doğru olan neydi?

Öğleden sonra banyo teknesi için kovalarca sıcak su taşıdım Dulcet'in odasına. O da benimle konuşmayıp sanki orada değilmişim gibi davrandı. Bu sırada, fare avcısıyla karşılaştım. Onu çok uzun zaman önce görmüşüm gibime gelse de daha dün karşılaştığımızı biliyordum.

Koridorun karanlık bir köşesindeki bir deliğe uzun burnunu sokmuş, duruyordu fare avcısı. Ben yanından geçerken burnunu çıkardı delikten. "Selamlar Leydi Penelope," dedi gedik dişini ortaya çıkaran bir sırıtışla.

Elimdeki ağır kovaları yere bırakıp yorgun kollarımı ovuşturdum. "Merhaba," dedim. "Yine mi fare?"

Darmadağınık saçlı başını hayır anlamında iki yana salladı. "Hayır küçük hanım. Size bir mesaj vardı."

Sağlam gözümü kırptırdım. "Bana mı?" Şehirde başka kimseyi tanıımıyordum aslında. En azından hatırlayabildiğim kimseyi tanıımıyordum.

"Shoe'dan," dedi fare avcısı.

"Bir ayakkabıdan mı?" Hiçbir şey ifade etmedi bu bana. Cebimdeki mükemmel ayakkabıyı çıkarıp dikkatle inceledim. Tabanındaki dikişler neredeyse görünmezdi; bunu yapan kunduracı mükemmel bir zanaatkâr olmalıydı. "Bir ayakkabıdan mı mesaj var bana?" diye tekrar sordum. "Bunun gibi bir şeyden?"

"Hayır, leydi hazretleri," dedi sesini alçaltarak fare avcısı. "Sizin genç delikanlıdan."

Başımı iki yana salladım. "Genç delikanlım filan yok benim."

"Shoe," diye üsteledi fare avcısı. "Yakışıklı bir delikanlı, sarı saçlı?"

"Öyle birini tanıımıyorum," dedim ayakkabıyı tekrar cebime koyarken.

"Ama o sizi tanıyor leydi hazretleri," dedi ve burnuna vurdu hafifçe. Başka bir şey daha söylemek, sanırım bir mesaj iletmek için ağzını açtığında koridorun ilerisinde bir kapı küt diye çekildi.

Dulcet kapıdan dışarıya başını uzattı. “Derhal suyu getir,” diye buyurdu.

Fare avcısı şıp diye kapattı ağzını.

“Ne mesajı?” diye fısıldadım su kovalarını yerden alırken.

Burnu seğirdi ve hızla gözlerini kırptırdı.

İç çekip Dulcet’in odasına doğru yürümeye başladım.

Fare avcısı dişlerinin arasından, “Yüksük,” dedi ardımdan.

Sendeledim. Kovalardan su döküldü yere. Çevreme bakındığımda fare avcısının köşeye doğru gidip uzaklaştığını gördüm.

Yüksük mü? Shoe denilen bu kişi kayıp yüksüğüm hakkında ne biliyordu?

BU MESAJI DÜŞÜNECEK vaktim yoktu çünkü öğle yemeğine kadar hiç ara vermeden, sıkı bir şekilde çalıştırıldım. Aşçı azarladı beni. Hizmetliler beni görmüyorlarmış gibi davrandılar ve ben de bir işten başka bir işe koşup durdum bitkin bir halde. Yüzüm acıyordu, parmaklarım buz gibiydi ve karnım açtı.

Arka kapınm önündeki basamağa sabunlu su döküp basamağı sert bir fırçayla ovma için eğilirken bunun da Leydi Faye’in benimle ilgili planının bir parçası olduğu kanısına vardım. Dibe vurmuş durumdaydım. Kurtuluş yoktu; hiç çarem kalmamıştı.

Öğleden sonra geç vakitte, bir aşçı yamağı beni bir çuval patates almam için pazara yolladı. Pazarın nerede olduğunu hatırlamıyordum ama ayaklarım yolu bulmuştu. Hava soğuktu ve alacakaranlık çökerken daha da soğuyordu. Ferah, iyi aydınlatılmış sokaklardan şehrin merkezindeki, pazarın kurulduğu geniş meydana doğru yürürken kollarımı karnıma sardım. Kale saati altıyı vurmak üzereydi. Yani hemen bir dükkân bulmazsam bütün kepenkler kapatılmış ve tezgâhlar kaldırılmış olacaktı. Bu çuvalı taşımak zordu. Onu kucaklamayı denediğimde yürümek zorlaştı. Dolayısıyla çuvalı sırtıma atıp o şekilde sürükledim. Saat altıyı vururken ve ben tam bir köşeyi dönmek üzereyken biri şişip kapan-

mış gözümün olduğu taraftan bana çarptı. Çuval yere düşüp ağzı açıldı ve patatesler dört bir yana yuvarlanmaya başladı.

"Of, lanet olsun," dedim bana çarpan kişiye. "Önüne bakamaz mısın yürürken?"

Ayak bileklerine kadar uzanan deri bir pelerin giymiş ve yüzünü saklayan geniş kenarlı bir şapka takmış, uzun boylu bir adamdı bu. "Çok özür dilerim," dedi kibarca ve sakın bir gülümsemesi olan biçimli bir ağız ilişti gözüme. Ayaklarının dibinde iki köpek vardı. Uzun kulakları, sallanan kuyrukları olan büyük, siyah ve sarımsı kahverengi tüylü iki av köpeği. Elini havaya kaldırıp köpeklerin oldukları yerde kalmalarını sağladı adam.

Açtım, bitkindim, üşüyordum ve kibarlık edecek vaktim yoktu. "Seni bağışlarım," dedim ters bir şekilde, "şu lanet olası şeyleri toplamama yardım edersen tabii." Çuvalı adamın eline tutuşturup patatesleri toplamak için yere diz çöktüm. Çoğu erkek, hizmetçi gibi görünen bir kız kendisiyle böyle ters bir şekilde konuşunca sinirli sinirli yürüyüp giderdi ama bu adam çuvalı tuttu ve ben patatesleri içine koydum. Köpeklerinden biri, yaladığı bir patatesi nazik bir şekilde ağzında tutarak bana getirdi.

"Bırak Mavi," diye emretti adam ve köpek itaatkâr bir şekilde ağzındaki patatesi elime bıraktı.

Patatesin üstündeki salyayı elbisemin koluna silip patatesi çuvala koydum ve "Hepsi bu," dedim.

Adam ayağa kalkmama yardımcı olmak için öne doğru eğildi.

Elini elimde hissettim ve ardından gözümün önünde siyah noktacıklar dans edip yer benden çok uzaktaymış gibi gelmeye başladı. Ben tam yere yığılacakken güçlü ve sıcak kolu beni tutmak için omuzlarıma dolandı.

"İyi misin?" Sesi erimiş çikolata gibiydi: Tok ve güler.

Hmmm, çikolata. O kadar açtım ki. "Belli ki değilim," diye çıktım. "Şu çuvalı ver de yoluma devam edeyim."

Patates çuvalını vermedi bana. Yüzüme dikkatle bakmak için bana doğru daha çok eğilince keskin hatlı yakışıklı yüzündeki

çok parlak mavi gözleri ve yandan ayrılmış dalgalı, gür, siyah saçları dikkatimi çekti. “İyi değilsin.” Gözlerindeki endişe sahi-ciydi. “Benimle gelsen daha iyi olur sanırım.” Kolumdan tutup yol boyunca yönlendirdi beni. Hiç benlik bir durum değildi bu ama karşı koyamayacak kadar dermansızdım. Aşağıya doğru yürüyüp bir köşeyi döndük ve sıcak, iyi aydınlatılmış, hoş bir yere soktu beni. Buranın bir çayhane olduğunu fark ettim.

Büyük bir nezaketle beni bir masaya doğru yönlendirip bir sandalye çekti ve yığılır gibi oturdum. Aceleyle ona doğru gelen garsona, “Çay,” dedi. “Bir tabak da pasta, biraz da çilek belki.”

“Elbette bayım,” dedi garson başıyla selam vererek ve uzaklaşmak için hızla arkasına döndü.

“Ve çikolata lütfen,” diye seslendim garsonun ardından.

Bunun üzerine garson, o cana yakın gülümsemesini bana çevirdi. Çok uzun zamandır biri bana ilk defa gülümsemişti. O kadar uzun zaman olmuştu ki hatırlayamıyordum bile. Adam karşıma geçip oturdu ama nedense şapkasını çıkarmadı. Çayhanecekilerin onu fark etmesini istemiyordu sanki. Yüzü karanlıkta kalsa da yeterince görebiliyordum onu. Genç biriydi; benden birkaç yaş büyüktü belki. Çok da iyi giyimliydi. Bu bana, mükemmel tavırlarıyla birlikte, bu adamın kaleye en yakın mahalle olan bu yerde hiç de yabancılık çekmediğini gösteriyordu.

Yüzümü inceledi. “Bir hanımefendi gibi konuşuyorsun,” dedi kadifemsi sesiyle usulca, “ve tavırların da öyle ama açlık çeken, kendisine kötü davranılan bir bulaşikhane hizmetçisi gibi görünüyorsun. Hangisisin sen?” diye ekledi.

Sert bir yanıt dilimin ucuna kadar geldi ama kendimi tutup bunun yerine bitkin bir halde omuz silktim.

Adam cana yakın bir şekilde gülümsedi bana. “Bir gizemsin o halde.”

Sanırım bir çeşit romantik, gizemli bir kadın olduğumu kasetmişti. Oysa mutfaktaki şöminenin külleri içinde uyumanın, beş kova dolusu sıcak suyu zar zor dört kat taşıyarak Dulcet’in

yatak odasına çıkarmanın ve sırf banyo suyu ılık diye paylanmanın ya da ellerim kıpkırmızı olup çatlayıncaya kadar beş farklı yiyeceğin sunulduğu bir akşam yemeğinden kalan onca kap kacağı ovmanın romantik hiçbir yanı yoktu. "Sanırım öyleyim," dedim kaçamak bir şekilde. Kendim için de bir gizemdim zaten.

Garson bir demlik çay ve bazılarından çikolata sızan muhteşem pastalarla dolu bir tabak getirdi.

Yiyecekleri görmek neşelendirdi beni. "Evet, açlıktan ölüyorum," diye ekleyip aldığım bir çileği kremşanti kâsesine batırıp ağzıma attım. Çilek hem tatlı, hem mayhoş hem de lezzetliydi. Peşinden çörekten bir lokma aldım. Zencefilli ekmek de vardı. Elim, almaya hazırmış gibi zencefilli ekmeğin etrafında gezindi ama nedense canım istemedi bunu. Ben de onun yerine küçük bir çikolatalı rulo pasta aldım tabaktan. "Bir fincan çay koyabilirsin bana," dedim ağzım doluyken. Bana çay koyunca büyük bir yudum içtim.

Köpekleri kafalarını yere koymuş, masanın altında yattılar ve kahverengi gözleriyle yalvarır gibi yukarıya baktılar. "Çok uslu köpekler," dedim başlarını okşamak için eğilirken. "Her yere geliyorlar mı seninle?"

Köpeklerine bakmak için bakışlarını aşağı doğru çevirirken yüzü yumuşadı. Bu seferki gülümsemesi daha öncekinden farklıydı. "Evet. Ben yetiştiriyorum onları. Bu Mavi," dedi köpeklerden birine botunun ucuyla hafifçe dokunarak. "Diğeri de Tavşan."

Köpeklerin adlarıyla ilgili bir şaka yapmaya başlayıp (cidden, ne tür bir insan Tavşan adını verirdi ki köpeğine?) ilk defa gözlerinin içine bakınca çok garip bir şey oldu.

Sanki bir dişli devreye girmiş gibi, çark dişlilerinin birbirini kavraması gibi bakışının beni tamamıyla kavrayıp hapsettiğini hissettim. Gözlerimi ayıramadım ondan. Aynı şey, şüphesiz ki ona da olmuştu. Mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. Sesinde kadifemsi değil, kulağı rahatsız eden bir ton vardı.

Bu soru üzerine birden bir mutsuzluk çöktü üzerime. Büyük bir alışkanlıkla yüksüğüm beni rahatlatmış diye elimi cebime götürdüm ve mükemmel ayakkabımı kaybettiğimi fark ettim. Pazar yerinde bir yerde, belki de dağılmış patatesleri toplamak için eğildiğimde cebimden düşmüş olmalıydı.

Shoe, yüksük, hatırlamam gereken ama hatırlamadığım her şey... Çok şey yitip gitmişti. Kimdim ben? Ben hiçtim. Ne kadar çok mücadele edersem o kadar çok bağlanıyordu elim ayağıma. Seçim hakkım elimden alınmıştı. Bu sonunda sinirlerimin bozulmasına yetmişti. Gözlerime yaşlar dolduğunu hissedip gözlerimi kırıştırarak önledim onların akmasını.

Parmaklarını yanağımda dolaştırıp üvey annemin vurduğu yeri yumuşakça okşadı. "Parıl parıl parlıyorsun. Bir alev gibisin, benim gizemli kızım. Kim olduğunu söylemelisin bana."

Alev değildim ben. Tüm ateşim yanıp sönmüş, sadece kül kalmıştı geride. "Kim olduğumu bilmiyorum," diye fısıldadım.

Daha çok eğildi bana doğru. "Adını söyle bana."

Adım. Titreyerek başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"Lütfen," dedi ısrar ederek.

Keşke adımı söyleyebilseydim ona.

Ancak söyleyemezdim. Bunda yanlış bir şey vardı, *hissedebiliyordum* bunu. Her şey çok çabuk gelişmişti.

Hadi Pen. *Düşün.* "Leydi Faye'i tanıyor musun?" diye sordum birden.

"Elbette. Tanıştın mı onunla?"

Sorusunu duymazdan geldim. "Seni o mu yolladı buraya? Beni bulmanı mı söyledi sana?" Bu da Leydi Faye'in tuzaklarından biri miydi?

"Hayır," dedi ağır ağır. "Sanırım tanışmak kaderimize yazılmış. Sen de hissetmiyor musun bunu?"

Evet. Hayır. Bilmiyordum. Açlıktan ve yorgunluktan o kadar sersemlemiş bir haldeydim ki ne yapmam gerektiğini ya da yapmam gereken şeyi nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Düşünebildiğim tek şey kaçmaktı.

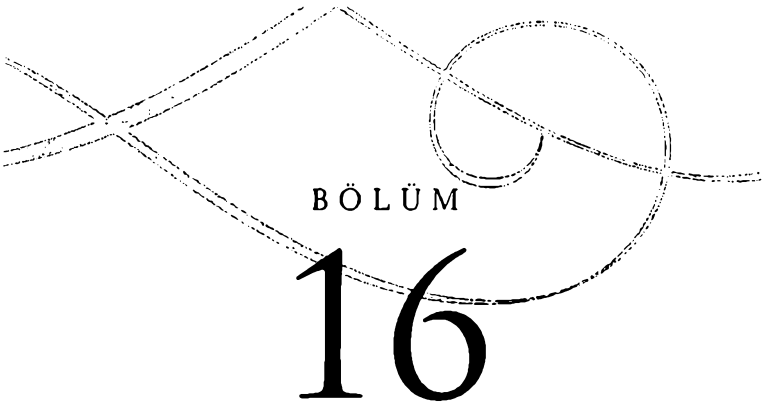
Masayı itip yalpalayarak kapıya doğru koştum.

Ardımdan ayağa kalktı ve köpeklerinden biri havladı. “Bekle!” diye seslendi.

Ancak çok geç kalmıştı. Kapıdan karanlık sokağa süzülüp kaçtım.

Eve varınca almak için gönderildiğim patatesleri unuttuğum için ceza olarak akşam yemeği yemeden tavan arasındaki hapis-haneme yollandım. Yorgunluktan bitkin bir halde, yamru yumru döşegimin üstüne kıvrılıp kollarımı karnıma doladım. Hemen uykuya dalacaktım sanırım.

Fakat onu, bana yanıtlayamadığım sorular soran, çayhanedeki kadife sesli genç adamı düşünmekten alamadım kendimi.

BÖLÜM

16

CÜCELER TARAFINDAN YAPILMIŞ ayakkabı siparişi vermek için daha çok müşteri geldi dükkâna. Hepsi de kalede bir balo olacağını söyleyip elbiselerine uygun dans pabuçları istediler. Cücelerin yapacağı bu pabuçları giyenlerin, gece yarısını vurana kadar dans etseler bile ayaklarının hiç su toplamadığı ya da bu pabuçların asla parmaklarını sıkıp ayaklarını acıtmadığı dolaşıyordu dilden dile.

Asık bir suratla Natters müşterilerin siparişleriyle paralarını aldı. Shoe'ya ters ters baktı ve gece geç saatlere kadar mum ışığında çalışması için onu dükkânda bırakarak akşam yemeği yiyip yatmak için üst kata çıktı.

Shoe bir pabucun tabanının etrafını dikerken kapıda bir *tık tık tık* sesi duyuldu. Mumu söndürüp nefesini tuttu.

Tık tık tık, peşinden daha yüksek bir *tık tık*.

Neredeyse zifiri karanlık olan dükkânda, el yordamıyla kapıyı bulup orada sessizce durdu. Sessizlik kulaklarını sağır etti.

"Lort hazretleri," diye boğuk bir ses geldi dışarıdan.

Spanner. Hızla tezgâha dönüp mumu yaktı Shoe ve ardından kapının kilidini açıp fare avcısını dükkânın içine çekti. "Hayrola?" diye fısıldadı.

Spanner ter ve ölü fare olabilecek ekşi bir şey kokuyordu. Dağınık saçlı başını iki yana salladı. "Senin kız Pin var ya, başı belada."

Shoe evet anlamında başını salladı. "Biliyorum. Onu bundan kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalıştım." Çok zamanı da kalmamıştı. Spanner'ın haklı olduğunu anlamasına yetecek kadar çok fısıltı işitmişti kunduracılar sokağındaki insanlardan. Bela geliyordu.

"Senin şu Pin, o büyük evde yaşıyor kesinlikle ama sandığım gibi kaliteli bir hanımefendi değil. Orada yaşayan diğer kaliteli hanımefendiler ona kötü davranıyor."

Kalbi birden hop etti. "Nasıl kötü?"

"Birileri el kaldırmış ona," dedi Spanner kaşlarını çatarak. "Üvey annesi tahminen. Yüzü gözü şişmiş. Bir de daha önce anlamamıştım çünkü böyle şeyleri genellikle fark etmem ama elbisesi de o kadar iyi değil. Hem de yarı aç görünüyordu." Burnunu ovuşturdu. "O görüntüyü bilirim ben, bilirim."

"Ben de bilirim," dedi Shoe endişeyle. "Daha önce kurtarmayı denemeliydim onu."

"Bu konuda yapabileceğin bir şey yoktu. Senin için o eve giriş yok ve hizmetliler de konuşmuyor. Zaten çoğunun da bir yardım dokunmaz ya."

"Bir yolunu bulacağım." Uzanıp Spanner'ın kambur omzunu tuttu. "Bu konudaki yardımın için sağ ol. İstediyin an bu iyiliğinin karşılığını vereceğim."

"Evet, biliyorum."

"Ve baksana." Spanner'ın, Analık'ın gücünün farkında olan şehir şebekesinde önemli biri olduğunu tahmin ediyordu. "Her şeyi bilen o kişilere haber sal. Beklediğiniz şu bela var ya, yakında geliyor."

“Tamamdır,” dedi başını evet anlamında sallayarak. “Salarım.”

Shoe, Natters’ın tezgâhından aldığı bir avuç parayı Spanner’a verip fare avcısı geceye süzülebilsin diye kapıyı açtı ve ardından da kapıyı yeniden kilitledi. Endişeli bir halde bir aşağı bir yukarı yürüyüp durdu dükkânda. Pin’in yüksüğünü kavrayınca neredeyse gelen fırtınayı işitebiliyordu. Pin her neyin içine düşmüşse onu bundan çekip çıkarması *gerekiyordu*. Bunun için çok geç kalmış bile olabilirdi.

Bir süre sonra oturup sadece cücelerin yapmış olabileceği kadar iyi ayakkabılar yapabilmek için titreyen ellerini sakinleştirerek çalışmaya devam etti.

Natters sabahleyin Shoe’yu, üzerine başını koyup uyuyakaldığı tezgâhta sarsarak uyandırdı.

“Ayakkabılar bitti,” dedi Shoe boğuk bir sesle.

“Bunu gayet iyi görebiliyorum. Gel de iki lokma bir şey ye.”

Esneyerek Natters’m ardından mutfığa çıktı. Evin hanımı önlerine lapa dolu kâseler koydu.

“Sonrasında da pastırma ve yumurta var,” dedi tiz sesiyle. “Ye hadi.”

Bir fincan çay içip üzerine keçi sütü dökülmüş olan yarım kâse lapayı yediğinde kafasında iki düşüncüyü bir araya getirebilecek kadar ayıldı Shoe. “Natters,” dedi kaşığını bırakırken. “Bayan Natters. Yapmam gereken bir şey var.”

Masada oturmakta olan Natters evet anlamında başını salladı. Karısı sandalyesinden kalkıp kocasına yaslanmak için onun yanına geçti. Natters karısının geniş kalçalarına doladı bir kolunu.

Shoe bezgin bir halde gözlerini ovuşturdu. Planlamakta olduğu şey Nattersları tehlikeye atacaktı. İstemedikleri dikkati üzerlerine çekecek ve belki kalplerini de kıracaktı. Nasıl olur da böyle bir şeyi yapmayı düşünebiliyordu?

“Devam et delikanlı,” dedi Natters.

“Yok, yapamam,” diye kendi kendine mırıldandı Shoe. “Bunu yapmanın başka bir yolunu bulacağım.”

“Senin şu kız,” diye beklenmedik bir şekilde araya girdi Bayan Natters. “Pin’di adı, değil mi?”

Shoe bakışlarını yukarıya kaldırdı. “Evet. Pin.”

“O buna bulaşmadan önce ne kadardır tanıyordun onu?” diye sordu evin hanımı. Parlak gözleri zekice baktı.

Bir anda şaşkınlığa uğrayan Shoe, Pin’le kendisinin sadece birkaç gündür bir arada olduklarının farkına vardı. Bundan daha uzun bir süredir burada, dükkânda çalışmıştı. “Çok uzun değil,” diye itiraf etti. “Ama beni kurtardı. Birlikte kaçtık. Beni tanıyor. Ben de onu herhangi birini tanıdığımdan daha iyi tanıyorum.” Hatırlayabildiği kadarıyla bu doğrudu çünkü hâlâ kendi öncesi yoktu. “O cesur, zeki, sert ve güzel. Hem ironiye gülüyor.” Ardından da ekledi. “Yapılması beklenen bir şey varsa o bunun tersini yapar.”

“Seni seviyor mu?”

Shoe dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına aldı. “Belki,” dedi boğuk bir sesle. “Muhtemelen sevmiyordur. Bilmiyorum.”

Bir sessizlik oldu. Shoe başını kaldırıp baktığında, kadının sandalyesine geri dönmüş olduğunu ve Natters’la hiç konuşmadan yaptıkları o sohbetlerden birini yaptıklarını gördü.

Bir süre sonra kabullenmiş bir halde omuz silkti Natters. “Pekâlâ hatun, öyle düşünüyorsan.”

“Evet,” dedi kadın ve memnun bir şekilde başını salladı. “Sana yardım etmek için elimizden geleni yapacağız Shoe. Ne planlıyorsun?”

“Pin’in yaşadığı o eve girmem ve onu oradan çıkarmam lazım ama Analık’ın onun için planları var. Dolayısıyla tehlikeli olabilir bu.” Shoe duraksıyor. Kadın sabırsızca başıyla onaylarken konuşmaya devam etti. “Düşündüğüm şey şu: Natters, şu anda şehirdeki en ünlü kunduracı sensin. Karşılatabileceğimizden daha çok sipariş alıyoruz.”

“Bunun nedeni, prensin kaledeki balosu,” diyerek araya girdi kunduracı.

“Doğru.” Evet anlamında başını salladı. “Pin’in olduğu evde yaşayan hanımefendiler vardı. Muhtemelen bu baloya davet edilecek ve en iyi şeyleri isteyecekler; cücelerin yaptığı dans pa-buçlarını.” Yapabilirse Natters’ı bunun dışında tutmayı deneye-cekti. “Onlara senin dükkânın için siparişleri hazırladığımı söy-lesem...”

“Kapıdan içeri sokmazlar seni,” diyerek onun sözünü kesti kunduracı.

“Sokabilirler,” diye itiraz etti Shoe.

“Natters haklı,” diyerek araya girdi kadın. “Bir hizmetliyi içeri alıp hanımları görmesine izin vermezler. Dükkân sahibi o. Seni içeriye onun sokması gerekiyor.”

B Ö L Ü M

17

ÖĞLEDEN SONRA GEÇ VAKITTE mutfakta tencereleri ovarken çayhanedeki adam düştü aklıma. Sadece şöyle bir görmüştüm yüzünü ama onu tekrar görsem tanıyacağımı biliyordum. Çikolata gibi yumuşak sesini ve sakın gülüşünü tanırdım.

Beni, patates çuvalı taşıyan, gözü morarmış, büyük iştahla pasta yiyen aksi kızı düşünüyor muydu acaba?

Hayır, muhtemelen düşünmüyordu. Yakışıklı bir adamdı ve zengin biri olduğu belliydi; büyük ihtimalle çevresinde kendilerini onun kollarına atan Dulcet ve Precious gibi güzel kızlar vardı. Benim gibi bir zavallıya ikinci kez niye baksındı ki?

Ancak ben gizemli kızdım onun için. Bir şey paylaşmıştık onunla orada, çayhanede. Belki de *düşünüyordu* beni.

“Pen,” dedi bir hizmetçi.

Başımı kaldırıp baktım. “Evet?” Gelen Anna’ydı.

İçinde bir fırça ve bez parçası olan bir kovayla bir kavanoz pirinç cilasız uzattı bana. “Akşam yemeği için sofrayı kurmam gerekiyor. Mavi misafir salonundaki şömineyi halledebilir misin?”

“Tamam, olur.” Elimdeki fırçayı bırakıp çatlamış, kızarmış

ellerimi giderek lekelenmekte ve eski püskü bir hal olmakta olan elbisemde kuruladım. Kovayı aldım ve yorgun argın bir halde merdivenlerden çıkıp koridoru geçtim.

Misafir salonuna girdim. Üvey kardeşlerim, bir tür esnaf olduklarını tahmin ettiğim iki kişiyle birlikte buradalardı. Deri bir önlük takmış olan uzun boylu, yaşlı adam eğilmiş ve benim yaşlarımda bir çocuk da tahta bir alet kutusu tutuyordu elinde. Belli ki yaşlı adamın yardımcısıydı.

Ben kapıdan içeriye girerken adamlardan genç olanı irkildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Ben şömineye doğru yürürken gözlerini dikip bana baktı. Genç adama hafifçe kaş çatıp elimdeki kovayı yere bıraktım ve küllerin arasındaki şömine ızgarasını almak için diz çöktüm.

"Hayır, hayır Dulcie," dedi Precious sabırla. "Prensin balosunda mavi bir elbisenin altına kahverengi pabuçlar giyemezsin. Hmm." Duraksadı. "Gümüş rengi hoş olur ama." Elinde metal bir kumpasla mezura tutmakta olan yaşlı adama baktı. "Dükkânında çalışan cüceler gümüş rengi yapabilirler mi bu ayakkabıları kunduracı?"

"Evet," dedi yaşlı kunduracı. "Yapabilirler."

Başımı kaldırmadan ızgaradaki külleri süpürmeye devam ettim. Ardından da bezi kullanarak cilaladım ızgarayı. Arkamda kunduracı, Dulcet'in çoraplı ayaklarının ölçüsünü aldı ağır ağır, sonra da Precious'ınkilerin. ızgarayı parlayana kadar cilaladıktan sonra fırçayı, bezimi ve kovayı toplayıp odadan çıktım.

Kunduracının yardımcısı peşimden koridora çıktı.

"Pin," diye fısıldadı.

Durup ardıma döndüm. Benim boylarımda, zayıf ve dik birisiydi. Her bir kızarıklığı belli eden şu ince tenli yüzlerden birine sahipti. Onda beni rahatsız eden bir şey vardı ama aynı zamanda oldukça hoş görünüyordu. "Yanılıyorsun," dedim ona. "Adım Penelope."

Somurttu. Yeşil gözleri çok ciddiydi. "Beni hatırlamıyorsun."

"Daha önce hiç görmedim seni." Elimdeki kova ağırdı. Kovayı yere, ikimizin arasına bıraktım.

"Evet, gördün."

"Hayır, görmedim," diye üsteledim. Onunla konuşmak başımı ağrıtıyordu; bu da beni huysuzlaştırdı. "Hem öyle gözlerini dikip bana bakman da hoşuma gitmiyor."

"Pin, benim," dedi genç adam. Sesinde bir çaresizlik seziliyordu. "Shoe. Cidden hatırlamıyor musun?"

"Shoe sensin, ha? Fare avcısıyla bana mesaj gönderen sendin demek." Şüpheyle gözlerimi kıstım. "Yüksüğüm hakkında ne biliyorsun?"

Kendi kendine konuşur gibi, "Hatırlamıyorsun," diye mırıldandı Shoe adındaki genç adam. Ürkütücü derecede beti benzi atmıştı.

"Bir sürü şey hatırlamıyorum," dedim sabırsızlıkla. "Evet, yüksükten ne haber?"

Shoe gözlerini kırıştırdı. "Burada." Elini paltosunun cebine sokup yüksüğümü çıkardı.

"Nerede buldun onu?" diye sorup yüksüğümü ondan almak için uzandım.

Elini kapattı. "Onu bana sen verdin Pin," dedi ciddiyetle.

"Pen," diye düzeltiltim. "Penelope. Senin için *Leydi* Penelope aslına bakarsan. Ve vermedim. Çalmış olmalısın onu." Tek açıklama buydu çünkü yüksüğümü hiç kimseye vermezdim ben.

"Hayır, ben..." Koridorun alt tarafından bir kapının açılma sesi gelince fısıldamaya başladı. "Pin, bu evden çıkmalısın," dedi aceleyle.

Evet, bunu gayet iyi biliyordum ama bunun onunla ne alakası vardı? "Bence yüksüğün, *yüksüğümü* bana verip gitmelisin."

"Benimle gelir misin?" dedi elini uzatarak.

"Hayır," deyip bir adım uzaklaştım. Bana doğru yaklaşırken aramıza koymuş olduğum kovaya takılıp üstüme doğru düştü. Ben sırtımı duvara, o da bana toslayıncaya geriye doğru

sendeledik. Soluk soluğa, burnumuz birbirine değer bir şekilde orada öylece durduk bir süre. Bedenime yaslanmış olan bedeninin uzunluğunu hissettim.

"Pin," dedi soluk soluğa.

"Pen," dedim ona.

"Pin," diye tekrar etti.

"Of, çok inatçısın, değil mi?"

Yanıt olarak bana daha çok eğildi ve dudakları dudaklarıma dokundu. Bir öpücüktü bu. O kadar şaşırmıştım ki kıpırdayamadım. Öpüşü derinleşti. Dudaklarım karıncalandı ve bir sıcaklık yayıldı vücuduma. Bunun, çok uzun bir süredir yalnızken başka birinin bana dokunmasının tadını çıkardım. Gözlerimi kapattım. Her nasılsa kollarım boynuna dolanmıştı, ben de onu öpüyordum.

O anda küt diye çarpıldı bir kapı. Shoe'nun omzunun üzerinden bakınca üvey annemin koridordan bize doğru pupa yelken gelmekte olduğunu gördüm.

"Hay, lanet olsun," diye mırıldanıp onu iterek kendimden uzaklaştırdım. Geriye doğru sendeleyip tekrar kovaya takıldı ve üvey annemin ayaklarının dibine boylu boyunca devrildi.

"Ne yapıyorsun?" diye cırladı üvey annem. "Penelope!"

Shoe yüzü kıpkırmızı bir halde, hemen ayağa kalktı.

"Seni şıfıntı," dedi üvey annem, kovaya bir tekme savurup benim üzerime doğru yürürken. "Koridorda kırıştırıyorsun ha!" Shoe'yu tepeden tırnağa süzünce kırpık kırpık kesilmiş saçlarıyla biçimsiz paltosunu gördü. "Hem de sıradan bir hizmetliyle. Bunu beklemeliydim senden!" Bana vurmak için elini havaya kaldırdı.

Shoe üvey annemin tokadını engellemek için kolunu havaya kaldırarak önüne geçti.

Üvey annemin yüzü kıpkırmızı oldu ve her an patlayabilirmiş gibi göründü.

Ardından, kunduracı mavi misafir salonunun kapısından başını uzattı.

Üvey annem hızla elini indirip kendini toparladı ama bana ters ters bakmaya devam etti.

Duvara yaslanıp soluğumu tutmak dışında bir şey yapamadım.

“Shoe,” dedi yaşlı kunduracı. “İşim bitti. Gel hadi.”

Shoe’nun beti benzi ath yine. Bana döndü. “Çok üzgünüm,” dedi geri geri giderken. Kunduracıdan tahta alet kutusunu aldı ve birlikte koridoru geçip evden çıktılar.

Bana, elbette, her zamanki ceza verildi.

Yanağım, yeni bir ezik dolayısıyla zonkluyordu, açlıktan bayılmak üzereydim ve her tarafım yorgunluktan ağrıyordu. Tek fark, bu gece bu halde hapisane odamdaki döşeğin üzerine kıvrılmış yatarken, yüksüğümü çalmış olan, bana yanlış adla seslenen ve beni tanımadığına kesinlikle emin olduğum halde beni tanıdığından son derece emin olan Shoe adlı esrarı düşünmemdi.

Uykuya dalarken de çayhanedeki kadife sesli adamla pasta yememiz vardı aklımda. Parmaklarının yumuşak dokunuşunu hissettim yüzümde. Onu tekrar görmek istiyordum. Onu tekrar göreceğimi biliyordum bir şekilde. Bir sonraki karşılaşmamız âdeta kaçınılmaz bir şeydi.

B Ö L Ü M

18

MALİKÂNEDEN ÇIKAR ÇIKMAZ Natters'a, koridorda Pin'le neler olduğunu anlatmak üzere ağzını açtı Shoe.

Kendilerini dinleyen birileri var mı diye temkinli davranarak hareketli sokağa göz atarken, "Burada değil," diyerek onun sözünü kesti Natters. "Dükkâna dönene kadar bekle."

Shoe buz kesmiş bir sessizlik içinde yürüyerek yukarı mahallenin geniş, sıkı denetlenen, iyi aydınlatılmış sokaklarını ve zarif köprülerini aşp pazar alanını geçti ve nehrin ölü balıkla açık kanalizasyon gibi koktuğu aşağı mahallenin dolambaçlı, karmarmakta olan sokaklarına girdi Natters'la birlikte.

Tüm yol boyunca kendine lanet okudu. Pin'in başı beladaydı ve bu onun suçuymdu zaten. Şimdi de büyük bir olasılıkla daha büyük bir bela açmıştı kızın başına. Yetmezmiş gibi bir de Pin onun bir hırsız olduğunu düşünmüştü. Üstelik onu öpmüştü ve bu muhtemelen Pin'in hiç hoşuna gitmemişti. Olup bitenden sonra kaçmasına yardımcı olması için ona asla güvenmeyecekti.

Dükkâna geldiklerinde Natters, Shoe'yu aceleyle içeri sokup kapıyı kilitledi.

“O...” diye konuşmaya başladı Shoe.

“Dur,” diye sözünü kesti usta. “Hatun da duymak isteyecektir bunu.”

Mutfığa çıktılar. Ocağın üzerindeki fasulye çorbasıyla yeni pişirilmiş ekmeğin hoş kokusu yayılmıştı mutfığa. Mumlar ve şöminede yanmakta olan ateş hoş bir şekilde aydınlatmıştı ortamı.

Natters masayı işaret etti. Shoe masaya oturup başını ellerinin arasına aldı.

Bir süre sonra Natters’ın karısı bir kupa sıcak çay koydu Shoe’nun önüne ve Natters’la birlikte o da masaya oturdu.

“Eee?” dedi kadın.

“Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum,” diye mırıldandı Shoe.

“Ne oldu delikanlı?” dedi Natters şaşkıncı derecede yumuşak bir şekilde. “Pin’di o, öyle değil mi?”

Shoe ümitsizce baktı onlara. “Hiçbir şey hatırlamıyor,” dedi keyifsiz bir sesle. “Analık tüm anılarını silmek için sihrini kullanmış olmalı. Hisarı, duvarla dikenleri, ormanı, hepsini silip yok etmiş.”

Natters’la karısı, bu beklenmedik bir şey değilmiş gibi başlarını evet anlamında salladılar. “Yani senin Pin’in değil,” dedi kadın.

“Hiçbir zaman benim Pin’im olmadı o. Leydi Penelope olduğunu söyledi.” Tekrar kendine lanet okuyup avuçlarını gözlerine bastırdı. Bu karanlıkta tekrar gördü Pin’i: Solgun yüzü morarmış, gözleri sert ve şüpheyle bakıyordu. Bitkinlik de bulaşmıştı bakışlarına. Ona tam olmamış gibi görünen ayakkabılar giymişti bir de. İlk fark ettiği şey buydu. Titrek bir nefes alıp gözlerini tekrar açtı. “Beni hiç hatırlamıyordu. O...” Yüksüğü cebinden çıkarıp masanın üzerine koydu. Mum ışığında hafifçe parıldadı. “Yüksüğü hatırlıyor,” dedi ağır ağır.

“Zararı yok,” dedi Natters. “Seni unutmuş. Artık bu işin dışındasın.” Hayır. Dışında değildi. Shoe gözlerini dikip yüksüğe

baktı. Tekrar derin bir nefes alıp ellerini çay kupasının çevresine sardı.

Of, çok inatçısın, değil mi? demişti Pin ona.

Gayet doğrudu bu. İnatçıydı Shoe. Sıcak çayından aldığı yudum, boğazını yakarak midesine doğru indi. Bunu hatırlamıyor olsa bile hâlâ Pin'di o. Hiçbir şey değişmemişti. Pin'i oradan çıkarması gerekiyordu.

SHOE, AKŞAM YEMEĞİ olarak fasulye çorbası ve ekmek yedikten sonra kendini sürükleyerek dükkâna indi. Natters'la birlikte, ellerindeki uzun sipariş listesi için çalıştılar bütün gece boyunca. Çoğunluğunu dans pabuçlarının oluşturduğu bu siparişler, prensin kaledeki balosunda giyilmek için cüceler tarafından yapılmak üzere verilmişti. Shoe, Pin'i, Leydi Penelope'yi hapsedilmiş olduğu o malikânedен nasıl çıkaracağını düşünmeye çalıştı ama uykusuz bir sürü gece geçirdiğinden düşünceleri bulanıktı.

Oturduğu yerde uyuyakaldığı için Natters onu dürterek üçüncü kez uyandırdığında odasına gidip yatağına yığıldı.

Sabah olduğunda zihni daha netti ve tam olarak ne yapacağını biliyordu. Kahvaltıda, Natters'la karısına bir planı olduğunu söyledi.

Natters başını sıkıntılı bir şekilde hayır anlamında iki yana salladı. "Benden söylemesi Shoe. Bunun dışında kalsan iyi olur."

"Zaten boğazıma kadar batmış durumdayım." Hâlâ yorgundu. Başını eğip gözlerini ovuşturdu. "Natters, bilmem gerekiyor. Neyle savaşıyorum ben?"

Natters iki yana salladı başını. "Savaşmak dedi bir de," diye homurdandı sertçe. "Onunla savaşılamazsın delikanlı."

"Bir tür büyü mü bu?" diye sordu inatla.

Natters başını iki yana salladı. Uzun bir sessizlik oldu. Shoe kale saatinin uzakta hafifçe sekizi vurmakta olduğunu duydu. Dükkânı açma vakti geçmişti.

“Masal diyoruz biz ona,” dedi evin hanımı beklenmedik bir şekilde.

“Hayır, hatun,” diye itiraz etti Natters.

Kadın eskimiş tahta masanın üzerinden uzanıp Natters’ın eli- ni şefkatle okşadı. “Artık sessiz kalamayız. Harekete geçmenin zamanı geldi.”

Natters’ın karısı ufak tefek, tıknaz bir kadındı. Kırışan saç- larının üzerine çiçekli bir başörtüsü takmıştı ama birden bilge ve güçlü bir kadın olarak görüldü Shoe’nun gözüne. Kadının, kaybetmiş oldukları çıraklar için duyduğu kederi görebiliyordu gözlerinde. Kollarını kavuşturup başını evet anlamında salladı ona. “Masal.”

“Analık’ın büyüğü bu, ha?” diye sordu Shoe.

“Ondan çok daha güçlü bir şey.”

“Ne öyleyse? Nasıl işliyor?”

Natters’la karısı o her zamanki bakışlarından birini attılar bir- birlerine. Kadın konuşması için Natters’a başıyla onay verince adam iç geçirdi. “Masalları bilirsin, değil mi? Sıradan olanları. Belli bir gidişatları vardır.”

Shoe evet anlamında başını salladı. “Giriş, gelişme, sonuç mu demek istiyorsun?”

“Evet.” Natters boş kupasını havaya kaldırıncı karısı san- dalyesinden kalkıp biraz daha çay getirmeye gitti. “Sıradan bir masalın anlatılması memnuniyet vericidir. Mutlu sonları filan vardır ama ya...” Sesi giderek kısıldı.

Evin hanımı çaydanlığı masaya koydu. “Buyur Natters,” dedi şekerliği iterken. Yerine oturunca evet anlamında başını salladı Shoe’ya. “Ya masallar anlatılmazsa? Ya yaşanır mı? Ya hayatını, kim olduğunu ve nereye gittiğini seçme şansın olmaksızın bir masal şeklinde yaşamaya mecbur ediliyorsan?”

Bunun üzerine düşündü Shoe. Hayatının hiçbir hikâyesi yok- tu aslında. Analık’ın hisarındaki esaretten öncesini, başlangıcını

hatırlayamıyordu. Belki de gelişme bölümüydü bu. Bir sonu düşünmeyi ise çok istemiyordu.

Kadın biraz daha çay koydu kendisine. "Başlangıçta," diyerek anlamlı bir şekilde baktı Shoe'ya, "her şeyin ta en başında, Analık'ın masalları daha çok güç elde etmek için kullandığını sanıyoruz. Masallar, ona engel olan bir tür kötü cadı yüzünden ilerleyemedi ama sonrasında bir şeyler değişti."

"Bir ters köşe oldu," diye araya girdi Shoe.

"Öyle bir şey," diyerek onayladı onu kadın. "Masalların kendilerine has bir gücü vardır. Tekrar tekrar anlatılınca çok güçlendiler. Masal dediğimiz şey halini alıp gerçek oldular. Cadı masalla savaşmaya çalıştı ve öldürüldü. Masal, sonlara ulaşmak için Analık'ı kullanıyor artık. Çevresindeki insanları kendi formuna girmeye mecbur ederek dünyayı değiştiriyor."

"Pin yaşayan bir masalın içinde sıkışıp kaldı, bunu mu diyorsun?"

Kadın hüzünlü bir şekilde başını evet anlamında salladı.

"Ve onu bundan çıkarmanın bir yolu yok mu?"

"Çarklar dönüyor Shoe," dedi Natters. "Masal, bir kıyma makinesi. Ona kapılanlar öğütülüp kullanılıyor. Şu veya bu şekilde hepimizi kullanıyor. Bundan hoşlansak da hoşlanmasak da hepimiz ona hizmet ediyoruz. Analık bile gerçekten kontrol edemiyor onu." Başını iki yana salladı. "Ondan kaçış yok."

"Analık'm hisarındayken masalın dışındaydık biz," diyerek Natters'ı düzeltti Shoe.

Natters dar omuzlarını silkti. "Belki dışındaydınız. Belki de ayakkabıları ve geri kalan her şeyi yaparak dönmesine yardımcı oluyordunuz."

Analık'ın hisarındaki devasa bir makinenin içindeki ufacık dişliler gibi dönüp durmakta olan bütün o köleleri düşünerek, "Belki," diyerek fikrine katıldı.

"Öyle ya da böyle, sen bir kunduracısın Shoe. Senin gibiler için bundan başka yer yok masalda. Bunu değiştirmeye çalışır-

san seni un ufak edip tükürür ve bu konuda yapabileceğini hiçbir şey yok.”

“Pin’i çıkarmayı denemek zorundayım,” diye üsteledi Shoe.

Natters üzgün bir halde iki yana salladı başını.

“Ne düşünüyorsun, evine gizlice girip onu kayıplara karıştırmayı mı?” diye sordu kadın.

Shoe evet anlamında başını salladı. “Prensin balosu yarın gece. Tahminimce üvey annesi evde olmayacaktır. Oraya girmek için tek şansım bu.” Bu sefer, Pin’i gelmeye ikna etmek için ona yüksüğü verecekti. Dirsekleri masaya dayalı bir halde öne doğru eğildi. “Sonrasında da bir şekilde şehirden çıkmamız gerekecek.” Dikenli çalılarla kaplı şehir duvarlarını ve korumalı kapıları görmüştü. “Zorlu olacak bu.”

“Nehirden gideceksiniz elbette,” dedi kadın.

Shoe, Avcı’yla birlikte tepeden şehre bakarken görmüş olduğu manzarayı hatırlayarak, “Ama şelale var,” dedi.

“Oradan aşağıya bir yol var. Bir patika. Biraz kaygan ama sağlam ayakkabıların varsa o kadar da kötü değil, güvenli. Aşağıda bir kayık hazır edebiliriz.”

Shoe gözlerini kırıştırdı. “Biz derken? Sen ve Natters mı?” Bu, istenemeyecek kadar büyük bir iyilikti.

Kadın başını hayır anlamında salladı. “Çok kalabalık değiliz ama masalın çarklarının tekrar dönmekte olduğunu fark eden sadece Natters’ımla ben değiliz şehirde.”

“Ne çarkı?” diyerek kadının sözünü kesti Shoe.

“Masal tekrar tekrar anlatılır demedim mi? Biter ve sonra yeniden başlar. Analık her seferinde öğütüp yeniden şekillendirmesi için yeni insanlar bulur ona. Ana karakterler değişir ama bizler üzerimize düşen rolleri oynayıp dururuz.” Başını bilgece salladı. “Bak Shoe, Natters sana neyin içinde olduğunla ilgili karanlık gerçeği söyledi ve çok küçük bir umut var ama bu kızın masal için önemli olduğu açık. Masalı engellemek için elimizden gelen her şeyi yaparız.”

“Biz dediğin kim tam olarak?”

Kadın tekrar başını salladı ve bu kez sadece bilgelik değil, gizli bir güç de gördü Shoe. “Biz, masala ne kaptırmış olduğumuzu bilenleriz. Sayımız fazla değil. Arkadaşım fare avcısı da bizden biri. Bir diğeri, kaleyi bizim için gözetleyen bir çöpçü; bazı iyi evlerdeki birkaç hizmetçi ve uşakla o iyi evlerde yaşayan lort ve leydilerden bir ya da iki tanesi de var. Gizli bir azınlık olan bizler, Analık’ın bizi hayatlarımızdan büyüyle söküp aldığı-nı biliyoruz. Maharetli olanları hisarma götürdü, lortlar ve leydiler gibi önemli kişiler de dahil olmak üzere geri kalanları buraya, şehrine getirdi.”

“Hatırlıyorsunuz o halde, ha?” diyerek kadının sözünü kesti. “Öncedeki hayatınızı?”

Natters hayır anlamında iki yana salladı başını ve karısı onun yerine yanıt verdi. “Hayır, hatırlamıyoruz. Analık’ın büyü, önceki hatırlayamayacağımız kadar güçlü ama önceki biliyoruz; ne kadar çok şey kaybetmiş olduğumuzu biliyoruz. Çarkların dönüşünü hissedebiliyoruz. Daha önce karşı koymadık ama artık vakti geldi.”

“Bunun imkânsız olduğunu söylemiştin?” Natters masalın ezip öğüttüğünü ve bunlarla ilgili çaresizliği gayet açık bir şekilde belirtmişti.

“Belki öyledir,” dedi kadın geniş omuzlarını silkerek. “Ama bu sefer onunla savaşağız.”

“Tekere çomak sokacağız,” diye araya girdi Natters.

Kadın yaşlılık lekesi dolu, yumru yumru olmuş elini uzattı muhtemelen önceden kocası olmayan ama yine de sevdiği adama ve kocası da kadının elini tuttu. “Sana da bu nedenle yardım edeceğiz.”

“Teşekkür ederim.” Şehrin dışına çıktılar mı, Avcı’yı ve asilerden oluşan çetesini bulabilirdi belki. Masal kulağı kocamanmış ve durdurulamamış gibi geliyordu ama belki de ondan kurtulmanın bir yolunu bulabilirlerdi. “Size verebileceğim bir sürü

altın param var," dedi altınları hatırlayarak. "Bize malzeme alabilir misiniz?"

"O işi bana bırak," dedi kadın.

Yapılacak diğer hazırlıkları, patikayı, botu ve diğer şeyleri konuştular.

"Seninle geleceğini düşünüyorsun, ha?" diye sordu Natters şüpheli bir sesle.

"Umarım." Shoe yüksüğü çıkardı cebinden. "Bu yardımcı olacaktır."

Sonra dükkâna indi Shoe. Kapının önündeki basamağı süpürerek ve cüceler tarafından yapılmış olan ayakkabıları müşterilerle eşleştirmesinde Natters'a yardım ederek geçirdi günü. Tavernaya gidip cilveli garsona, Spanner'a iletmesi için bir mesaj bıraktı ve kızarmış bir halde eve geri döndü. Natters'ın karısı bir kayık bulduklarını ve kayığa malzeme yükleneceğini bildirdi ona. Yarın geceye kadar her şey hazır olacaktı.

O gece akşam yemeğinden sonra tekrar dükkâna inip bir mum yaktı Shoe. Pin'in ayak ölçülerini tam olarak hatırlıyordu. En iyi, en esnek deriyle en yumuşak samuru seçti; bunları dikkatli bir şekilde kesip sağlam bir şekilde dikti. Hoş, dayanıklı, ayaklarını sıcak tutacak bir çift bot yaptı Pin'e. Bu botlar bir şelalenin yanındaki kaygan bir patikadan inmek, uzun mesafeleri yürümek, izciler tarafından kovalanırken koşmak içindi.

Pin'in masaldan kaçması içindi bu botlar.

BÖLÜM

19

ÜVEY KIZ KARDEŞLERİMLE üvey annem, prensin kaledeki balosuna davetlilerdi. Bütün günü hazırlanarak geçirmişlerdi. Bense yırtık pırtık kıyafetler içinde işten işe koşmuştum. Zorlanarak banyo suyu taşımış, ipek çorapları yıkayıp kurumaları için asmış, dantelle süslenmiş metrelerce jüpon ütölemiş ve ılık olması halinde tokadı yiyeceğim fincanlarca çay götürmüştüm.

Jüponlarıyla korselerinin üzerine geçirmiş oldukları ipek sabahlıklar içinde, onlara bir tepside getirdiğim akşam yemeğini yedi üvey kardeşlerimle üvey annem. Getirdiğim yemeğin büyük bir kısmını yediklerinden sadece birkaç kırıntı artakalmıştı bana. Tepsiyi mutfığa geri götürürken aceleyle mideye indirdim bu kalanları. Ardından da son hazırlıklarını tamamlarken yanlarında bulunmam gerektiğinden tekrar yukarıya çıktım alelacele.

Giydikleri elbiseler, şehirdeki en iyi terzi tarafından hazırlanmıştı ve muhtemelen de ağırlıklarınca altına mal olmuştu, belki daha fazlasına.

Önce Dulcie giydi elbisesini. Bu, korsenin sıkıştırıp ortaya çıkardığı göğüslerini açıkta bırakan, çok açık yakalı, gök mavisi

ipekten hazırlanmış bir elbiseydi. Dantelden bir üst eteği vardı ve gövde kısmına ufak inciler dikilmişti. Ayağında da bugün bir uşağın kunduracının dükkânından alıp getirdiği, gümüş rengi deriden pabuçlar vardı. Precious, Dulcie'nin etrafında dolanıp durdu gereksiz bir telaşla; yüksekçe toplanmış saçlarına bir devekuşu tüyü iliştirdi. Boynundaki inci kolyeyi de safir bir kolyeyle değiştirdi.

"Pen, yeni eldivenlerimi getir," diye emretti Dulcet.

Giyinme odasından aldığı eldiven kutusunu ona uzattım. Burun kıvrıp eliyle kışkırladı beni. "Gidip şurada dur, ayakaltında dolanma."

Abartılı bir reverans yapmayı düşündüm ama bu ironiyi anlamayacağından şüphe ettim.

Dulcet dirseklerine kadar uzanan beyaz, oğlak derisi eldivenlerini takıp sedef düğmelerini ilikledikten sonra sıra Precious'a geldi. Precious'm elbisesinin yakası daha mütevazıydı. Kardeşi gibi gururla sergileyebileceği kadar fazla bir göğüs dekoltesi yoktu ama gece mavisi kadife elbisesinin özenle hazırlanmış üstü ve etek kısmı vücudunu sanyordu. Tülden üst eteği, sırf parıldayan kristallerle donatılmıştı. Bu kristalleri dikmek, zavallı terzinin günlerini almış olmalıydı. Koyu renk kadifenin üstündeki bu kristaller, yıldızlarla süslenmiş bir gece etkisi yaratmıştı. Precious'm eldivenleri de aynı gece mavisi rengindeydi. Cesur bir seçimdi. Boynuna hiç mücevher takmamıştı ama düzgün bir şekilde örülmüş olan kahverengi saçlarındaki elmas tokalar ışıltılı parlıyordu.

Dulcet'le Precious kol kola girip yaldızlı aynadaki yansımalarını izlediler hayranlıkla. Her ikisi de büyüleyiciydi. "Prens Cornelius muhakkak ikimizden birini seçecektir Dulcie, sence de öyle değil mi?" diye sordu Precious.

Dulcet kendinden memnun bir halde başını evet anlamında salladı. "Kesinlikle öyle Precious."

Ah, şimdi neyin peşinde olduklarını anlamıştım. Her ikisi de bir koca istiyordu ve prene göz koymuşlardı. Kalede bir prensin

yaşadığını biliyordum elbette ama onu daha önce gördüğümü hatırlamıyordum ve üvey kardeşlerimden biriyle evlenebilecek gerçek biri olarak düşünmemiştim onu hiç. Dulcie ya da Precious ağına bir prens düşürse *bu* üvey annemi nasıl da memnun ederdi!

Yine de üvey kardeşlerimin aynadaki yansımalarına hayranlık duymaktan alamadım kendimi.

Aynada gözüm kendime de takıldı. Onlara kıyasla pasaklı, pejmürde bir lekeydim ben. Saçım karmakarışık ve kirliydi. Yemek yemeden tavan arasına gönderilmekten çok zayıflamıştım. Yanağımdaki ezik hoş bir yeşilimsi renk almıştı ve üvey annemin son öfke krizinden dolayı bir gözüm hâlâ şişti.

“Bakıp durmayı kes seni aptal kız,” dedi Dulcet bana.

Gözlerimi kırıpıştırdım. “Her ikiniz de güzel görünüyorsunuz,” diyerek doğruyu söyledim. Bir an için kendileriyle gururlandılar ve ardından ekledim. “Buna denk huylarınızın olmaması çok kötü.”

Ne yazık ki odaya girmekte olan üvey annem kızlarla ilgili yorumumun son kısmını duydu. Bir süre payladı beni ama pasaklı, pejmürde üvey kızına daha fazla dikkatini veremeyecek kadar memnundu kızlarının görünüşünden.

“Ooo, kızlar,” deyip ellerini geniş göğsünde kavuşturdu. Kızların her ikisi de yapmacık bir tavır takmıp anneleri mükemmelliklerini bütünüyle takdir edebilsin diye ona doğru döndüler. Üvey annem, tehlike arz edecek kadar geniş bir eteği olan pahalı ve güzel mavi ipek elbisesi içinde hoş görünüyordu. Bütün bu maviler, fark ettim ki Leydi Faye’e bir hürmet ifadesiydi. O kadar heyecanlılardı ki Leydi Faye ikisinden birine prensi mi vaat etti acaba diye düşünmeden edemiyordu insan.

Vakit neredeyse gelmişti; geç kalmayı göze alamazlardı. Telaş içinde paltolarını giyip bir faytonun onları beklemekte olduğu sokağa çıktılar kırıtarak. Üvey annemin elbisesinin kuyruğu vardı. Dolayısıyla yürürken kuyruğu basamaklara ya da parke taşlı

sokağa sürünmesin diye bu kumaş fazlasını koluma alıp onun ardından yalpalayarak ilerlemem ve o faytonda yerini alırken yere eğilip kuyruğunu yerleştirmem gerekti. Ardından tekrar paylanıp ayaklarını sıcak tutsun diye ısıtılmış tuğla almaya yollandım. Onun peşinden, bir şal daha alıp getirmem için üvey annemin giyinme odasına koşmam söylendi. Derken nihayet faytonun kapısı mandallandı, faytoncu dizginleri salladı ve prensin balosuna doğru yola koyuldular.

Kararmış sokakta durup gidişlerini izledim. Yukarı mahalenin, gece genellikle sessiz olan sokakları insanlarla dolup taşmaktaydı; uzaktan gelen bağırsılarla kahkahaları, peşinden de beklenmedik bir cam kırılma sesi duydum. Yakınlardaki bir sokakta, art arda sıralanmış bir dizi fayton kaleye doğru gidiyordu; parke taşlarına vuran at nallarının çıkardığı tok sesler işitildi. Evin ötesinde, sadece birkaç sokak ileride kale duruyordu. Kalenin yüksek, beyaz kuleleri yayılan parlak mavi ışıklar saçıyorlardı. Orta kuledeki saat içten aydınlatılmıştı ve haşın, sürekli etrafı gözetleyen bir yüz gibi şehrin üzerine parlıyordu. Saat, gerekenden çok daha büyük göründüğünden rahatsız etti beni. Bir an için kendimi, dişliler arasında hapsolmuş minicik bir kız gibi hissettim. Dişliler o kadar kocaman ki onları göremiyordum bile, sadece bilinmeyen bir sona doğru dönmeye devam etmekte olduklarını hissedebiliyordum.

Ben etrafa bakınırken yoğun bir sis çöktü sokağa. Evlerin çevresini sarıp fenerleri hafif parıltılara dönüştürdü. Kaleyi de sarıp sarmaladı sis; dumanlı kollarını ince, uzun kulelere doladı. Ayak bileklerimin hizasını geçip yükselmekte olan deniz suyu gibi kapının eşiğine doğru çıktı. Sis in nehir gibi küf kokması gerekirdi ama bana çam ağaçlarını ve eğrelti otlarını hatırlatan taze, yeşil bir kokusu vardı. Belki de şehrin dışındaki ormandan geliyordu.

Sise rağmen kalenin üzerindeki gökyüzü hâlâ açık ve yıldızlarla doluydu.

Çınlayan gümbürtülerle saat başını vurdu saat. Bu sesle birlikte, rahatsız olmuş gibi girdap çizerek döndü pus. Saatin son vuruş sesi de kayboldu. Saat sekizdi. Prens balosunun başlama vakti gelmişti.

Sis tekrar yoğunlaştı. Üvey annemle üvey kardeşlerim gece yarısını geçene kadar evde olmayacaklardı. Kendimde cesaret bulabilirsem tek kaçma şansım bu olabilirdi.

Sis aralandı ve sanki bu düşüncem onları çağırmış gibi, Leydi Faye'in açık mavi üniforma giymiş iki cüsseli uşağı parke taşı kaplı sokakta sert ayak sesleri yankılanarak beliriverdi. Sisin içine girerken adamlar küstahça bakındılar. Derken ayak sesleri kesildi. Oradalar, bekliyorlardı. Nöbetçiler.

Minicik, kurulan oyuncaklar gibi ardıma dönüp sisin içinden ağır ağır geçerek basamakları tırmandım ve eve girdim. Ev karanlık ve boştu. Tüm hizmetliler izinliydi bu gece. Garip bir şekilde yoksunluk hissederek bir süre öylece durdum girişteki holde.

Gidebilecek olsam gider miydim baloya? Yukarı mahalleden hemen hemen herkes baloya davet edilmişti; çayhanedeki adamım da oradaydı muhtemelen. Dulcet'le ya da Precious'la dans edecekti belki. Ve Lort Meister ile korkunç bir şekilde gülümseyen karısı... Elbette onlar da katılacaktı baloya. Ben bir leydiydim, bir dükün kızıydım ve ben de davet edilmeliydim baloya. Belki de davet edilmiştim... ama davetiyeyi görmemişim.

Kunduracının yardımcısı Shoe orada olmayacaktı kesinlikle. Hırsızlık yapan hizmetliler prenslerden davet almazdı.

Onu niye düşündüğümü bile bilmiyordum. Bitap bir şekilde iç geçirip mutfağa doğru yola koyuldum sessiz evde. Şöminedeki birkaç kor dışında karanlıktı mutfak. Burnuma hâlâ zencefilli ekmekten kalan koku geliyordu. O an gerçekten çok mutsuz hissettim kendimi.

"Sakin ağlayayım deme Pen," dedim kendime titrek bir sesle.

Şöminenin taşına oturdum. Bana küçük gelen ayakkabıların içindeki ayaklarım yorgundu ve acıyordu. Ağır ağır bağcıklarını

çözüp çıkardım onları. Korkunç talibimi karşılamak üzere verilen kıyafetlerden kalma, ayağıma tam uyan ayakkabının artık cebimde olmadığını hatırladım.

Şömine taşının üzerine uzanıp olabildiğince yanaştım sıcak kirlara. “Ayakkabına ne yaptın, Pen?” diye sordum kendime bitkin bir halde.

Daha bu soruyu yanıtlayamadan uykuya daldım.

B Ö L Ü M

20

UYANDIÇIMDA LEYDİ FAYE mutfaktaydı.

Şöminenin yanında, uzun arkalıklı bir koltukta oturuyordu. Balo elbisesi buz mavisiydi elbette ve kocaman elmaslardan oluşan kolyesiyle muhteşem görünüyordu. Sanki içten aydınlatılmış gibi, soğuk bir ışık halinde parılıyordu. Üvey kız kardeşlerimin yanında bir leke gibi göründüysem, onun yanında kapkara bir lekeydim ben.

İnildeyerek yattığım yerden doğrulup oturdum. Uykuyu gözlerimden kovmak için gözlerimi ovuştururken, “Bu gece buraya geleceğinizi biliyordum bir şekilde,” dedim.

“Bu kesinlikle... nasıl desem... kaçınılmaz bir şeydi, ha?” dedikten sonra müşfik bir şekilde baktı bana. “Çok kötü günler geçiriyorsun, değil mi Penelope? Senin için yapabileceğim herhangi bir şey yok mu?”

Bu ufak bir nezaket gösterisiydi ve arkasında başka bir şeyin yattığına emindim ama boğazımda üzüntüden bir yumru oluşmasına neden olunca konuşamadım. Hayır anlamında başımı salladım. Ondan hiçbir şey istemeyecektim.

“Mmm.” Elbisesinin cebinden bir şey çıkarıp parmağına geçirdi. Ateşin loş ışığında parıldadı bu şey.

Bu, gümüş bir yüksüktü. Kayıp yüksüğümün, Shoe’nun benden çaldığı yüksüğün eşiği. Ben gözlerimi dikmiş bakarken Leydi Faye yüksükle inci beyazı dişlerine vurarak düşündü. “Bazı açılardan annene çok benziyorsun,” dedi beklenmedik bir şekilde.

“Annem mi?” diye boğuk bir ses çıkarmayı başarabildim. Evin en üst katındaki uzun resim galerisinde bulunan resmi dışında, anneme dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

“Ha, evet. Bazı açılardan da ona hiç benzemiyorsun.” Bir süre sessiz kaldı. “Bazen özlüyorum onu, bilirsin işte. Tüm amacı bana engel olmak ama bir zamanlar iyi arkadaşlık, annenle ben.”

“Benim amacım da size engel olmak sanırım,” dedim ama neden bahsettiğimize dair hiçbir fikrim yoktu doğrusu.

Leydi Faye gülümsedi. Bu, sivri bir gülümseme idi. “Bir parça dert olmuş olabilirsin canım,” dedi küçümser bir biçimde, “ama pek de büyük bir sorun sayılmazsın.” Elini sallayarak konuyu değiştirdi. Parmağındaki yüksük ışıldadı. “Şimdi. Ayağa kalk. Saat onu vurdu sen uyurken. Seni baloya hazırlamanın vakti geldi.”

Küllerin içinde, olduğum yerde oturmaya devam ettim. “Baloya gitmek istemiyorum.”

“Evet,” dedi neredeyse tatlılıkla. “İstiyorsun.”

Çarklar inleyerek harekete geçti. Döndükçe evin sallandığını hissedebiliyordum neredeyse. Gerçekten bunun içinde, benden çok daha büyük bir şeyin içinde sıkışıp kalmıştım. Tek başıyım ve buna dayanamıyordum. Kim olduğumu bilmemekten yorgun düşmüştüm. Karşı koymaktan çok yorulmuştum. Bu gece, sadece bu gece akıntıya karşı koymayacaktım.

Çünkü baloya gitmeyi çok istiyordum. Çayhanedeki adamı bulmayı, bana gülümsediğini görmeyi, onunla gece yarısına kadar dans etmeyi istiyordum ve ardından da istiyordum ki...

Şey... Ne istediğimi bilmiyordum ama burada kalıp tokatlanmak, küçümsenmek, buz gibi soğuk tavan arasına kilitlenmek haricinde herhangi bir şey olabilirdi.

Çarkın bir kez daha yalpalayarak dönmesine dayanmaya çalıştım ama ardından teslim oldum. "Pekâlâ." Ayağa kalktım. "Göndermek zorundaysanız, gönderin beni baloya."

"Bu ne incelik!" diyerek gizli bir şekilde aşağıladı beni Leydi Faye ama buna memnun olduğu her halinden belliydi. "Ama bu, cazibenin bir parçası sanırım, öyle değil mi?" O da ayağa kalktı ve elbisesinin eteklerini silkti. "Acele etmemiz gerekiyor. Seni değiştirmek için benim evime gideceğiz ve sonrasında baloda boy göstereceksin. Hadi!"

EVİNE GİTTİĞİMİZDE LEYDİ Faye beni bir mücevher kutusu kadar ince bir şekilde işlenmiş, mum ışıkları altında ıslıl ıslıl parıltı veren, mavi ve altın sarısı bir giyinme odasına götürdü. Heyecanlı görünüyordu. Hareketleri hızlıydı. "Çıkar şu iğrenç elbiseyi canım," diye buyurdu. Bir el çırpmasıyla birlikte fareye benzeyen, açık mavi üniforma giymiş bir grup hizmetçi aceleyle odaya doluştu. Hemen banyo yapıp kurulandım; sonra da odanın ortasında çıplak ve kokular sıkılmış bir halde durdum. Hizmetçiler, gözleri yerde, aceleyle odadan çıktılar.

Leydi Faye çevremde dolanıp durdu. Yüksük parmağındaydı yine. Tepeden tırnağa inceledi beni.

Çenemi havaya kaldırıp Leydi Faye'in eleştirel bakışları altında kıpırdamadan durdum.

"Ellerini kapatmak için eldiven giymen gerekecek," dedi. Ellerime baktım. Evet. Kapacak, yer ve şömine ızgarası ovmaktan kızarıp çatlamıştı ellerim ve bu herhangi bir losyonun düzeltebileceği bir şey değildi. Ayrıca bileğimde de nasıl olduğunu hatırlamadığım yaradan kalma mor bir yara izi vardı.

Yüksükle omzuma dokundu. Acı bir soğukluk hissettim te-

nimde. Sanki ölçümü alıyormuş gibi yüksüğü köprücük kemiğim boyunca gezdirdi ve ardında buzdan bir iz bıraktı yüksük. Titrememe engel oldum. Uzanıp elmacık kemiğime, yüzümdeki eziğin en kötü olduğu noktaya dokundu yüksükle.

“Bunu geçiremiyorum,” diye söylendi kendi kendine. “Aptal kadın, görülebilecek yerlerde izler bırakıyor.”

Gözlerimi kırıştırdım.

“Üvey annen,” diye açıkladı Leydi. “Yüzüne vurmak yerine kırbaçlatmalıydı seni ki izler görünmesin.” Hafif bir şekilde omuz silkti. “Ama kaba, ölçüsüz bir kadın o.”

Leydi Faye’in sözleri, yüksüğün temasmdan daha çok üşüttü beni.

“Maske takman gerekecek.” Kendinden memnun bir hal aldı sesi. “Evet, bu işimizi görür. Gizemli yabancı baloya geç varır. Herkes onun girişini izlemek için döner. Muhteşem olacak.” Kendi kendine mırıldanarak tekrar çevremde turladı ve bakışları bedenimde bir aşağı bir yukarı dolandı. Hava gerginleşip ürperdi duvarlar yaklaşarak çevremizi sardı. İki mum dışında tüm mumlar yavaş yavaş söndü; odanın kenarlarına gölgeler indi.

Bir de baktım ki koşmuşum gibi nefes nefeseydim. Çıplak tenimin her bir milimetrekaresi heyecandan karıncalandı.

“Alev bence,” diye mırıldandı Leydi Faye. “Bu gece ışıltıyla göz kamaştıracaksın canım.” Eli havaya kalktı. Loş odada, buz gibi parıldadı yüksüğü. Çevremde dolanıp durdu. Yüksüğün soğuk teması boydan boya omuzlarımı, göğüslerimin arasını, uzun bacaklarımı aşağıya doğru kırbaçladı.

“Gözlerini kapa,” diye tısladı ve tekrar çevremde döndü hızla. Parlak bir ışıkla alevlendi yüksük ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Leydi Faye yüksüğü mor yüzüme koyup elmacık kemiğime bastırdı.

“Kımıldama,” diye fısıldadığında sesindeki gerginliği hissettim.

Zar zor bir nefes çektim içime ve odada hiç hava kalmadı. Gözlerim fal taşı gibi açılıverdi ama sadece karanlığı gördüm.

Şaklayan iki elin arasına sıkışıp kalmış bir sinekmişim gibi apansız bir darbe indi tüm vücuduma. Buz gibi soğuk ipek kaydı tenimde. Ciyaklamaya benzer, hiç de asil olmayan bir ses çıkardım ve ardından üzerimdeki baskı kalkınca sendeler bir halde kalakaldım odanın ortasında. Dengemi bulmaya çalıştım.

Leydi Faye soluk soluğaydı. Titreyen ellerle birkaç mum yaktı.

Oda aydınlanırken dengemi buldum; ardından da yüzümde bir şey olduğunun farkına vardım. Bunun bir maske olduğunu gördüm göz ucuyla. Üstüme başıma baktım; çıplak değildim artık.

Leydi Faye, her zamankinden daha az zarif bir şekilde hareket ederek odanın bir köşesine gitti ve üzeri kadifeyle örtülmüş bir boy aynasını sürükleyerek çıkardı. Aynanın üzerindeki kumaşı çekip yere bıraktı.

“Bak,” diye buyurdu.

Kendimi görebilmek için aynaya doğru bir adım yaklaştım.

Alev demişti Leydi Faye; bu bendim işte. Üzerimdeki elbise aldatıcı bir şekilde basitti. Sade üst kısmı omuzlarımı açıkta bırakıyor ve ardından da çan gibi genişleyerek kloş bir etek oluyordu ama muhteşem şekilde dikilmişti bu elbise. Vücuduma o kadar mükemmel bir şekilde oturuyordu ki uzun, mağrur ve zarif görünüyordum.

Ve elbisenin rengi... Elbisenin etek ucu çok açık bir kül rengiydi ama ipek eteğin kalan kısmı alev rengindeydi. Soyunma odasının gölgelenmiş duvarları arasında alev alev yanıyordum. Ben dönünce etek de ateş gibi parlak bir kırmızı, altın sarısı ve ışıldayan kozlar gibi canlı koyu kırmızı bir renk alarak döndü. Etrafımdaki hava da ateşin sıcaklığından kaynaklanıyormuş gibi titrek ve yumuşak bir ışıkla parıldadı.

Ayağımda, yakut ve ateş opali parıltıları olan, etek ucundaki griden daha koyu gri ayakkabılar vardı. Ayağıma öyle iyi oturu-

yorlardı ki bu ayakkabılar, çalışarak geçen bitmek tükenmek bilmeyen günün yorgunluğunu unutup bütün gece boyunca dans etmeyi arzuladı ayaklarım.

Boynumda da her biri kendi ateşiyle yanarak parıldayan ateş opallerinden yapılmış bir kolye vardı. Eldivenlerim gri ipektendi ve ufak ateş opali düğmeleri vardı. Bir de yüzümdeki morluğu kapatıp güzel ve gizemli görünmemi sağlayan gri ipekten bir maske takmıştım.

Leydi Faye'in hemen yanı başımda durmuş, aynadaki yansımamı değerlendirmekte olduğunu fark ettim. Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi bana. "Değişim geçirdin Penelope."

Değişim geçirmiş olduğumu kabul etmem gerekiyordu. Bunun sadece bir elbise olduğunu söyledim kendime. Sadece mücevherler, eldivenler ve iyi yapılmış ayakkabılar olduğunu söyledim ama bundan daha fazlası vardı. Güç kazanmıştım âdeta.

"Hazırsın," diye konuşmaya devam etti Leydi Faye. Gördüğü şeyi onaylar bir şekilde son bir bakış attı bana. "Hadi. Baloya gitme vakti."

B Ö L Ü M

21

NATTERS'IN KARISI ŞEHİRDEKİ bağlantılarını kullanmıştı. Shoe'ya gecenin gölgelerine karışabilsin diye siyah bir pantolon, koyu gri bir süveter ve açık renk saçlarını kapatacak örgü bir siyah bere ayarlamıştı. Ufak bir çantada mum, başlıklı bir pelerin ve Shoe'nun, Pin için yapmış olduğu botlar vardı. Cebinde de yüksük duruyordu.

Natters kayığı nerede bulacağını üç kez tarif etti ve yolun son kısmına geldiklerinde, şelaleden gelen suların patikayı özellikle kayganlaştırdığı noktada bilhassa dikkatli olmalarını tembihledi.

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi Shoe. "Sorun yaşamayacağınızdan emin misiniz? Bana yardım ettiğiniz için başınızın belaya girmeyeceğinden?"

"Savuştururuz onu," diyerek Natters'ın karısı içine su serpti.

"Sadece kaçak bir hizmetlisin sen," diye ekledi Natters. "Ne-yin peşinde olduğuna dair bir fikrimiz yok."

Nihayet gitme vakti gelmişti.

Karartılmış dükkânda ayağa kalktılar hep birlikte; Natters

kolunu karısının omzuna atmıştı ve kadın da kocasına yaslanmıştı. “Dikkat et delikanlı,” dedi Natters.

“Ederim. Bir şekilde haber yollarım size. Yani demem o kimbenden haber alamazsanız bilin ki...”

“Bundan bahsetmemek en iyisi,” dedi Natters hırçınca.

Onlardan, kendisine iyilik dışında başka hiçbir şey göstermemiş olan bu yaşlı, yalnız çiftten ayrıldığı için birden çok üzgün hissetti. “Teşekkür ederim,” dedi boğuk bir sesle. Ardından kadın onu öpmek için başını aşağıya doğru çekti ve Natters da Shoe’ya sarıldı. Sonra da onu karanlık sokağa doğru ittiler dükkânın kapısından. Shoe, ardından kilitlenen kapının sesini işitti.

Derin bir nefes alıp yatıştırdı kendisini. Pin’i oradan çıkarmak için bir planı vardı ve bu plana başlamanın vakti gelmişti.

Gecenin bu saatinde aşağı mahallenin sokakları her zamankinden daha hareketliydi. Prens balosu nedeniyle sokağa çıkma yasağı askıya alınmış olmalıydı. Yan sokaklardaki gölgelerden ilerlemeye devam etti ve kimse sorun çıkarmadı.

Shoe yukarı mahalleye yaklaşıncaya yoğun, beyaz bir sis yükselip çevresini sardı. Sis önünde açılıp ardında girdap gibi dönüp kapanarak onu sakladı. Buradaki sokaklarda da insanlar vardı; şarkı söyleyen sarhoşlarla koşuşturan ayak sesleri işitti. Sonra bir çığlık duyunca olduğu yerde donup kaldı ama ses gevrek kahkahalara dönüşünce yoluna devam etti. Dört bir yanı kaplamıştı sis. Sadece nehrin üzerindeki kemerli köprülerden biri temizdi. Bu köprünün tepe noktasına ulaştığında dönüp ardına baktı ve altında boylu boyunca uzanan şehirle onun ardındaki dipsiz karanlığı gördü. Bu dipsiz karanlık, şehri çevreleyen ormandı. Sis, şehrin duvarlarını aşır sokakları doldurdu ve binaları sardı. Çam ağaçlarının arasında dolaşan rüzgârın, eğrelti otlarının ve yağmurun kokusuyla doluydu. Sanki orman bir geceliğine şehri istila etmişti. Sis, masalın görmediği bir tür işaretti. Bu, şelalenin alt tarafında kendilerini beklemekte olan kayığa ulaşmak için

yollarını bulmaya çalışan iki kişinin saklanması ve gölge gibi süzülerek ilerlemesi için ortaya çıkmış bir işaretti.

Shoe köprünün diğer ucuna ulaşip tekrar sisin içine daldı ve gideceği yere ulaşana kadar sessiz adımlarla aceleyle ilerledi.

Daha önce, tavernadaki muzip çocuğa, Spanner'a iletmesi için bir mesaj bırakmıştı. Fare avcısını tam beklediği yerde, Pen'in yaşadığı evin karşısındaki çalılıkların arasında buldu.

"Spanner," diye fısıldadı.

"Selamlar, lort hazretleri," dedi bir ses ve sis girdap çizerek yana doğru açılınca fare avcısının uzun, titrek burnuyla gedik dişli sırtısını gördü.

"Herkes gitti mi?" diye sordu Shoe.

"Evet, senin şu Pin de gitti."

Pin gitmiş miydi? Pin'in burada olması gerekiyordu. Üvey annesi ve üvey kardeşleri baloya giderken onu evde bırakmışlardı.

"Endişeye mahal yok," dedi Spanner burnuna hafifçe vurarak. "Onu takip ettim. Sonra da sana haber vermek için buraya geri döndüm, oldu mu?"

Saatın ilk vuruşunun yarattığı gümbürtü Spanner'ın sözünü kesti. Kaleden taşıp gelen bu ses o kadar yüksekti ki Shoe istemsiz olarak sırtının kamburlaştığını fark etti. Saatin sesi aşağı mahalleden çok daha yüksekti burada. Shoe başını kaldırıp bakınca bir, iki sokak ötede, sisin üzerinde beliren saatin geniş, soluk kadrarını gördü. Saat ağır ağır vurmaya devam etti ve nihayet son yankıları da kayboldu. Saat on birdi. Vakit geç olmuştu.

Spanner parmağıyla kulağını temizleyip, "Gürültülü," diye bir yorumda bulundu. "Evet Shoe, dediğim gibi. Biraz önce burada uşaklara benzeyen nöbetçiler vardı ama gittiler. Sonrasında da senin şu Pin kapıdan çıktı, yanında..." Sesini alçalttı. "Kim olduğunu biliyorsun işte. O kadınla birlikte."

Shoe endişeyle ürperdi. Masalın çarkları dönüyordu ve Analık, Pin'i gözünün önünden ayırmıyordu. Onu kurtarmak için

hızlı ve akıllıca davranması gerekecekti ama çantasmda yüksük ve Pin'in botları vardı. Planı hâlâ işe yarayabilirdi.

"Başka bir eve gittiler," diye devam etti. "Tekrar çıkacaklar mı diye bekledim biraz ve çıktılar, tamam mı? Ama senin Pin aynen bir leydi gibi giyinmişti. Ancak bu kadar hoş olabilirdi. Sonra da birlikte bal kabağı rengine bir faytona bindiler ve gittiler." Kaleye doğru işaret etti. "Baloya."

"Pin, prensin balosunda, ha?" diye dalgın dalgın tekrar etti Shoe. Planın bir parçası değildi bu.

"Ben de öyle dedim."

Olasılıkları zihninde evirip çevirerek, "Pekâlâ," diye mırıldandı. Başka bir akşam gelebilirdi ama bu geceyle ilgili bir şey ona kritikmiş gibi gelmişti. Çarklar dönüp önlerindeki her şeyi silip süpürebilsin diye dişliler tam yerlerine oturmak üzereydi... Fakat henüz dönmeye başlamıştı. Beklerse işin işten geçeceğini biliyordu.

"Oraya mı gideceksin?" diye sordu Spanner başıyla kaleyi işaret ederek.

"Evet. Aşağı mahalleye dönmelisin." Yaşlı fare avcısı arkasını dönerken Shoe onun omzunu tuttu. "Dikkatli ol. *Her şeyi bilenlere* etliye sütlüye karışmamalarımı söyle. Kötü olabilir."

"Kendine dikkat et Shoe," dedi Spanner başıyla son bir selam verip sisin içine girerek gözden kayboldu.

B Ö L Ü M

22

SAATİN ON BİRİ VURMASIYLA birlikte balo salonuna girdim. Balo salonu, yaldızlı aynalardan bin kez yansıyan yüzlerce mumla ısıt ısıt aydınlatılmış, uçsuz bucaksız, yüksek tavanlı bir odaydı. Salonun bir ucunda taş bir terasa açılan bir dizi cam kapı, diğer ucunda da bir platformun üzerinde küçük bir orkestra bulunuyordu. Saat vurdukça salondaki her bir çatlağı ve köşeyi dolduran yüksek ses dolayısıyla müziğe ara verilse de dans edenler dönüp duruyorlardı. Erkekler siyah, gri ya da çok koyu mavi kıyafetler giymişlerdi. Kadınların üzerindeyse mavinin her tonu görülebiliyordu. Ara sıra cüretkâr bir yeşil ya da canlı bir mor da seçiliyordu.

Faytonda, Leydi Faye bana balo salonuna giderken sırtıma almam için bir pelerin vermişti. Çok hafif, gümüş rengi kumaştan yapılmış bu şal, bir duman yumağı gibi tepeden tırnağa sarmalamıştı beni. Balo salonundaki herkes bana, gizemli yabancıya gözlerini dikmiş bakarken geniş kapı aralığında duraksadım. Dokuzuncu, onuncu, on birinci kez vurdu saat ve Leydi Faye şalı çekip aldı üzerimden. Saatin son yankıları dinerken beni gören diğer misafirlerin soluklarını tuttuğunu işittim.

Bunun harika bir an olduğunu kabul etmeliydim.

Başımı hafifçe geri çevirerek, "Nasıl etkili bir giriş yapılacağını çok iyi biliyorsunuz," diye fısıldadım Leydi Faye'e.

"Bu gece çok eğleneceksin Penelope," dedi bir parça emredererek. "Özellikle seni prensle tanıştırdıktan sonra."

Arayıp bulmak istediğim tek kişi çayhanedeki adamdı ama şimdilik prens de idare ederdi.

Biz balo salonunun kenarından, çevresi bir grup insanla sarılmış uzun boylu, genç adama doğru ilerlerken pistteki çiftler müziğin başlamasına rağmen hâlâ bizi izliyordu..

Bu oydu. Uzun boyluydu, saçları siyah gözleri parlak maviydi. Siyahlara bürünmüştü. Boynunda kırmızı bir fular, başında da halka şeklinde bir çeşit altın süs vardı. Soluklarım hızlandı. Aynı anda o da beni görüp alnını kırıştırdı. Belki benim ona karşı hissettiğim çekimi o da bana karşı hissediyordu.

Yanına vardığımızda çevresindeki kalabalık eriyip yok oldu. Leydi Faye zarif bir reverans yapmak üzere eğilince çok şaşırdım. "Majesteleri," deyip doğruldu.

"Majeste mi?" diye mırıldandım. Başındaki altın halka bir taçtı. "Prens mi o?" Leydi Faye beni koluyla dürttü ve ben de onunkinden daha az zarif olan bir reverans yaptım.

"Majesteleri, size manevi kızımı takdim edebilir miyim?" Leydi Faye elimden tutup beni öne doğru çekti. "Bu gece kimliğini gizliyor. Leydi Ash* diyebilirsiniz ona."

Maskemin altından gözlerimi devirdim.

Gözlerimi devirdiğimi yakalayan prens, yani çayhanedeki adam kaşlarını kaldırdı.

"Manevi kızım," diye konuşmaya devam etti Leydi Faye, elimi prensin eline bırakırken, "bu Prens Cornelius."

Gülmeyeyim diye dudaklarımı birbirine bastırdım. *Cornelius*. Ne talihsiz bir addı.

Prens ondan beklendiği üzere nazik bir şekilde, "Leydi Ash,*

* (İng.) Kül. -çn

beni bir dansla onurlandırır mıydınız?" diye sorup elimi çok hafifçe sıkı.

Merak uyandırıcı olduğunu umduğum bir gizemle başımı evet anlamında salladım. Belki de gizemli olduğunu umduğum bir merak uyandırıcılıkla sallamıştım.

Prens dans pistine çıkardı beni ve pistte dans edenler bize yer açtılar. Döndürdü beni. Dans etmeyi öğrendiğimi hatırlamıyordum ama vücudum nasıl hareket etmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Sanırım bu kaçınılmazdı," dedim prene.

Sesimi işitince belli belirsiz sendeledi ama ardından belimdeki eli yeniden sabitleşti. Maskenin ardındaki yüzümü görebildiği kadarıyla inceleyen mavi gözleri ciddileşti. "Gerçekten siz misiniz?"

"Kesinlikle benim," diye yanıtlayıp hızlıca gülümsedim. Mutfaktaki şömineyi gözyaşlarımla ıslatıyor olmak yerine burada, bu görkemli balo salonunda bulunduğum için heyecandan içim kıpır kıpır oldu birden. Leydi Faye haklıydı. Bu gece muhteşem vakit geçirecektim.

Dudaklarının kenarları birden kalkınca sakın bir gülümseme belirdi yüzünde. "Sanırım sizinle daha önce karşılaşmış olabiliyim Leydi Ash," dedi kadifemsi sesiyle.

"Ben de sizinle karşılaştım. Patateslerime ne yaptınız?"

"Pata..." Ardmdan bir kahkaha attı. "Ha, şunlar. Umarım o yüzden başınız belaya girmemiştir."

"Yemek yemeden yatmaya gönderildim."

Sanki bir şaka yapmışım gibi bir kahkaha atıp bizi döndürmeye başladı dans pistinde.

Bacaklarıma dolanan eteklerim tekrar açılınca, "Ciddiyim," dedim ona.

Güzel ağız gülümsemeyi bıraktı. "Özür dilerim." Müzik yavaşlayınca yavaşladık. Artık daha yakın duruyorduk birbirimize; kalça kemiklerimiz birbirine değiyordu, eldivenli elim geniş omzundaydı.

“Sizin kabahatiniz yoktu. Hem güzel pastalar sayesinde akşam yemeği yemedim sayılmaz.”

Dans eden diğer çiftler gözlerini dikmiş bize bakıyorlardı. Bana gereğinden fazla ilgi gösterdiğini hissetmiştim çünkü bir dans kibarlıktan, iki dans ilgiden edilirdi. O zaman Prens Cornelius gizemli bir şekilde maske takmış bu kadına neden bu kadar sıcak bir şekilde gülümsüyordu ki?

“Küller içinde olmadığınızda çok daha hoş görünüyorsunuz.”

“Şöminede uyuyorum,” diyerek gerçeği söyledim. “Ayrıca hoş değilim.” Bu söylediklerimin her ikisi de gayet doğruydu.

“Evet, hoş değilsiniz,” diyerek onayladı beni. “Güzelsiniz.”

Gözlerimi devirdim. “Şüphesiz bundan daha iyisini yapabilirsiniz.”

Beni tekrar döndürdü ve ardından da kulağıma fısıldamak için eğildi. “İşimi kolaylaştırmıyorsunuz.”

“Kolay olması gerekmiyor,” diye fısıldadım ben de ona.

Gülümsedi. “Çoğu kızla anında oluyor aslında.”

Omuz silktim. “Sizin gibi biri için kolaydır sanırım ama beni sadece o gülümsemenizle etkilemenin zor olduğunu göreceksiniz. Daha fazlasını istiyorum ben.”

Birkaç dakika sessiz kaldık. Vals müziği hafif hafif dalgalanıyordu etrafımızda. Tekrar konuştuğunda sesi yarı kendisine, yarı bana konuşuyormuş gibi değişik çıkmıştı. “Haklısınız sanırım.” Bakışlarını aşağıya doğru çevirip bana baktı. “Kolay ya da çabuk gerçekleşmemeli. Bundan daha fazlası olmalı.” Bir an için başımı kaldırıp gözlerine baktım. Gülümseyen, yakışıklı görüntüsünün ardını balo salonunun ortasında gördüm. Orada bir an için gerçek bir insan, belki de kendinden ve çekiciliğinden göründüğü kadar emin olmayan, benden birkaç yaş büyük genç bir adam görmek neredeyse şaşırtmıştı beni.

Gözlerini kırıştırdı. “Çok tuhaf bir kızsın sen.”

Ah, bir bilse. Evet anlamında salladım başımı.

Ardından gülümseyip prens maskesini tekrar takındı. Sanırım kendisini böyle daha rahat hissetmişti. "Sizi bu gecedan sonra da görmek isterim."

Yanıt vermek yerine merak uyandırıcı olduğunu umduğum gizemli gülümsememi takındım.

"Bana adınızı söyler misiniz?"

"Sizin adınızı duymayı tercih ederim," dedim. "Cornelius." Heceleri uzatarak tekrar ettim adını. "*Cor-neeeeel-yus.*"

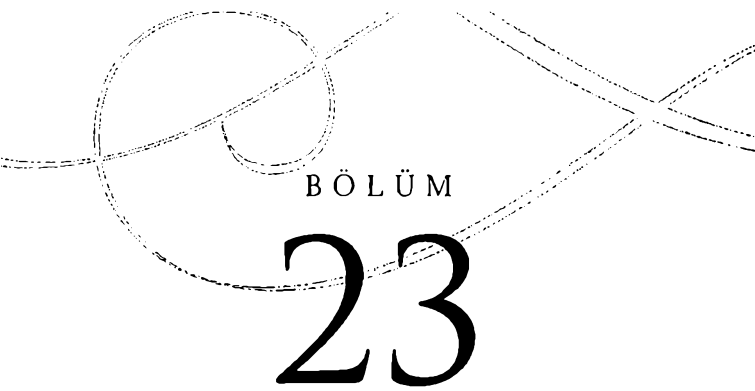
"Biliyorum. Berbat bir ad, değil mi? Büyük amcamın adını vermişler." Bana doğru daha çok eğilip sesini alçalttı ve tekrar o kadifemsi, sıcak, yumuşak sesiyle konuştu. "Arkadaşlarım Cor der bana."

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. "Ben size nasıl hitap etmeliyim?"

"Bence asla Cornelius dememelisiniz." Gülümsedi. "Bana adını söyle."

Aniden balo salonu çok sıcak ve kalabalık geldi. Çarkların, beni gitmek istediğimden daha hızlı bir şekilde bir şeye doğru sürükleyerek tekrar dönmeye başladığını hissettim. Buna karşı koymaya çalışarak, "Da... Daha sonra söyleyeceğim," dedim soluk soluğa. Döne döne dans ederken verandaya açılan cam kapılar ilişti gözüme. "Gece yarısı. Gece yarısı dışarıda buluş benimle, tamam mı?"

Kabul etti. Veranda. Gece yarısı.

B Ö L Ü M

23

SHOE, ÜZERİNDEKİ KOYU RENK giysilerden memnun bir halde, kaleye çıkan sokakları sessizce geçip bir ardiyeye açılan, kapısında nöbetçilerin dikilmediği bir teslimat kapısı buldu. İçeri girince de hizmetlilerin bölümünü sarayın kabul salonlarına bağlayan koridora çıkaran dar bir merdiven keşfetti. Odaların çoğu boş ve karanlıktı; hizmetliler ya mutfaktalardı ya da balo için çalışıyorlardı. Kendini bir tiyatronun kulisindeymiş gibi hissediyordu. O karanlık köşelerde gizlice dolaşırken gerçek hayat ışıklar altında, mest olmuş seyircilerin önünde yaşıyordu.

Belki de kale, masalın en önemli bölümlerinin oynanması için hazırlanmış bir sahneydi.

Shoe uzaktan gelen müzik sesini ve çınlayan kahkahaları takip ederek bir gölge gibi balo salonuna yaklaştı. Sadece kısık bir lambayla aydınlatılmış, misafir salonuna benzer bir odayı geçerken prensin kırmızı uşak kıyafetlerini giymiş ve beyaz bir peruk takmış bir hizmetlisi başka bir kapıdan içeriye girdi. Shoe kalbi küt küt atarken donup kaldı. Yakalanmıştı. Koyu renk kıyafetleri içinde, sırtında bir çantayla bir hırsız gibi görüldüğünün

farkındaydı ama hizmetli, Shoe yokmuş gibi davrandı ve lambayı alıp kapıdan çıktı.

Shoe karanlık odanın ortasında heykel gibi kalakaldı. Hizmetli doğrudan ona bakmıştı. "Tuhaf bir şanslı," diye fısıldadı kendine ve yoluna devam etti.

Bir kütüphaneye girip kalın, kadife bir perdenin ardına yarı gizlenip bir kapı bulana kadar odadan odaya geçti sessizce. Kulağını kapıya dayıyor. Kapının diğer tarafından müzik ve konuşma sesleri geliyordu. Çömelip yavaşça kapının tokmağına uzandı ve kapıyı araladı. Artan seslerle beraber çiçek, parfüm ve çok hafif ter kokusu aldı Shoe. Kapının aralığından dışarıya baktı. Önce, bir kadının geniş eteği bir şey görmesini engellemişti ama bir ya da iki dakika sonra kadın yana kaydı ve Shoe tüm balo salonunu görebildi. Işıktan dolayı gözlerini kırptırdı.

Hemen Pin'i gördü. Odadaki herkes yanmış kül gibiydi ama Pin bir alevdi. Bir maske takmıştı ve koyu renk kıvrırcık saçları olan, uzun boylu, genç bir adamla dans ediyordu. Shoe'nun gözleri sadece Pin'i görüyordu. Etrafındaki hava Pin'in enerji ve neşesiyle titreşiyordu. Bir ara onun muzip gülümsemesini de gördü.

Pin'i tekrar görmek, her zamanki gibi onu mutlu etmişti ama aynı zamanda üzerine ani bir hüznün de çöktü. Masalın ağlarına öyle bir düşmüştü ki... Her şey için çok geçti artık. Onu bundan nasıl kurtarabilirdi? Yanındaki genç adamla birlikte dans pistinde dönüp duran Pin mutlu görünüyordu. Ya kaçmak istemezse?

Hayır, Shoe onu iyi tanıyordu. Nevi şahsına münhasır birisiydi o. Masalın mekanik arzusuna göre yaşayamazdı.

"Pekâlâ, bu beklenmedik bir değişiklik," diyen soğuk, net bir ses geldi arkasından. Bir ışık parıldadı, bir lamba yandı.

Shoe kalbi küt küt atarken hâlâ çömelmekte olduğu yerde kaçmaya hazır bir halde hızla döndü.

Bu oydu. Korku tüm bedenini ele geçirdi. O anda bir kurdun ağzına gözlerini dikmiş bakan bir tavşanın hislerini paylaşıyordu.

Analık tepeden tırnağa buz mavisine bürünmüştü. Onu daha önce sadece direğe gittiğinde görmüştü. O gün de mavi giymişti.

Analık öne doğru yaklaşıp Shoe'yu geçti ve balo salonuna açılmış olan kapıyı kapattı. Oda sessizleşti.

"Genç kunduracı, değil mi?" diye sordu Analık. Solgun, uzun parmaklı elini aşağı doğru uzatıp Shoe'nun başındaki örme bereyi çekip aldı ve bir kenara attı. "Evet, öyle. Seni burada görmek ne kadar da ilginç. Sanırım avcılarımdan birinin bir açıklama yapması gerekecek."

Kapana kısılmıştı. Arkasındaki kapıdan balo salonuna kaçmayı deneyebilirdi ancak böyle hırsız gibi giyinmişken çok uzağa gidemeyeceğini biliyordu. Yine de bu şekilde sinip kalmayacaktı. Dişlerini gıcırdatıp korkusunu kontrol altına aldı ve ayağa kalktı.

Analık, dudaklarında keskin bir gülümsemeyle süzdü onu. Tırnağıyla dişlerine vurdu. Hayır, bir yüksüktü o. Shoe, Pin'in yüksüğünü hatırladı ama cebini kontrol etmemek için kendisini zorladı.

"Ne işin *var* burada kunduracı?" diye sordu Analık.

"Pin için buradayım," dedi hafifçe titreyen bir sesle.

"Hmm. Burada değilsin bence. Bunun bir parçası değilsin sen. Sana hemen gitmeni tavsiye ederim yoksa başına kötü bir şey gelebilir."

Shoe inatla başını iki yana salladı. "Pin olmadan hiçbir yere gitmem."

Tık tık. Yüksükle tekrar dişlerine vurmuştu. "Burada, şehirde bir direk olduğunu biliyor musun? Pazar yerinde. Çok sık kullanmam gerekmiyor ama suç ve benzeri şeyler için çok iyi bir caydırıcı oldu." *Tık tık.* "Seni direkte tekrar görmeyi hiç istemem kunduracı. Oradan ikinci kez canlı kurtulacağından emin değilim."

"Göze almaya razı olduğum bir risk bu," dedi kararsız bir şekilde Shoe.

“Ah, eminim.” Alçak sesli bir kahkaha attı. “Hayalete dönmüşsün. Korkuyor musun yoksa?”

Korkuyordu Shoe ama birden çok öfkelen-di. “Hayır,” dedi sert bir şekilde. “Sana engel olacağım. Masalın ilerlemesine engel olacağım.”

Analık, buz saçaklarının kırılması gibi çınlayan bir sesle tekrar bir kahkaha attı. “Ne yapacaksın çocuk? Ayakkabılarınıla mı becereceksin bunu? Hayır, buna engel olmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Aslına bakarsan senin şu sefil, küçük masalının sonu hızla yaklaşıyor.”

Analık öne doğru yürüyünce Shoe gerildi. Yüksüklü parmağını havaya kaldırıp parmağını Shoe’nun yüzüne yaklaştırdı ve gencin yüzüne düşmüş olan bir tutam dağınık saç kenara itti. Shoe’nun kalbi küt küt atıyor, vücudundaki her bir sinir kaçma arzusuyla titriyordu. Bir adım geri atmaya denerdi ama olduğu yerde donup kalmıştı. Analık’ın alnına dokundurduğu yüksük buz gibi bir soğukluk bırakarak parıldadı.

Yüksük, diye dehşet dolu bir farkındalıkla sarsıldı. Analık anıları böyle unutturuyor, insanları böyle kontrol ediyordu. Pin’i unutturacaktı ona.

Ardından sert bir şekilde gülümseyip elini geri çekti Analık. “Bir dakika,” dedi yumuşak bir şekilde ve sanki aklına bir şey gelmiş gibi başını yana eğdi. “Bundan daha iyi bir şekilde ters köşeye yapabilirim bence. Evet, öyle sanırım. Çok eğlenceli olacak ve nihayetinde aynı şeye yol açacak.” Yüksüğü hızla parmağından çıkarırken başıyla kapıyı işaret etti. “Penelope gece yarısı prensle terasta buluşacak. Birazdan orada Pin’i tek başına prensi beklerken bulacaksın.” Yana çekilip Shoe’nun odadan çıkması için yolu açtı.

Analık’m büyüünden kurtulan Shoe, onun sözlerini idrak edmeden önce hızla kapıya doğru iki adım attı. “Niye söylüyorsun bunu bana?”

“Ne kadar önemsiz olduğunu görmeni istiyorum, seni aptal

çocuk. Penelope seni hiç hatırlamıyor. Asla seni seçmeyecek. O isimsiz, geçmişî olmayan bir kunduracı için değil başka, daha önemli şeyler için yaratıldı. Bu gece burada olacakları değiştirmek için yapabileceğın hiçbir şey yok. Deneyebilirsin ama başarısız olacaksın." Gülümsemesi daha da acımasızlaştı. "Ve bunun sonunda seni neyin beklediğini de biliyorsun."

Direk...

...ve masalın, kaçınılmaz sona doğru gıcırdayarak dönen çarkları. Shoe çarkların dönmesine engel olamazdı, sadece onların arasında ezilip gidecekti. Bu karamsar düşünceyle birlikte Shoe'nun zihninde birden bir gerçek hafifçe belirdi. "Sen de hepimiz gibi bu masalın içinde sıkışıp kalmış durumdasın."

Analık irkildi. Belli belirsiz bir irkilmeydi bu ama Shoe fark etmişti.

Ardından yine soğukkanlı, öfkesini kontrol eden haline geri döndü; gülümsemesi bir bıçak kadar ürkütücü ve keskindi. "Kısa bir süre sonra kanlı ve acı bir şekilde öleceksin kunduracı," diye fısıldadı. "Ve ölürken hayatının, kimsenin gittiğini fark etmeyeceği kadar önemsiz bir şey olduğunu anlayacaksın." Topuklarının üzerinde dönüp eteklerini yerde sürüyerek odadan çıkınca Shoe karanlıkta bir başına kaldı.

BÖLÜM

24

DANS SONA ERİNCE ÇAYHANEDEKİ genç adam elimi tuttu. “Şimdi sizi manevi annenize geri götüreceğim Leydi Ash,” dedi resmi bir şekilde.

“Teşekkür ederim Prens Cornelius.” Ben adını söyleyince irkilerek geri çekildi.

Prensle birlikte dans pistinden ayrılırken Leydi Faye bir koridordan balo salonuna girdi. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi paniklemiş görünüyordu ve buz mavisi gözleri öfkeye benzer bir şeyle alev alev yanıyordu. Prensle birlikte yaklaştığımı görünce ışıltılı bir gülümseme takındı. “Dans hoşunuza gitti mi Leydi Ash?” diye sordu bana.

“Oo, çok. Bir kez bile olsun ayağıma basmadı.”

Prens o etkileyici gülümsemesiyle bana gülümsedi. “Keşke partnerimin yarısı kadar zarif olabilseydim.”

Bunun üzerine Leydi Faye, prensin nazik sözleri içine su serpmişçesine başıyla onayladı.

Prens başıyla selam verdi. “Gecenin geri kalan kısmında iyi

eğlenceler dilerim Leydi Ash.” Başını kaldırırken de fısıldadı. “Gece yarısına kadar.”

İçimin pır pır etmesini bastırıp başımla selam verdim. Ardından prens, Leydi Faye’i başıyla selamlayıp saray mensuplarından oluşan gruba yeniden katılırken Leydi Faye beni elimden tutup uzaklaştırdı. “Bayağı bir intiba bırakmışsın,” dedi kadın kendini beğenmiş bir ses tonuyla.

“O da öyle,” deyip yüzümde maskeyle, esrarengiz görüldüğünü umduğum bir şekilde gülümsedim.

Ardından, Leydi Faye’le birlikte maviler içinde göz kamaştırıcı görünen ve sarışın Dulcet’le gece mavisi içindeki esmer Precious’ın aralarına aldığı üvey annemin karşısına geçtik.

“Leydi Faye,” diyerek dalkavukluk etmeye başladı üvey annem. “Ve gizemli, hoş arkadaşınız. Prensle üç dans! Bu haftalarca konuşacağımız bir şey sağlayacak bize.” Göze girmeye çalışır bir şekilde başıyla selamladı beni. “Nezaket, kızlar,” diye fısıldadı yüzündeki sabit gülümsemenin altından ve üvey kız kardeşlerim hemen zarif bir şekilde reverans yaptılar. Oysa onlardan dalga dalga yükselmekte olan kıskançlığı görebiliyordum.

“Bu manevi kızım,” dedi Leydi Faye. Beni yine Leydi Ash olarak tanıtmak üzereydi.

“Merhaba Precious,” diyerek sözünü kestim. “Dulcie. Arkadan saçın çıkmış.” En canlı halimle gülümsedim onlara.

Sesimi hemen tanıdılar. Gözleri büyürken ağızları bir karış açıldı. Pancara dönen üvey annem, “*Penelope?*” diye fısıldadı.

Neredeyse balo salonuna girişim kadar muhteşem bir andı bu. Leydi Faye, eğlenceyi izlemek istermiş gibi geri çekildi.

“Bu gece sizi görmek çok hoş,” deyip maskemin ardından göz kırptım onlara.

Artık üvey annemin yüzünde beyaz lekeler vardı ve gülümseyince bütün dişlerini gördüm. Göğsü şişmişti ve yumruk yaptığı ellerini sıkıyordu ama bir balo salonunda olduğu için kendini kaybetmedi. “Sizinle bir dakika konuşabilir miyim Leydi Faye?”

diye sordu boğuk bir sesle. Leydi Faye başını zarif bir şekilde evet anlamında salladı ve üvey kardeşlerimle benim yanımdan uzaklaştılar.

Precious gözlerini dikerek elbiseme baktı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şey," diye fısıldadı.

"Hoş, değil mi?" Kalçalarımı hareket ettirince ve elbisenin eteği bileklerimde döndü. "Üzerime tam oturuyor."

"Böyle bir elbise için cinayet işlerdim," dedi Precious ve bu sefer bu konuda ciddi olduğundan şüphem yoktu.

"Artık mavi moda olmayacak, değil mi Precious?" diye sordu Dulcet.

Precious tekrar tepeden tırnağa süzdü beni. "Evet," dedi kısaca. "Kor kırmızısı olacak."

Dulcet hafifçe iç geçirdi. "Turuncu hiç yakışmıyor bana."

Buna gülmekten kendimi alamadım. Zavallı Dulcie! Belki bu gecenin heyecanındandır ama salondaki herkesi, hatta onları bile birden sevmeye başladım. Dulcet'in eldivenli elini okşamak için uzandığımda, Dulcet'le Precious da çekingen bir tavırla gülüm-sediler bana. Bu, kardeşlik bağmdan kaynaklanan anı, beklen-medik bir andı. Ardından, böyle soylu bir çevrede ne kadar rahat davranabildiğimi onlara göstermeye karar verdim. Gözlerimle balo salonunu taradım. "Arkadaşlarım Lort ve Leydi Meister'ı da bu gece burada görmeyi umuyordum."

Precious gözlerini dikip bana baktı. "Kimi?"

"Lort ve Leydi Meister'ı," diye tekrarladım.

Dulcet bana yaklaşıp kolumu tuttu. Koyu bir sohbete dalmış olan üvey annemle Leydi Faye'e gergin bir bakış attı. "O isimleri ağzına alma," diye fısıldadı.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Niyeymiş o?"

Precious da yaklaştı. "Duymamış Dulcie, çok açık bu."

"Şşşş, anlatacağım," dedi Dulcet ve müzikle konuşma sesleri arasında Dulcie'nin fısıltılarını duyabilmek için baş başa verdik hep birlikte. "Leydi Meister öldü Pen," dedi Dulcet. Eldivenli

ellerini gergin bir şekilde birbirine bağladığını gördüm. "Balkondan düşüp öldü." "

"Bir kazaydı," diye ekledi Precious.

Berbat bir his çöktü iime. Balkondan mı düştü? Leydi Meister'ın sabit gülümsemesi ve yalvarmaları tekrar zihnimde canlanırken, "Hayır," dedim ağır ağır. ldr beni, lütfen öldür beni. "Dşmedi. Atladı."

Dulcet ile Precious gözlerini dikip bana baktılar ve Dulcie çok belirsiz bir Şekilde evet anlamında başını salladı. Sanki mz hep var olan ama hiç dile getirilmeyen karanlık bir sırrı paylaşıyorduk Birden balo salonu aşını Őatafatlı, aşını parlaktı ve ağır parfüm ile ter kokusuyla çok boğucu gelmişti. Kahkahalar çok tiz, müzik de aşını yüksekti. Burada olmamam gerektiğinden çok emindim. Buraya ait değildim ben, gitmem gerekiyordu. Serin bir hava cereyanı hissedip de Leydi Faye birden yanı başımda bittiğinde çılgın gibi çevreme bakınarak kaçmak için bir kapı aradım.

"Sevgili Penelopeciğim, neredeyse gece yarısı oluyor," dedi Leydi Faye. "Bulunman gereken bir yer yok mu?" Omzuma dokununca parmağındaki yüksüğün pırıltısını gördüm. Buz gibi bir soğukluk bıraktı tenimde.

Kocaman, kaçınılmaz bir Şeyin çekimini hissedince nefesimi tuttum.

Evet.

Gece yarısı.

Geç kalmak istemiyordum.

BÖLÜM

25

VERANDAYA ÇIKTIĞIMDA HENÜZ PRENSLE buluşma vaktim gelmemişti ve buna memnundum çünkü zihnimi netleştirmek için biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Cam kapıyı kapatıp balonun gürültüsünü ve parfüm kokusunun zar zor bastırdığı ter kokusunu ardımda bıraktım. Üvey kardeşlerim üzücü bir şey söylemişlerdi. Şakaklarımı ovuşturdum. Mühim değildi. Mühim değildi bu. Tüm gece heyecan dolu geçmişti ama gece yarısı yaklaştıkça, bunun büyük olasılıkla muhteşem olacağını bilmeme rağmen, sanki berbat bir şey olmak üzereymiş gibi giderek gerginleştiğimi hissettim.

Veranda, bahçeye inen iki basamağı olan geniş, düz bir taşlıktı. Taş verandayı geçip basamaklara geldim ve ileriye doğru baktım. Maskenin bağcıklarını çözüp yere bıraktım. Artık kimliğimi saklamanın bir anlamı yoktu. Çıplak yüzüme vuran serin hava iyi gelmişti. Bahçe yolu sisle kaplıydı ama gökyüzü kristal gibiydi. Kalenin orta kulesindeki kocaman saat kadranı arkamda dolunay gibi duruyordu. Saatin kolları neredeyse üst üste

gelmek üzereydi, uçları yukarı dönüktü. Bir ya da iki dakika sonra gece yarısı olacaktı.

Çalılıklardan bir hışırtı geldi ve gölge gibi bir şekil yola çıktı. Bir an Prens Cornelius'un geldiğini sandım ama gölge bana doğru yaklaşırken bunun kunduracının yardımcısı olduğunu anladım. Hırsızlar gibi tepeden tırnağa gri ve siyaha bürünmüştü ama sarı saçları onu ele veriyordu. Başını kaldırıp iki basamak yukarısında duran bana baktı.

"Yine sen," dedim.

"Evet, yine ben."

"Ne istiyorsun yüksük hırsızı?"

Titrek bir nefes alınca onun benden de gergin olduğunu fark ettim. "Hiçbir şey hatırlamadığını biliyorum Pin ama çarkların döndüğünü hissedemiyor musun? Masalın içine sıkışıp kaldın ve masal seni korkunç bir sona doğru çekiyor."

Gözlerimi kırıştırdım. Daha önce çarkları ve onların gücünü hissetmiştim ama şimdi bu bir sorunmuş gibi gelmiyordu bana. Sanki kendi yanı başımda durmuş olup biteni izliyordum. "O kadar da korkunç değil," derken buldum kendimi ona. "Eğer her şey olması gerektiği gibi giderse prensle evleneceğim ve ondan yeterince hoşlanıyorum. İstedğim şey de bu."

"Hayır, istemiyorsun."

"Hadi canım. Ne istiyorum peki? Seni mi?" Ancak üvey anem bizi yakalamadan önce koridorda yaşadığımız o yalın ârı, dudaklarının dudaklarımda yarattığı hissi düşünmekten alamadım kendimi. Nedeni ise bunun hatırlayabildiğim tek öpüşme olmasıydı sanırım.

"Muhtemelen beni istemiyorsun," dedi duraksamadan. "Birisini istemene gerek de yok ve isteyecek olsan da en azından o kişiyi sen seçmelisin. Seni tanıyorum Pin..." Devasa kale saatinin dişleri döndü ve saatin kolları tık diye yerlerine oturdu. Shoe konuşmaya devam etmek için ağzını açtığında gece yarısını

bildiren ilk vuruş, ayaklarımın altındaki zemini titreten ağır bir *güm* sesi ile etrafa yayıldı.

Sesle birlikte, bende de yerine oturdu her şey. Ne söyleyeceğimi biliyordum.

Beti benzi atmış olan Shoe konuşmaya devam etti. "Pin..." diye söze başladı tekrar.

"Adım Penelope," diye hatırlattım ona. "Beni hiç tanımıyor-sun ve ben de kesinlikle seni tanımıyorum."

Güm diye ikinci vuruş geldi.

Shoe daha da yaklaştı; sadece bir basamak altımdaydı. Ben kendimi geri çekmeden bileğimi yakaladı. Üçüncü *güm* duyulurken uzanıp kaba bir şekilde eldivenimi çekti. Eldivenin ateş opali düğmeleri kopup veranda taşlarının üzerinde tıkırdayarak uzaklaştı. Elimi birden geri çekmeyi denedim ama sımsıkı tutmuştu.

Başımızın üzerindeki saatin dördüncü *gümü* etrafa yayıldı.

Elimi çevirip titreyen parmaklarını bileğimin iç tarafındaki mor yara izi üzerinde gezdirdi. "Bunun nasıl olduğunu biliyorum," dedi inatçı bir sesle. "Kaçıyorduk..."

Beşinci *güm*, sesini bastırdı.

"...Analık'm hisarından," diye konuşmaya devam etti. "Sen duvara tırmanırken dikenler bileğini yaraladı. Böylelikle de iz sürücüler bizi takip edebildi."

"Sana inanmıyorum," dedim ve tekrar kolumu çekmeyi denedim. Bana anlattığı bu hikâye hoşuma gitmemiştii. "Böyle bir şey olmadı."

"Pin, kaçmayı bir kez başardık neredeyse. Tekrar deneyebiliriz."

Altıncı *güm* ile irkildi Shoe ama yine de elimi bırakmadı. Artık titriyordum ve kalbim küt küt atıyordu. Bir çantası olduğunu fark ettim. Kaçmaya hazırdı ve benim de onunla gitmemi istiyordu. "Hayır."

Durmaksızın vurmaya devam etti saat. Yedi.

"Pek vaktimiz kalmadı," dedi can havliyle.

“Hayır!” diye reddettim ve elimi ondan çektim.

Elimi bıraktı. Geriye doğru sendeleyip basamağa doğru tökezledim ve boylu boyunca verandaya serildim.

Sekizinci vuruş *güm* diye geldi.

Doğrulup oturunca elbisemin eteği dalgalar halinde etrafımı sardı.

Shoe çevik bir gölge gibi son basamağı hızla atlayıp yanıma çömeldi. Alev gibi yanan ipeğe dokundu. “Nereden buldun bunu?”

Bu beklenmedik soru beni sarsmıştı. “Ne?”

Saat tekrar vurdu. *Güm*. Dokuz.

Shoe’nun yüzü kararlıydı. “Bu elbiseyi nereden buldun? Şehirdeki hiçbir terzi bunun gibi bir elbise dikemez Pin. Kim dikti bu elbiseyi?”

“Hediye etti...” diye söze başlıyorum ama saatten yükselen onuncu *güm* sözümü kesiyor. Saatin yankıları çevremizde duyulurken, “Leydi Faye,” diye cümlemi tamamladım.

“Analık,” diye düzeltti beni. “Analık’ın terzileri tarafından yapılmış bir elbise giyiyorsun. Bu senin için bir ironi Pin.”

“Ne?”

“Boş ver.” Başını iki yana salladı. “Lütfen benimle gel. Bu tek şansımız,” dedi boğuk bir sesle. “Tekrar sorma şansım olmayacak.”

On birinci vuruş. *Güm*.

Shoe’nun yardım için uzanan elini itip gözümün önüne düşen bir tutam saç atarak ayağa kalktım ve elbisemin eteğini düzelttim. Dudaklarına kadar bembeyaz kesilmiş bir şekilde durup bekledi Shoe.

“Hayır.”

Ona vurmuşum gibi irkildi.

Saat on ikiyi vurdu. Zaferle çınlayan sesi tepemizi aşip şehre doğru yayıldı. Ayağımın altındaki zemin sallanıyormuş gibi titrerken buldum kendimi.

Shoe dengemi bulmamı sağladı ve ardından elimi tuttu. Hayır, avucuma meşe palamudu gibi küçük ve yuvarlak bir şey koyup parmaklarımı bu şeyin üzerine kapattı. Sıkılmış yumruğumu öpmek için eğildi. Ardından da geri geri yürüyerek sessizce uzaklaştı.

Bu ani sessizlikte kulaklarım çınladı.

BÖLÜM

26

SHOE, PIN'İN BAŞINI EĞEREK AVUCUNA bakişını ve ona yüksüğünü geri verdiğini fark etmesini gölgelerin arasmdan izledi. Yüksüğü havaya kaldırmış inceliyordu.

Shoe, Analık onu yakalatıp direğe göndermeden önce uzaklaşmayı denemek için var gücüyle koşması gerektiğini biliyordu ama kalıp ne olacağını görmeliydi.

Huysuz bir şekilde başını iki yana salladı. Bu, masalın gücünün bir parçasıydı, değil mi? İnsanlar, hep devamında neler olduğunu görmek istemişlerdi.

Ancak Pin yüksüğü almıştı ve yüksüğün bir tür büyüğü vardı. Belki masalın çekimine karşı koymak için onun gücünü kullanabilirdi.

Geniş taş alana açılan cam kapı aralandı. "Leydi Ash?" diye seslendi biri.

Pin birden başını yukarıya kaldırdı. Alnını buruşturarak çıplak elindeki yüksüğü sıktı.

Daha önce Pin'in dans etmekte olduğu uzun boylu adam taşları geçerek Pin'e doğru yaklaştı. Bu kişinin prens olduğunu tahmin

etti Shoe. "Eldiveninizi kaybetmişsiniz," dedi adam, Pin'e ve kızın yumruğunu avucuna aldı.

Pin bu temasla ürperdi ama yüksüğü tutmaya devam etti.

Shoe karanlıktan çıkıp öne ilerledi.

Ne prens ne de Pin fark etti onu; sanki kaçınılmaz bir sahenin içinde hapsolmuş, masala hizmet etmek için rollerini oynamaya kararlıldır. Yüksük işe yaramıyor diye düşündü ürpererek.

"Artık adınızı söyleyecek misiniz bana?" diye sordu prens.

Pin hiç de tarzı olmayan bir şekilde tereddütle, "E-evet. İıı. Hayır. Ne oluyor burada tam olarak?" dedi.

Birden kendisinden daha az emin görünmeye başlayan prens başını iki yana salladı. "Sanırım size âşık oldum."

Shoe uzanıp Pin'in çıplak omzuna dokunacak kadar yakındı şimdi. "Hayır, olmuyorsun," diye fısıldadı kunduracı. Masal iş başındaydı, gerçek aşk değildi bu.

Prens başını kaldırıp doğrudan Shoe'ya baktı ama yüzü değişmedi; iki adım ilerisindeki genci görmüyordu bile. Söylediklerini işitmiyordu. Onun da aynen misafir salonundaki hizmetli gibi olduğunu fark etti. Masal olayları gelişmeye zorluyordu. Analık haklıydı. Shoe'nun oynayacağı bir rolü yoktu. Burada bir gölgeden fazlası değildi ve sadece sahnelerin akıp gitmesini izleyebilirdi. İçine çaresizliğin bir hançer gibi saplandığını hissetti.

Prens, Pin'in elini okşayıp, "Sizi öpebilir miyim?" diye mırıldandı.

Pin başını yukarıya kaldırıp prene baktı. Şaşkın bir ifade vardı yüzünde. "Sanırım," deyip başını geri eğdi. Dudakları aralandı.

Prens ellerini Pin'in çıplak omuzlarına koydu, başını eğerek yüzünü kızinkine yaklaştırdı ve onu öptü.

"İşte, hepsi bu," diye kendi kendine mırıldandı Shoe. "Artık her şey bitti."

Pin kollarını uzatıp prensin boynuna doladı ve bir şey arı-

yormuş gibi öpüşmeyi derinleştirdi. Derken yüzünü çevirdi. “Hm,” dedi alnını buruşturarak. “Diğeri gibi değildi hiç.” Gözleri kapalı olan prens, kızın boynuna yumuşak öpücükler kondurmak için başını eğdi.

“Yüksük,” diye fısıldadı Shoe nefesini verirken.

Pin ona bakmadı ama nihayet sıkılmış olduğu yumruğunu havaya kaldırıp yüksüğü parmağına geçirdi. Gözlerini kırıştırtıp başını iki yana salladı.

Prensın omzunun üstünden Shoe’ya baktı. Gencin hâlâ orada olduğunu yeni fark etmiş gibi bir hali vardı. “Bu tamamen senin suçun,” diye fısıldadı.

Ne? Öylece bakakaldı kunduracı.

“Beni öpmemeliydin.”

Koridordaki öpüşmelerinden bahsediyordu. “Sen de bana karşılık verdin Pin,” diye hatırlattı ona.

Rahatsız olmuş bir şekilde hafifçe burnundan soluyup, “Bırak gideyim,” dedi prene ama prensın elleri Pin’in omuzlarındaydı. Kızı kendisine yakın tutuyordu. Birden sert bir şekilde çekilip prensın ellerinden kendini kurtardı ve geri geri giderken ayakkabısının topuğu elbisesinin eteğine takıldı. Bir yırtılma sesi işitildi. “Of, lanet olsun bu elbiseye,” dedi Pin ve sendeledi.

“Hanımefendi,” dedi prens kızın ardından giderken. “Bana adınızı söyleyin.”

Birden çekilip prensten uzaklaştı Pin. “Hayır...” dedi. “Gitmeliyim.” Prensın yanından Shoe’ya doğru öfkeli bir bakış attı. “Benim, ın, gece yarısına kadar evde olmam lazım. Geç kaldım.” Eteğinin yırtılan köşesi bacağına dolanınca sol ayağındaki ayakkabı çıkıverdi. “Of, lanet olsun.” Tek ayak üzerinde sekerek elbisesinin eteğini dizlerine kadar topladı. “Kimse beni takip etmesin.” Hoplayarak iki basamağı indi ve biri ayakkabılı, biri çoraplı ayaklarının üzerinde sekerek bahçeden kaçtı. Sis çevresini sardı ve taşların üzerinde mücevherli bir pabuç bırakarak gözden kayboldu.

Prens, uzun bir uykudan uyanır gibi gözlerini kırıştırarak ve başını iki yana sallayarak, "Kimse mi?" dedi yüksek sesle. Arkasını dönünce Shoe'yu gördü. "Nereden çıktın sen?" Shoe'nun koyu renk kıyafetleriyle çantasını kavrarken gözleri kocaman oldu. "Hırsız!"

"Hayır, dur," dedi Shoe geri çekilirken.

"Nöbetçiler!" Bunun üzerine, balo salonuna giden cam kapı gürültüyle açıldı. Kırmızı üniformalı dört kale nöbetçisi dışarıya fırladı. "Yakalayın onu!" diye emretti prens ve eliyle Shoe'yu işaret etti.

İki nöbetçi üzerine çullanıp onu sert bir şekilde çakıl taşlı yola yatırıra kadar bahçede ancak üç adım ilerleyebilmişti. Onlardan kurtulmaya çalıştı ama demir eller onu sürükleyerek ayağa kaldırıp kollarını zorla arkasında birleştirdi. Shoe'nun gözüne Pin'in düşürdüğü ayakkabıyı almak için yere eğilen prens ilişti.

"Hapishaneye mi Majesteleri?" diye sordu nöbetçilerden biri prene.

"Hayır!" Shoe kıpırdanınca bir nöbetçi sert bir dirsek indirdi midesine. Shoe'nun nefesi kesildi ama debelenmeye devam etti. Hapishaneden doğruca direğe gidecek, Analık'ın onun için planlamış olduğu kanlı, yalnız ölümünü boylayacaktı.

Prens Pin'in ayakkabısını inceledi. Hafifçe başını çevirip yan gözle nöbetçilere baktı. "Evet, elbette hapishaneye," dedi ve kaleye girmek için arkasını döndü.

"Hayır! Durun..." Çaresizlik, ağzından bazı kelimelerin dökülmesine neden oldu. "Adını biliyorum onun!" Ancak bu cümle ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu

Prens donup kaldı. "Ne?" Ardına döndü. "Bekleyin," dedi nöbetçilere ve Shoe'ya doğru ilerledi.

Shoe korkusunu bastırıp nöbetçilerin elinde hareketsizce durdu. Prens ondan uzundu, dolayısıyla gözlerine bakabilmek için başını geriye atması gerekiyor. "Onun kim olduğunu biliyordum."

“Adı ne?” Elini Shoe’nun boynuyla omzunun birleştiği noktaya koyup tehditkâr bir şekilde sıktı. “Derhal söyle.”

Shoe göz ucuyla, balo salonunun kapısında maviler içinde birini gördü. Başını iki yana salladı. “Burada olmaz.”

Dışarıya etekleri dalgalanarak çıkan bu kişi Analık’tı.

Shoe başını öne eğdi. Bir ödlele olduğunu bilerek ve ağzından dökülen kelimelerin yarattığı histen nefret ederek, “Sana her şeyi anlatacağım,” diye bir vaatte bulundu prens. “Beni almasına müsaade etme yeter ki.”

Prensin alını kırıştı. “Ne?”

“Ayakkabısını düşürdü mü?” diye sordu Analık onlara doğru yaklaşırken.

Bu sesle ürperdi Shoe. “Lütfen,” dedi dişlerini gıcırdatarak. Derken Analık yanlarına geldi.

“Evet, ayakkabısını düşürdüğünü gördüm. Siz de bulmuşsunuz. Tebrikler!” Başını evet anlamında sallayan prens gülümsemi kadını. Shoe, buz gibi soğuk bakışlarını kendisine çevirince Analık’ın gözlerindeki zaferi okudu. “Ve bir de hırsız yakalamışsınız.” Uzanıp mermer gibi soğuk bir parmakla yanağına hafif hafif vurunca Shoe irkilip yüzünü kaçırdı. “Onu almama müsaade edin, olmaz mı Majesteleri? Bence ibret olsun diye güzelce cezalandırmalı bunu.”

Prens kaşlarını çatı.

Shoe gözlerini yumdu. Her şey bitmişti; ölmüş sayılırdı artık.

“Leydi Faye, yardım teklifiniz için teşekkür ederim,” dedi nazikçe prens. “Ama sizi uğraştırmak istemem. Ben bu konuyla ilgileneneğim..”

Shoe’nun gözleri birden açıldı. Analık buz gibi bir nefretle gözlerini Shoe’nun üzerine dikmişti.

“Nöbetçi, Leydi Faye’e balo salonuna kadar eşlik eder misin?” dedi prens. Nöbetçilerden biri başıyla selam verip kolunu kadına uzattı.

Analık öfkeyle burnundan soludu, sonra nöbetçiyi görmez-

den gelip arkasına döndü ve ayaklarıyla zemini döverek kaleye döndü.

Shoe'nun kolları hâlâ nöbetçiler tarafından sımsıkı tutuluyordu.

"Konuş," diye buyurdu prens.

Shoe başını iki yana salladı. "Burada olmaz, söylemiştim. Sessiz bir yerde."

Nöbetçilerden biri Shoe'nun kafasının yan tarafına yumruğuyla vurdu. "Prensine *Majesteleri* diye hitap edeceksin çocuk."

"Nöbetçilerin olmadığı bir yerde *Majesteleri*," diye tekrarladı Shoe darbeden kaçınarak.

Prensın gözlerinde gülümsemeye benzer bir şey parıldadı. "Tamam, olur." Pin'in hâlâ elinde tuttuğu ayakkabısını dalgın dalgın bacağına vurdu. Shoe'yu tutmakta olan nöbetçilere, "Balo sona erene kadar orada bulunmam lazım. Onu odama götürün ve ben gelene kadar odanın kapısında nöbet tutun," diye emir verdi.

"Peki *Majesteleri*."

Prens baloya geri döndü.

Shoe birkaç saat boyunca kendinden iğrenerek başına açtığı derde için için yandı.

EMREDİLDİĞİ GİBİ nöbetçiler, Shoe'yu prensin odasına kilitledi.

Hiç de bir prens odasına, en azından Shoe'nun düşündüğü prenslerin odasına benzemiyordu burası. Kocaman ve ambar gibi bir odaydı bu ama görünürde hiç yaldız, kadife ya da ipek yoktu. Sadece sağlam, koyu renk ahşaptan yapılmış, sayvanı antik bir kumaşmış gibi görünen bir karyola vardı odada. Üzerinde bir sürü kitabın bulunduğu alçak bir masa ve rahat koltuklar da vardı. Prens okumayı nerede bıraktığını işaretlemek üzere kâğıt parçaları koymuştu kitapların arasına. Okuryazar biri olmanın yanı sıra, avcılıkla ilgilenen biri de olmalıydı prens çünkü

şöminenin yanında kuruması için asılmış tozluklarla uzun kullaklı iki av köpeği vardı. Shoe ite kaka odaya sokulunca köpeklerin her ikisi de kuyruklarını sallayarak ona geldi.

Shoe dalgın dalgın okşadı köpekleri. Firarlarını, Analık'la yüzleşmesini ve hatalarıyla başarısızlıklarını kendine bir bir saymasından artakalan enerjiyi de odada bir süre dolaşarak harcadı. Hatalarını sıralamaya korkaklıkla başlayıp aptallığı ve körü körüne davranmayı ekledi bunlara, ayrıca ödleğe gösterdiği kör ahmaklığı da eklediğine değinmeye gerek bile yoktu. Pin'i düşünmeden de edemedi. Elbisesini düşündüğü doğrudu ama daha çok göğüslerinin kıvrımını, hızlı, zarif hareketlerini, ipek gibi omuzlarını düşündü. Elini o ipek tenin üzerinde ve köprücük kemiği boyunca dolaştırmayı, boynunu öpmeyi öyle çok arzulamıştı ki...

"Kes şunu," diye kendi kendine kabaca mırıldandı. Ona haksızlık ediyordu, hele ki artık onu hatırlamadığını göz önüne alınca.

Odada biraz daha dolaşmca bir bitkinlik dalgası üzerine çöktü, sırtındaki çantayı çıkararak rahat koltuklardan birine yayıldı.

Prens odaya girince oturduğu yerde zar zor doğruldu Shoe.

"Otur," diye buyurdu prens. Köpekler prene doğru koştu ve prens köpekleri selamladıktan sonra onları şöminenin yanındaki yerlerine geri gönderdi İç geçirdi ve başındaki altın halkeyi çıkarıp odanın bir duvarını boydan boya kaplayan kocaman gardırobun bir çekmecesine tıktı.

Ardından da botlarını çıkardı. Shoe gayet iyi yapılmış olduklarını fark etti ama kendisi daha iyisini yapabiliirdi. Bunları da gardırobun içine tıktı prens. Derken tuniğinin üst düğmesini açtı. Çoraplarıyla yürüyerek Shoe'nun oturduğu koltuğun önünde durdu.

"Sağ ol," dedi Shoe bitkin bir halde ayağa kalkarken.

Prens kaşlarını havaya kaldırdı.

"Beni almasına müsaade etmediğin için."

"Bunu senin için yapmadım. Direktten hoşlanmıyorum."

"Ben de," diyerek tüm kalbiyle prene katıldı. "Niye kaldırtmıyorsun?"

Prens, sanki ağrıyormuşçasına başını ovuşturdu. "Ben... Bilmiyorum." Ardından Shoe'ya kaşlarını çatarak baktı. "Kimsin sen?"

"Ben bir kunduracıyım. Adım Shoe."

"Bir kunduracı. Shoe... adında," diye ağır ağır tekrarladı prens ve başını iki yana salladı. "Tam olarak neler oluyor Shoe? Artık geçiştirme ve pazarlık yok. Sadece gerçeği söyle." Yorgun görünüyordu ama sesi çelik gibiydi.

Shoe odaya bakınca prensin aptal olmadığını, bunun sadece onunla ve Pin'le ilgili olmadığını kavramıştı. "Ne kadarını bilmek istersin?"

"Hepsini." Prens gidip şöminenin rafına dayandı ve "Konuş," diye buyurdu.

Shoe oturup dirseklerini dizine koydu. "Pin'le ben..."

"Pin adı, ha?" diyerek sözünü kesti prens.

"Evet. Şey, hayır. Aslında değil. Pek sayılmaz yani. Analık'ın hisarında köleydik biz. Sen Leydi Faye olarak tanıyorsun onu." Prens kaşlarını havaya kaldırdı ve Shoe konuşmaya devam etti. "Pin bir terziydi ve ben de kunduracıydım."

Shoe ona tüm hikâyeyi anlattı: Hisarı, köleleri, Pin'le duvarı aşıp ormana kaçmalarını, yüksüğü. Öpüştükleri kısmı atlamıştı ama. Ardından Pin'in, Analık tarafından, kendisinin de Avcı tarafından yakalandığını (Avcı'nın ormanda saklanan asilerini de atlamıştı), şehre yaptığı yolculuğu ve Pin'i bulup kaçmasına yardım etmek için bulunduğu girişimlerle devam etti. "Bunların hiçbirini hatırlamıyor," dedi umutsuzca. "Analık tüm anılarını sildi." Pin'in masaldaki rolünden, berbat üvey annesiyle üvey kız kardeşlerinden, kızın evine Natters'la birlikte gitmelerinden (ikinci öpüşmeleriyle ilgili kısmı da atladı) ve nasıl kaleye gelip Pin'den onunla birlikte şehri terk etmesini istediğinden bahsetti.

"Pin'e âşıksın," diyerek gözlemini dile getirdi prens.

Shoe'nun sesi konuşmaktan kısılmış durumdaydı. "Evet," dedi kısaca.

"Ama o seni hatırlamıyor ve ben de ona âşık olmak üzereyim." Pin'i düşünüyormuş gibi hafifçe gülümsedi prens. "Oldukça sıradışı biri o, öyle değil mi? Tam içini görüyor insanın. Şu andaki adı ne?"

"Penelope," diyerek her şeyi apaçık etti Shoe. Bütün bunlardan sonra prensin, becerebilirse kendisini Analık'a vermeyeceğinden emindi. "Leydi Penelope. Buradan iki sokak ötede yaşıyor. Muhtemelen oraya gitmiştir."

"Teşekkürler."

Shoe başını ellerinin arasına aldı. "Anlatmamalıydım sana," diyerek pişmanlığını dile getirdi. "Bu ona yapılabilecek en kötü ihanetti. Direkt korkusundan anlattım."

"Daha önce yaşadın bunu, ha? Bana anlattığın hisarda?"

Shoe konuşmadığı için başıyla onaylandı.

"Çok fazla suçlama kendini," dedi prens üzgün bir şekilde. "Ben de kötü davrandım."

Shoe başını kaldırıp ona baktı. Çorapları, başında tacı ve yüzünde resmî asilzadelik maskesi olmadan, prens çok daha sıradan bir insan, bir kunduracıyla aynı hataları yapabilecek biri gibi görünüyordu.

"Onu daha iyi tanımaya uğraşmak yerine onu etkilemeye çalıştım," dedi ellerine bakarak. Shoe, prensin kendisi gibi yirmi ya da yirmi bir yaşında olabileceğinin farkına vardı. "Kalması için zorlamaya çalıştım onu. Kaçtı benden."

"Benden de."

Prens buruk bir şekilde gülümsedi. "Evet, ikimizden de kaçtı." Şömine rafının yanından ayrılıp rahat koltuklardan birine oturdu. Köpeklerden biri yanına gidip başını onun dizine koyunca köpeğin uzun kulaklarını okşadı prens. "Şimdi masaldan bahset bana," diye buyurdu.

Shoe ona bildiklerini anlattı: Analık'ın hisarındaki işçilerin nasıl masalın köleleri olduklarından; masalın dişlileriyle çarklarının bitip tükenmek bilmeyen döngüsüyle ilgili olarak Natters ve karısının ona anlattıklarından; kaçmanın imkânsızlığından; hepsinin ezilmek, yeniden şekillendirilmek ve Analık dışında hiçbirinin istemediği bir sona doğru sürüklenmekte olduklarından bahsetti.

Prens evet anlamında başını sallayıp tekrar alını ovuşturdu. "Evet," dedi sanki Shoe'nun anlattıklarını onaylarcasına. "Tam olarak teşhis edebildiğim bir şey değil bu ama bu şehirde bir şeylerin doğru gitmediğinden uzun zamandır şüphe ediyorum."

Shoe, prensin şimdi söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağını biliyordu. "Sen de bunun içinde sıkışıp kalmış durumdasın. Pin'in sonu olacaksın ama masal bu konuda ne Pin'e ne de sana bir seçenek tanıyacak. Sizi zorla bir araya getirmeye çalışıyor."

Shoe konuşmayı kesince prens ayağa kalkıp başka bir masaya gitti ve bir kadehe doldurduğu bir şeyi ona getirdi.

Shoe bir yudum aldı. Tadından şarap olduğunu çıkarmıştı ama daha önce içtiğini anımsamadı. Yutarken şarap ağzında yoğun ve ağır bir tat bırakıp tahriş olan boğazını rahatlatmıştı.

Prens kendisine de doldurduğu şarabı alıp tekrar koltuğuna yerleşti. "Penelope'nin seni sevmediğini kabul ediyorsun." Parmağıyla kadehinin yanını okşadı. "Ve benim de onu gerçekten sevmediğimi, ona hissettiğim her şeyin masalın içine sıkışıp kalmış olmamızdan kaynaklandığını düşünüyorsun."

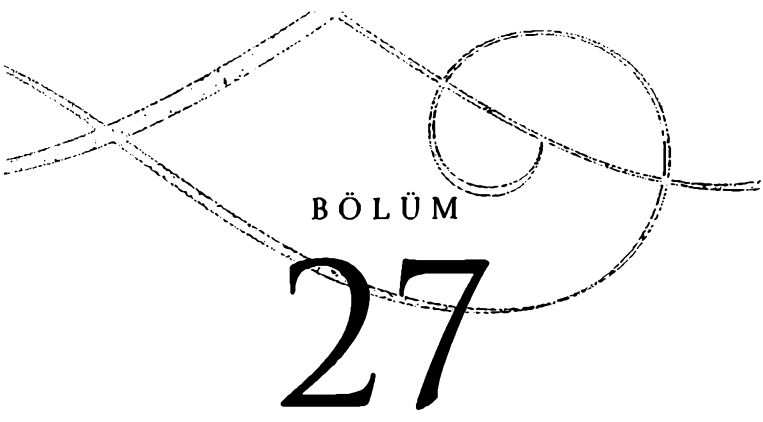
Shoe yanaklarının kızarıp karıncalandığını hissetti. "Muhtemelen durum bu," dedi inatçı bir şekilde.

Şu âna kadar prens şaşırtıcı derecede açık davranmıştı ama şimdi duvarlar yükseliyordu. "Belki öyledir," dedi biraz soğuk bir şekilde. "Belki de değildir."

İkisi de sustu. Shoe daha çok şarap içti ve üzerine hafiften uyku çöktüğünü fark etti.

Prens diğer koltukta esnedikten sonra, "Sabah beni Penelope'ye götüreceksin," diye buyurdu.

Shoe karşı çıkmayı düşünse de artık pek bir seçeneğinin olmadığı fark etti. "Pekâlâ. Götüreceğim ama ona ne yapacağını söyleyemeyiz. Buna kendisi karar vermeli."

BÖLÜM

27

PRENSİN BALOSU HER ŞEYİ DEĞİŞTİRMIŞTI.

Sabahleyin üvey annemin evinde, benim evimde, ikinci kattaki bir sürü misafir odasından birinde uyandım. Dün gece balodan tamamen paniklemiş bir halde eve döndüğümde bu odayı sahip lenmiştim. Üvey annemi ya da üvey kız kardeşlerimi görmemiş tim; sadece bu odayı bulup yırtık pırtık balo elbisemi çıkarmış ve serin yatağa girip yüksüğümü yastığının altına koyarak uykuya dalmışım. Saatin vuruşunu, yakışıklı Prens Cornelius'un verandanın loş ışığında nasıl görüldüğünü ya da diğeriyle hiç de aynı olmayan öpücüğü düşünmek istemiyordum.

Şey, hatırlayabildiğim tek öpücükle aynı olmadığını.

Elimi yastığının altına sokup yüksüğü çıkardım. *Gayet* net olarak hatırladığım tek şey bu yüksüktü. Sade, gümüş, üzerine güllerle dikenli çalılar işli, tek bir karartı bile barındırmayan bir yüksüktü bu. Bu şehirdeki her şeyden daha hakikiymiş gibi, normalde olması gerekenden daha ağırış gibi geliyordu bana. Güröl güröl akan bir nehrin orta yerindeki güvenli bir kayaydı o. Parmaklarımı çevresine doladım.

Shoe'daydı bu yüksük.

Onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Kalenin saati gece yarısını vururken...

...inanmak istemediğim şeyler anlatmıştı bana.

Bileğimi çevirip yara izini inceledim. Soluk ve pürüzlüydü.

Shoe'nun da dediği gibi, nedeni bir diken olabilirdi.

Eğer ben Pin'sem, yani eskiden oysam, belki de bu, hafızamdaki tüm boşlukları açıklardı. Peki ama ondan öncesinde kimdim? Şimdi kimdim? Bu sorular beni yok ediyordu. Karanlık görüşümün kenarlarını sarmış, hiçlik ardımda pusu kurmuştu.

Titrek bir fısıltıyla, "Sorun yok," dedim kendi kendime. "Sorun olmayacak." Sesim kısık ve korkmuş çıktı. Hiçlik boğmakla tehdit etti beni.

Her iki elimi de yüksüğün çevresine dolayıp bir süre öylece durdum.

Yüksük ağır ve hakiki geldi bana. Oda da tekrar gerçek gelmeye başladı. Duvarları maviye boyanmıştı odanın. Yatağın üzerindeki pikenin kenarlarına dantel işlenmişti. Şöminede ateş yanıyordu. Bu muhteşem bir işaretti; demek ki hizmetlilere bu odada olduğum söylenmişti. Bu, üvey annemin burada olduğumu bildiği ve beni küçük düşürerek tavan arasındaki hapishaneme götürülmemi emretmediği anlamına geliyordu. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim. Sanırım bana nasıl davranacaklarını bilemiyorlardı.

Örtüleri üzerimden atıp yataktan çıkınca daha da iyi bir işaret gördüm. Ben uyurken bir hizmetçi giyecek bir şeyler getirmişti bana. Tavan arasındaki kıyafet sandıklarından birini açmışlardı; temiz, siyah, ipek bir elbise, iç çamaşırı ve çorap vardı odada ama ayakkabı yoktu. Parmaklarımı sıkın diğer ayakkabılarımı da dün gece Leydi Faye'in evinde bıraktığımı hatırladım.

Ilık su dolu bir tas ve temiz bir havlu gördüm. Dolayısıyla çabucak temizlenip elbiseyle çorapları giydim ve yüksüğü cebime koydum. Elbise üzerime tam oturmadı. Her zamanki cezalar

yüzünden eskiden olduğumdan daha zayıftım çünkü. Gerçi iyi bir kahvaltı bu sorunu hallederdi.

Ancak mavi kahvaltı salonuna inmeden önce yukarıya, uzun resim galerisine çıktım. Burası sadece öğleden sonra güneş aldığından ve sabah da yeni söktüğünden bir mağara gibi loş ve tozluysa. Ayakkabısız, çoraplı ayaklarımla bu uzun odanın sonuna, annemin resmine doğru yürüdüm.

Orada duruyordu işte. Yüzünde o gizli gülümsemesiyle karanlık ormanda saklanmıştı; yüksük koyu renk elbisesinin üzerinde parlıyordu.

“Yüksüğü buldum,” dedim anneme. “Gerçi tüm ayakkabıları da dahil olmak üzere yüksük dışındaki her şeyi kaybetmişim gibi görünüyor.”

O loş odada, çevremde uçuşan parlak toz zerreciklerinin arasında annemin tablodaki yüzüne bakarak dikilirken yüksüğü parmağıma geçirdim.

Birden bir anıyla çarpıldım.

Annem, resmi değil de kendisi, telaş içinde uzun saçlarını örüyordu. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi; yüzü sertti ve endişeden rengi atmıştı. Kar tanecikleri girdap yaparak döndü çevremizde. Ellerim üşüdü. Kuru soğuğu hatırladım ve annemin avucuma koyup üzerine parmaklarımı kapattığı yüksüğün yakıcı sıcaklığını yeniden hissettim.

“Asla kaybetme bunu,” dedi annem.

Ardından da başını hafifçe geri çevirerek arkasına baktı ve dönüp gitti.

Bu anının ardından titreyen parmaklarımla uzandım. *Anne!* Fakat kaybolmuştu. Gözlerimi kırıştıtırıp titreyen bacaklarla öylece kalakaldım resim galerisinde.

Annemin tablodaki yüzü aynı ironik gülümsemeyle bakıyordu bana.

“Kaybetmedim onu,” dedim anneme. “Sadece kendimi kaybettim ben. Ve seni.”

Annem. Ne demişti Leydi Faye annem hakkında?

Bir zamanlar iyi arkadaşlık, annenle ben.

Ancak sonra annemin... ona engel olduğunu söylemişti Leydi Faye. *Kimdi annem?*

Avucumdaki yüksüğe baktım. Sahip olması tuhaf bir şeydi. Annemin bana vermesi tuhaf olan bir şeydi. Bir yüksük hanım hanımcık, saf, kanla lekelenmemiş, bir dikiş iğnesinin acı veren batmalarıyla yara almamış şeylerin tamamını temsil ederdi. Hayalimdeki kusursuz bir hanımefendinin parmağında yüksük bulunurdu ve başını mahcup bir şekilde nakış kasnağının üzerine eğmiş olurdu. Belki de nakışını işlerken odaklandığı için hafifçe dudağını ısırırdı. Ben hiç böyle biri değildim; terzi değildim ben. Annemin de böyle olmadığından emindim. Yine de annemin bana vermiş olduğu yüksük gücü olan bir şeydi.

Sanırım bu onun gibi olmaya çalışmam gerektiği anlamına geliyordu. Öncesinde kim olduğumu ya da şu anda kim olduğumu bilmiyordum ama Leydi Faye'in başarmaya çalıştığı şey her neyse buna engel olmayı deneyebilirdim.

Elbette bunu yapmaya nasıl başlayacağıma dair bir fikrim yoktu. Tek bildiğim şey, Leydi Faye'in beni bir şey için istiyor olduğuydu. Onun beni ele geçirmesine izin veremezdim.

Ne yapacağıma kafa yorarak kahvaltı salonunun yolunu tuttum. Yolda beni görünce reverans yapan bir hizmetçinin yanından geçtim. Ah, evet. Bir şeyler değişmişti. Bunun tek nedeni de hoş bir elbise ve yakışıklı bir prensle edilen üç dansı.

Kahvaltı salonunun kapısında duraksadım. Vahşi hayvanlarla yüz yüze gelmenin vakti gelmişti.

Kahvaltı salonuna girdim. Saat sekizi geçiyordu; dolayısıyla üvey annem, Dulcet ve Precious çoktan sofraya oturmuşlardı. Gelmemi gözledikleri netti çünkü ben içeri girince yüzlerine kocaman, samimi gülücükler yerleştirdiler.

"Günaydın," deyip büfeye gittim. Açlıktan ölüyordum ve büfede sirkeli suda pişirilmiş yumurta, kızartılmış ekmek ve

muhtemelen bir aşçı yamağının ocağın üzerinde bir saat boyunca karıştırmak zorunda kaldığı, çok leziz kokan baharatlı tereyağı sosu, pastırma ve epey kızarmış ekmek vardı. Tabağımı tepeleme doldurup masaya geçtim.

“Reçeli uzatır mısın Dulcie?” dedim ağzımda yumurtayla.

Paldır küldür çatalını bırakıp reçel kâsesine uzandı.

“Sağ ol.” Afallamış bir halde, sessiz kalarak tabağımdakileri yememe müsaade ettiler bir süre. Kahvaltımın her bir lokmasının tadını çıkardım.

Yemek yerkenki görüntüm belli ki onun için dayanılmaz bir hal alınca, “Evet!” diye haykırdı üvey annem. “Kızlar!” Beni de kastetti. “Dün geceki balo bayağı bir olay oldu. Dulcet ve Precious, siz gayet güzel bir şekilde yüzünüzün akıyla çıktınız.” Delici bakışlarını bana çevirdi. “Oysa sen Penelope. Leydi Faye’den böylesine bir iltimas görmek! Prensine sana böyle bariz bir ilgi göstermiş olmasma şaşmamalı.”

“Elbisen şahaneydi,” diye araya girdi Precious, sesinden kıskançlık akarak.

“Precious!” diye çıkıştı üvey annem.

“Öyleydi ama,” dedi zarif bir şekilde omuz silkerek.

“Olup bitenin elbiseyle hiç alakası yoktu,” deyip üzerine tepeleme reçel doldurduğum bir lokma kızarmış ekmeği ağzıma attım. “Eski püskü şeyler giyseydim ve maskem olmasaydı da prens benimle dans ederdi.” Bir yudum çay alıp ağzımdaki ekmeği yuttum. “Birbirimiz için yaratılmış gibiyiz neredeyse.”

Üvey annemin gözleri kocaman açıldı. Bana *Majesteleri* ya da *Prenses Penelope* diye hitap etmek zorunda kalabileceğini düşündüğünü görebiliyordum.

Merhamet gösterdim ona. “Prens adımı bilmiyor, nerede yaşadığımı da.”

Üvey annem gözlerini kırıştırdı. “Bilmiyor mu?”

Birden kendimi akıntıya kapılmış, sürükleniyor gibi hissettim ve sallanmamak için masanın kenarını tuttum. Yakışıklı ol-

ması ya da derin, erimiş okolata gibi yumuşak sesi yüzünden değil de gözlerine baktığımda bir an için onu, *gerçek benliğini* gördüğüm için prensle olan ilişkimin gerçek olmasını arzuluyor ve onu daha iyi tanımak istiyordum.

Ancak bu, şehirden kaçmak için tek şansım olabilirdi. Bir anlığına gördüğüm bir şey yüzünden bunu riske atamazdım. Üstelik birbirimize ilgi duymamıza rağmen beni tanımıyordu. Tam olarak değil. “Kim olduğuma dair bir fikri yok,” dedim üvey an-neme. Benim de kim olduğumu bilmediğimden bahsetmedim.

Üvey annemin, bunun beni tekrar tavan arasına kilitleyebile-ceği anlamına gelip gelmediğini hesap ettiğini görebiliyordum.

Elimi cebime sokup yüksüğümün güven verici sıcaklığını hissettim. O daha benimle ne yapacağına karar veremedi, “Gi-diyorum,” dedim.

“Ne?”

“Bir sırt çantasına birkaç parça eşya koyacak ve gideceğim. Sadece evden değil, şehirden de. Muhtemelen beni bir daha asla grmeyeceksiniz.”

“Ama Pen...” diye araya girdi Dulcet.

“Beni ısıtacak bir paltoya ihtiyacım var,” diyerek onun sz-n kestim. “Sanırım tavan arasında bir tane olacaktı. Onu benim için bulabilir misin Precious?”

Üvey annem suskun bir şekilde başını bir aşağı bir yukarı sal-ladı.

“Ayrıca bir çift bota ihtiyacım var.” çoraplı ayağımı masanın altından yana doğru çıkarıp sallayarak onlara gösterdim. “Bir şe-kilde tüm ayakkabılarımı kaybettim.”

“Ama...” diye araya girdi üvey annem. Yüzü ürkütücü bo-yutta kırmızı bir renk almaya başlamıştı. İtiraz etmek istiyordu.

“Anne,” diye dişlerinin arasından tısladı Dulcet. Ardından da sahte bir şekilde gülümsedi bana.

Precious daha patavatsızdı. “Anne, o giderse prens hâlâ boşta olacak.”

Üvey annemin yüzündeki kırmızılık geçmeye başladı. Oturduğu yerde dikleşti. "Peki o zaman!" Emir vereceği bir hizmetli bulmak için çevresine bakındı. "Sen, çocuk!" diye çıkıştı henüz içeri girmiş olan bir uşağa.

Uşağın gözleri kocaman olmuştu. "O burada," dedi pat diye. "Prens, hanumefendi. Evin tüm hanımlarını görmek istiyor. Mavi misafir salonunda kendisi."

Birden ayağa fırlayıverdi üvey annem. "Adını ve kim olduğunu bilmediğini söylememiş miydin?" diye sordu bana.

Başımı evet anlamda sallayıp bir parça pastırma attım ağzıma. Diğer elimi cebime sokup güç almak için yüksüğümü tuttum. Çarklar dönüyor, Prens Cornelius ile beni bir araya getirmeye çalışıyorlardı. Bu çekime tepki vermek yerine pastırmamı düşündüm Hmm. Leziz ve çıtır çıtır, tam sevdiğim gibiydi.

"Dulcet, Precious! Bu, ikinizden biri için buraya geldi demektir. Hadi kızlar." Precious ayakta durmuş, elbisesinin yakasındaki danteli düzeltirken Dulcet zarif bir şekilde parmaklarına bulaşmış olan tereyağını silip ayağa kalktı. "Eğer gideceksen Penelope," dedi üvey annem azametle, "hemen gitsen iyi olur."

"Hoşça kalm," dedim ona muzip bir şekilde gülümseyerek.

Burun kıvrıp süzülerek odadan çıktı. Dulcet'le Precious kapının ağzında duraksadı. "Gerçekten gidiyor musun Pen?" diye sordu Dulcet.

"Evet, gidiyorum." Eğer bir şeyin içine sıkışıp kaldıysam, yapılacak şey ondan kaçmaktır ve bu da şehirden ayrılmam gerektiği anlamına geliyordu. Yüksüğümün Leydi Faye'in uşaklarını atlatmama yardımcı olacaklarını umdum.

"Hoşça kal," dedi Precious.

"Hoşça kal," diye tekrar etti Dulcet.

Bir an için dikkatle baktık birbirimize.

"Keşke..." diye söze başladı Dulcet.

"Keşke sana daha iyi kardeşlik edebilseydik," diye onun cümlesini tamamladı Precious.

Buruk bir şekilde gülümsedim onlara. “Keşke herkes şarkı söylediğini duyabilseydi Dulcie ve keşke şehirdeki her kadını giydirebilseydin Precious ama pek bir seçim şansınız olduğunu sanmıyorum.”

“Kızlar!” Üvey annemin tiz sesi duyuldu.

Bunun üzerine Dulcet hızlı bir şekilde gülümsedi bana ve Precious da başını iki yana salladı. Sonra da aceleyle çıktılar kapıdan.

Ben kalıp kahvaltımı tamamladım. Prens burada olduğumu bilmiyordu. Dolayısıyla ayağымda ayakkabı olmadan kaçmama gerek yoktu. Belki Dulcet’in bana uygun bir çift botu vardı. İki çorap giyersem ayağıma olabilirlerdi.

Uşak tekrar kahvaltı salonunun kapısında belirdi. “Özür dileirim Leydi Pen,” dedi beni başıyla selamlayarak. “Prens özellikle sizi sordu. Mavi misafir salonuna gelmeniz gerekiyor derhal.”

Ağızımdaki ekmekle reçelin tadı kaçtı. Yine sıkışıp kalmıştım. Kaçma olasılığını evirip çevirdim kafamda. Yok, olmaz. Leydi Faye mutlaka bunun için hazırlıklıydı. Ağır ağır ayağı kalkıp elbisemin önüne dökülmüş olan ekmek kırıntılarını elimle temizledim, yüksüğüm cebimde mi diye cebimi yokladım ve uşağın peşi sıra yukarıya çıktım. Misafir salonunun kapısında kırmızı üniformalı, iri yarı dört adam bekliyordu. Prensın muhafızları olmalılardı.

Adamları başımla selamlayıp salona girdim.

Dikkatimi çeken ilk kişi Shoe’ydu. Yine bulunmaması gereken bir yerde ortaya çıkmıştı. Bana hızlı bir bakış atarken yakaladım onu. Bundan sonra elleri ceplerinde, gözlerini dikip yere baktı. Belki de sessiz kalırsa onu fark etmeyeceğimi düşünüyordu.

Yüzü kızarmış olan üvey annem, elbisesinin geniş eteğinin hemen hemen tamamıyla gizlediği, uzun, ince bir koltukta oturuyordu. Dulcet hemen yanı başında ayakta duruyordu, onun yanında da Precious vardı.

Prens elinde bir kutuyla odanın ortasında durdu. Uzun kulaklı, üzgün bakışlı köpekleri ayaklarının dibinde, yerde yat-

maktaydı. Kıvrıcık, siyah saçları düzgün bir şekilde taranmıştı ve üzerinde alalede bir binici kıyafeti vardı. Kemerinde kılıflı bir bıçak takılıydı. İçi koyun postu kaplı, uzun deri paltosu omuzlarını çok geniş gösteriyordu.

Yanında duran Shoe'nun üzerinde hâlâ geçen geceki koyu renk kıyafetler, sırtmda da aynı çanta vardı. Darmadağınık ve bir parça yorgun görünüyordu.

Gözlerimi kıstım. "Yine sen," dedim Shoe'ya.

Nedense kızardığını görmek beni mutlu etti. "Yine ben," diye geveledi.

Ardından, ne olmuş olabileceğinin farkına vardım. "Preense yerimi sen söyledin," diyerek suçladım onu.

Shoe'nun yüzü daha da kızardı. Utanmıştı sanırım. Taranmamış, kabarık saçlarının arasından görebildiğim kadarıyla kulakları bile kızarmıştı. İnatla haliya bakmaya devam etti.

"Bunu yapmak zorundaydı," diyerek söze girdi prens, en etkili gülümsemesiyle. "Günaydın Leydi Penelope." Ayaklarının dibinde yatan köpekler kuyruklarını salladı.

"Evet, günaydın," diye tersledim onu. Bana o şekilde gülümsememesi gerektiğini öğrenmeliydi.

"Dün gece bir şey kaybettiniz." Prens kutuyu açıp topuğu mücevherlerle süslü gri bir ayakkabı çıkardı kutudan. Kaleden kaçarken ayağımdan çıkan ayakkabıydı.

"Neden bahsettiğinize dair hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim. Bunun, onun için kolay bir iş olmasına müsaade etmeyecektim.

"Bence biliyorsunuz. Şunu dener misiniz?" Hafifçe bir baş selamı verip ona dönük olan bir sandalyeyi işaret etti.

Hayır demeyi düşündüm ama bir anlamı yoktu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, başlamış olduğu için sonuna kadar oynanacaktı bu sahne. "Mecbursam..." diye mırıldandım. Gidip zarafetten yoksun bir şekilde sandalyeye oturdum ve ayağımı uzattım.

"Leydi Ash olduğunuzdan emin olabilmemin tek yolu bu," dedi prens.

"O olduğumu gayet iyi biliyorsunuz."

Prens tam önümde diz çökmek üzereyken Shoe ona engel oldu. "Cor," dedi net bir şekilde ve bu, Shoe'nun Prens Cornelius'a arkadaşlarının kullandığı adla hitap etmesi beni şaşırttı. "Müsaade et, ben yapayım."

Prens gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Kunduracıyım ben. Ayakkabının ona gerçekten olup olmadığını anlayabilirim."

"Ha. Evet," dedi prens boş boş ve ben, prensin de içinde sıkışıp kaldığımız şeyin birden duraklayıp teklediğini hissedip hissedemediğini merak ettim. Başını iki yana sallayıp tekrar odaklandı. "Evet, elbette," deyip ayakkabıyı Shoe'ya verdi. "Öyle istiyorsan."

Sırtındaki çantayı çıkarıp yere bırakan Shoe yanıma gelip oturduğum sandalyenin önünde diz çöktü. Yüzünü göremeyim diye başını eğik tuttu; sadece saçlarının üst kısmını görebiliyordum. "Adını söylememeliydim ona," diye fısıldadı.

"Haince bir şeydi bu Shoe," dedim.

Başını sallayarak onayladı beni. "Öyle olduğunu biliyordum." Başını kaldırıp bana baktı. Mavi odada yemyeşil görünüyordu gözleri. "Özür dilerim Pin."

Omuz silktim. "Prens Cornelius her halükârda bulacaktı beni. Öyle ya da böyle."

Başını evet anlamında salladı. "Ayağını ver bana."

Shoe uzattığım ayağımı tuttu. Sesi kabaydı ama elleri nazikti. Shoe ayakkabıyı ayağıma geçirirken kapıda bir telaş oldu. İçeri gelenin kim olduğunu göremedim ama Shoe başını kaldırıp arkama doğru bakınca beti benzi attı.

Kimin geldiğine bakmak için arkama döndüm. Leydi Faye zafer kazanmış bir edayla süzülerek girdi odaya ve ortamı kavramaya çalıştı: Ben sandalyede oturuyorum; Shoe bir elinde

ayağım, diğerinde ayakkabı, önümde diz çökmüş durumdaydı. Leydi Faye'in gözleri en soğuk buzun parlak mavi rengini aldı birden ve gözlerini dikip öfkeyle Shoe'ya baktı. "Sen!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Burada *olmaman* gerekiyor."

Shoe olduğu yerde donup kaldı. Yarı yarıya içeride olan ayağımı ayakkabıya tamamen ittikten sonra, Shoe'nun omzuna tutunarak dengemi sağladım ve ayağa kalktım. "Evet," dedim. "İkide bir en garip yerlerde ortaya çıkıp duruyor, öyle değil mi?" Dizimle Shoe'nun kolunu dürttüm ve o da sert bir şekilde ayağa kalktı. Omuz omuza ayakta duruyorduk.

"Leydi Faye! Sizi görmek ne güzel!" dedi Precious birden ve dirseğiyle üvey annemi dürttü. Bunun üzerine üvey annem sandalyesinden fırlayarak kalktı ve bu işgali bir misafirliğe çevirdi; ilgili evsahibi rolünü kız kardeşlerimin ve yüzünde kibar bir gülümsemeyle Leydi Faye'yi selamlamak için öne çıkan prensin yardımıyla güzelce oynadı.

Leydi Faye yanımdan geçerken Shoe'nun vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum. Kadının öfkesi ve Shoe'nun verdiği tepkiden, bir mazileri olduğu açıktı. Yaşadıkları her neyse muhtemelen Shoe galip çıkmamıştı. Bütün bunların, bulaştığım bu devasa, acımasız şeyle bir ilgisi vardı. Bunun adına *masal* demişti Shoe verandada. Engel olmam gereken şey *buydu* işte. Leydi Faye'in, Analık olduğunu ve bir şekilde bu işin içinde olduğunu biliyordum. Shoe'nun da prensin de bu işin içinde oldukları gayet netti. Ayrıca rollerini tam olarak anlamasam da Shoe'nun düşmanım olmadığını biliyordum.

Elimin tersini Shoe'nun elinin tersine hafifçe dokundurdum ve onun irkildiğini hissettim. Diğer elimi de cebime soktum. Annemin yüksüğü dokunuşumla ısındı. İşaretparmağımı içine soktum.

"Endişelenme Shoe," diye fısıldadım.

O da gözlerini yana kaydırarak bana bir bakış attı. Sırtıttığımı görünce gözleri kocaman açıldı.

Leydi Faye odanın ortasından Shoe ile bana bakarken üvey annemin nazik üstelemelerini duymazlıktan geldi: *Çay? Şömine-nin yanına bir sandalye? Atıştırmalık bir, iki lokma?*

"Boş ver hepsini," dedi Leydi Faye ve bir sineği kovalıyormuş gibi üvey anneme elini salladı. Bana ve Shoe'ya doğru bir adım attı. Diğer elini yumruk şeklinde sıkırmıştı; parmaklarının arasından donuk bir ışığın hafifçe sızdığını gördüm.

"Yüksüğü var," diye fısıldadı Shoe.

Belli belirsiz bir şekilde başımla onayladım. Cebimin içinde, parmağımdaki yüksük yanıyordu.

"Bunu kibarca halledeceğiz," dedim. "Buraya neden geldiniz Leydi Faye? Davetli olduğunuzu sanmıyorum."

Resmen öfkeden kudurdu. Burun delikleri şişti, gözleri parıldadı. "Ayakkabıyı çıkar seni aptal kız. Prens giydirecek onu sana ve sana âşık olduğunu fark edecek. Kaçınılmaz bir şey bu. *Böyle olması gerekiyor.* Ayakkabıyı giydirecek olan *prens*, burnunu her şeye sokan bu ahmak değil." Parmağıyla Shoe'yu dürttü.

"Hayır, sanmıyorum."

"Yoluma engel koyamazsınız. Ayakkabıyı prene ver derhal," diye buyurdu.

En şeytani sırıtışımı takındım. "Ayakkabı bende kalıyor." Shoe'nun elimi güven verici bir şekilde sımsıkı tuttuğunu hissetmem şaşırttı beni. Ondan güç alıyordum. "Leydi Faye," dedim sakın bir şekilde. "Benim evimdesiniz. Üvey annem burada, kardeşlerim de." Dulcet'le Precious yanımda olduklarını göstererek başlarını evet anlamında salladılar. Dulcie'nin dürtmesi üzerine üvey annem gözlerini kırıştırdı. Leydi Faye'e olan sadakatini tekrar gözden geçirdiğini gördüm; bir dakika sonra o da başını evet anlamında salladı. "Prens Cornelius da burada; bıçaklı ve iki azgın köpeği var." Mavi ile Tavşan'a bir bakış attım; her iki köpek de kuyruklarını indirip prensin bacaklarının ardına sinmişti. "Ayrıca," diye ekledim, "prens muhafızlarından dördü kapının önünde. Bize burada zarar veremezsin."

Dişlerini göstere göstere, "Ah, veremem, öyle mi?" diye sordu. Çenesi yukarıda, ipekten eteğini savura savura döndü odada. Prens, üvey annem ve kardeşlerim geri kaçtı. Üvey annemin fincanı, tabağının içinde tangırdamaya başladı, köpekler inledi. Shoe sebatla yanımda kaldı. Leydi Faye bir kez daha dönünce etrafta toplaşan sihir, kadının çevresinde cızırdadı. "Sen, prens," dedi elini ona doğru uzatıp. Kaldırdığı eli, yüksüğünün gücüyle mavi renkte ışıldıyordu.

Prens Cornelius bir şey diyemeden önce öne çıkıp aralarına girdim. "Ve," diye ekledim, "ben de savunmasız değilim." Elimi cebimden çıkarıp yüksüğü gösterdim. Sıcak, alev rengindeki ışıltısı etrafımızı sardı.

Yüksüğümü görünce geri çekildi. Yüzüne bir tokat atılmıştı âdeta. "Ah," dedi güçlkle. "Başından beri sendeydi demek."

"Hayır ama artık bende ve bunu kullanabilecek kadar güçlüyüm."

"Seni aptal kız," dedi tükürürcesine. "Anlamıyorsun." Cildi eklem yerlerinin üstünde iyice gerilene kadar kendi yüksüğünü sıkı. "Neyle karşı karşıya olduğundan haberin yok fakat yine de kendini benim düşmanım yapacaksın, değil mi?"

"Görünen o ki kalıtsal bir durum bu."

"Kalıtsal demek?" diye sordu küçümseyerek. "Sen annenin tırnağı bile olamazsın."

Cüretkâr olduğunu umduğum bir şekilde omuzlarımı silk-tim. "Neyse ne. Güçlü olduğum bir yerdeyim, bunun gayet farkındasın. Burada bize hiçbir şey yapamazsın."

Öfke yüzünden hâlâ kesik kesik solumakta olan Leydi Faye odaya göz gezdirip kafasında bir hesap yaptı ve gözlerini kısıp başını aşağı yukarı salladı. Yüksüğünün ışıltısı sönmekteydi. Derken bir adım yaklaşp sadece bana konuştu. "Pekâlâ. Gideceğim ama henüz masalın işi seninle bitmedi." Sesini yükseltti. "Hiçbirimizle bitmedi. Masal sonuna ulaşacak." Başını hafifçe

yana çevirip Shoe'ya baktı. Sesinden nefret damlıyordu. "Sana sözünü verdiğim o özel son hâlâ seni bekliyor kunduracı."

Eeh, bu kadarı yetmişti. Üvey annemin kahraman olma vakti gelmişti. "Üvey anneciğim," dedim yüksek sesle. "Leydi Faye'e kapıyı göster lütfen."

Yanında Dulcet'le Precious olan üvey annem kendini toparlayıp önce bana, sonra da Leydi Faye'e baktı ve seçimini yaparak tüm bayraklarını çekmiş bir yelkenli gibi muharebeye girdi. "Leydi Faye!" dedi titrek bir sesle. "Kısa zamanda tekrar buyurun mutlaka." Ardından da üçü birlikte onu geçirmek için ilerlediler.

Onlar odadan çıkıp kapı kapandığında yüksüğü cebime koydum, elimi Shoe'nun elinden çektim ve kendimi kanepeye bıraktım. "Oh!" Parmağımı inceledim. Leydi Faye'le karşı karşıyayken yüksük, parmağımı kavurmaya yetecek kadar çok ısınmıştı ama parmağım kızarmamıştı bile.

"Bir parça zorlu oldu," dedi prens pencerenin yanından. Perdeyi aralayıp dışarıya baktı. Leydi Faye'in gidişini izliyordu sanırım.

"Bir parça," diyerek katıldım prensin söylediğine. Koca bir yalandı aslında; durumu olduğundan hafif gösteriyordu. Ayak parmağımla diğer ayağımdaki dans pabucunu iterek çıkarınca papuç küt diye halıya düştü.

Shoe ayakta dikiliyordu. Leydi Faye'in gitmiş olduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kapıya dikmişti.

"Senden bu kadar hoşlanmamasına neden olacak ne yaptın?" diye sordum ona.

Başka bir şey düşünmekle meşgulumuş gibi, "Ben, ııı..." dedi dalgın dalgın.

"Bulunmaman gereken yerlerde ortaya çıkıp durmak gibi kötü bir alışkanlığın var."

Dönüp bakışlarını tamamıyla ümitsiz bir yoğunlukla bana odakladı. "Evet, öyle. Pin, yapmamız gereken..."

"Gitti," diyerek onun sözünü kesti prens, tekrar camdan dışarı bakarak. "Ama buradan uşaklarından dördünü görebiliyorum ve etrafta daha fazlası olduğuna hiç şüphe yok."

"Henüz bizimle işi bitmedi," dedim oturduğum yerde doğrularak.

"Evet, bitmedi." Pencereden ayrılıp odanın karşısına geçince Mavi ve Tavşan peşinden gitti. "Gidip yatın şuraya, sizi azgın yaratıklar," dedi yeri işaret ederek. Köpekler yere uzanınca kanepede yanıma oturdu. "Bu şehirdeki asıl gücün Leydi Faye olduğu bir sır değil." Shoe'ya bir bakış attı. "Kafasında senin için bir ceza varsa Shoe, eninde sonunda seni ele geçirecektir ve sizi de Leydi Penelope. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." Sabit bir şekilde bana baktı. "Sizi koruyabilmemin tek yolu sizinle evlenmem."

"Olmaz," dedim. "Leydi Faye'in tam olarak istediği şey de bu, o yüzden bunu asla yapmamalıyız. Hem bunun Shoe'ya bir faydası da olmaz. Sana ne yapmak istiyor bu arada?"

Shoe başını iki yana sallayarak yanıt verdi.

"Hmm." Uzun bir sessizlik oldu. "Leydi Faye niye yapıyor bunu?" diye sordum birden.

Prens Cornelius geniş omuzlarını silkti. "Güç?"

"Evet ama nasıl?" diye irdeledim. "Sonlar hep aynı. Bu ona nasıl güç veriyor olabilir?"

"O da masalda sıkışıp kalmış durumda," diyerek beklenmedik bir şekilde araya girdi Shoe.

Gözlerimi kırıştırdım. "Leydi Faye'i mi kastediyorsun? Analık'ı?"

Evet anlammda başını salladı.

"Yani," dedim ağır ağır, bunu kafamda evirip çevirerek, "güç isteyen Leydi Faye değil. Bu sonların gerçekleşmesini sağlayarak güç kazanan masal. *Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar* diye onları bitirerek," diye ekledim yüzümü ekşiterek. "Sıkıcı sonlar. Hepsi aynı." Kanepeden kalkıp birkaç adım attım, sonra da konuşma-

ya devam ettim. "Rutine başlıyor. ark her döndüğünde masal g kazanıyor. Leydi Faye sadece onun isteğini yerine getiriyor. Şehirdeki herkes masalın içine sıkışıp kalmış durumda ama hemen hemen hiçbiri, ne olup bittiğini bilmiyor."

Prens Cor dikkatle bana baktı. "Sanırım haklısınız Leydi Penelope."

"Ona engel olmak için ne yapabiliriz? Masalın gücünü kır- mak için herhangi bir şey yapmışız gibi gelmiyor, değil mi?"

"Evet," dedi prens kısaca.

Shoe, Leydi Faye'in sözlerini alıntılararak, "Masal, sonuna ulaşacak," dedi.

Bir an ümitsizliğe kapıldım. "Masala engel olmak istiyoruz ama çok güçlü. Gerçekten kendi istediğimizi yaptığımızı, ma- salın yapmamızı istediği şeyi yapmadığımızı nasıl bilebiliriz?" Prense bir bakış attım. "Balodayken gece yarısı kaçmaya alış- tım, hatırlıyor musun? İçine sıkışıp kaldığım şeyden kaçtığımı sanıyordum ama bunun böyle olmasını masal istemişti. Ayakkabımı kaybettim, onu buldun ve sonra ayakkabıyı bana denetmek için buraya geldin. Bunların hepsini yapan masal." Bir sona ne kadar çok yaklaştığımızı ama benim bunun farkına bile varma- dığımı düşününce ürperdim.

"Bazı insanlar masala karşı direniyorlar," dedi Shoe.

"Sen mesela," dedim bir şeyleri anlamaya başlayarak. Ayakkabıyı presten alıp ayağıma soktuğunda beni o sondan kurtar- mıştı Shoe. Leydi Faye'in bu kadar öfkelenmesine şaşmamalıydı.

Bakışlarını kaçırdı. "Sen de beklenmeyen şeyi yapıyorsun Pin."

Masalın benim gibi birini, Analık'a engel olmuş kadının kızını, sihirli bir yüksük hamilini, saptanmış sonlardan birine srk- leyebiliyor olması ne anlama geliyordu acaba? Ben bile ona karşı koyamıyorsam belki kimse koyamazdı

"Ne yapacağız?" diye sordu Prens Cornelius. Köpeği Tavşan inleyince onun başını okşamak için eğildi. "ŞŞŞŞ," diye fısıldadı köpeğe.

Gittikçe sabırsızlanarak alnımı çattım. “Bir şey yapmalıyız. Y yapmak zorundayız. Yoksa yine sıkışıp kalacağız. Harekete geçmemiz lazım ve umarım bunu yaptığımızda masalın çarkına kapılmayız. Kendi seçimim olmayan bir son da yer almaya oldukça güçlü bir şekilde karşıyım ben.” Kararımı vererek başımı aşağı yukarı salladım. “Şehirden ayrılmak zorunda olduğum açık ve Leydi Faye’in ele geçirmemesi için Shoe da benimle gelmeli.”

Shoe yine ümitsiz göründü. “Evet.” Prense döndü. “Cor, kaçmamıza yardım edebilir misin?”

Prens başını evet anlamında salladı. “Edebilirim ama bu kolay olmayacak. Leydi Faye onlara *uşak* diyor ama aslında silahlı muhafızlar ve çok kalabalıklar.” Başını iki yana salladı. “Onlarla mücadele etmeleri için kendi muhafızlarını görevlendirebilirim ancak bu, başarısızlıkla sonuçlanacaktır. Leydi Faye hem şehrin dışına açılan tüm kapıları gözetim altına alıracak hem de adamlarını takip için hazırlayacaktır.”

“Bir kayığım var,” dedi Shoe. “Ona ulaşmamızı sağlayabilirsen Cor.” Kunduracı arkadaşından, onun karısından, şelalenin alt tarafına saklanmış olan kayıkla malzemelerden ve nehrin izcilerden kurtulmaya nasıl yardımcı olacağından bahsetti. Dikkatle yapılmış tüm hazırlıklarını anlattı. “Ah,” diye ekledi başka bir şey hatırlayınca. Çantasını bıraktığı yere gidip çömeldi ve bir çift bot çıkarıp bana getirdi. “Bunlar senin için.”

Bunlar samur kaplı güzel, sağlam botlardı. Birini ayağıma geçirdim. “Bunları sen mi yaptın?”

“Evet.”

“Hazırlıkların gayet güzel düşünülmüş Shoe,” diyerek araya girdi prens. “Ama bir şey daha var. Leydi Penelope, sizinle gelmek istiyorum.”

Başımı bağcıklarını bağlamakta olduğum yeni botlarımdan kaldırıp prene baktım. Gözlerim, delici mavi gözleriyle buluşunca soluğum kesildi. *Gelmek* mi istiyordu yoksa masal bir araya gelmemiz için bizi zorluyor muydu? “Bunun iyi bir fikir

olduğundan emin değilim Prens Cornelius,” dedim ağır ağır. Kalkıp yeni botlarımı test etmek için ayaklarımı yere vurdum. Ayaklarıma mükemmel oturmuşlardı.

Bu kez beni etkilemek için gülümsemesini kullanma zahmetine girmedim prens. “Bana Cor deyin, olmaz mı?” Ayağa kalktı; ardından Shoe’ya bir bakış attı ve sesini alçalttı ama Shoe’nun, prensin söylediklerini duyabildiğini biliyordum. “Sen ve ben masalın içine sıkışıp kalmadığımızda ne olacağını öğrenmeliyiz bence.” Bana elini uzattı. “Sana hissettiğim duyguların gerçekte ne kadar güçlü olduğunu test etmek istiyorum. Ve senin bana hissettiğin duyguların da öyle. Sahte gülümsemeler, maskeler, prens ve gizemli Leydi Ash olmadan, biz sahiden bizken.”

Prese doğru bir adım atıp elini tuttum. Büyük, sıcak bir eldi bu ve kendimi güvende hissetmemi sağlamıştı. Benim açımdan, çekici olmaya çalışmadığında çok daha çekici oluyordu. Bu ironi gülümsememe neden oldu.

Gözleri umutla parıldadı prensin. “Yani denemeye degeceğini mi düşünüyorsun?”

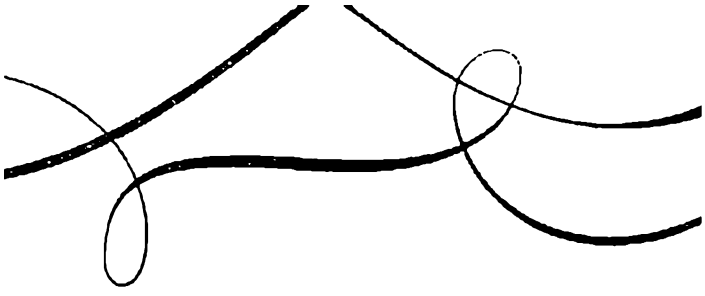
Of, hâlâ ona karşı o önlenemez çekimi hissediyordum; onun da bana karşı bu çekimi hissettiğini görebiliyordum ve aramızdaki herhangi bir bağdan şüphelenmeme neden oluyordu bu. “Şe-şey...,” diyerek başladım konuşmaya.

Onu yüzeysel olarak tanıyordum sadece. Her ne nedenle takıyorsa, taktığı o prens maskesini biliyordum ama geri kalan kısmını yalnızca birkaç kez yakalayabilmişim. Sanırım zeki ve sahiden asil birisiydi. Patates çuvalını düşüren asi hizmetçi kıza karşı beklenmedik bir şekilde kibardı da. Bu kibarlığı köpeklerine karşı olan davranışında da görmüştüm. Hem seçimi bana bırakıyor olması da hoşuma gitmişti.

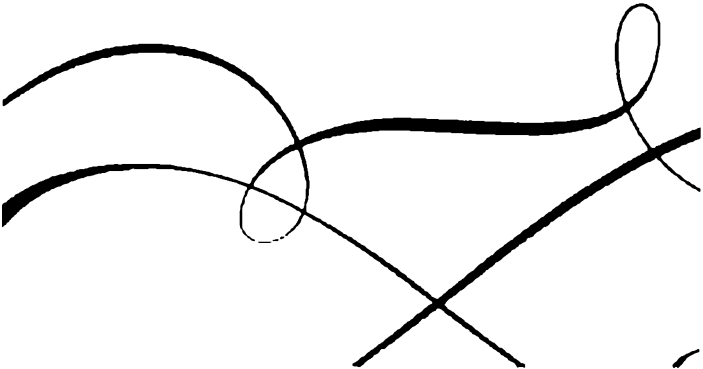
Kararlı bir şekilde başımı evet anlamında salladım. Masalın, onu olmaya zorladığı kişi değil de aslında kim olduğunu gerçekten keşfetmek istiyordum. “Evet,” dedim. “Denemeye değer. Ve bana Pen diyebilirsin.” Yoğun mavi gözlerinin içine baktım.

Gölümsedi bana. Daha öncekilerken farklı, daha gerçekçi bir gülümsemeydi bu. Hoşuma gitti.

Birkaç dakika sonra, mükemmel botlar için teşekkür etmek üzere Shoe'ya döndüm ama bakışlarını itinayla uzağa çevirmişti. Görünen o ki kapının yanındaki duvar kâğıdında son derece büyüleyici bir şeyler vardı.

ÜÇÜNCÜ KISIM

BÖLÜM

28

KARANLIK ÇÖKERKEN SIS YİNE ORMANDAN yükselip duvarı geçti ve beyaz bir ırmak gibi binaların çatılarını aşarak şehrin sokaklarına doldu. Çam ağacı, eğreltiotu ve kar kokusu taşıyordu. Sisin içinden kalenin ince, uzun, beyaz kuleleri yükseliyordu; orta kuledeki saatin kadranı geniş ve dikkatliydi. Sokaklar, Analık'ın uşaklarıyla dolup taşıyordu. Bu uşakların bazılarının da tüysüz kuyruğu, bazılarının seğiren, kürklü kulakları, bazılarının da domuz burunlu olduğunu biliyordu Shoe. Uşakların bazılarının üzerinde mavi üniforma vardı; bazılarının üzerindeyse kendi kürklerinden başka bir şey yoktu. Hepsi silahlıydı. Kısa, çok keskin bıçakları vardı. Prensın kırmızı üniformalı muhafızları ortaya çıkıp bu uşaklarla çarpışarak mücadele ettiler. Bir süre sis aralarına girdi, sonra tekrar karşı karşıya geldiler. Gecede çığlıklar, bağrışlar, kırılan camlarla koşuşturan ayak sesleri yankılandı. En çok da durmaksızın vuran, gümbürtüsüyle yeri titreten saatin sesi duyuluyordu.

Prens Cor birkaç muhafız toplayabilmek, eşyalarını almak ve köpekleri kaledeki kulübelerine geri götürebilmek için kaçmadan önce bir ya da iki gün beklemek istemişti.

“Olmaz,” dedi Shoe. Bir an önce yola koyulmaları gerektiğini anlatan bir düğüm oluştu göğsünde. “Ardımızdan gelecektir. Şimdi gitmemiz lazım.”

“Haklı,” dedi Pin ve köpekleri üvey annesiyle bırakıp yola koyuldular.

Sisin içinde hızla ilerleyen üç gölgeydiler. Tanınmamak için bir pelerin giymiş ve geniş kenarlı bir şapka takmış olan prens, sokakları iyi biliyordu. Sokağa çıkma yasağından önce köpekleriyle birlikte şehirde sık sık dolaşırdı. Gruplar halinde gezinen uşaklardan yakayı kurtarıp, nehrin kendisini bir kayalığın üzerinden atarak bir hayli aşağıdaki göle çarptığı noktaya ulaştılar. Göle inen dik, karanlık, buzdan dolayı kaygan patika, sisin içinde yılan gibi kıvrılarak uzanıyordu. Şelaleden sıçrayan buz gibi sular üzerlerine yağıyordu. Kayalıklarla çevrili taşlı bir kumsala ulaşana kadar sıırıslam olmuş ve soğuktan donmuşlardı. Makul olan tek yolu kullanarak göle ulaştılar. Hâlâ yukarıdan gelen saat gümbürtüsünü duyuyorlardı. Sanki onları arıyormuş gibi yankılanıyordu bu ses.

Shoe, “Burada olmalı,” dedi ve oraya vardıklarında kıyıya çekilmiş bir kayık buldular. İçinde torbalara konulmuş malzemelerin durduğu uzun, ince bir kayıktı bu. Ortasında kürekler ve kış tarafında da bir dümen yekesi vardı. Atlayıp kayığa bindiler ve Cor hemen küreklere geçti. Uzun gölün karanlığında sessizce yol aldılar.

SHOE TÜM GECEYİ kayığın pruvasına çömelmiş bir halde geçirdi; takip edenlerin seslerini duyabilmek için kulaklarını kabartmış, duyduğu dehşetten dolayı gergin ve Analık'ın mavi üniformalı uşaklarının onları yakalayacağından tamamıyla emin bir haldeydi ama korkunun da insan üzerindeki etkisi sınırlıydı. Nihayet bir süre sonra yakasmdan düştü. Artık saatin sesi daha uzaktan

geliyor, nehir kıvrılıyor ve şehir gözden kayboluyordu. Her şey sessizliğe gömülmüştü. Nehir artık onları daha hızlı taşıyordu. Kayar gibi yanından geçtikleri ağaçlık kıyılar karanlık ve sessizdi. Shoe'nun kalp atışları yavaşladı ve soğuk hava yavaş yavaş kendisini hissettirdi. Soğuktan titreyen Shoe, kollarını bedenine doladı. Doğuda gökyüzü, şafakla aydınlanırken uykusuzluk üzerine çullandı.

Pin ve Cor'un da yorgun olduklarını gördü. Sabahın erken ışığı altında yüzleri solmuş, gözlerinin altı gölgelenmişti. Dümen yekesindeki Pin, kayığı nehrin akıntısının ortasında tutuyordu. Cor bir süre hızlı gitmelerini sağlamak için kürek çekmişti ama şimdi merkezde dinleniyordu ve topladığı küreklerden su damlıyordu.

Pin'in üzerinde, Shoe'nun onun için getirdiği kapüşonlu, kalın bir pelerin vardı. Kayıklarının üzerinde iz bıraktığı pürüzsüz nehrin yüzeyine baktı. "Sanırım başardık. Kurtulduk." Zayıf ve yorgun çıkıyordu sesi.

Shoe'nun göğsüne tekrar bir şey oturdu. "Hayır, kurtulmadık."

Cor kaşlarını kaldırmış, başını hafifçe geri çevirerek omzunun üzerinden Shoe'ya baktı.

"Geliyorlar," dedi onlara. Bundan emindi.

"Uşak onlar sadece," diye itiraz etti Pen.

Shoe kendisine Pin'in hisarı, yılan benzeyen kâhyayı ya da domuz burunlu, keçi ayaklı, kurt kulaklı zalim nöbetçileri hatırlamadığını söyledi.

Cor kürekleri biraz daha içeri çekip gerginleşmiş kaslarını gevşetti omuzlarını çevirerek. "Dinlenmek için bir süre durmaları gerekiyor," dedi. "Rahatça onların önünde kalırsınız."

Shoe başını hayır anlamında salladı.

"Sen daha önce onlardan kaçtın," diyerek gözlemini dile getirdi Pin.

“Sen de Pin. Hisarındaki nöbetçiler geliyor ve onların çoğu gerçek insan değil. Hayvanları, yüksüğünü kullanarak nöbetçilere dönüştürüyor sanırım ama tamamıyla insana dönüşmüyorlar. Burunları, kuyrukları ya da pulları kalıyor.” Düşünmek için duraksadı Shoe. “İzcileri farklı. İzcileri, belki de ceza olarak kısmen tazıya dönüştürdüğü insanlar sanırım.” Avcı’nın, dönüştürülürken izcilere kuyruk verilmedi diye duyduğu üzüntüyü hatırladı. “İzciler zeki ve çok iyi koku alıyorlar. Analık’ın avcıları da var. İnsan onlar.”

“Doğu Oria’ya, başkente gideceğiz,” dedi Cor katiiyetle. “Annem, kraliçe orada. Bıçaklı birkaç yarı hayvan yarı insan, annemin ordularının dengi olamaz.”

Shoe gözlerini kırıştırdı. İlk defa masalın pençelerinin ötesinde nelerin olduğunu düşünmüştü. Tabii ki dünyada başka şeyler de vardı. Şehirdeki insanlar ve hisardaki kölelerin hepsi bir yerlerden alınmıştı ama bu, Cor’un Doğu Oria ve bir kraliçeye dair anılarının gerçek olduğu anlamına gelmezdi.

“Doğu Oria buradan ne kadar uzaklıkta?” diye sordu Pin.

“Ben... bilmiyorum,” diye ağır ağır yanıtladı Cor alnını kırıştıarak.

Shoe kendi kendine başını bir aşağı bir yukarı salladı. Analık’ın şehri tabii ki hiçbir haritada görünmezdi.

Cor’un yüzü aydınlandı. “Doğu Oria’nın sahilde olduğunu çok iyi biliyorum. Kesinlikle buranın batısında. Batıya doğru ilerleyebiliriz. Çok uzak olamaz.” Kürek çekmekten dolayı elinde oluşan su kabarcıklarını inceledi. “Her halükârda, kısa bir süre sonra nehirden ayrılmak zorunda kalacağız. Ormandan geçmek ne kadar zamanımızı alacak bilmiyorum ama yeterince malzememiz var ve Analık’m uşaklarından önde olma konusunda herhangi bir sorun yaşamayız.”

“Asla başaramayacağız,” dedi Shoe onlara.

“Elbette başaracağız.”

“Hayır, başaramayacağız.”

“Önde başladık,” dedi Cor biraz sert bir şekilde. Kendisine karşı çıkılmasına alışık değildi. “Artık bizi yakalayamazlar.”

Shoe’nun canı yine sıkılmıştı. “Uşaklara ardımızdan gelmelerini emredecektir. Muhtemelen çoktan etmiştir de zaten. İzçileri de yemek yemek ya da uyumak için durmadan yapacaklardır bunu. Bizi yakalayana kadar ya da kendilerini öldürene kadar durmayacaklardır. Peşlerinden daha fazlası gelecektir.”

Pin, sertçe Shoe’ya baktı. “Kaçamayacağız, bunu mu söylüyorsun?”

Shoe bakışlarını kaçırdı. “Geliyorlar. Tek bildiğim bu.” Daha fazlası da vardı. “Cor,” diye ekledi tereddütle, “Analık herkesi masalda bir rol oynamak üzere şehre getirmek için sihrini kullandı. Herkes başka bir yerden getirildi ve hafızaları silindi. Seni de getirmiş olmalı.” Cor’un kaçınılmaz öfkesi için kendini hazırladı. “Belki de Doğu Oria diye bir yer ya da bir kraliçe yoktur ve sen bir prens değilsindir.”

Cor doğrulunca kayık sallandı. Ardından itiraz etmek için derin bir nefes aldı. Ancak sonra nefesini verdi. “Ben...” Başını iki yana salladı. “Yanıldığından eminim. Anılarım çok net.”

“Yine de orada bizi neyin beklediğinden emin olmadığımız anlamına geliyor bu,” dedi Pin bıkkınlıkla. “Ümitsiz bir durum. Kurtulma şansımız yoksa niye kaçma zahmetine girdik ki?”

Shoe tutunduğu tek umudu onunla paylaştı. “Yardım bulabiliriz belki. Beni şehre getiren Avcı, bazı asilerin ormanda bir saklanma yeri olduğunu söylemişti.”

“Asiler mi?”

“Masaldan kaçan insanlar. Masalla savaşıyorlar. Onlara katılabiliriz.”

“Bundan emin misin?” diye sorguladı Cor. “Bu saklanma yerinin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” diyerek gerçeği kabul etti Shoe.

“O halde Doğu Oria’ya gitmeyi deneyeceğiz.”

Shoe başıyla onayladı ama masalın gücü hepsinden daha büyüktü ve Analık, masalın arzusunu zalimce bir kararlılıkla yerine getiriyordu.

Ne yöne gittiklerinin hiçbir önemi yoktu aslında. Sonları geliyordu.

BÖLÜM

29

NEHİRDE KALDIĞIMIZ SÜRECE Analık'ın uşaklarının, izcilerinin ve avcılarının önünde kalabileceğimize karar verdik. Ben yekenin başına oturmuştum ve elimden geldiğince salı nehrin en hızlı kısmında tutuyordum. Shoe küreklerle geçip yaptığı her şeyde olmasını beklediğim bariz bir inatla kürek çekmeye koyuldu. O kürek çekerken Cor malzemelerin arasından bir battaniye arayıp buldu ve pruvada bir yatak yapıp yattı.

Shoe uzun bir süre kürek çektikten sonra, “Benim sıram,” dedim.

Shoe soluk soluğa kayık nehirde usulca kayıp yol alabilsin diye kürekleri sudan çıkarıp dinlendi. “Pekâlâ.” Kürekleri içeri alıp kayık sallanmasın diye çömelerek bir torbanın üzerinden geçti ve yanımdaki sıraya oturdu. Kapüşonlu, uzun pelerinimi çıkarıp beceriksizce yandaki sıraya geçtim.

Kürek çekerken sırtım pruvaya, yüzüm kayığın kış tarafındaki yekenin başında oturan Shoe'ya dönüktü. Onu izledim ama o göz göze gelmemenin yollarını buldu. Takip ediliyor muyuz diye sık sık arkasına dönüp suda kayığımızın bıraktığı ize baktı.

“Kayıkla seyahat etmek çok sıkıcı,” dedim Shoe’nun dikkatini dağıtmak için.

“Ben hiç sıkılmıyorum,” dedi ve tekrar omzunun üzerinden arkaya bakarak takip edilip edilmediğimizi kontrol etti. “Bir süredir yeterince heyecan yaşadım zaten.”

Ben ona sırtınca gözlerini kırıştırdı. “Bana Analık’m hisarını anlat,” dedim ve bir kez daha çektim kürekleri.

Kaşlarını çatı.

Hızlıca, “Tabii orayı hatırlamak istemiyorsan başka,” diye de ekledim.

“Oraya dair iyi anılarım yok,” dedi omuz silkerek. “Ama onlar senin de anıların. Bilmen gerek.”

Shoe’nun konuşkan biri olduğu belliydi. Hikâyesini, Analık’m hisarında yaşamının nasıl bir şey olduğunu kafamda canlandırabileyim diye, bir sürü detay vererek rahatlıkla anlattı. Orada geçirilen günlerin kasvetli, gri monotonluğundan, ağır işlerden, yedikleri mercimek ve yulaflardan, nöbetçilerle kâhyalardan söz etti. Shoe’nun sözleriyle küreklerin suya vuruşu arasında bir ritim tutturdum.

“Bunların hiçbirisi bana tanıdık gelmiyor. Hafızamda koca bir boşluk var.” Sırtım ağrısı da kürek çekmeye devam ettim. “Nasıl yapıyor bunu? Nasıl siliyor anıları?”

“Yüksüğüyle.” Parmağıyla alnına dokundu. “Bir tür sihir.”

Benim yüksüğümün de böyle bir sihri var mıydı acaba? Bu fikri kafamdan atmak için başımı iki yana salladım. “Bana anlat-tığın Pin, şu terzi. Benden tamamıyla farklı biri gibi görünüyor.”

Orman yeşili gözleriyle bana bir bakış attı. “Sen hâlâ kendin-sin,” dedi sessizce.

“Bundan nasıl bu kadar emin olabildiğini anlayamıyorum.”

“Eh, eminim işte.”

Üvey annemin evindeki ilk karşılaşmamızdan bir an geldi gözümün önüne. “Ah, tabii ya. Unutmuşum. İnatçıydın, değil mi?”

Cevap vermeden dönüp ardımızdaki suya baktı. Profilini,

detaylı hatlarını, benim kendisini izlediğimin farkındaymış gibi kızarmış olan elmacık kemiklerini inceledim. Daha önce fark etmemiştim fakat Shoe'nun kendine has bir yakışıklılığı vardı. Cor'un daha çarpıcı görünüşü aklımı başımdan almıştı herhalde. Ancak Shoe... Ondan gözlerimi alamadım. Gülümsediğinde nasıl görünüyordu acaba? Etkileyiciydi muhtemelen.

Kayık sallandı; arkama dönüp bakınca Cor'un uyandığını ve pruvada yattığı yerden doğrulup oturduğunu gördüm. Uyku-
dan dolayı çatlak bir sesle, "Pen," dedi. "Bunu yapmamalısın."

"Sıra bendeydi." Duraksadım. Küreklerin sapları ellerimin altında pürüzsüzdü.

"Sen bir hanımefendisin," diye itiraz etti. Oturduğum yere gelecekmiş gibi çömelerek ayağa kalktı. "Bunu senin yerine Shoe'yla ben yapabilecekken, senin kürek çekmen uygun bir davranış değil. Hem ellerin de su toplar."

"Ellerim zaten su toplamış durumda," dedim ona. Aslında, üvey annemin evinde bir hizmetçi olarak çalışmaktan nasır tutmuşlardı.

"Söyle ona Shoe," dedi Cor.

"Bunu neden yapmaması gerektiğini anlamıyorum," dedi o da. Bizi akıntının merkezinde tutmak için yekeyi düzeltti.

"Kesinlikle," dedim. "Kürek çekmemem için hiçbir neden yok." Cor'a gülümsedim. "Ama kendi sıranı alabilirsin."

Ben yekeye geçince Cor kürekleri aldı ve Shoe da pruvada uyudu. Sadece başının üst kısmını ve kamburlaşmış sırtını görebiliyordum.

Alçalmakta olan gri bir gökyüzünün altında yanımızdan kayar gibi geçen sık ağaçlıklı kıyıları izledim. Cor'u da. Kürek çekmek için deri paltosunu çıkarmıştı. Dolayısıyla küreklere asılmak için öne doğru her uzanışında geniş omuzlarına hayran kalıyordum.

Cor da beni inceledi. Pelerininin kapüşonunu başıma çekmiştim. Yani yüzüm yerine gölgeler görüyor olmalıydı.

"Bunu sen de hissediyorsun, öyle değil mi Pen? Seninle benim bir araya gelmek için yarattığımızı?"

Yekenin pürüzsüz tahtasına indirdim bakışlarımı. "Bir çekim hissettim kesinlikle," diye kabul ettim. "Ama masalın iş başında olduğundan şüphe ediyorum." Ona baktım. Mavi gözleri çok yoğundu. "Ne düşünüyorsun?"

"Artık şehirden uzakta olduğumuzu biliyorum," dedi kürekleri sudan çıkarıp tekrar çekerken, "ve hâlâ sana çekildiğimi hissediyorum."

Ben de hissediyordum. Analık'm şehrinin bu kadar uzağında gücü var mıydı masalın? Cor'a karşı hissettiğim şey sahi miydi? Basit bir etkilenmenin ötesinde bir şey miydi? "İstiyorum..." diye söze başladım. Ardından nasırlı parmak uçlarımı inceledim. "İstiyorum ki..." *İstiyorum ki sana âşık olayım.* Bakışlarım nasırlı parmaklarımdaydı. "Seni önemsiyorum Cor ama..."

Bu kadar tereddütlü olmak hiç bana göre değildi. Başımı iki yana salladım.

"Her şey çok belirsiz," dedi gür sesinde yumuşak bir tonla.

"Evet," dedim rahatlamış bir halde. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Çok vaktimiz olmayabilir."

"Biliyorum." Fakat birine âşık olmadan önce gerçekte kim olduğumu anlamam gerekiyordu.

Yine uzun bir sessizlik olunca aramızda tuhaf bir hava esti.

"Shoe sana hâlâ Pin diyor, fark ettin mi?" diye sordu Cor birden.

"Evet." Bunun canımı sıkıp sıkmadığından emin değildim.

"Pin'e âşık o."

Yüreğim hop etti. Shoe? *Bana* mı âşıktı? Elimde olmadan koridordaki öpüşmemizi düşündüm. Aklımı başıma topladım. "Hayır. O bana anlattığı kıza, onunla birlikte Analık'm hisarından kaçan Pin'e âşık, bana değil. Ben Pen'im artık," dedim his-

settiğimden çok daha kendimden emin bir şekilde. Şu âna kadar Shoe bu konuda inat etse de Pen'i pek tanımıyordu aslında.

Cor, duymak istediği şeyi söylemişim gibi memnuniyetle başını evet anlamında salladı.

Kapüşonumun altından onu inceledim. Neredeyse kibirli görünen bir gülümseme vardı yüzünde. Hoşuma gitmedi bu. "Shoe sana Pin'i sevdiğini mi söyledi?"

"Evet." Kürekleri çekmek için tekrar öne doğru eğilince ıskarmozdaki kürekler gıcırdadı.

"Hmmm," diye mırıldandım.

Cor'un omuzları gerildi. Kürek çekerken duraksayıp hafifçe selamladı beni. Tam prensvari bir kibarlıktı bu. "Haklısın elbette Pen. Bunu sana söylememeliydim. Bir sırdı ve ben bu sırta ihanet ettim. İlk fırsatta ondan özür dileyeceğim."

Kendimi gülümserken buldum. Cor'un bu resmiyetinin, aşırı kibarlığının sevimli bir tarafı vardı. Bu, onun için neredeyse bir kalkandı ama bu kalkanın ardına saklanmakta olan kibar adamla ilgili iyi bir fikir edinmeye başlamıştım. Hatalı olduğunda bunu kabul edebilen onurlu bir adamdı. Bu, onu benim için daha da çekici kılmıştı.

Cor tam bir şey daha söylemek üzereyken elimi kaldırıp onu susturdum. İleriden gelen belli belirsiz bir uğultu duymuştum. Başımı eğerek kulak kabarttım.

Cor da duymuştu. "O da ne?"

Battaniyeleri üzerinden atan Shoe kalkıp oturdu ve ileriye doğru baktı. Saman sarısı saçları uyurken darmadağınık olmuştu. "Bu bir şelale," dedi.

"Nehirden ayrılmamız gerekecek," dedi Cor ve hızla kürek çekmeye başladı. Yekeyle oynayarak kayığımızı, karaya çıkacak bir yer bulana kadar kıyıya doğru yanaştırdım. Önce Shoe'yla Cor kayıktan indi ve onu aralarına alarak kıyıya doğru çektiler. Ardından, ben de torbalanmış malzemelerin üzerinden geçerek kayalık bir kıyıya adımımı attım.

Aceyle malzemeleri kayıktan indirip iki sırt çantasına doldurduk. Shoe battaniyeleri rulo yapıp onları da bağladı. Konuşmadık, telaştan ellerimiz tutmuyordu. Hazırlanmamız biter bitmez, Shoe hafiflemiş olan kayığı nehrin akıntısına geri ittirdi. "Böylelikle nereden karaya çıktığımızı ele vermez," diye açıkladı.

"Ne tarafa?" diye sordum. Birbirine yakın çam ağaçlarıyla kaplı; alt tarafı dikenli çalılar, eğrelti otları ve diğer tür çalılarla tıklı olan nehir kıyısı bu noktada dik ve bir dağın yan tarafı gibi yukarıya doğru çıkıyordu. Bir patika gibi görünen şey, ağaçların arasındaki bir boşluktu aslında; nehirden uzaklaşıp tepeye gidiyordu.

Cor, çantalardan birini Shoe'ya uzattı; ardından da daha büyük olan çantayı sırtına taktı. Taşıyacak iki su şişesi vardı bende de. "Suyu takip etsek daha iyi olur," dedi nehri işaret ederek. "Nehir aktığına göre o tarafta kıyı daha uzun olmalı."

Shoe omuz silkti. Ne yöne gittiğimizin bir önemi olmadığını düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Önden git Cor," dedim ve ormanın derinliklerine doğru yola koyulduk.

İçeriye doğru ilerledikçe çalılık sıklaştı. Dikenli çalılar da vardı ve elbisemin eteğiyle pelerinime takılıp beni yavaşlatıyorlardı. Çam ağaçları daha da sıklaştı; kalm dalları ışığı kesiyordu. Dolayısıyla orman, ayağıma dolanıp tökezlememe neden olacak kadar uzun olan kökleri göremeyeceğim kadar loştu. Cor, aramızda en iri ve en güçlü olduğu için önden giderek yol açtı. Onun ardından Shoe başı önde güçlükle ilerliyordu. Pelerinimin eteğini takılmış olduğu başka bir dikenli çalı kümesinden çekerek kurtarıp belime kadar uzanan eğrelti otlarının arasından geçtim.

Kendimi Shoe'yu izlerken buldum. Cor kadar uzun ve iri değil, zayıftı ama dimdikti. Bazen durup yolumu kesen bir dalı geçmem için çekiyor, bazen de başını hafifçe geri çevirerek omzunun üstünden onlara yetişip yetişemediğimi kontrol ediyordu. İşte o anlarda orman yeşili gözlerinin parıltısını yakalıyordum.

Yüzünde son derece sert ve amacına odaklanmış bir ifade vardı. Gülümsemiyor, çapkın bakışlar atmıyordu bana ama Cor onun beni sevdiğini söylemişti. Ya da Pin'i, eskiden olduğum kızı seviyordu. Yürürken bu düşüncüyü zihnimde evirip çevirdim ama bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Bütün öğleden sonra dişini tırnağına takarak ilerleyen Cor durduğunda, nefes nefese bir halde ona yetiştim. Shoe önce geldiğimiz patikaya, sonra da tepeye baktı. Ben de görmüştüm; yoldaki bitkiler çok sık olduğu için fark etmeden nehirden uzaklaşmış ve tepeye çıkmıştık. Şimdi de geldiğimiz yoldan geri dönmemiz gerekiyordu.

"Orman şu yöne gitmemizi istiyor," dedi Shoe eliyle işaret ederek.

Şüpheden dolayı sert çıkan bir sesle, "Orman mı?" diye sordu Cor. "Bir tür sihir mi bu?"

"Bilmiyorum," dedi Shoe. "Muhtemelen öyle."

Alnını buruşturan Cor'un yüzü kıvrıştı. "Analık'ın sihri," diye fısıldadı.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye itiraz etti.

"Her halükârda nehir kıyısından devam edeceğiz."

Sık dikenli çalılıklardan kurtulmaya çabalayarak, köklere takılıp bileklerimizi burkarak ve ağaçlar arasındaki dar boşluklardan zar zor geçerek tekrar tepeden aşağıya indik. Gri bir renk almış ve hızla akmakta olan nehir, ağaçların arasından tekrar görüş alanımıza girdi. Derken tam önümde duran Shoe olduğu yerde donup kaldı.

"Cor," diye fısıldadı.

Cor döndü.

"Çök." Shoe beni kendisiyle birlikte çekerek eğrelti otlarının arasına çömeldi.

"Ne oldu?" diye fısıldadım. Shoe başını iki yana sallayıp eliyle ağzımı örtmek için bana doğru uzandı. Yüzüme değen avucundaki nasırları hissettim.

Cor da kendisini sakladı.

Ardından sesi ben de duydum ve ürkmüş bir tavşan gibi öylece donup kaldım. Suya vuran küreklerin sesiyle sert emirler geldi kulağıma. Gözlerim kocaman açıldı. Shoe'ya bir bakış attım ve o, elini ağzımdan çekerken başını evet anlamında salladı. Eğretili otlarıyla ağaçların arasından, içi adamlarla dolu dar bir kayık gördüm. Bu adamların bazıları beklendiği üzere mavi üniformalıydı. Bazıları da insan gibi görünüyordu ama gözüme kürklü çıplak sırtlarla hayvan yüzleri çarpı. Gayretli bir şekilde öne doğru eğilip nehir kıyısını taradılar. Analık'm uşaklarıydı bunlar. Bir kayık daha geçti, peşinden bir tane daha.

Geçip gittiklerinde ağır ağır ayağa kalktık.

Shoe'nun da aynı şeyi düşündüğünü bildiğimden, "Patikayı izleyelim," dedim.

Cor başını yana doğru çevirip Shoe'ya baktı. "Ormanın istediğini yapacağız. Belki nehirden uzaklaştık mı Doğru Oria'ya doğru dönebiliriz."

Bu sefer Shoe önü çekiyordu, dik tepeye tırmandıktan sonra uzun bir bayırı geçtik, bir vadiye ulaşana kadar tepenin diğer tarafından aşağıya indik. Biz vadiye ulaşana kadar alacakaranlık bastırdı ve önümüzde uzanan patika giderek loşlaştı. Shoe istikrarlı bir şekilde ileriye doğru yönlendiriyordu bizi.

Kayıpta bir tek ben uyumamıştım ve gitgide daha da yoruluyordum. Sırtımdaki ağır su şişelerinin kayışları omzumu kesiyordu ve aşıktan midem kazınıyordu.

Cor arkasını dönüp bana bir bakış attı ve durdu. Ben de sendeleyip durdum. "Bitkinsin," dedi elimi tutarak.

Shoe birkaç adım daha ilerleyip duraksadı ve ardına baktı. "Devam etmeliyiz," dedi kulağı rahatsız eden bir ses tonuyla.

"Burada dinleneceğiz," dedi Cor sırtındaki çantayı çıkarırken. "Zaten hava birazdan patikayı göremeyeceğimiz kadar karacak."

Daire halinde oturup çantadaki peyniri, ekmeği ve kurutulmuş elma dilimlerini yedik. Su şişelerinden birini aramızda do-laştırdım. Gece kalm bir perde gibi inince her yer karardı. Ne ay ne de yıldız vardı. Hava soğuyup daha çok nemlendi. Metal gibi bir tadı vardı resmen.

Karanlığın içinden Shoe'nun, "Pin," diyen sesini duydum.

"Onun adı Pen," diyerek düzeltti Cor.

Shoe, Cor'u duymazdan geldi. Kıpırdanıp bana doğru uzan-dığını duydum. "Yüksüğünü düşünüyordum."

Elimi pelerininin cebine sokup yüksüğü çıkardım. Her za-manki gibi dokunuşumla ısındı. Analık'la karşı karşıya geldi-ğimde ısınarak parıldamıştı. Denemek için yüksüğü avucumda sıkıp *sıcaklık* ve *ışık* diye geçirdim aklımdan. Avucumda bir yıldız tutuyormuşum gibi elim parıldamaya başlayınca nefesimi tut-tum. Yüksüğü iki avucumun arasına alıp Shoe'yla Cor'un yüzü-nü görmek için bakışımı onlara çevirdim. Sıcak, altın sarısı ışığı-mızla kocaman açılmış gözlerini gördüm.

"*Sihir*," dedi Cor şaşkın bir halde.

Shoe evet anlamında salladı başını. "Analık'ın yüksüğü buz, seninki ateş Pin. Onun yüksüğü anıları siliyor. Acaba seninkisi anıları geri getirir mi?"

"Ah," diyerek soldum. "Harika bir düşünce bu." Ellerimde pa-rıldayan yüksüğe çevirdim gözlerimi. Sıcaklığı tüm vücuduma ya-yıldı. Gece birden daha az nemli ve daha az umutsuz geldi bana.

"Bunu deneyip Cor'un anılarının gerçek olup olmadığını anlayabilirsin," diye devam etti. "Böylelikle Doğu Oria'nın ka-çabileceğimiz bir yer olup olmadığını öğrenmiş oluruz." Omuz silkti. "Senin için bir mahsuru yoksa tabii Cor."

"Bunu isterim elbette," dedi Cor. "Nasıl yapıyor?"

"Analık yüksüğü buraya dokunduruyor," dedi Shoe kendi al-nını işaret ederek. Vücudunu bir titreme almıştı. "Bunun dışında nasıl yaptığını bilmiyorum."

Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Denemekten zarar gel-

mez." Parıldayan yüksüğü parmağıma geçirip Cor'a döndüm. Cor öne doğru eğildi, ardından bana daha da yaklaştı ve dudaklarını benimkilere değdirdi. "Şans için," dedi yumuşak bir şekilde ve tekrar geri çekildi.

"Kıpırdama," diye buyurdum ama öpüşünden dolayı dudaklarım karıncalanıyordu. Elimi kaldırıp alnına düşmüş bir bukle siyah saç kulağına doğru ittirdim ve yüksüğü alnına dokundurdum. Gözlerini kapattı.

Gerçekte kimsin Cor? diye düşünürken buldum kendimi. Sadece bir prens misin yoksa daha fazlası mısın?

Aklımdan geçen düşünceye cevap verirmiş gibi yüksük alev aldı; ani bir ışık beni alazlayıp ardından Cor'a geçti. Cor irkilip geriye doğru çekildi ve ortalığı tekrar karanlık kapladı.

Gözümün önünde oluşan gölgelerden gözlerimi kırıştıtarak kurtuluyor ve yüksükten ışık sağlamasını istiyordum. O tekrar parıldamaya başlarken Cor'un alnını ovuşturup kaşlarını çatışğını gördüm.

"Bu..." deyip boğazını temizlemek için duraksadı. "Bu çok tuhaftı."

"İşe yaradı mı?" diye sordu Shoe.

"Ben..." Tekrar gözlerini kırıştırdı. "Evet, işe yaradığına inanıyorum."

Soluğumu tuttum.

"Adım Cornelius," dedi ağır ağır, "ve bu bölgenin prensiyim. Annem, kraliçe de Doğu Ori'a'ya da yaşıyor."

"Bunları hatırlıyordun zaten."

"Evet ancak hepsi bu değil." Cor başını hafifçe yana çevirip Shoe'ya bir bakış attı. Cor'un yüzünde o kibirli ifadeyi tekrar görmüştüm. "Şimdi Doğu Ori'a'dan nasıl getirildiğimi de hatırlıyorum. Avdaydım. Analık'ın uşakları beni köpeklerimle birlikte pusuya düşürüp bir arabaya hapsettiler ve Analık'ın şehrine getirdiler. Analık'ın yüksüğünü kullandığını hatırlıyorum. Şehre getiriliş şeklimi unutturmuş olmalı."

"Masal için bir prence ihtiyacı vardı," dedi Shoe, "dolayısıyla gidip bir prens buldu."

"Görünen o." Hâlâ sersem gibiydi. "Aynen bir kunduracıya ihtiyaç duyduğunda ya da onun işlerini gören insanlara yaptığı gibi."

Yüksüğün ısıltısı zayıfladı. Bu konuda daha çok düşünmek istiyordum ama iliklerime kadar yorgundum. Yüksüğü tekrar cebime koyup çam iğneleriyle kaplı zemine uzandım ve yan tarafıma doğru kıvrıldım. Uykuya dalarken Cor'la Shoe'nun konuşmasının bir kısmı kulağıma takıldı. Analık'ın yarı hayvan, yarı insan uşakları hakkında bir şeyler söylüyorlardı.

Cor'un, "Nasıl bir köpeğe böyle zalimce bir şey yapabilir?" diyen tok sesini duydum. "Köpekler oldukları halleriyle son derece mutlu ve mesuttur. Bunu onlardan almak korkunç bir şey."

Shoe'nun Cor'unki kadar tok olmayan sesi, "Köpekleri çok iyi tanıyorsun," diye yanıt verdi.

"Bazen insanlardan daha iyi tanıyorum diye düşünüyorum." Sesi kederli çıkmıştı.

Uzun bir sessizlik olunca uykuya daha çok daldım.

Cor'un tok sesi, daldığım uykudan bir parça uyandırdı beni. "Shoe," dedi resmî bir şekilde. "Sana bir özür borcum var."

Shoe uykulu, soru sorar gibi bir ses çıkardı.

"Evet. Bana Pen, Pin'ken ona âşık olduğunu söylemiştin ve şey... Ben senin güvenine ihanet ettim."

Bir sessizlik oldu. Konuşmaya başladığında Shoe'nun sesi boğuktu. "Ona söyledin mi?"

"Evet, söyledim. Hiç... eh, asil bir davranış değildi. Daha iyi bir terbiye aldım ben. Tekrar özür dilerim."

Bıkkın bir şekilde iç geçirdi Shoe. "Sorun değil Cor."

"Teşekkür ederim," dedi Cor sert bir şekilde.

Ardından sessizlik oldu.

OMZUMA DOKUNAN bir el beni uyandırdı. Hava hâlâ karanlıktı ve batan gözlerimden, uyuyalı çok uzun bir süre olmadığını anladım. Omuzlarıma bir battaniye örtülmüştü ve başımın altına yastık yerine bir palto konulmuştu. Deri bir paltoydu bu. Cor'un olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi Cor karanlığın içinden.

"Kusura bakma Pin," dedi Shoe yumuşak bir şekilde. Omzumu dürtüp beni uyandıran onun eliydi. "Orman tekrar bir yol gösterdi bize. Devam etmemiz gerekiyor."

Oturup gözlerimi ovuşturdum. Önce hiçbir şey göremedim ama Shoe'nun eli yüzüme çarptı ve doğru yöne bakayım diye nazikçe çenemi tutup başımı çevirdi. Yerde, siyah bir kadifenin üzerine dağılmış inciler gibi parıldayan bir şeyler, karanlığın içine doğru uzanıyordu.

"Mantarlar," diye fısıldadı Shoe. "Yolu gösteriyorlar."

El yordamıyla su şişelerimi aldım; Shoe'yla Cor'un malzemeleri topladıklarını ve Cor'un paltosunu tekrar giydiğini işittim. Shoe bir sıra halinde ilerleyebilelim diye tutunacağımız bir halat çıkardı. En önde Cor, onun arkasında Shoe, sonra da ben vardım. Epey geriden gelen bir ulumanın belli belirsiz yankısını duyduğumuzda patıkaya yeniden adım atmak üzereydik.

Shoe'nun, "Ne kadar uzaktalar sence?" diyen sesi geldi karanlığın içinden.

"Nehirdeler," diye yanıtladı Cor. "Patıkayı bulmuş olmalılar."

Korkudan yüreğim hopladı ve ardından halat birden gerildi; mantarlarla işaretlenmiş yola çıktık.

Gecenin geri kalan kısmını düşe kalka ilerleyerek geçirdik. Soğuk hava yüzünden ellerim halatı tutamayacak kadar uyuşmuştu. Halatı üçüncü kez elimden düşürdükten sonra Shoe elimi tutup beni ardı sıra çekti. Diğer elimde yüksüğü tutuyor, ondan güç alıyordum. Yolumuzu göstereceğini diye yüksüğü kullanmayı düşündüm ama ışığı peşimizdekilere yerimizi belli edebilirdi.

Dolayısıyla onu yumruğumda sıkmaya devam ettim. Durmadan ilerledik. Ardıma bakınca yolumuzu aydınlatan mantarların biz geçtikten sonra karardığını gördüm.

Sonunda şafakla birlikte gökyüzü hafifçe aydınlandı. Çevremizde orman belirdi. Her bir dalını yosun kaplamış olan koyu renkli çam ağaçları, daha çok eğretilti ve çalılık belirdi. Bir bayırın zirvesine ulaşırken ağrıyan bacaklarım iyice ağırlaştı. Cor hâlâ en önde ilerlemekteydi. Shoe'yla duraksayıp soluk soluğa kalmış bir halde geriye, gelmiş olduğumuz yöne baktık. Ardımızda, ağaçların arasından yılan gibi kıvrılarak geçen ve aşağıdaki vadide toplanan yoğun, beyaz sis tepeden aşağıya doğru akıyordu.

Shoe'nun yüzü bitkin ve solgun görünüyordu. Gözlerine yorgunluk oturmuştu. Benim de ondan daha iyi görünmediğimi tahmin ettim. Zor bela gülümsedim. "Galiba sis, izcilerin aklını karıştıracak, ne dersin?"

"Kısa bir süreliğine belki."

Yanıt verircesine vadiden bir uluma yankılandı. Başka bir uluma karşılık verdi. Ardından bir diğeri. Mideme kramp girdi. "Dün gecekinden daha yakın bu."

Shoe evet anlamında başını salladı. Hâlâ elimi tutuyordu. Bir adım yaklaştı bana. "Pin, eğer biz..."

"Söyleme," diyerek sözünü kestim. Yakalanmamızdan önce son bir şey demek istemişti ama ben bunu duymaya katlanamazdım.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Sen... Pin'ken demek istiyordum yani, Analık'ın hisarından öncesinin olduğunu ve oraya geri kaçabileceğimizi düşünüyordun ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Bu..." Başını salladı yine. "Kısır döngü gibi. Bir duvarı tırmanıp aştığında, sadece kendini yeni bir hapishanenin içinde buluyorsun."

"Ne?" Başımı iki yana salladım. "Bütün bunların anlamsız olduğunu mu söylüyorsun? Tüm bu çabanın, acının?" Birden ona

kızdım. “Öylece koyuvermeli miyiz yani? Umudumuzu kesip bizi ele geçirmesine izin mi vermeliyiz?”

İnatla başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Kaçmak dışında başka bir çıkış yolu bulmamız gerekiyor.”

“Başka bir yolu yok,” diye ısrar ettim. “İlerlemeye devam etmeliyiz. En azından Doğu Oria’nın gerçek olduğunu, orada olduğunu biliyoruz ve...” Kalbimin niçin küt küt atmaya başladığını anlayamadım. “Ve bana Pin deyip durmayı kesmeni istiyorum. Artık o kız değilim ben. Adım Pen.”

Keskin bir bakış attı bana. “Tamam, olur,” dedi sessizce. “Pen.”

Sarırım bununla ne kastettiğimi anlamıştı.

BÖLÜM

30

GÜN BOYUNCA İZCİLERİN ulumaları giderek yaklaştı. Cor duraksayıp çantasından peynirle elma çıkardı ve yürümeye devam ederken bunları yediler. Shoe yankılanan her ulumayla birlikte sırtının daha da kamburlaştığını hissediyor, yakalandıklarında onu bekleyen sonu düşünmekten kendisini alıkoyamıyordu. Doğu Oria'ya kaçmaya çalışmaya devam ederlerse *yakalanacaklarından* hiç şüphesi yoktu. Buz gibi soğuk esen rüzgâr, direk ve elindeki kırbacı sallayarak alıştırma yapacak olan domuz burunlu bir nöbetçi olacaktı sonu. Onu zalimce kırbaçlamaya başlamaları için yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle hafifçe elini sallayacaktı Analık. Ardmdan, bu iş bittiğinde toplamda kaç kırbaç yediğini bilebilsin diye yediği kırbaçları saymaya çalışacaktı Shoe ama kan ve acı, zihnini bulandırıp yediği kırbaçların sayısını karıştırmasına neden olacaktı. Bu sefer durmayacaklarının farkına varacaktı Shoe. Ölene kadar kırbaçlamaya devam edeceklerdi onu.

Pin için de çok kötü olacaktı. Hayır, *Pen* için. Başını iki yana sallayıp yorgun argın ilerlemeye devam etti Shoe. Analık'ın Pen'in hafızasını tekrar sileceğini tahmin ediyordu. Cor'un hafızasını da

silecek ve Pen aynı kendi gibi boş hafızalı bir prensin boş boş bakan gelini olacaktı. Masalın durmak bilmeden dönüp duran dişlileri lime lime edecekti kızı ve Shoe'nun tanıdığı, alev gibi parıltıya yanan o çetin ceviz kızdan eser kalmayacaktı.

Shoe'nun önünde yürümekte olan Pen bir ağaç köküne takılıp dizlerinin üzerine düştü. Shoe ayakları birbirine dolanarak iki adım ileri atıp Pen'e yetişti ve ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Lanet olsun bu elbiseye," dedi Pen. Beti benzi atmıştı. Gözaltıları o kadar morarmıştı ki siyah görünüyorlardı.

Önden gitmekte olan Cor duraksayıp arkasına baktı. "Hadi," diye bağırdı. "Geliyorlar."

"Evet, fark ettik," diye homurdandı Pen ama bu sefer gülümsemedi.

Konuşmadan Pen'in elini tuttu Shoe ve düşe kalka ilerlemeye devam ettiler.

Cor'un dün geceki itirafıyla sarsılmıştı. Pen, onu sevdiğini artık biliyordu ama kızla bu konuda konuşmayı kendine yediremiyordu. Bu, aralarında hem gürültülü hem de sessiz bir şekilde asılı durdu. Pen'in aldığı her nefesin, kendisine attığı her bakışın farkındaydı. Attığı her adımda, aralarındaki bu durumun baskısını ve Pen'le konuşmaya duyduğu ihtiyacı hissetti. *Pen, sen Pin'sin aynı zamanda ve ben seni seviyorum.*

Ancak bunu yapamazdı. Bunun yükünü şimdi Pen'e yıkmak adil bir davranış olmazdı. Pen, Shoe'yu tanımadığını düşünüyordu. Onun için hâlâ bir yabancıydı o. Şüphesiz ki yakışıklı Cor'u, Shoe'yu düşündüğünden daha çok düşünüyordu.

Dolayısıyla sonları gelene kadar onu sessizce sevmeye mecburdu.

Başlarının üzerindeki gökyüzü yoğun, gri bulutlarla kaplıydı. Hava gitgide soğuyordu. Her adımlarında, nefes aldıkça buhar çıkıyordu ağızlarından. Bulutlar, çam ağaçlarının hemen tepesine kadar inmiş, kar yağmaya başlamıştı. İri kar tanecikleri o kadar hızlı düşüyordu ki gökyüzünden, Shoe önlerinden giden

Cor'u neredeyse seçemiyordu. Birkaç dakika içinde patika ve ağaçların üzeri karla kaplandı. Kirpiklerine düşen kar taneciklerinden gözlerini kırparak kurtulan Shoe geriye bakarak geldikleri yolu kontrol etti. Karda bıraktıkları ayak izleri siyahtı. İzçiler için izlenmesi kolay bir iz oluşturmuşlardı.

Bunu Pen de fark etmişti. "Of, kahretsin," dedi bıkkın bir halde. Pelerinin omuzlarında ve kapüşonunda kar tanecikleri vardı. Soğuktan titriyordu.

"O kadar da kötü olmayabilir," dedi Shoe. "İzçiler karda o kadar iyi koku alamayacaklardır. Yüksüğü kullanabilir misin?"

Boş boş Shoe'ya baktı, düşünemeyecek kadar yorgundu.

"Bıraktığımız izi silmek için," diyerek açıkladı Shoe.

Pen gözlerini kırptırdı. "Sanırım deneyebilirim." Yüksüğü cebinden çıkarıp parmağına geçirdi ve çömeldi. Solgun, titreyen elini ayak izlerinden birine dokunmak için ileriye doğru uzatıp gözlerini kapattı. "Dediğin gibi. Sıcağı daha çok seviyor," diye mırıldandı. "Soğuk Analık için." Uzun bir süre daha konuşmadı. Kar sepeledi. "Sanırım işe yaramasını sağlayabilirim," dedi sonunda.

Shoe yüksüğün ucundan hafif, sıcak bir rüzgâr yayıldığını ve görünmez bir süpürge gibi yeri süpürdüğünü gördü. Bu rüzgârın dokunduğu yerlerdeki ayak izleri eriyip gitti. Rüzgâr geldikleri patikayı boylu boyunca süpürüp bıraktıkları izi yok etti.

Pin yüksüğü parmağından çıkardı. Shoe da eğilip onun ayağına kalkmasına yardımcı oldu. "Bu işe yarayacaktır," dedi Pin ve hafifçe gülümsedi ona. Shoe'nun yüzündeki ümitsizliği görünce ekledi. "Biliyorum, şansımızın olmadığını düşünüyorsun."

"Geçen sefer yoktu."

"Geçen sefer ben yoktum."

Evet. Shoe'nun sessiz kalması kesinlikle daha iyiydi.

BÖLÜM

31

COR BİZİ HAREKETE GEÇİRMEK için yanımıza geri geldi. “Pen,” dedi soluk soluğa. Siyah saçlarında karlar vardı. Gri ışıkta gözleri buz gibi soluk görünüyordu.

“Tamam, geliyoruz,” dedim. Kalan son gücümü toparlayıp sırtımı dikleştirdim

“Bir şeyler yemelisin,” dedi Cor ve kurutulmuş elmayı bizlere paylaştırdı. Konuşmadan elmaları yedik, ardından da taşıdığım su şişelerinden su içtik.

Ormandaki patikadan ilerlemek için döndüğümüzde, kar altında hayalet gibi ve gri görünen bir yaratık beliriverdi önümüzde. Bu, köpek burnunu yere eğmiş, yeri koklayan, insan görünümlü bir yaratıktı. Patiye benzeyen el ve ayaklarında deri botlar vardı.

“İzci,” dedi Cor bıçağını çekerken. “Arkamda kalın.”

Bizi gören izci donup kaldı. Köpek burnuyla havayı kokladı. Üzerinde bel kısmından tokayla tutturulmuş, kaba yünlü kumaştan bir ceket vardı.

“Dur,” dedi yanımda durmakta olan Shoe. “Sanırım...”

İkinci bir izci belirdi. Duraksayıp kafasını havaya dikti. Temkinliydi.

Cor bu iki izciyle karşı karşıya gelmek için öne doğru çıktı. Tüm vücudu gergindi. Savaşmaya hazırdı. Belli ki eğitim almıştı ve ne yapacağını biliyordu. Bıçağı gri ışık altında parıltıyordu.

"Hayır," dedi Shoe daha yüksek bir sesle. "Dur Cor."

"Ne yapıyorsun?" diye sorup Shoe'nun kolunu tutmaya çalıştı.

Shoe kolunu kıvrarak elimden kurtardı ve Cor'u iterek önüne geçti. "Kaldır bıçağı," deyip ağızlarından çıkan sıcak nefesin başlarını çevreleyen bir dumana dönüştüğü izcilerin yanına gitti. "Jip, Jes," dedi Shoe. Patikaya baktı dikkatle. "Efendiniz nerede?"

İzciler Shoe'ya gülümser gibi görünüyorlar. Kuyrukları olsaydı sallarlardı.

Shoe dönüp bize baktı. "Dost bunlar." Tam başka bir şey söylemek için ağzını açmışken karların içinden başka bir gölge belirdi.

Bu, fırça gibi bıyığı kar ve buzla donmuş, iri yarı bir adamdı. Başında örgü bir şapka ve sırtında çaprazlamasma asılmış bir balta vardı. Hiç tereddüt etmeden Shoe'nun elini tutup sıktı ve ardından da diğer elini onun omzuna koydu. "Siz olduğunuzu tahmin ettim," dedi tok, pürüzlü bir sesle.

Dost mu?

Shoe, Cor'la bana döndü. Sorgulayan bakışlarını görünce, "Bu, Avcı," diye açıkladı. "Size bahsettiğim, ormanda bir saklanma yeri olan Avcı." İri yarı adama döndü. "Sizi bulacağımızı sanmıyordum."

"Eh, gözlerimizi açık tutuyorduk," dedi adam. Her iki izci de adama gülümsedi. Avcı da onların başını okşadı. "Bu senin kız mı? Pin?"

Shoe kızardı ve ben de buna hiç şaşırmadım elbette. "Hayır," dedi kısaca. "Onun adı Pen."

Avcı, Shoe'ya keskin bir bakış attı ve ardından önce beni, sonra da Cor'u başıyla selamladı. "Bir prens sanırım?"

Cor da başıyla Avcı'yı selamlayıp bıçağını kınına geri koydu. "Bana Cor diyebilirsin."

"Pekâlâ." Orman, izinizi sürenlerden hiç memnun değil. Şimdi gidersek rahatça izleyebileceğimiz bir yol var ve izciler onu takip edemeyecek. Birkaç saat daha dayanabilir misiniz?"

"Evet," dedim. Bu işin sonunda bir dinlenme ve kaçış vaadi varsa içimde bir yerlerde bu gücü bulabilirdim.

"Evet, elbette," diye ekledi Cor.

Avcı, kafasıyla Shoe'yu işaret ederek, "Ağaçlara toslamıyor, değil mi?" diye sordu bana.

Neden bahsettiğinden emin olmamakla birlikte, "Hayır," diye yanıt verdim.

"Henüz değil," dedi Shoe

"Senin şu arkadaşın Shoe inatçı," dedi Avcı bana.

"Fark ettim," dedim ve Shoe'nun yüzü daha da ilginç bir kırmızı olurken Avcı sevinçle bana gülümsedi. Birden çok hoşlandım ondan ve ben de ona muzip bir şekilde gülümsedim çünkü Shoe yanılmıştı. Kurtuluş vardı ve biz onu bulmuştuk.

"En iyisi yola koyulmak o halde," dedi Avcı ve su şişelerini benden aldı. Ardından da Cor'la Shoe'nun çantalarını alıp geniş omuzlarına astı. "Geceleyin sıcak bir ateşe kavuşmuş olacaksınız ve midenize bir şeyler girmiş olacak."

SABAHLEYİN UYANDIÇIMDA kıpırdamadan yatıp, ısınmış ve görece-
li olarak güvende olmanın verdiği rahatlık ile beni bekleyen güzel bir kahvaltı düşüncesinin tadını çıkardım. Tepemde, bir hayli yüksekte, bir mağaranın sağlam tavanı duruyordu. Kum gibi sarı taştan bir tavandı bu. İçeriye bir yerlerden doğal bir ışık giriyordu ve meşaleler de yanıyordu. Meşalelerin titreyen alevleri, mağaranın pürüzlü duvarlarında gölgelerin dans etmesine neden

oluyordu. Yanmakta olan bir ateşin çıtırtısını ve mırıldanmaları duyudum. Burnuma da pişmekte olan sosisin kokusu geldi.

Dün geceyi parça parça hatırlıyordum sadece: Karda başımı öne eğmiş, zorlukla yürüdüğümü; Avcı ile izcilerinin önden giderek bize yol gösterdiklerini; sonlara doğru Cor'un kolunu omzuma atıp yürümeme yardımcı olduğunu hatırlıyordum. Bunlar haricinde hissizleşmiş parmaklarımla bir merdivenin basamaklarına tutunmaya çalışarak tırmanışım, mağara ve gerçekten yemiş olduğumu hatırlamadığım tahta bir kâse dolusu yahni vardı zihnimde ama sonrasına dair hiçbir şey yoktu. Uyuyakalmış olmalıydım.

"Uyandı," dedi kulağa sert gelen bir ses.

Her bir kasım tutulmuş bir halde doğrulup oturdum ve gözlerime düşen dağınık saçlarımı geriye ittirdim.

Yattığım battaniyelerin yanına, yüzü sesiyle uyumlu genç bir kadın çömelmişti. Güçlü kuvvetli, kısa, kahverengi tenli, çopur yüzlü bir kadındı bu. Düz, siyah saçları tek bir örgü yapılmıştı. Yanağında, neredeyse kulağına varan bir yara izi vardı. Koyu renk gözlerini kısarak inceliyordu beni. Pantolon, üste oturan deri bir yelek ve kolları sıvanmış bir gömlek vardı üzerinde. Çıplak kolları kaslıydı. "Ben Templeton," deyip ayağa kalktı. Birden, omzunun üzerinden başparmağıyla arkasını işaret etti. "Şu Zel." İşaret ettiği kız, başıyla bana selam verdi. Gözlerimi kırptırdım. Şimdiye kadar böyle güzel bir kız hiç görmemiştim. Sarışın, mavi gözlü ve arkadaşından daha uzundu. Bu ince kızm güzel, sıkı bir vücudu vardı. Kısa kesilmiş saçları çekici yüzünü ve uzun, ince boynunun güzelliğini ortaya çıkarmıştı.

"Kahvaltı?" diye sordu Templeton.

"Evet, lütfen," deyip sürünerek yataktan çıktım. Mağaranın zemini kumdu. Çıplak ayaklarımın altında yumuşaklardı.

Templeton tepeden tırnağa süzdü beni. "Önce temizlenmek isteyeceğini umuyorum." Elbisemin etek kısmı yırtık pırtıktı ve kendisi de toz toprakla çam iğnelerinden dolayı sertleşmişti.

Fakat *kahvaltı!* Midem guruldadı.

Templeton sırttı. “Kahvaltı, işin bitene dek bekler. Hadi.” Bir ipe tutturulmuş battaniyelerle mağaranın geri kalan kısmından ayrılmış olan uyuma alanının bir köşesine götürdü beni. Suyla dolu tahta bir kova vardı. Zel bir kumaş ve çamur gibi vıcık vıcık sabunla dolu bir kap uzattı. Soyunup yıkandım. Hatta saçımı da temizlemek için başımı kovaya soktum. Kucağında katlanmış kıyafetlerle yanıma gelen Templeton, “Aşağı yukarı Zel’in bedendesin,” dedi ben havluyla kurulanırken. Getirdiği kıyafetleri, yıkanmaktan incelmış bir gömlek, kalçalarımın yarısına kadar inen, Templeton’ınki gibi deri bir yelek ve daha önce giydiğimi hatırlamamama rağmen hoşuma giden bir pantolon giydim. Botlarımın bağcıklarını tekrar bağlayıp ıslak saçlarımı parmaklarım ile taradım ve kendimi her şeye hazır hissettim.

Mağaranın uyuma alanı dışındaki kısmına götürdüler beni. Şimdi içeriye giren doğal ışığın, duvarların birindeki geniş, yassı bir delikten gelmekte olduğunu gördüm. O delikten, mağaranın içine bir merdiven iniyordu. Orta yerde bir ateş yanmaktaydı. Ateşin dumanı, tavandaki bir çatlağı doğal bir baca olarak kullanıp dışarıya çıktı. Cor’la Avcı dışında kimseyi tanımadığım bir sürü insan, ateşin etrafında sandalye olarak kullandıkları, kısa kesilmiş kütüklerin üzerine oturmuşlardı. İzçiler de orada, başka bir köpeğin yanına kıvrılmışlardı. Ben içeriye girince üçü birden başlarını kaldırıp temkinli bir şekilde bana baktılar. Ateşin başında oturan insanların bir kısmı teneke kupalardan sıcak bir şey içiyor, bir kısmı da sosisle kalın, peynirli tost yiyorlardı. Tekrar midem guruldadı.

“Günaydın Pen,” dedi Cor yanıma gelip elimi tutarak. Uzun kaçıımızdan neredeyse etkilenmemiş gibi görünüyordu; kıvrık saçları bile düzgün bir şekilde taranmıştı.

Ona bakmadan, “Günaydın,” dedim. “Kahvaltı var mı?”

Avcı kütük taburesinden kalktı. Şu anda başında yünlü şapkası olmadığından başının tamamen kel olduğunu görebiliyor-

dum. Sadece kaşları ve düşük bir bıyığı vardı. "Var," dedi tok sesiyle ve sosisle üzerine bolca reçel sürülmüş kızarmış ekmek dolu bir tabak uzattı bana.

"Teşekkür ederim," dedim ağzımda kızarmış ekmekle. "Reçel sevdiğimi nasıl bildin?"

"Kim reçel sevmez ki?" diye sorup tekrar yerine oturdu.

"Ben sevmem," dedi Cor. "Tereyağını tercih ederim."

Bir taraftan kahvaltımı yapıp diğer taraftan Avcı ile Cor'un kızarmış ekmek, köpek ve izcilerden bahsetmesini dinlerken çevreme bakındım. Mağaradaki diğer insanlar beni izliyorlardı. Aralarında Shoe yoktu ama. Onun nerede olduğunu sormak için tam ağzımı açmıştım ki Avcı benden önce davrandı.

"Tobias'la çevreyi kolaçan ediyorlar. Birazdan döner."

"Gel otur Pen," dedi Cor ve beni bir tabureye doğru yönlendirdi.

Oturup kahvaltıma hak ettiği ilgiyi gösterdim. Sosisler enfesti. Reçel, ahududu reçeliydi. Her bir kırıntısını yedim tabağımdakilerin ve Avcı bana bir kupa çay olmayan, sıcak bir şey verdi. Bir yudum aldım. Kahve. Mmm. En son ne zaman kahve içtiğimi hatırlamıyordum. Bir yudum daha alıp dikkatimi mağaradaki diğer insanlara verdim sonunda.

Avcı ateşin yanında Templeton ve Zel'le sessizce konuşuyordu. Muhtemelen kardeş olan kızıl saçlı dört kızla (kızlardan biri bana on iki kardeş olduklarını söylemişti) kırışık, güleç yüzlü yaşlı bir kadının yanına çömelmiş olan çarpık parmaklı, kambur, yaşlı, ufak tefek bir adam gördüm. Çok derin dekolteli bir elbise giymiş ve sanki uzun bir uykudan yeni kalkmış gibi saçları darmadağın olan bir kadın, ateşin üzerine doğru eğilerek kendisine kahve doldurdu. Ateşin ilerisinde omuz omuza oturmuş, dizleri birbirine değen iki adam vardı. Adamlardan biri sıradan görünümliydi. Diğerinin geniş, çirkin bir ağzı ve düz bir burnu vardı. Çenesinde sigiller mevcuttu ve gözleriyle ışık saçarak gülümsüyordu. Ben onlara bakarken çirkin olan hoş geldin der gibi başıyla selamladı beni.

Birkaç kişi daha vardı ve hepsi... bir şekilde kendilerinden emin görünüyorlardı. Kim olduklarından eminlerdi.

Cor bana, "Avcı onların masaldan kaçan ya da masalın zarar verdiği insanlar olduklarını söyledi," dedi alçak sesle. "Asiler bunlar ve orman onları Analık'tan saklıyor."

"Artık biz de asiyiz," deyip biraz daha kahve içtim.

"Ben bir prensim," diyerek nazik bir şekilde düzeltti beni, "ve Doğu Oria'ya gideceğim."

"Masal bu kadar kolay kaçmana müsaade etmeyecektir Cor."

"Olsun. Yine de gideceğim ve sen de benimle gelmelisin. An-nem, kraliçe bu olup bitenlerden haberdar edilmeli."

Ona bir yanıt vermedim. Mağaranın ağzından iki kişi içeri girip merdivenden aşağıya indi. Her ikisinde de kalın kıyafetler ve şapka vardı. Yüzlerini kaşkolla sarmışlardı ama hareketlerindeki ustalıktan dolayı hangisinin Shoe olduğunu ayırt edebilmiştim. Yanındaki genç adamla ateşin yanına gelip şapkalarıyla kaşkollarını çıkardılar.

Shoe'nun yüzü soğuktan kızarmıştı. Beni Cor'la görünce başıyla selam verdi. "Günaydın Pen. İyi uyudun mu?"

"Hatırlamıyorum," deyip gülümsedim. Nedense onu gördüğüme sevinmiştim.

Gözlerini kırpıştırtıp yutkundü. "Şey, bu..."

"Ben Tobias," dedi Shoe'yla birlikte içeriye giren çocuk. On-dan uzun ve saman rengi saçlı, kahverengi gözlü, yapılı biriydi. "Marya sevgilimdi. Bir terziydi senin gibi."

Başımı hafifçe iki yana salladım.

"Hatırlamadığını söyledim sana," dedi Shoe. "Marya, Analık'ın hisarındaki başka bir terziydi," diye açıkladı. "Pin onu tanıyordu." Hafifçe başını yana çevirerek bakışlarını kaçır-an Tobias'a baktı.

Ateşin yanındaki Templeton ellerini çırpınca çevredeki herkes konuşmayı kesti. Hepimiz Templeton'a bakmak için döndük. Avcı oturduğu yerden kalkıp kollarını kavuşturdu.

"Evet. Hepiniz aramıza yeni katılanları gördünüz. Şuradaki Pen," diyerek beni işaret etti. "Shoe'yla ve Prens Cor'la zaten tanışmıştınız." Herkes başlarıyla onayladı.

"Analık izinizi sürüyor," diye ekledi Templeton sert sesiyle. "Bir işaret var mı?" diye sordu Shoe'yla Tobias'a.

"Hiçbir şey yok," diye yanıtladı Shoe. "Dışarısı soğuk ve sakın."

"Orman şimdilik işlerine baktı," diye ekledi Tobias.

"Şimdilik," diye tekrarladı Templeton. Gözlerini kısarak beni, Cor'u ve Shoe'yu inceledi. "Sağlam bir nedeni olmadıkça kimseyi bu kadar sıkı takip etmez o. Aslına bakarsanız, hiç kimseyi bu kadar gayretli bir şekilde takip ettiğini görmedik daha önce. Eski masalbozguncularını ararken bile bu kadar gayretli değildi."

"Masalbozguncusu da ne?" diye sordu Cor.

Templeton derin bir nefretle baktı ona. "İçinde bulunduğu masalı bozguna uğratan kişi," dedi küçümseyen bir tavırla. Cümlesinin sonuna *seni geri zekâlı* diye eklediğini neredeyse duymuştum.

"Masalbozguncusu benim herhalde," dedim. Yüksüğü cebimden çıkarıp havaya kaldırdım. Ateşin ışığında parıldadı. Herkes gözlerini dikip yüksüğe baktı. "Bununla sihir yapabiliyorum."

"İlginç," dedi Templeton. "Ama sen değilsin." Shoe'yu işaret etti. "O."

Ayaklarının altındaki kumlu zemini incelemekte olan Shoe irkilip bakışlarını yerden ayırdı.

"Sayımız çok değil," diye devam etti Templeton. "Sağ kurtulan çok yok zaten. Biz işleri altüst eden kişileriz ve Analık karışıklıktan hiç hoşlanmaz, öyle değil mi? Masala girip çarklara çomak sokarız biz. Çarklar tıkanınca gıcırdar. Bunu gösteren yara izlerimiz vardır genellikle. Değil mi?" diye sordu Shoe'ya.

Shoe'nun başını evet anlamında sallaması beni şaşırttı.

"Bunu aşk için yaparız genellikle ama başka nedenler de var."

"Tam anlayamıyorum," diyerek araya girdi Cor. "Açıklamanın muhteşem netliğine rağmen." Sesi camı kesebilecek kadar sertti. "Bir örnek verebilir misin bize?"

"Şey, siz mesela. Örüntü belirlenmişti. Seninle Pen ilk görüşte âşık olacaktınız birbirinize. Kız prensi elde eder ve prenses olur? Mutlu son? Shoe bu noktada araya girip buna engel oldu."

"Bu..." diyerek sözünü kestim.

"Biz..." dedi Cor da aynı anda.

Shoe yine dikkatle yere baktı.

"Unutun gitsin," dedi Templeton elini sallayarak. "Daha iyi bir örnek vereceğim size." O âna kadar tek bir kelime bile etmemiş olduğunu fark ettiğim Zel'i işaret etti başıyla. "Zel, görebildiğiniz gibi çok güzeldir. Doğuştan gelen bir güzellik bu, bir bela gibi. Analık onu ailesinden alıp buraya getirdi ve yüksükle o şeyi yaptı. Neyi kastettiğimi biliyor musunuz?"

Evet anlamında başımı salladım. Shoe da aynısını yaptı.

"Anılarını sildi. Onu, güzel bir oyuncak bebekmiş gibi bir kuledeki küçük bir odaya hapsetti," diye devam etti Templeton. Ellerini beline koyunca kollarının gücü yine dikkatimi çekti. "Sonra bir prens buldu Analık. Kuleye tırmanıp kızı kurtaracaktı ve gerçek aşkı bulacaklardı. Son. Prensini ya da güzel oyuncak bebeğin aslında ne istediğinin bir önemi yoktu. Masal iş başındaydı, anlıyor musunuz?"

Cor'la ben evet anlamında salladık başlarımızı. Sanırım Shoe bunun nasıl sonuçlanacağını çoktan tahmin etmişti bile.

Templeton uzanıp Zel'in elini tutunca Zel'in güzel dudaklarına hemen bir gülümseme kondu. "Ama önce ben vardım oraya. Her gece ziyaret ettim onu. Zel, saçlarını kuleden aşağıya bir halat gibi uzatıyordu." Kol kaslarını gürürle şişirdi. "Birbirimize âşık olup masala rağmen bir arada olmak istedik. Böylelikle bir masalbozguncusu oldum. Zel'in uzattığı saçlarıyla kuleye tırmanıp saçını kestim ve onu kaçmak için kullandık. Önce prensle küçük bir boğuşma yaşadım." Parmağını, yanağını boydan boya

kesen yaranın üzerinde dolaştırdı ve bu, niçin Cor'dan hoşlanmadığını anlamamı sağladı. Onun için tüm prensler aynıydı. "Orman bizi buraya getirdi ve o zamandan beri de buradayız."

"Tam olarak mutlu bir son değil," dedim.

"Ah, mutluyuz biz," dedi Templeton. "Ama masalın sonu bu değil."

Cor başını iki yana salladı. "Kendine masalbozguncusu diyorsun ama masal esasında bozguna uğramadı, öyle değil mi?"

"Zel'inki uğradı ama masalın içinde bir sürü masal vardı. Biri örüntünün dışında kalsa bile asıl olan devam etti."

"Peki ya ben?" diye sordum, yüksüğü havaya kaldırıp Templeton'a hatırlatarak.

Başını bir aşağı bir yukarı sallayarak, "Sen büyük bir olasılıkla tamamen farklı bir şeysin," dedi. "Nereden buldun o yüksüğü?"

"Annemindi."

Avcı başını salladı. "Biz de öyle düşünmüştük. Annen masalın içinde çalışıp onu içeriden değiştirmeyi denedi."

Shoe birden başını kaldırıp bir şeyi çözmüş gibi baktı bana. Zeki biri olduğunu fark ettim. Hep bir adım sonrasını düşünüyordu.

"Doğru," dedi Templeton. "Analık da masalın içinde çalışıyor ama onun amacı, masalın istediği sonların gerçekleşmesini sağlamak. Annen ona karşı koyuyordu."

"Pen'in annesi cadı mıydı?" diye sözünü kesti Shoe.

Templeton şaşkınlıkla irkildi. "Biliyor musun onu?"

Shoe evet anlamında başını salladı. "Natters'la karısından duydum. Şehirden arkadaşlarım. Masalın nasıl işlediğini, Analık'ı ve cadıyı anlattılar bana."

Başım döndü. "Nasıl..." Sesim titredi. "Nasıl bir cadıydı?"

"Herhangi bir cadı değil," diye düzeltiyor Templeton. "Masal-daki Cadı. Masalın çok fazla güç kazanmasını engellemeye çalışıyordu annen. Bunu, Analık'ın güçlerini kendine çevirerek yapıyordu. Mesela Analık dikenli çalıları sever, bu yüzden annen

kötü periye dönüştü ve uyuyan kızı, yolu oraya düşen erkeklerden korumak için dikenli çalılarla kaplı bir kuleye sakladı.” Ateşin diğer tarafında, karşımda oturmakta olan derin dekoltesi kadın evet anlamında salladı başını. Yani uyuyan güzel buydu, öyle mi? Templeton devam etti. “Analık insanları hayvana çevirmeyi sever. Annen bir prensi, kendisini kimin gerçekten sevdiğini anlayabilsin diye yüksüğünü kullanarak bir kurbağaya dönüştürdü.”

“Sonuçta beni gerçekten seven kişi bir prenses bile değildi,” diyerek araya girdi ateşin karşısındaki çirkin, düz yüzlü adamın yanında oturan sıradan görünüşlü adam. Kurbağa o muydu yani?

“Kızı prensten korumak için kıza zehirli elma verip onu cam bir tabuta koyan Cadı da annendi,” dedi Avcı. Ardından da alçak sesle ekledi. “Ama o kızın masalbozguncusu onu yüzüstü bıraktı ve kız, başka birine âşık olmasına rağmen prensle bir araya geldi.”

“Cesur biriydi annen,” diyerek konuşmasını tamamladı Templeton.

“Onu tanıyor muydun?” diye sordum.

“Annenin masalın içinde çalıştığını söylemiş miydin acaba?” diye sordu alaycı bir üslupla. “Buradaki herkes,” ateşin çevresinde toplanmış olan insanları kapsayacak şekilde elini salladı, “masalın dışına çıkmayı başardı.” Omuz silkti. “Bir kısmımız tanıştık annenle. Masallarımızdaki cadı, kötü peri ya da öyle bir şeyken işte. Bizden biri değildi ama.”

Fakat onun bir kızı vardı. Masalın dışında bir hayatı olmuş olmalıydı. Nerede yaşıyorduk? Benimle vakit geçirmiş miydi yoksa adı olduğu için hep uzaklarda mıydı?

Sever miydi beni?

“Annen masalın içinde uzun bir süre savaştı,” dedi Templeton, “ama genellikle kaybederdi. Sonunda kendi hayatını da kaybetti.”

“Ne zaman?” diyerek sözünü kestim. “Ne kadar önce oldu bu?”

“Sence?” diye sordu Templeton, Avcı’ya. “Geçen kış belki, ne dersin?”

“Olabilir, evet,” diye yanıtladı Avcı.

Birden hissettiğim yokluk hissiyle yüreğim parçalandı. Bir yıl, topu topu bu kadar. Bir yıl önce bir annem, bir adım ve dünyada bir yerim vardı ama şimdi hiçbirisi yoktu. Annemle ilgili hatırladığım tek anı, bana yüksüğü verdiği andı. “Analık beni o zaman almış olmalı,” dedim. “Yüksüğüyle hafıza büyüğü yapıp beni terzilerinden birine dönüştürdü.”

“Muhtemelen öyle,” dedi Templeton. “Annen öldürüldüğünden beri kimse masalının sonundan kurtulup saklanmak için buraya gelmedi. Birçok masalbozguncusu öldü. Masal daha da güçlendi. Onu durdurabilecek kimse yok artık.”

BÖLÜM

32

SHOE GÖZLERİNİ MAĞARANIN kumlu zeminine dikmiş, bir taraftan Templeton'ın Pen'le konuşmasını dinleyip bir taraftan da bundan sonra olabilecekleri çözümlemeye çalışırken aklında düşünceler dönüp duruyordu.

Avcı, ateşin oradan boğazını temizledi. "Dilerseniz burada kalabilirsiniz Prens Cor, Shoe ve Pen. Eskiden Analık'ındı orman. Masallar burada geçerdi ama o kadar vahşileşti, o kadar yönetilemez bir hal aldı ki Analık kendi şehrini inşa etmek zorunda kaldı."

"Ormanın kendisi de bir asi," diyerek araya girdi Templeton.

"Doğru," diyerek konuşmaya devam etti Avcı. "Orman bizi saklıyor. İzçiler eninde sonunda vazgeçeceklerdir. O zaman da burada güvende olursunuz."

Avcı'yı dinlerken başını hafifçe iki yana salladı Shoe. Templeton'm dediği gibi bir masalbozguncusuydu o ve Analık'ın ondan ne kadar çok nefret ettiğini, onun masalın çarkları altında paramparça olmasını istediğini biliyordu. Pen'i daha da çok istiyordu hatta. Bu masal, Pen'in masalı çok kritikti. O Cadı'nın

kızı, yüksüğün hamiliydi. Dolayısıyla farkında olduğundan çok daha önemliydi masal için. Analık avından bu kadar kolay vazgeçmeyecekti. Yapmak zorunda kalırsa tüm ormanı buz ve karla kaplayıp Pen'i ve diğerlerini dondururdu. Böylece uşakları onları kolayca bulabilirdi.

"Her ne kadar teklifiniz için size müteşekkire olsam da," dedi Cor resmî bir şekilde, "burada kalamam. Doğu Oria'ya gideceğim. Annem, kraliçe orada ve bunlardan haberdar edilmeli." Pen'e döndü. "Benimle gelmelisin Pen."

"Hayır," diyerek Cor'un sözünü kesti Shoe. "Gitmemelisiniz bence, her ikiniz de." İyi sonuçlar doğurmayacaktı ama bunu söylemek zorundaydı. "Henüz değil yani," diye ekledi.

"Açıkla," diye buyurdu Cor.

Bunun sonuçlarını kafasında tartmaya çalışırken olur anlamında başım salladı Shoe.

Masalı durdurabilecek birisi yok artık, demişti Templeton. Shoe da Pen'e, bunun bir kısır döngü olduğunu, yeni bir hapisshane-den başka bir yere kaçış olmadığını söylemişti.

"Shoe?" diyerek onu konuşmaya sevk etti Avcı.

Shoe tamam der gibi salladı başını. Ya gerçekten başka bir yolu varsa? O bir masalbozguncusuydu. Pen de yüksüğü ve farkında bile olmadığı gücüyle ondan daha da kudretliydi. "Analık'ın hisarı," dedi Shoe ağır ağır. "Buradan uzak değil, değil mi?"

"Esasen burnunun dibindeyiz," dedi Templeton.

"Pen, hatırlamadığını biliyorum ama hisar bizim gibi insanlarla dolu. Marya gibi." Tobias'la karşılıklı selamlaştılar. "Analık'm yüksüğü hafızalarımızı, geçmişlerimizi sildi ve işe koşulduk." Kendisini anlamasını isteyerek dikkatle Pen'e baktı. "Sen bir terziydin. Ben de kunduracı." Onunla hisardaki ilk karşılaşmasını, Pin'in bunu kulağına fısıldadığı ânı, Pin'in yavaşlığının kendisinininkini yumuşak bir şekilde okşayışını anımsadı. "Dokunmuyor, konuşmuyor... öpüşmüyor ya da âşık olmuyor-duk. Masalın köleleriydik. Her şey bundan ibaretti."

Pen, Cor'un yanında dikiliyordu. Kaşlarını kaldırmış bir halde Shoe'ya baktı. Bunların hiçbirini hatırlamıyordu elbette.

Kaçarken hisara geri dönüp onlara yardım eden Jackleri ve Analık'ın diğer kölelerini kurtaracağına dair yüksek sesle söz verdiği ânu ya da duvarda, vücuduna batan dikenlerle can veren diğer terziyi, Marya'yı da...

Bir terziye dönüştürülmeden önce Marya, Tobias'ın sevgiliydi. O sabahın erken saatlerinde Tobias, Shoe'yu uyuduğu köşede bulmuş ve onu uyandırıp, "Hadi, gidip dışarıya bir göz atalım," demişti.

Mağaradan çıkıp Analık'ın izcilerinden bir iz var mı diye çevreyi kolaçan ederlerken karlar, gecenin gölgeleriyle mavi görünüyordu. Acı bir soğuk vardı. Nefes aldıkça ağızlarından buhar bulutları yükselirken sessizce dolaşmışlardı. Güneş yükseldikçe karlar önce pembeye, ardından ışıldayan bir beyaza dönmüştü ama hava ısınmamıştı. Yüksek bir yere ulaştıklarında çevreye bakmak için durmuşlardı. Aşağılarında kalan vadide yaprak kırmılamıyordu, çam ağaçları karla örtülmüştü.

Tobias ağzına sardığı kaşkolu aşağı çekmişti. "Oradaydın sen," demişti ifadesiz bir yüzle. "Analık'm hisarında."

"Evet," demişti Shoe.

"Onu, Marya'yı ararken ormana girip dolanmıştım. Hisarda mıydı o da? Analık, terzi olduğu için almıştı onu."

Shoe, Tobias'm kimden bahsettiğini tain olarak biliyordu. Evet anlamında sallamıştı başını.

Tobias kıpırdamadan, sessizce vadiye bakmıştı. "Hâlâ orada mı?"

Shoe acı haberi uzatmadan vermişti. "Hayır. Öldü."

Tobias'm yüz ifadesi sertti. "Kötü bir şekilde mi?"

"Evet. Üzgünüm."

Uzun bir sessizlik olmuştu. "Bu konuda yapabileceğin bir şey yoktu, değil mi?" demişti sonunda Tobias, bir yanıt beklemeden. "Dönsek iyi olacak."

Shoe, mağaraya geri dönerlerken masalı kalbinden vuracak ve Marya ile Tobias gibi insanların bir daha acı çekmemesi için yapılması gerekenin tam olarak ne olduğunu anlamıştı bile.

Cor sabırsızlıkla Shoe'ya baktı. "Ee, Shoe? Hisardayken bir köle olduğunu zaten biliyoruz."

Shoe başını salladı. "Pin'le ben Analık'ın hisarından kaçtık ama insanları ardımızda bıraktık. Analık'ın kölelerinin, bizim yaptığımız gibi kaçmasına yardımcı olmalıyız."

"Bir dakika," diyerek onun sözünü kesti Templeton. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Shoe önce Templeton'a, ardından da ateşin çevresinde toplanmış olan herkese baktı. "Analık'ın hisarını ele geçirmekten bahsediyorum."

"Ne?" diye cıyakladı Templeton. Yanında durmakta olan Zel sessiz bir kahkaha koyuverdi.

"Bir kere," diyerek ınatla konuşmaya devam etti Shoe, "bunu yaparsak Analık'ın kölelerini kurtarırsınız. Ayrıca elbiseleri, ayak-kabıları, mumları filan almamız masalın çarklarını kenetler."

"Ve altına eğirilecek samanı," diyerek beklenmedik bir şekilde araya girdi ateşin karşısındaki yüzü buruşmuş, küçük adam.

"Ve dans pabuçlarını," diye ekledi kızıl saçlı dört kız kardeşten bir tanesi. Diğer üçüye başlarıyla onayladılar.

"Ve cam tabutları," diyerek son noktayı koydu Avcı. "Masalın dönmesini bütün bu şeyler sağlıyor."

"Doğru," dedi Shoe. Kimse itiraz etmeye fırsat bulamadan konuşmaya devam etti. "Elimizi çabuk tutmalıyız. Analık'ın hisarda değil, şehirde olduğunu biliyoruz. Tüm nöbetçileriyle uşakları da dışarıda bizi arıyor. Pen ve yüksüğü bizimle. Sayımız yeterli; hep birlikte hisarı ele geçirip orada kalan birkaç nöbetçiyle kâhyayı etkisiz hale getirebilir ve Analık'ın kölelerini kurtarabiliriz."

Herkes şaşkınlıkla ona baktı.

Her şeyi göze alıp kafasında evirip çevirmekte olduğu planın geri kalan kısmını da anlattı. "Böylece Analık'ın peşine düşmek için yeterince insan toplamış olacağız."

"Şehre saldırmayı mı kastediyorsun?" diye sordu Cor gergin bir sesle.

Shoe evet anlamında başını salladı. "Sadece şehre değil. Masalın kendisine de."

Herkes hâlâ aklını kaçırmış gibi Shoe'ya bakıyordu. Shoe yaknaklarının kızarıp yanmaya başladığını hissetti. Şimdiden neler olacağını kestirebiliyor ve hepsini bekleyen sondan gerçekten kaçmanın tek yolunun önerdiği plan olduğunu biliyordu.

"Sıradan bir masalbozguncusu değilsin sen," dedi Templeton sonunda. "Sen nihai masalbozguncususun."

"Bu bir sürü belaya neden olacaktır," dedi Avcı, ateşin ışığıyla gözleri parlarken.

"Bence berbat bir fikir bu," dedi Cor, tok ve otoriter bir sesle. "Analık'la ve masalla ilgilenmeyi anneme bırakmalıyız."

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı Shoe. "Bunu daha önce yapmadı. Yıllardır Doğu Ori'a'dan bir sürü insan kayboluyor olmalı ama masalın ormanın ortasındaki bir şehirde saklandığından bile bihaberdin, öyle değil mi?"

"Evet," diyerek bunu kabullendi Cor.

"Daha fazla bekleyemeyiz. Bunu şimdi yapmalıyız."

Uzun bir sessizlik oldu. Shoe gizlice Pen'e bir bakış attı ama o, yüksüğü çevirip durduğu parmaklarına bakmaktaydı.

"Pekâlâ," dedi Templeton sonunda. Başını hafifçe yana çevirip Zel'e baktı. Kararlı bir şekilde başıyla onayladı Zel. "Biz varız."

"Ben de," dedi Avcı.

"Beni unutmayın," dedi Tobias.

Pen'in başını kaldırıp birden kakhaha atması Shoe'yu şaşırttı. "Ah, bence harika bir fikir bu," dedi.

"Pen!" diye itiraz etti Cor.

“Cor, masalı bozguna uğratmayı denemediğimiz sürece asla ondan kurtulamayacağız,” dedi. “Bence muhteşem bir fikir. Analık korkmuş tavşanlar gibi kaçtığımızı düşünecek. Asla bir saldırı beklemeyecek. Aferin Shoe.” Gri gözleri parıldayarak masum bir şekilde gülümsedi ona.

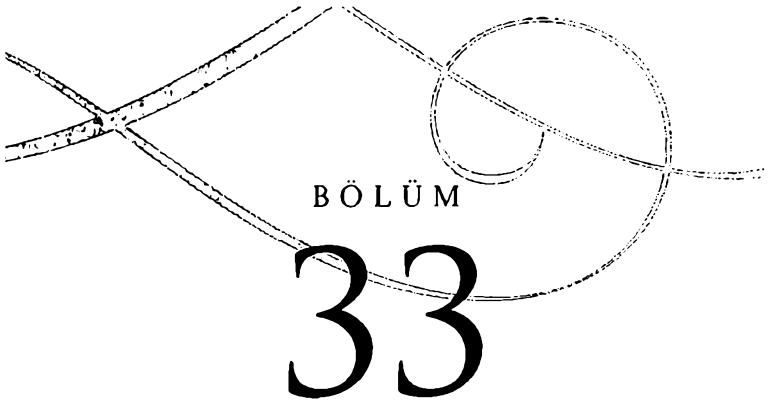
Shoe da kendisini Pen’e gülümserken buldu.

Önce kocaman açıldı kızın gözleri, ardından kaşlarını kaldırdı. “Daha önce bunu yaptığını hiç görmemiştim.”

“Neyi yaptığını?” diye sordu Shoe gergin bir halde. Birden mağarayı dolduran kalabalık yok olmuştu.

“Gülümsediğini elbette.”

“Ah.” Geçmişini düşündü Shoe. “Daha önce hiç gülümsediğimi hatırlamıyorum.”

BÖLÜM

33

SHOE ŞEHİRDEKİ, ANALIK'A karşı koymaya istekli insanlardan (onları *her şeyi bilenler* diye çağırıyordu) bahsetti bize. "Bize yardım edeceklerdir, eminim bundan. Onlara bir mesaj ulaştırabilirsek..."

Tobias, "Ben hallederim," diyerek gönüllü oldu bu işe.

"Natters ve karısı," dedi Shoe. "Onlarla başla. Onlar liderler ve başka kimlerle iletişime geçileceğini bilirler."

"Güzel," dedim. "Hisardaki nöbetçileri yenmeyi başarırsak şehre geçeceğiz. Bir işarete ihtiyacımız olacak." Herhangi bir önerileri var mı diye ateşin etrafında toplanmış olan gruba bir bakış attım.

"Sis," dedi Avcı. "Orman bizden yana."

"Pekâlâ," dedim başımı bir aşağı bir yukarı sallayarak. "Sis yükselince geleceğiz."

Biz Analık'ın kalesini istila etmeden önce Tobias'a iki gün vermeyi kararlaştırdık. Bu Cor'a, bana ve Shoe'ya dinlenip plan yapmak için zaman kazandıracaktı.

Tobias gittikten sonra Shoe'yu köşeye sıkıştırıp bana masalla

ilgili bildiği ya da tahmin ettiği her şeyi anlatmasını sağladım. Düşünecek çok şey verdi bu bana ama şehirden kaçışımızdan dolayı hâlâ yorgundum. Dolayısıyla, bir-iki saat kestirmek için bir köşeye kıvrıldım. Uyandığımda mağaranın dışına karanlık çökmüştü. Metalin metale tokuşturulma sesini duydum. Gözlerimi ovuşturarak uyku sersemliğimi üzerimden attım ve ayağa kalktım.

Mağaranın ana kısmında, daire şeklinde dizilmiş fenerlerin arasında, Templeton ile Zel loş ışıktaki gümüş renginde parıltıya uzan, ince kılıçlarla hızla birbirlerine saldırıp hamleleri savuşturuyorlardı. Zeminin döven ayakları, küçük kum bulutlarının havalandırılmasına neden oluyordu.

Templeton, "Hah!" diye bağırıp fırlatılmış bir mızrak gibi hızlı bir şekilde Zel'in kalbine bir hamlede bulundu.

Zel soğukkanlılıkla Templeton'un kılıcını savuşturup bir gözün görebileceğinden daha hızlı bir şekilde rakibini yere yatırdı ve boğazına kılıcı dayadı.

Templeton yattığı yerden ona gülümsedi. "İyi iş çıkardın aşkım."

Zel, kılıcını kınına yumuşakça koydu ve eğilip Templeton'ı çekerek ayağa kaldırdı.

Hünerlilerdi. Çok, çok hünerlilerdi.

Dizlerindeki kumu silkelemekte olan Templeton'un gözü bana ilişti. "Sende durumlar nasıl Pen? Dövüşebiliyor musun?"

"Hayır ama öğrenmek isterim."

"Ya, güzel," dedi Templeton ellerini ovuşturarak. "Nasıl dövüşüleceğini öğretmeyi severiz biz." Zel sırtıp başıyla onayladı sevgilisini. "Öncelikle sana bir silah seçmemiz gerekecek."

Zel sessizce kılıcını bana uzattı. Tutuşundan dolayı ısınmış kılıcın deri sarılı kabzasını sıkıca kavradım. Nedense bu bana tuhaf ve yanlış geldi. "Bilmiyorum..." diye mırıldandım.

"Yok, haklısın," dedi Templeton. "Zel çok zarif ve hızlıdır ama senin daha sert bir şeye ihtiyacın var."

Zel kaşlarını kaldırıp çenesiyle silahları işaret etti.

“Hayır, bıçak olmaz,” diye yanıtladı onu Templeton. “Bir mızrak belki?”

Zel kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. Hayır.

Konuşurken beni yığın halinde silahların durduğu köşeye doğru götürdüler. Hem bilenmiş hem de idman için körleştirilmiş silahlar, bir ya da iki kalkan ve büyük, tahta bir sandık vardı burada.

Elim, benim bilmediğim bir şeyi bilirmişçesine eğri büğrü mağara duvarına yaslanmış olan uzun bir kargıya uzandı. Pürüzsüz, kararmış meşeden yapılmıştı ve bilek kalındığımdaydı. Her iki ucunda da metal kapaklar vardı. Ellerim kargıyı kavradı ve bedenim silahın dengesini bulmak için hareket etti. Kargıyı hünerle tutarak ağırlığını kontrol ettim.

“Bir kargı. Tamam,” dedi Templeton başını bir aşağı bir yukarı sallayarak. “Bununla neler yapabileceğini bir görelim hadi.”

Kumlu idman alanına geri döndük.

Ateşin etrafında Shoe, Cor, Avcı ve diğer birkaç kişi kafa kafa vermişlerdi. Biz fener ışıklarının oluşturduğu dairenin içine adımımızı atarken başlarını kaldırıp baktılar.

Masal tarafından kullanılmaktan çok yorulmuştum. Kendimi bildim bileli (çok uzun bir zaman değildi gerçi bu) Analık’la savaşmaya, bir şey *yapmaya* kararlıydım. Parmaklarımın altındaki kargının pürüzsüzlüğüyle birlikte, harekete geçme imkânının verdiği heyecanı artık kol ve bacaklarımda, içimde hissedebiliyordum. Kargıyı başımın üzerinde döndürüp kuma sapladım. Ardından da gardımı aldım.

Templeton sırtıp silah yığınının içinden seçmiş olduğu idman kılıcıyla selamladı beni. “Saldır bana Pen!”

Beni beklemeden hücumla geçti. Bu, ondan bekleyeceğim gibi pervasız ve açık bir hücumdu. Bedenim harekete geçti; asayı kaldırarak kılıcı engelledi ve bir sonraki hamlesini, başımı eğerek savuşturdum. Tekrar hücum ettiğinde yana çekilip kargıyı dön-

dürdüm ve metal başlıklı uçlarından biriyle bileğine bir darbe indirdim.

Templeton acıyla bağırıp kılıcını kuma düşürdü. “Ooo,” dedi elini sallayarak. Sırtarak silahını yerden aldı. “Zel, bize katılmak ister misin?”

Gözleri ıslıl ıslıl olan Zel, dairenin içine adımını atıp kılıcını havaya kaldırdı. Keskin bir silahtı bu, sadece idman için değildi. Zayıf noktalarımı, yavaş tepkilerimi sınamak için etrafımda döndüler ama kargım her hücumu karşılamak için öne çıktı. Hep dengeli, hep hazır bir şekilde oradan oraya hareket ettim, darbeleri engelleyip hücum ettim. Templeton omzuna bir darbe alıp idman kılıcını elinden düşürene ve kargıyı savuşturmak için başını eğdiğinde bana çarparak kendisiyle birlikte beni de kuma fırlatana kadar dövüşmeye devam ettik. Zel kıs kıs gülerek tepemizde durdu.

“*Tecrübelisin,*” dedi Templeton üzerimden kalkarken. Eğilip ayağa kalkmam için beni çekti.

Nefes nefese, deri ceketimdeki kumları elimle temizledim. Templeton haklıydı. *Tecrübeliydim.*

Tabii ki de nedeni bunu daha önce yapmış olmamdı. Ben unutmuştum ama bedenim hatırlıyordu. “Annem bana dövüşmeyi öğretmiş olmalı,” dedim.

“Ne yaptığını biliyormuş,” dedi Templeton. Zel başıyla onu onayladı ve kılıcını havaya kaldırdı. “Tekrar?” diye sordu Templeton.

Ben de kendimi ona sırtırken buldum. Bu güç ve yeterlilik duygusu çok hoşuma gitmişti. “Tekrar,” dedim başımı evet anlamında sallayarak.

Üçümüz de tükenene kadar bir saat daha dövüştük. Bu esnada, birden çok rakibe karşı birlikte dövüşme idmanı da yaptık. Sonunda, idman ringinin ateşten uzak, serin kısmında oturmakta olan Avcı’nın yanına, her tarafım ağırlı ve kan ter içinde kalmış bir halde yığıldım. Zel’le Templeton tüm bıçakların iyice bilendiğinden emin olmak için silahları incelemeye gittiler.

İdman dairesinin içinde Cor, Shoe'ya nasıl bıçak tutulacağını gösterdi. "Bıçağı yumruğunun bir uzantısıymış gibi düşün," deyip ardından da bıçağı nasıl tutacağını gösterdi. "Bıçağı saplamayı değil, yumruk atmayı düşün."

Cor'u dikkatli bir şekilde izleyen Shoe başını tamam anlamında sallayıp tamamen dengeli bir şekilde durarak onun göstermiş olduğu hareketi hatasız olarak tekrarladı.

"Güzel," dedi Cor.

Cor'un bıçağı olabildiğince uzun bir süre gizlemesiyle ilgili talimatını yerine getiren Shoe'yu izledim. Cor, bir bıçak dövüşünde ilk vuruşu belli etmeden, hızlı bir şekilde yapanın dövüşü kazanan kişi olacağını açıklıyordu ona.

Avcı bana teneke kupada soğumuş çay uzattı. "Eee," diye mırıldandı tok sesiyle. "Planımız nedir?"

"Hisarı ele geçireceğiz, köleleri kurtaracağız ve sonra da Analık'ın peşine düşmek için hisarı üs olarak kullanacağız," dedim. "Tobias'ın şu anda iletişime geçtiği, şehrin içindeki asilerden de destek alarak hızlı ve şiddetli bir şekilde saldıracağız."

"Gayet iyi," dedi Avcı duygularını belli etmeden.

"O kadar basit ya da kolay olmayacağını biliyorum." Kaygısını hissedince başımı hafifçe yana çevirip ona bir bakış attım. "Endişe etme. Masala karşı avantajlarımızdan biri bekleneni yapmak gibi zorunluluğumuzun olmaması. Masalın izlemesi gereken bir örüntüsü var ama bizim yok. Ne olursa olsun, hazır olacağız."

Keyfi bir parça yerine geldi. "Öyle düşünüyorsan."

"Düşünüyorum." Konuşurken, bu grubun lideri haline geldiğimi fark ettim. Ben; kendinden hiç emin olmayan, fazlasıyla çekingen ben. Kim olduğumu, ne olduğumu bilmiyor olabilirdim ama bu savaşı kazanmaya, annemin kaldığı yerden devam etmeye kararlıyım. Belki diğerleri de hissediyordu bunu. Umarım yanılmıyorlardır.

COR, SHOE'YA BİÇAKLA dövüşmenin inceliklerini öğretmeyi tamamlayınca idman ringinin dışına çıktılar ve ben de onları karşılamaya gittim.

Cor başını onaylayarak sallayıp, "Şaşırtıcı derecede hızlısın," dedi Shoe'ya. O da bıçağı Cor'a uzattı. Prens bıçağı alıp kenarını inceledi. "Biraz daha idmanla oldukça iyi olabilirsiniz."

Shoe alındaki teri eski püskü gömleğinin koluna sildi. "Daha fazla idman yapmak için vaktimiz yok."

Cor omuz silkti. "En azından ilk dövüşünde öldürülmeyeceksin." Bana gülümsedi. "Sen de çok iyisin Pen. Hem ben de seni korumak için yanında olacağım."

"Görünen o ki bir kavgada başımın çaresine bakabilecek kapasitedeyim," dedim biraz çıkışarak.

"Elbette öylesin," dedi gülümsemeye devam ederek. Bana yaklaşıp neredeyse sahiplenir gibi bir elini koluma koydu. Ben düz bir şekilde ona bakınca elini çekti. Daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu fark etmişti.

Shoe biçimsiz paltosunu alıp sırtına geçirdi ve "Pen..." diye söze başladı. Ardından da ellerini paltosunun ceplerine iyice sokup alnını kırıştırarak mağaranın zeminine baktı.

Saman sarısı saçları gözlerinin üzerine düşmüştü; parmaklarım uzanıp onu daha iyi görebileyim diye saçlarını geriye taramak için karıncalandı. "Evet Shoe?"

Bir dakika sonra, sanki bir şeyin kararını veriyormuş gibi hafifçe omuz silkti ve sonra başını kaldırıp gözlerime baktı. "Yüksüğün. Önceki hayatımı hatırlamama yardımcı olmak için kullanır mısın onu?"

Hızla bir soluk aldım, sonra da ağır ağır onu saldı. "Evet, elbette. Daha önce sormalıydım bunu sana."

"Meşguldün," dedi alaycı bir tavrıyla.

Cor izin isteyip yanımdan ayrıldı. Ben Shoe'yu ateşin yanına doğru götürürken zihnim bocaladı. Yüksüğü Cor'da kullanmıştım ama Analık ondan çok şey almamıştı; öncesine dair

çok şey biliyordu zaten. Ya yüksüğü kullandığımda bu Shoe'yu incitirse? Ya çok fazla şey kaybetmişse? Ya önceki hayatı o zamandan beri olan her şeyi anlamsız kılarlsa? "Se-sen," diye kekeledim, "emin misin? Bilmemek en iyisidir belki."

"Öğrenmem gerek," dedi asilerin tabure olarak kullandığı, kısa kesilmiş kütüklerden birine otururken. "Ve bunu sadece kendim için istemiyorum. Önceye dair daha çok şey bilirsek neyle baş ettiğimize dair daha çok şey öğrenebiliriz."

Yüzüm Shoe'ya dönük bir şekilde oturdum; dizlerimiz birbirine değiyordu. Evet, elbette öğrenmesi gerekiyordu. Çok açık bir bakış açısı vardı onun. Çok... doğru birisiydi. Öğreneceklerinden korkuyor diye kendisini geçmişine kapamayacaktı. Geleceğine gözleri açık biçimde ilerlemesi gerekiyordu. "Pekâlâ," diyerek ricasını kabul ettim.

"Sağ ol," dedi aklı başında bir biçimde. Yüzü çok solgundu.

Parmaklarım istedikleri şeye kavuşunca uzanıp yeşil gözlerinin üzerine düşmüş saçlarını arkaya doğru taradım. Yüksüğümü cebimden çıkarırken bu gözler bitkin bir halde yüksüğe sabitlenip kaldı. Duraksayıp yüzlerimizi yakınlaştırdım ve "Şans için," diye fısıldadım dudaklarına doğru. O da eğildi. Bu öpücük içimi kavurunca irkilip geri çekildim. Bakışı o kadar yoğunlu ki ona bakmak yerine bakışlarımı kaçırdım. Yüksüğü gömleğimin koluna silerek parılatmakla uğraştım ve ardından da onu parmağıma geçirdim. "Hazır mısın?" diye sordum, olması gerektiği kadar sabit olmayan bir sesle.

"Evet," dedi boğuk bir sesle.

Elimi kaldırıp yüksüğü alnına dokundurunca, Shoe irkildi ve bunu bastırmaya çalıştı. Gözlerini kapattı.

Seni tanıyorum Shoe, diye geçirdim aklımdan. Hatırla.

Yüksüğün çukurlu gümüşü ısınıp donuk bir turuncu renk aldı önce; ardından da kızıl bir alev olup parıladı. Diğer elimi Shoe'nun omzuna koydum; titremesine, belki de kendi titreme engel olmak için. Yüksük daha da parlak bir renk aldı; ısı ısı

parıldayan beyaz bir ışık yaydı, ardından da karardı.

Koşmuşçasına soluk soluğa olan Shoe, öne eğilerek başını omzuma yasladı.

Hissettiğim tuhaf, çaresiz duyguyu bastırıp sordum. "Hatırlıyor musun?"

Kesik bir nefes alıp, "Evet," diye fısıldadı.

Cor arkamdan araya girerek, "İyi mi?" diye sordu tok sesiyle.

"Evet, sanırım." Shoe başını omzumdan kaldırdı.

"Dur, tahmin edeyim," dedi Cor. "Bir kunduracı olduğumu hatırladı."

Başımı kaldırıp ona baktım. Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış duruyordu. Kaba olmak hiç ona göre değildi. Kıskanmış olamazdı, değil mi? Başka bir kütüğü işaret ederek ben de kaşlarımı çattım ona. "Otur Cor, tepemizde dikilip durmayı kes."

Shoe dirseklerini dizlerine dayayıp avuçlarını gözlerine bastırdı. "Evet, bir kunduracıydım," dedi boğuk bir sesle. Ağır ağır doğrulup sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırdı. Titreyen eliyle alnını ovuşturdu. Yüksüğün ısısı hiçbir iz bırakmamıştı alnında. Önce Cor'a, ardından tekrar bana baktı.

"Eee?" dedim giderek artan bir sabırsızlıkla.

"Pen," dedi Shoe ve adımı söyleyiş tarzındaki bir şey, önceki hayatını öğrenmiş olmasının bana karşı hissettiklerini değiştirmemiş olduğuna inandırdı beni.

"Shoe," dedim ben de ona gülümseyerek.

Başını hayır anlamında iki yana salladı. "Hayır," dedi şaşkın bir halde. "Shoe değil. Adım Owen. Westhaven'danım." Cor'a baktı. "Orayı biliyor musun?"

"Evet," dedi Cor. Benim için de ekledi. "Doğu Oria'dan yelkenliyle yaklaşık bir günlük mesafede, bir ticaret şehri Westhaven."

Başımı evet anlamında sallayıp Shoe'ya geri döndüm. Owen'a. "Ailen var mı?"

Başını evet anlamında salladı. "Babam orada bir nalbant ve annem de dükkânı işletiyor." Gözleri uzaklara daldı; ailesini hatırladığı çok açıktı. "Dört erkek kardeşim ve altı kız kardeşim var. Hepsi de benden büyük." Kendimi kalabalık, gürültücü bir aile hayal ederken yakaladım: Saman sarısı saçlı, yeşil gözlü, kimisi belki de babaları gibi iri yarı ya da anneleri gibi akıllı olan, en ufaklarının, diğerlerinden belki biraz daha sessiz ama çok sevilen *Owen* olduğu kalabalık bir aile.

"Analık nasıl aldı seni?" diye sordu Cor.

Owen'ın gözlerindeki gülümseyiş silindi. "Ah." Birden ayağa kalktı. "Öldüğümü düşünüyor olmalılar." Gerçek ailesine ulaşmak için Westhaven'a kadar onca yolu koşmaya hazırmış gibi görünüyordu. "Beni şey... Beni alanlar uşaklarıydı. Ustam için bir yere gidiyordum. Bir kunduracıya çırak verilmiştim. Beni sokaktan alıp beş kişiyle birlikte penceresi olmayan bir arabaya tıktılar ve hisara varana kadar hiç durmadan yol aldık." Kaşlarını çatı. "Bir kez bile durmadık. Atların ölmesine neden olmuş olmalılar." Titredi. "Analık'ın önüne sürükleyerek çıkardılar bizi. O da..." Alnının ortasına dokundu ve titremesi zangırdamaya dönüştü.

"O da hafızanı sildi," dedim.

Evet anlamında salladı başını. "Pen, on bir yaşındaydım. Daha bir çocuktum." Hasta görünüyordu. "Hisarda işte o kadar uzun süre kaldım."

"Ailen seni hatırlıyor," diyerek moral verdim ona.

"Umarım hatırlıyorlardır. Umarım iyidirler."

Onun için sevinmiştim. Yine de bir parça mahrum hissetmiştim kendimi. Her şeyi net bir şekilde biliyordu artık. Sevildiğini biliyordu. Dünyada, eğer oraya ulaşabilirse bir yeri olduğunu biliyordu. Kim olduğunu biliyordu.

Fakat ben... Yüksüğü kendi üzerimde kullanamayacağımdan emindim. Gerçekten kim olduğumu asla öğrenemeyebilirdim.

BÖLÜM

34

ANALIK'IN HİSARI YARIM günlük uzaklıktaydı ve biz hazırдық. Sırtlarımızda malzeme çantalarımız, bir sürü halat ve silahla birlikte gün ortasında yola çıktık. Templeton bana giymem için kalın bir palto ve yün bir atkı verdi. Ayağımda Shoe'nun benim için yaptığı kürklü botların olmasına memnundum. Kargımı yanıma almıştım. İzçiler önden gidip Analık'ın sinsi sinsi dolaşan adamlarının herhangi biriyle karşılaşmamamız için kullanmamız gereken yolları göstermek için geri geldiler. Tek sıra halinde, sessizce ilerledik. Cor önümdeydi; Avcı'nın kendisine ödünç verdiği aşırı büyük paltoyu giymişti ve Shoe da bir adım ardımdaydı. Hatırladığım kadıyla daha önce hiç savaşa katılmamıştım ve asabiyetle karışık bir heyecan hissediyordum.

Ayrıca Shoe'yla aramdaki şey konusunda aklım karışmıştı. *Owen* diye hatırlattım kendime. Gülümsemesi gibi öpüşü de sadece kısa bir an sürmüştü ama bu bana bir darbe indirmiş, bir bıçak gibi aniden kesivermişti. Dengemi yitirmiş gibi hissetmeme neden olmuştu. Aynı anda iki farklı yöne çekiliyordum. Bu, aramızda bir akım varmışçasına onun farkında olmamı sağlıyordu. Cor'a karşı hissettiğim çekimden farklı bir şeydi bu.

Hep birlikte yürümeye devam ederken Cor ile Owen hisara girmenin en iyi yolu hakkında alçak sesle tartışıyorlardı. Owen, öncü birlik olarak duvarı yalnız başına aşması gerektiğini düşünüyordu. "Bu şekilde," diye açıkladı, "nöbetçilerin çoğunun orada olmadığından emin olabiliriz. Analık'ın kölelerine de ulaşabilir ve onlara zamanı geldiğinde bizim için savaşmaya hazır olmalarını söyleyebilirim. Ardından da geri gelip size durumu anlatabilirim."

"Bu plan hiç hoşuma gitmedi," dedi Cor katiyetle. Dönüp benden öteye, Owen'a baktı meydan okuyarak. "Olur da yakalanırsan her şeyin yanı sıra bir de seni kurtarmak zorunda kalırız."

"Yakalanmamaya çalışırım," dedi o da, sanki bu o kadar basit bir şeymiş gibi.

"Ben de seninle geleceğim Sh... Owen," diye ekledim.

Cor birden olduğu yerde donup kaldı. Bu karlı akşamüstü vakitlerinde gözleri alabildiğine mavi görünüyordu. "Pen, hayır."

"Gitmek mantıklı geliyor," dedim. "Bu var," diyerek kargımı havaya kaldırdım. "Yüksüğüm de yanımda. İçeri girmemize yardımcı olacaktır, güvenli bir şekilde dışarı çıkmamıza da."

Owen bir adım atıp yanıma geldi. Yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Haklı Cor," dedi. "Geçen sefer yüksük olmasaydı dışarı çıkmazdık. Pin'le ben demek istiyorum yani."

Yürümeye devam edip diğer asilere yetiştik. Cor'un sırtının dikliğinden ve özenli kibarlığından, benden ve benim Owen'la gitme kararımın memnun olmadığını anlayabiliyordum.

Alacakaranlık, kar kaplı ormanı önce pembe, ardından da gri lekelerle bezeyerek çökerken hisarın duvarlarına vardık. Bir an önce kalın çam ağaçlarının arasındayken bir an sonra yaklaşık iki adam boyunda, gri, taş bir duvarın karşısında bulduk kendimizi.

Buraya gelirken Avcı bize yol göstermişti. Kancaya benzeyen bir şeyin, duvarın tepesinde durduğu bir yere geldik. Ucundan yamru yumru bir halat sarkıyordu aşağıya doğru.

Owen yanıma geldi. "Burası Pin'le kaçtığımız yer," dedi.

Bana Pen demeye ne kadar özen gösterdiğini fark ettim. "Bunun bir tuzak olduğunu düşünüyor musun?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bence herhangi birinin hisara geri girmek için bunu kullanacağı Analık'ın ya da nöbetçilerinin aklma bile gelmez."

Avcı yanımıza geliyordu. Kahverengi teni soğuktan kızarmıştı. "Beklemek için gece çökene kadar ağaçların arasına geri çekileceğiz," dedi alçak sesle. "Tamam mı?"

"Tamam," dedim ve duvarı göremeyene kadar ormanın içine doğru yürüyoruz karların arasından. Diğerleri, Owen'la benim geri dönmemi beklerken çam iğneleriyle kaplı yerde oturabilecekleri bir yer açmak için kar kürediler. Tehlikesi yüzünden ateş yakmadılar ve çantalardan birinden çıkardıkları peynir ile ekmeği aralarında bölüştüler. Templeton'la Zel kılıçlarını bilemişlerdi ve kendilerinden emin görünüyorlardı. Geri kalanların da hazır ve kararlı bir halleri vardı. Owen'la ben diğerlerinden ayrı bir yerde dikiliyor, akşam yemeğimizi yerken karanlığının çökmesini bekliyorduk.

Peynirli sandviçimin son lokmasını ağızıma attım. "Sana hep Shoe diyesim geliyor."

"Ben de seni Pin olarak düşünüp duruyorum." Hayır anlamında iki yana salladı başını. "Ama Pen demem konusunda ısrar etmekte haklıydın. İsimler önemlidir."

Çıplak ellerimi paltomun ceplerine sokup yüksüğü kavradım. Keşke eldiven taksaydım. "Sanırım öyleler."

Başıyla onaylayıp ısınmak içinmiş gibi biraz daha yaklaştı bana. "Shoe tıpkı Pin gibi bir nesne ismi aslında. Bir köle ismi." Köknar ağaçlarından ve çökmekte olan akşam karanlığından dolayı hisar duvarını görmemize rağmen, o yöne doğru baktı. "Bir köle değilim artık."

Cana yakın bir şekilde omzumu onunkine yaslarken, "Evet," dedim.

"Ama böyle bir şey hiç olmamış gibi de yapamam." Bir, iki

dakika boyunca düşüncelere dalıp sessiz kaldı. "Her iki adı da kullanacağım. Owen Shoemaker."

"Güzel bir isim." Artık beni nasıl çağırdığının önemi yoktu. Pin ya da Pen... ne fark ederdi? Beni her şekilde sevdiği çok açıktı. Bundan niye inatla söz etmediğini merak ettim. Bundan söz etmesini isteyip istemediğimden de emin değildim gerçi.

Cor, karlar arasından ilerleyip yanımıza geldi. Konuşunca ağzından kelimelerle birlikte bir buhar dumanı yükseldi; hava daha da soğudu. "Bunu yapmaya kesinlikle kararlı mısın Pen?"

Konuya geri dönmüştük işte. "Kesinlikle kararlıyım," dedim kendimi neredeyse neşeli hissederek.

"Öyleyse ben de geliyorum. Birinin ikinizi de koruması gerek."

Başımı hafifçe yana çevirerek Owen'a bir bakış attım; hafifçe omuz silkti. "Kendimi koruyabilirim," dedim.

"Olur da saldırıya uğrarsanız bana ihtiyacınız olacak," dedi resmî bir şekilde.

"Eğer öyle bir şey olursa yanımızda bir tane daha savaşçının olması bir fark yaratmaz."

Owen başıyla onayladı.

"Ve," diye ekledim, ayaklarımın yanında duran kargıyı almak için yere doğru eğilirken, "biraz idman da yaptım."

Ben doğrulurken Cor kolumu tuttu. "Seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim Pen?"

Kargımı kendisine verirken, "Elbette. Birazdan döneriz," dedim Owen'a ve Cor'la birlikte ormanın içine doğru ilerledik. Ağaçların karla kaplı dalları aşağı doğru sarkmıştı. Hava soğuktu ve ayaz vardı. Çam ağaçlarının tepesinde okyanus dalgaları gibi ses çıkaran sert bir rüzgâr esiyordu. Huzurlu bir manzaraydı bu ama yüreğim heyecanla pır pır etti.

Karlar arasında yürürken Cor elimi tutarak devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçmeme yardımcı oldu. Eli kocaman ve sıcak-

* (İng.) Kunduracı. -çn

tı; nedense bana güven vermişti. Derme çatma kamptan yeterince uzaklaştığımızda durdu; elim hâlâ elindeydi. Gözlerinin içine baktım. "Bu benim için zor," dedi yumuşak bir şekilde.

"Zor olan ne tam olarak?"

Beni kendisine doğru çekti. "Pen, son birkaç günde en iyi taraflarını gördüm. Cesur, güçlü ve güzelsin. Hem kabul etmem gerekir ki o pantolonun içindeki bacakların her erkeğin hayalidir. Beraber olmamız gerektiğinden giderek daha da emin oluyorum. Senin de bana karşı bir şeyler hissettiğini ummam yanlış mı?"

Berrak mavi gözlerinin içine baktım. Artık o yapmacık gülümsemesini takınmakla uğraşmıyordu. En hakiki kişiliği yansıtıyordu gözlerinden: Gücü, sabrı ve zaman zaman işleri onun için zorlaştırdığı net olan ahlak kuralları.

"Bir süredir," diye devam etti, "kızların prenslerden kurtarıldığı o bozguna uğratılmış masalları düşünüyorum ama merak da ediyorum Pen. Prensler hiç mi sevilmez?"

Of, ne soruydu ama. "Hayır." Üvey kardeşlerimin prene duydukları yoğun ilgiyi, baloda çevresini saran, çoğunluğu genç kadınlar olan insanları hatırladım. "Elbette şimdiye kadar sana âşık olmaya hevesli bir sürü kız olmuştur etrafında."

Başını evet anlamında salladı. "Evet ama hiçbiri senin gibi değildi. Hanımefendiydi onlar."

Elimde olmadan bir kahkaha koyuverdim. "Ben değilim yani?"

Gönülsüz bir gülümseme kondu dudaklarının kenarına. "Kastettiğim bu değildi. Hiçbir zaman benden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadıklarından, benzer şeylerden emin olamıyorum."

"Yani presten hoşlanıyorlardı ama senden değil."

"Evet." Elimi dudaklarına götürüp öptü. Ardından da avuçlarının içine aldı. "Beni sevebilir misin Pen?"

Onun gibi bir adamı *sevebilirdim*. Ancak... "Cor," diye söze başladım. "Ben..."

"Şimdi yanıt verme," diyerek sözümü kesti. "Doğru zaman değil. Hem... Shoe'ya nasıl baktığını gördüm."

Gözlerimi kırptırdım. "Nasıl bakmışım ona?"

Gözlerini kaçırıp yarım yamalak bir cevap verdi. "Bana öyle bakmadın hiç."

Ne demek istediğinden emin olamayarak başımı salladım. "Ayrıca artık Owen onun adı, Shoe değil. Unuttun mu?"

"Ah. Evet. Pen, bu iş bittiğinde ikimizin arasında bir seçim yapman gerekecek. Şu anda sana söylemek istediğim tek şey şu: Umarım beni seçersin."

"Kimseyi seçmek zorunda değilim Cor," diyerek sözünü kes-tim.

"Elbette değilsin," dedi alelacele. "Yine de birbirimize ait olduğumuzu düşünüyorum ben." Ellerini omuzlarıma koydu. "Seni öpebilir miyim?"

Beni daha önce bir kez, balodayken verandada öpmüştü ama o zaman neredeyse hiç tanıımıyordum onu. Beni öpmesinin bana şimdi farklı gelip gelmeyeceğini, beklenen etkiyi yaratıp yarat-mayacağını merak ettim. "Öpebilirsin," dedim bir parça soluk soluğa kalmış bir halde.

Bana doğru eğilip önce dudağımın kenarına bir öpücük kon-durdu dikkatle; ardından da beni göğsüne çekip her kızın isteye-ceği gibi zarif, güzel ve saygıdeğer bir şekilde öptü.

GECE KARANLIĞI ÇÖKTÜÇÜNDE, kararı Cor'un yerine Avcı'yla Templeton verdi. "Üç kişinin gitmesi aptallık olur," dedi Temp-leton. Cor'dan hoşlanmadığı çok açıktı. "Karanlıkta dolanıp du-rurken diğer ikisini yakalattırısın ancak."

"Her neyse," diyerek araya girdi Avcı. "Buradaki saldırı ha-zırlığına daha çok faydan dokunur."

Cor teslim oldu ve bu da Owen'la benim karanlıkta, Analık'ın hisarının dibinde yalnız kalmamızı sağladı. Gökyüzünün lacı-

vert, siyah bir rengi vardı. Geceyi hisarın tepesinde, alçakta duran son dördünün ışığı aydınlatıyordu sadece. Ay son derece parlaktı ve ışığı karların üzerinden geri yansıtıyordu.

Tabii bu ışık ayrıca nöbetçiler bizi daha kolay görebilecek demektir.

Owen ödünç almış olduğu paltosunu çıkarıp sadece koyu renk kıyafetleri ve artık eski püskü görünmeye başlamış olan kazağıyla kaldı. Kemerine soktuğu kında uzun bir bıçak vardı. Templeton bana da yün bir kazak ödünç verdi. Duvara tırmanışımızı düşünüp taşınırken kazağımın kollarını kıvırdım. Kullanacağımız halat, gri duvarın üzerinde yamru yumru ve siyah görünüyordu.

“Hadi, tırmanıyoruz,” diye fısıldadım kargımı sımsıkı kavrayarak. Ağzımdan kelimelerle birlikte bir buhar bulutu yükseldi.

“Birkaç dakika daha beklersek ay batacak,” diye fısıldadı Owen da. Ay ışığında çizgiler halinde gölgeler düşmüş yüzü solgun görünüyordu. “Pen, duvarın diğer tarafında dikenli çalılar vardı. Dikkat et onlara. Dikenlerini sana saplamayı deneyebilirler.”

Daha önce, kaledeki baloda saat gece yarısını vururken söylemişti bunu bana. Bileğimdeki izin bu duvara tırmanırken aldığım yaradan kaldığını söylemişti. Bedenimin daha önce burada olduğunu, yaptığımı hatırlayamadığım bu şeyi yaptığımı düşünmek garip bana gelmişti.

“Tamam,” diye fısıldadım. “Dikkat ederim.”

“Duvarın üst kısmı buzlu olabilir.” Sesi gergin çıkmıştı. Elleri cebindeydi ve sırtını kamburlaştırmıştı.

Owen’ın çok gergin olduğunu fark ettim. Sadece soğuk yüzünden titremiyordu. Duvarı aşıp bir zamanlar köle olduğu hisara geri dönmek zor olmalıydı onun için. “Burayla ilgili hatıraların çok mu kötü?” diye sordum başımla duvarı işaret ederek.

Hızla başını bir aşağı bir yukarı salladı.

Şaka yapmaya çalıştım. “Analık’ın bu anıları silmesine aldırmazdın sanırım.”

Başını kaldırıp sert bir edayla bana baktı. "Hayır. Çok aldırırdım."

Ya. "Pin yüzünden. Onu unutmak istemiyorsun."

"Evet, istemiyorum."

"Onu sevdiğini biliyorum."

"Evet," dedi kısaca.

"O da..." Kargımı duvara yaslayıp ona doğru yaklaştım. Hemen hemen aynı boydaydık, sıcak nefesini soğuk yanağımı okşuyordu. "O da seni seviyor muydu?"

Sanki elinde değilmiş gibi elini kaldırıp parmaklarımı çene çizgimde dolaştırdı. Dokunuşuyla tenim ürperdi. "Bilmiyorum. Sanırım."

"Söylemedi mi hiç?"

"Pen, yapm..." diye söze başladı.

Ancak acımasızdım. "Hiç öptün mü onu?"

Dudakları dudaklarıma değdi. "Evet," diye fısıldadı ve kolları etrafıma dolandı. Paylaştığımız bu öpücük samimi, derin ve müthişti. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. Cor'u öpmekle yakından uzaktan alakası yoktu bunun.

Üzerimize bir gölge düştü. Öpüşmeyi bıraktık. Titreyen ben miydim yoksa o mu, ayırt edememiştim. Ay, hisarın arkasına çekilmişti. Gece yeterince karanlıktı artık. Nefes nefese, "Gitme zamanı," diye fısıldadım.

Yüzünü karanlıkta seçemiyordum ama başıyla onayladığını hissetmiştim.

B Ö L Ü M

35

DUVARI AŞIP HIÇ SORUN yaşamadan dikenli çalıları geçmişlerdi. Hiç bozulmamış kardan bir örtüyle kaplı avlu önlerinde uzanıyordu. Bu kar örtüsünü bozan tek şey, ortadaki direğin yere düşen gölgesiydi. Direğin ardında kocaman, karanlık, birçok penceresinde ışık olan kambur bir şekil gibi duruyordu hisar. Masalın köleleri gece gündüz demeden çalışıp duruyorlardı. Bu yer, Owen'ın omuzlarında bir yükü

Ancak bu, köleyken hissettiğinden farklıydı. O zamanlar onu korkusu yönetiyordu ve uğruna savaşıacak hiçbir şeyi yoktu. Artık öncesini biliyordu Owen.

Gürültücü, neşeli ailesinin her zaman merkezi olan, kendisine çok büyük gelen bir önlük giymiş ufak tefek ve kıpır kıpır annesi düştü aklıma. Owen sekiz yaşında Westhaven'ın diğer ucundaki bir kunduracıya çırak verildiğinde, bunun hakkında endişelenmek için evdeki gürültü ve koşuşturmacadan çaktırmadan kaçmıştı. O gün hamurışı günüydü ve bütün ev aile üyeleriyle dolup taşıyordu. Üçüncü en büyük ablası Jenny'yle kocası ve onların yeni bebekleri, en büyük abisi Charlie'nin iki

çocuğu da onlardaydı ama annesi yine de ortadan kaybolan Owen'ın peşine düşmüş ve onu karanlık nalbant dükkânının bir köşesinde bulmuştu. Owen, annesi onu bulduğunda kollarını dizlerine dolamış, burnunu çeke çeke ağladığını hatırladı. *Ya beceremezsem ne olacak anne? Gitmek istemiyorum. Ya sizi çok özlersem ne olacak?*

Karanlık bir köşede oturan oğlunun yanına çökmüş, bir kolunu onun dar omuzlarına atmış ve *Ah canım* demişti annesi. *Zor olduğunu biliyorum ama hayatın boyunca burada saklanmayacaksın, öyle değil mi? Bazı şeylerle yüzleşmek gerekir. Her şey yolunda gidecek. Göreceksin.*

Annesi hamur ve lavanta sabunu kokuyordu; Owen'ın göz yaşlarını un bulaşmış önlüğünün bir kenarıyla silmişti. Ardından da nalbant dükkânının kedisini bulup kucaklaması için ona vermişti. *Kendini hazır hissettiğinde eve gel canım benim* demişti.

Annesini çok seviyordu Owen; tüm ailesini çok seviyordu aslında. Onlarsız bir dünya düşünemezdi ama öyle bir dünyada tam yedi yıl yaşamıştı.

Ya annesi veya babası Analık tarafından alındıysa? Ya kardeşlerinden ya da onların çocuklarından birisini? Şehirdeki boş boş bakan insanların ya da hisardaki kölelerin hepsi bir zaman birilerinin oğulları, kızları, anneleri ya da en yakınlarıydı.

Eğer Owen, Pen ve diğerleri başarısız olursa Analık daha çok insanı gerçek hayatlarından çalacaktı. Masal yeniden başlayacak ve gücüne güç katacaktı.

Kaçarak kurtulabileceği bir şey değildi bu, yüzleşmesi gerekiyordu.

"Yüksük hazır," diye fısıldadı Pen.

Owen başıyla onaylayınca avluyu geçmeye koyuldular. Biri pencereden baksa karın üzerine düşen gölgelerini görebilirdi. Buz gibi soğuk havada yürürken ağızlarından dumanlar çıkıyordu. Hisara ulaşmak için aceleyle yürüyüp direği geçtiler. Görüldüklerine dair herhangi bir işaret yoktu.

“Bir dakika,” dedi Pen soluk soluğa. Tahta kargıyı Owen’a verip yere çömeldi. Pen yüksüğüyle artlarında bıraktıkları ayak izlerine dokunurken Owen yüksüğün parıltısını gördü. Ilık bir rüzgâr esip aynen ormanda yaptığı gibi ayak izlerini yok etti. Pen kargısını Owen’dan geri alırken, “Devam edelim,” dedi hızla.

Pen’in kaybolmayan cesareti Owen’ın onu bir kez daha öpmeyi istemesine neden oldu ama buna zaman yoktu. Duvarı aş tıklarına göre artık hızlı bir şekilde hareket etmeleri gerekiyordu. Önce Jackleri, direktten korktukları için kaçmaya en hevesli olabilecek köleleri ikna etmeyi deneyeceklerdi. Hisar duvarının kenarından ilerleyen Owen daha önce Pin’le birlikte kaçtıkları kapıyı açık buldu. Nöbetçi yoktu. Owen kapıyı aralayıp içeriye göz attı.

Pen, Owen’ın omzunun üzerinden eğilerek içeriye baktı. “Tuhaf,” dedi önlerinde uzanan, sadece kısılmış bir kandille aydınlanan koridoru görünce.

Tüm nöbetçilerin onları ormanda aramaması tuhaf olurdu. “Belki de kendi kendilerini gözetim altında tutmaları için kölelere güveniyorlardır,” diye fısıldadı Owen. Kendisinin köleyken nasıl olduğunu biliyordu. Analık’ın dikkatini çekeceğim korkusuyla sırtını kamburlaştırıp tezgâhının başında oturur ve durmadan çalışırdı. Pin olmasa kaçma fikri aklından bile geçmezdi.

“Owen, içeride bir yerlerde nöbetçiler olmalı,” diye fısıldadı Pen.

“Muhtemelen haklısın,” diye karşılık verdi fısıldayarak ama artık korkmuyordu. Sadece kararlıydı.

“Hadi gidelim.”

Başını evet anlamında sallayarak kapıyı ittirerek açtı Owen ve ses çıkarmamaya özen göstererek koridoru yürümeye başladı. Pen, savaşıma hazırmış gibi kargısını önünde çaprazlamasına tutarak çevik biçimde yürüdü. Owen ayak sesleri ya da bir ikaz bağırtısı duymak için kulak kesilmiş bir halde ilerliyordu ama çıt çıkmıyordu. Bir köşeyi dönüp başka bir koridora girdiler

ve bir dizi kapalı kapının önüne gelene kadar bu koridorda ilerlediler. “Bunu,” dedi Owen kapıyı hatırlayarak. “Yüksükle açabilirsin.”

Pen yüksükle kapının tokmağına dokundu ve Owen da tokmağı çevirip kapıyı aralayarak on parmağında on marifet olan Jacklerin atölyesine göz attı.

Daha önce Pin’le buraya geldiğinde atölyede yoğun bir şekilde çalışan Jacklerin çıkardığı patırtı ve şingirtılar duyuluyordu. Talaş tozuyla dolu, yoğun bir hava vardı atölyede. Şimdiyse sessizdi. Owen kapıyı ittirerek içeriye girdi.

Sadece bir masanın üzerine yerleştirilmiş bir fenerden ışık yayılıyordu. Masanın üzerinde buruşturulmuş mavi istek formlarından oluşan bir yığın da vardı. Masaya sığmayan formların bir kısmı yere düşmüştü. Atölyenin geri kalan kısmını gölgeler, makineler, tezgâhlar ve faal olmayan demirci ocağı dolduruyordu.

Owen bir hışırtı duyunca donup kaldı.

“Ne...” Pen dikkatle çevresine bakındı kargısmı havaya kaldırarak.

“Şşş.” Kulak kabarttı.

Tırmalamaya benzeyen bir ses duyuldu ve tezgâhların birinin ardında bir gölge kıpırdandı.

Buradalardı. “Jackler,” dedi Owen ve alçak sesle konuşmasına rağmen sesi odada yankılanmıştı. Nefeslerini tutmuş bir halde kıpırdandı gölgeler. “Burada olduğunuzu biliyorum,” dedi Owen. “Benim, kunduracı.”

Bir ayak sürüme sesi daha duyuldu ve Jacklerden biri, daha önce onlar için tırmanma kancasını yapan Jack işğa çıktı. Adam güç bela dik duruyordu. Owen bu kambur duruşu tanımıştı. O da direktan nasibini almıştı. Diğerlerine önderlik etmesi gereken kişi buydu işte.

“Seni hatırlıyorum,” dedi. “Onu da.” Çenesiyle Pen’i işaret etti. “Terziyi.”

“Bizim yüzümüzden başınız belaya girdi,” dedi Owen.

Hafifçe başını geri çevirerek omzunun üzerinden tekrar ardına baktı. "Evet."

"Çok üzgünüz," dedi Owen ama hızla konuşmaya devam etti. "Kaçtık ama sizin için geri döndük."

Jack gözlerini kırıştırdı.

"Hiç nöbetçi görmedik. Dış kapı açık." Pen'e döndü. "Ona işareti söyleyen mi?"

Pen başını olur anlamında sallayıp yüksüğü havaya kaldırdı. "Bir alev parıltısı."

"Dış kapının orada bekleyin," diyerek konuşmaya devam etti Owen, sesi hissettiğinden daha emin çıkmıştı. "Alevi gördüğünüzde, zamanın geldiğini anlayacaksınız. Yardımcı olmaları için yanımızda birilerini getirdik. Burada kalan nöbetçilerle savaşacak ve hisarı ele geçirmeye çalışacağız."

"Ele geçirmek..." diye yineledi titrek bir sesle Jack.

"Hisarda nöbetçilerden çok daha fazla köle var. Burada silah olarak kullanabileceğiniz bir şeyler var, değil mi?"

"Evet." Bununla beraber karar verilmişti. Jack önce Pen'e, ardından da tekrar Owen'a baktı. "Kaçtığınızı söylüyorsunuz, öyle mi?"

Owen'ın, kaçışlarının aslında gerçek bir kaçış olmadığını açıklamaya ayıracak zamanı yoktu. Bu nedenle başını evet anlamında salladı sadece.

"Tamamdır öyleyse," dedi Jack ve daha dik durmaya başladı. "Sizinleyiz." Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılan diğer Jackler tezgâhların ardından ortaya çıktılar. "İşareti bekleyeceğiz, hepsi bu mu?"

"Evet," dedi Owen. "İşareti bekleyin."

B Ö L Ü M

36

ORADAN ÇIKIP TÜM ATÖLYELERİ bir bir dolaştık. Dantelcileri, eldivencileri, bize atölyesinden çıkıp gitmemizi söyleyerek işine geri dönen aksi, yaşlı bir kunduracıyı (Owen'ın yerine geçen yeni adam), zencefilli ekmek yapan fırıncıları ve geri kalan tüm köleleri uyardık. İşareti bekleyin dedik onlara. Savaşmanın zamanı gelmişti.

Hisarla ilgili hiçbir şey uzaktan yakından tanıdık gelmiyordu bana. Buranın küflü kokusunu aldığım da ya da buradaki havanın nemli olduğunu gördüğümde hatırlayacağımı düşünmüştüm ama daha önce burada hiç bulunmamışım gibi geliyordu.

Owen terzileri sona bırakmıştı. Analık'ın kölelerinin harekete geçtiğini; hisar duvarına ulaşip Avcı, Templeton, Cor ve diğerlerinin buraya gelmeleri için işareti vermemiz gerektiğini bilerek acele ettik.

"İşte." Owen bir koridorun sonundaki kapıyı gösterdi.

Kapıyı açtım. Terzilerin odası, duvarları kireç badanalı ve alçak tavanı mum isiyile kaplı dar bir odaydı. Masada kamburu

çıkmiş, gözlerini kısarak bakan, boğumlu parmaklarıyla gümüş dikiş iğneleri tutan yaşlı kadınlar oturuyordu. Bu kadınların elbise dikmek için kullandıkları renkli kumaşlar, safir mavisi kadi-feler, yakut rengi ipekler, gümüş rengi ipliklerle bezenmiş altın sarısı satenler dışında odada hiç renk yoktu.

Ben odaya adımımı atınca yaşlı terziler başlarını kaldırıp dik-katle bana baktılar. Ben de gözlerimi dikip onlara baktım.

Owen'ın, prensin balosunda, verandada bana söylediklerini anımsadım. Üzerimde, Leydi Faye'in vermiş olduğu o göz ka-maştırıcı, alev rengi elbise vardı. *Bu elbiseyi nereden buldun?* diye sormuştu Owen. Hayır, sert bir şekilde, bir emir gibi söylemişti bunu ve ben bir anlam verememiştim. Elbisenin niçin önemli ol-duğunu anlamamıştım.

İşte şimdi anlamıştım. Masalın buradaki köleleri dikmişti o elbiseyi. Analık yüksüğüyle ölçülerimi almış ve bu mutsuz, iki büküm olmuş kadınlar ipeği ölçüp biçmiş ve ardından bir kum taneciğinden büyük olmayan dikişler atarak o elbiseyi hazırla-mışlardı. Bu kadınlar sadece sonu gelmeyen bir çalışmayı, bo-ğum boğum olmuş ellerle kamburlaşmış sırtların ağrısını bili-yorlardı ve ardından da... sonları geliyordu.

Bir keresinde, prensin balosuna giydiğime benzeyen bir el-bise üzerinde çalışmıştım. Başparmağımı, parmak uçlarımdaki nasırların üzerinde dolaştırdım. İlk kez, daha önce hiç olmadı-ğđ bir şekilde fiziksel olarak gerçek bir hal aldı Pin benim için. Bu anı zihnimde canlandı. Elimdeki işin üzerine eğildiğim için kamburlaşan sırtımdaki ağrıyı, cılız mum ışığında zorlanan göz-lerimi anımsadım.

Ardından Owen'ın hiç değişmeyen gücünü hissettim yanım-da. "Söyle onlara," diye fısıldadı.

Pin tarafım kayboldu, sırtımı dikleştirdim ve kargımı kav-radığım elimdeki nasırları hissettim. Hafızayla ilgili herhangi bir sorunun onlar için ne kadar ürkütücü olabileceğini bilmeme

rağmen, “Beni hatırlıyor musunuz?” diye sordum. “Ben de sizin gibi bir terziydim. Bir asiydim ama duvarda dikenler tarafından öldürölerek sonuma kavuşmadım. Kaçtım. Eğer bizimle gelirseniz siz de yapabilirsiniz bunu.”

Ben daha konuşmamı bile bitirmeden, yaşlı terziler ellerindeki işleri bırakıp oturdıkları banktan destek alarak ayağa kalktı ve aksayarak bize doğru yürümeye başladılar.

En yaşlı terzi duraksayıp sulanmış mavi gözlerini kısarak bana baktı. “Hatırlıyoruz,” dedi çatlak bir sesle. “Halat için ipek kırpıkları bulmana yardım etmiştik.”

“Halat?” Sorgular biçimde Owen’a baktım.

“Hisarın duvarını aşmak için kullandığımız halat. Pin yapmıştı onu. Jackleri tırmanma kancasını yapmaya da o ikna etmişti.”

“Ya.” Pin’den hoşlanmaya başlamıştım. Zekâsı, becerikliliği hoşuma gitmişti.

“Bu taraftan,” dedi Owen ve yaşlı terzilerin kapıdan çıkmasına nazik bir şekilde yardımcı oldu.

Ardından o sesi duyduk: Bir bağrıış ve koşuşturan ayak sesleri. Derken koridorun birinden bir çığlık yankılandı.

“Acele edin,” dedi Owen gergin bir sesle ve terziler daha hızlı bir şekilde ayaklarını sürümeye başlayarak, önümüze çıkan bir köşeyi döndüler. Owen arkamıza doğru bir bakış attı. O önümde birden durunca sırtına çarptım ve ikimiz de sendeledik.

Koridordan bize doğru bir kadın geliyordu. Gözlerimi kırpıştırdım. Göz bebekleri yerine dikey yarıkları olan, kapaksız gözleri vardı. Elleri de pullarla kaplıydı. Bizi görünce geniş ağzı kocaman açıldı ve çatal dili havayı yalar gibi ağzına bir girip bir çıktı.

“Kâhya,” diye fısıldadı Owen. “Onu uzak tutmalıyız ki terziler kaçabilsin.”

“Tısssss,” diye bir fısıltı çıkardı kâhya. Hiç ses çıkarmayan pullu ayaklarının üzerinde kayar gibi bize doğru yaklaştı. “Döndün demek terzii.”

Owen’la bir adım geri çekildik.

Mavi üniformalı, domuz suratlı üç nöbetçi köşeyi yalpalayarak dönüp koşarak kâhyanın yanına geldi.

Owen sırtındaki kından bıçağını çekip çıkardı.

Elimi pantolonumun cebine atıp yüksüğümü buldum ve parmağıma geçirdim. Tam o anda üç nöbetçi Owen'la bana saldırdı. Uzun, sivri dişleri olan bir yüz beliriverdi yüzümün yanında ve güçlü eller kısıkvrak yakaladı beni. Bir sağa bir sola dönüp ellerinden kurtuldum. Yüksükten bir ateş çıktı birden ve nöbetçilerden biri homurdanarak yere yığıldı. Diğer iki nöbetçi başlarını eğerek yanımızdan geçti ve bize arkadan saldırmaya çalıştı. Yüksüğü cebime geri koydum.

Kargımı sıkıca kavrayıp, dizlerimi hafifçe eğerek savunma duruşu aldım; sırtım Owen'a dönüktü. Ben bu iki nöbetçiyle uğraşırken onun da kâhyayı halletmesi gerekecekti. İdmanını yaptığım hareketler düşünmeme gerek kalmadan kendiliğinden ortaya çıktı. Bir nöbetçi bana kılıçla saldırdı. Kılıcın keskin kenarı yavaş hareket etmişti sanki. Metalin üzerindeki ışığın parıltısını, nöbetçinin domuz burunlu yüzünü buruşturduğunu gördüm ve dönerek kılıç darbesini engelledim, ardından da tüm gücümle nöbetçinin göğsünün tam ortasına kargımın ucuyla bir darbe indirdim. Darbenin kuvvetini kollarımda da hissettim ama geri adım atmadım. Nöbetçi inleyerek yere yığıldı. Diğer nöbetçi kılıcını sağa sola savurarak üzerime geliyordu ama savurduğu darbeleri engelleyip saldırdım ve onu da hallettim.

Ardından kargım hazır bir halde hızla dönünce kâhyanın yaklaştığını gördüm. Ağzı açıktı. Uzun, sivri dişlerinden zehir akıyordu. Ben daha harekete geçmeden Owen bıçağıyla saldırdı ona. Debelenerek önünden çekilip karşılık verdi kâhya. Bağırarak kargımı sallamaya başladım. Kâhyanın başının kenarına vurduğumda bedeni yere yığıldı.

Nefes nefese kalmış bir şekilde Owen'la yan yana duruyorduk. Kazağında kan lekesi var mı diye kontrol ederken, "Seni yaraladı mı?" diye sordum.

"Hayır." Titremeyen elleriyle bıçağını yerine soktu. Korkmadığını fark ettim. Sadece yapılması gerekeni yapma konusunda kararlıydı.

Birden bir sessizlik çöktü. Kısa bir süre sonra, yeri döverek gelen ayak seslerini, daha çok nöbetçinin bağırdığını, peşinden de ikinci çığlığı duydum.

"Dış kapıya mı?" diye sordum. Bir an önce işareti vermeliy-dik yoksa savaşı daha başlamadan kaybedecektik

Owen başıyla onayladı. "Hadi." Önümden giderek beni hisarın dolambaçlı koridorlarından geçirdi. Önümüze bir nöbetçi çıkınca yolu açmak için hiç duraksamadan bir darbe indirdim.

Owen, "İyi iş çıkardın," dedi nefes nefese ve yolu göstermeye devam etti.

Kapıya ulaştığımızda, hisardaki tüm köleleri orada işareti beklerken görmeyi umdum ama birbirlerine iyice sokulmuş yaş-lı terziler dışında sadece Jackler gelmişti. Savaşmaya hazır bir şekilde beklemekte olan Jacklerin ellerinde uzun borular, çivi çakılı odunlar ve cam kırıkları vardı. Onları geçip kapıya doğru ilerlerken, "Geri kalanınız nerede?" dedim soluk soluğa.

"Çok korkuyorlar," diye yanıtladı önderlik eden Jack ve elin-deki baltayı havaya kaldırdı.

Dışarı açılan bir kapıyı göstererek, "Buradan!" dedi Owen te-laşla. "İşareti vermeliyiz!"

Jackler, terziler ve ben sendeleyerek dışarıya çıktık. Owen'ı yanıma alarak yüksüğü havaya kaldırdım, yayılan parlak bir ışık avluyu aydınlattı. "Hadi!" diye bağırdım. Yüksükten yayılan ışıktaki, hisarın çevresindeki duvarın dikenli çalılarla kaplı olduğunu gördüm. Avcı, Cor, Templeton ve diğerleri çırpınarak duvardan aşağıya doğru iniyorlardı. Yüksüğü avucumda tekrar sımsıkı tutarak ardıma döndüm ama kimisi domuz burunlu, ki-misi tüysüz, keme kuyruklu ya da kürklü kulaklı, kimisi keskin tırnaklarla dolu pençeli hisar nöbetçileri bir bir avluya yayılıyor-lardı.

Yüzü solgun ve kararlı olan Owen'a döndüm. "Terzilerle kal. Onları koru." Başını hızla sallayıp gitti.

Sayıcı çok az olduğumuzu gören nöbetçiler zafer naraları atmaya başladı.

Jackler ürkmüştü. Kısa bir süre sonra dağılıp kaçacaklardı.

"Hadi Jackler!" diye bağırdım ve kargımı döndürerek bir adım ileriye çıktım. Jacklerin önderi benimle gelince diğerleri de takip etti. Onların ardından silah olarak sadece dikiş iğneleri bulunan terziler ile bıçağını çıkarmış olan Owen geliyordu. Hisar nöbetçileri böğürerek meydan okudu ve karla kaplı avluyu geçerek yaklaştı.

Gelen darbeleri engelleyip hücum ettim ve Jacklerin pes etmesini önlemeye çalıştım. Göz ucuyla, Owen'ın en yaşlı terziyi koruduğunu gördüm. Toynakları olan bir uşak, sivri uçlu kılıcıyla ona doğru bir hamle yaptı ama kılıcın ucu onu geçip yaşlı terzinin kolunda bir yara açtı. Terzinin kolundan damlayan kan damlacıkları karda lekeler bıraktı. Terzi yere yığıldı. Bıçağını tutmakta olan Owen terzinin başında dikiliyordu. Sayıcı bizden üstündüler. Çevremizdeki çarpışma iyice kızıştı. Meşale ışığında parıldayan boynuzlar, kuyruklar, pençeler ve öfkeyle bağırان ağızlar gördüm. Etrafımız sarılmış durumdaydı.

Derken Avcı bağırarak Jackleri itip aralarından geçti ve balatasını sallayarak nöbetçilerin ortasına daldı. Arkasından naralar atan Templeton ve ön sıradaki nöbetçileri kılıçtan geçirirken kılıcı parıldayan Zel geliyordu.

Nöbetçilerin sayısı hâlâ çok fazlaydı ve bizim sayımız yeterli değildi. Daha çok yardıma ihtiyacımız vardı; birinin diğer köleleri toplaması gerekiyordu. Jackler onları yönlendirmem için bana baktılar.

Owen'a doğru gidip yaşlı terzinin ayağa kalkmasına yardımcı oldum ve onu çarpışmanın en yoğun olduğu yerden çekip çıkardık. Owen kadını karlı zemine dikkatlice yerleştirirken Cor'un uzun bedeni gözüme çarptı. "Cor!" diye bağırdım birbirine vuran

silah seslerinin arasından. Cor, kılıcını bir nöbetçiye sapladı; ardından bir yumruk attı ve sonra da benden tarafa baktı. İki Jack'i ittirip geçerek onun yanına vardım. "Cor," dedim soluk soluğa; soğuk yüzünden ağzımdan buhar çıkıyordu. "Gidip yardım getirmem lazım. Sen buraya göz kulak olur musun?"

Avcı yanımda beliriverdi birden. Yere eğilip bir avuç kar aldı ve kanlı baltasını bununla temizledi. "Hisardaki kölelerin geri kalanı nerede?" diye gürledi.

"Korkuyorlar," diye çıkıştım ona. "Hemen gidip onları toparlayacağım ama önce..."

"Pen!" diye bağırdı Templeton. "Yüksüğüne ihtiyacım var burada."

Hafifçe başımı geri çevirip omzumun üzerinden, "Geliyorum," diye seslendim. Sonra da tekrar Cor'a döndüm. "Cor..."

"Tabii, göz kulak olurum elbette," diyerek lafımı kestir. "Git ve ne gerekiyorsa yap."

Korunmaya ihtiyacım olduğunu söyleyip bana karşı çıkmadı. İçimde ona karşı bir minnet duygusu büyüdü. "Olabilirdiğince çabuk döneceğiz."

Cor başını evet anlamında salladı ve bir grup keçi ayaklı nöbetçiden sıyrılıp hisar kapısına doğru koştu.

ÇARPIŞMAYA GERİ DÖNDÜM. Templeton ile Zel'in sırt sırta vermiş, üç nöbetçi ve yılan benzeyen bir kâhyayla dövüştüğü yere doğru yol açarak ilerledik Owen'la. "Pen!" diye bağırdı Templeton beni fark edince. Başını eğdi ve Zel, Templeton'ın üzerinden uzanıp bir nöbetçinin bıçak darbesini engelledi. "Mağlup oluyoruz. Gidip bizim için savaşıacak daha çok köle bul!"

"Tamam!" diye bağırdım ben de.

Çarpışmadan paçayı kurtarmayı becerdik. İçeri girilecek kapının önünde bir küme nöbetçi toplanmıştı. Yolumuz tıkanmıştı.

"Başka bir yol daha var," diye hızlı hızlı soludu Owen.

Gölgelere saklanarak ve hisarın duvarının kenarından yürüyerek dizlerimize kadar ulaşan karların arasından başka bir kapıya doğru ağır ağır ve dikkatle ilerledik. Owen kapıyı sessizce iterek açtı ve karanlık koridora girdik. Ardımızda kalan çarpışmanın sesi yavaş yavaş kayboldu. Nefesimi toparlamak için bir ara duraksayıp ayaklarımı yere vurarak botlarımdaki karı temizledim.

Owen, "İyi misin?" diye sordu sertçe.

"Evet." Yanımda olmasma memnundum. Kargımı sıkıca kavrayıp sonunda bir kapı bulunan uzun, karanlık koridor boyunca Owen'ı takip ettim. Bu kapı, meşalelerle aydınlatılan ve sıra sıra açık kapıların bulunduğu başka bir koridora açılıyordu. Kapıların birinden, fıçıya benzer bir vücuda sahip, al yanaklı bir adam başını uzatıp baktı. Ardında bir grup insan toplanmıştı. Koridora çıkamayacak kadar korkuyorlardı.

"Siz!" diye bağırdım Owen'ın yanından geçip adımlarımı hızlandırırken.

Ben varmak üzereyken pat diye kapandı kapı. İçeriden mırıltılar geliyordu.

"Kimsiniz siz?" dedi ardımdan gelen yüksek bir ses. Diğer kapıların birinden upuzun, kızıl saçları sırtından iki örgü halinde sarkan iri yarı bir kadın çıkıp geldi. Yapılı kollarının arasmda üç bacaklı bir çıkıık vardı. Kaşlarını çatarak baktı bize. "Bekle. Biliyordum. Siz buradan kaçanlarsınız. Terzi ve kunduracı? Bir sürü sıkıntı çıkarmıştınız, değil mi?"

"Şimdi de yanımızda daha fazlasını getirdik," dedim. Yanımdaki Owen da onayladı.

"İyi bari!" dedi neşeyle. "Buranın daha çok sıkıntıya ihtiyacı vardı zaten." Yanımızdan doğru kolunu uzatıp kapıya güm güm vurdu. "Hey, siz içeridekiler! Açın kapıyı! Bir ip eğirici var burada!" Ardından da bana baktı. "Samanı altına çeviririz biz." Tekrar kapıya dönüp koca yumruğuyla kapıyı yumrukladı.

Kapı aralanınca dışarıya bakan bir düzine göz gördüm.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," dedim. "Bir terziydim eskiden, Owen da kunduracı. Şimdi de köleleri hisardan kurtarmak için buradayız. Yardımaınıza ihtiyacımız var."

Mumculardan biri, "Yok, yok," diye karşı çıktı. Arkasındakiler de kafalarını salladılar. "Bu çok tehlikeli."

"Eğer bu fitili yakarsak sonunda yanan biz oluruz," diye belirtti bir diğer mumcu.

Owen asık suratını mumculara çevirdi. "O kudret sahibi. Güçlü biri. Bizi buradan çıkarabilir." Başını bana doğru salladı. "Onlara yüksüğü göster."

Cebimden yüksüğü çıkarmca ısıllı parlamaya başladı. Sanırım mumcular ışıktan ve alevden anlıyorlardı. Başta ürkerek geri çekilseler de yüksüğüme doğru çekiliyorlarmış gibi gözlerini ondan alamadılar. Panik yüzünden sesim titredi. "Özgür olabiliriz. Sadece bize yardım etmeniz gerek."

Kapının ardında kafa kafaya verdiklerinde tartışmalarının uğultusu duyuldu.

Derken mumcuların kapısı ardına kadar açıldı ve gövdesi fıçıya benzeyen bir adam ileri çıktı. "Evet, yardım edeceğiz." Diğer mumcular da koridora çıktı. Elllerinde ağır, demir ibrikler ve birkaç tane bıçak vardı. Elinde sıcak, erimiş balmumu dolu bir kazan taşıyan bir mumcu yan yan ilerleyerek geçti yanımdan. Bu da bir silah sayılırdı.

Eğiriciye dönüp, "Sen de geliyor musun?" diye sordum.

Sert bir şekilde sırtı bana ve arkasındaki kapıdan beş tane eğirici daha çıktı. Hepsi de çıkırıkları ve iğleri bir silah gibi tutuyordu.

İçimde bir umut ışığı yandı birden. Bu, nöbetçileri püskürtmemize yetebilirdi. "Avluya!" diye bağırıp onlara yolu göstermek için döndüm.

Owen omzumu tuttu. "Bekle." Eğiriciye dönüp, "Siz gidin. Çarpışma seslerini takip edin. Biz size yetişiriz," dedi ve çenesiyle koridorun ilerisini işaret etti.

Eğirici anladığını belirtir şekilde başıyla onayladı ve elindeki çıktığı havaya kaldırdı. "Hadi millet!" diye bağıyor. "Çarpışmaya!"

Çarpışmaya katılmak için mumcularla ip eğiriciler gürültüyle koşturdular.

Omzumu Owen'ın elinden kurtardım. "Onlarla gitmeliyiz," diyerek çıktım.

"Daha değil. Gitmemiz gereken bir yer daha var Pen." Aceleyle koridorda koşmaya başladı.

"Savaşacak birileri mi?" diye sordum ona yetişince.

Başını salladı. "Bilmiyorum ama onları görmek gerekiyor." Bizi hisarın sivri olmayan kulelerinden birine çıkan merdivenlere açılan bir kapıya götürdü. Başım dönene kadar, kıvrılan merdivenlerden yukarı çıktık; aldığım soluk, ciğerlerimi kesiyordu. Dinlenmek için duramazdım. Sona kalan bu köleleri toplayıp çarpışmaya geri dönmem gerekiyordu.

Sonunda merdivenlerin tepesine ulaştık. Kulenin tamamını kaplayan bir odaya giden kapıyı omzuyla itip açtı Owen. Burası tamamen taşandı ve hiç eşya yoktu. Yaklaşık yirmi beş kişi vardı içeride.

Hepsi çıplaktı bu insanların. Kolları iki yana sarkmıştı. Bedenlerini örtmeye çalışmadılar. Bazıları yaşlı, bazıları gençti. Saçları kısa kesilmişti ve tertemizlerdi. Hepsi de boş, umutsuz gözlerini bana dikmişti.

Soluklanıp, "Merhaba," dedim.

Hiçbiri tepki vermedi; hatta beni duymuyor gibilerdi.

Ah. Bir ürpertiyle birlikte, bunların ne olduğunun farkına vardım. Kısa bir süre önce getirilmişlerdi buraya. Analık hatıralarını alıp burada depolamıştı onları... Henüz işine yaramayan dişliler, pistonlar, makine parçalarıymışlar gibilerdi. Kısa bir süre sonra geri gelip becerikli olanları hisarda uygun oldukları bir göreve yerleştirecekti Analık. Kalanlar da masalın arzusuna hizmet etmek için şehre gönderilecekti.

Bir zamanlar onlardan biriydim ben de. İpleri kesilmiş, ağzı bir karış açık, boş boş bakan bir kukla gibi ben de durmuştum tam da bu odada. Hayır. *Ben* değil, sadece vücudum durmuştu burada. İçinde hiç *ben* bulunmayan bedenim mi durmuştu? Yoksa sadece hiçlik mi?

Yanımdaki Owen elimi tutup gücünü benimle paylaştı. Ona dönüp başımı omzuna koydum ki gözlerimi saklayabileyim. Böyle görmemiş olacaktım. Bir zamanlar o da bu insanlardan biriydi. Onun için de çok zor olmalıydı bunları görmek. Bu, geçmişlerimizdeki karanlık gerçektir. İkimiz de bu odadan çıkmıştık ve bugün olduğumuz kişiler, bu hisarın varlığına bir hakaret gibiydi. Gerçekten de benliğimizi bulmuştuk. Owen'ın kolu beni sarınca hiçliğin ikimizin üzerinde de artık etkisi olmadığını fark ettim.

"Onlara... Onlara yardım edebilir miyiz?" diye sordum boğuk bir sesle. Onlara hatıralarını geri verebilirim..."

"Buna zaman yok," dedi kısaca.

Evet, haklıydı. Aşağıda süren çarpışmanın beni çağırdığını hissedebiliyordum. Orada bana daha çok ihtiyaçları vardı. Derin bir nefes alıp sırtımı dikleştirdim ve dikkatlerini çekmek için yüksüğümü havaya kaldırdım. Korkuyla büzüldüler.

"Analık değilim ben," diyerek güven verdim onlara. "Yüksüğüm zarar vermez size. Arkadaşlarımla ben sizin özgürlüğünüz için savaşıyoruz ve yardımınıza ihtiyacımız var." Onlara baktım. Hiçbir tepki yoktu. "Pekâlâ," diyerek sözlerimi bitirip geriye çekildim. "Kapıyı açık bırakacağız. Yapabilerseniz gelip bizimle birlikte savaşın."

Bunu söyledikten sonra Owen'la birlikte dönüp koşarak merdivenlerden aşağıya indik.

ÇARPIŞMA AVLUDAN hisarın içine, bir çeşit yemekhane gibi görünen, meşalelerle aydınlatılmış büyük bir odaya taşınmıştı ve kaba masa ile oturak karmaşası arasında kızışarak devam ediyordu.

Asiler kılıç ve bıçaklarla savaşıyorlardı. Baltasını sallayarak dövüşen Avcı ilişti gözüme. Daha çok kişi katılmıştı bize. Makas, çekik ve un çuvallarını savuran köleler gördüm. İri yan ip eğirici de çılgınlar gibi bağırarak çıkışını kendi etrafında sallıyordu.

Ancak hâlâ sayımız yeterli değildi. Başka bir kapıdan içeriye uzun, keçi boynuzlu, vahşi bir adamın başlarım çektiği çok sayıda nöbetçi doluştu. Yeni gelen bu nöbetçilerin üzerinde üniforma bile yoktu. Sadece kürkleri ya da pulları, silah yerine pençeleriyle dişleri vardı. Keskin ve tiz bir sesle haykırıp uludular. Masalbozguncularıyla kölelerden oluşan hattı delip geçtiler. Hırlayan, kalabalık bir grup nöbetçi, dalga gibi üstüme doğru geliyordu.

Korkacak zaman yoktu. Savunma pozisyonuna geçip çevremde bir alan açmak için kargımı döndürdüm ve nöbetçilerin üzerime doğru gelmelerine müsaade ettim. Bir an için bocaladım ama sonra darbeleri engelleyip saldırıya geçme konusunda bir ritim tutturdum. Bedenim bu hareketleri çok iyi biliyordu. Derken baltasını savurmakta olan Avcı, gözü dönmüş bir şekilde sırtlamakta olan Templeton, parıldayan kılıcıyla Zel ve hatta elindeki dikiş iğnesini nöbetçilere saplamak için öne atılan, kolundan kan damlamakta olan en yaşlı terzi yanıma geldi.

Çarpışmanın büyümesiyle Owen benden uzağa sürüklendi. Yanımdaki metanetinin yokluğunu hissederek etrafta çılgınlar gibi onu aradım. Kapılardan birinin yanında Cor'la sırt sırta vermiş, keçi boynuzlu ve vahşi altı nöbetçiyle dövüşüyorken buldum onu.

Kargımı sallayarak kendime yol açıp ona doğru gitmeye çalışırken uzun dişlere ve delice bakan gözlerle sahip bir nöbetçi pençesini savurarak bana saldırdı. Kargımı son anda kaldırıp onu engelledim.

Templeton, "Pen!" diye bağırdı.

Hızla döndüm. Birkaç adım ötemde Templeton, kolundaki derin yaradan kan fışkıran Zel'in başında dikiliyordu. Zel kılıcını elinden düşürdü ve yarayı eliyle kapatmaya çalıştı.

"Onu açıklığa taşımama yardım et," dedi soluk soluğa. Kılıcını kınına geri soktu ve Zel'i ayağa kaldırmak için eğildi.

Onlara saldırmaya çalışan nöbetçileri kargımla püskürttüm. "Şuraya!" Ters dönmüş bir masanın güvenli bir alan sağladığı duvarı işaret ettim.

Yarayı görmek için Zel'in elini itmeye çalışan Templeton, "Çok derin mi?" diye sordu.

Dudağını ısırmakta olan Zel başıyla onayladı. Sonra umutsuz bir şekilde çarpışma alanına bir göz attı.

"Biliyorum," dedi Templeton. "Şunu bir sarayım." Dişleriyle Zel'in giysisinden bir şerit parçası koparıp yarayı sardı. Ben de bu sırada kargım hazır bir halde yanlarında bekliyordum.

"İyi mi böyle?" Dönüp baktığımda Templeton'ın Zel'in omzunu öptüğünü gördüm. Sonra da alnını alnına dayadı. Kısa süren samimi bir andı. Zel başıyla onayladı ve Templeton ona düşürdüğü kılıcı geri verdi.

"Hadi gidelim," dedim. Owen'dan bu kadar uzun süre ayrı kaldığım için endişelenmeye başladım aniden.

Templeton, "Bekle," deyip kolumdan tuttu. Zel uzanıp kargıyı tutan parmaklarımın ucuna dokundu kanlı eliyle.

Çarpışma alanına kısaca göz atan Templeton, "Evet," dedi. "Yüksük. O bizim tek şansımız."

Yüksüğü çabucak cebimden çıkarıp parmağıma taktım. Aşırı ısınmıştı.

Nöbetçiler bizi boğmak üzere olan bir dalgaydı. Pis pis sırtan suratlarıyla etrafımızı sardılar. Owen ve Cor gözden kaybolmuştu. Çarpışma bu odadan çıkıp koridora taşmış olmalıydı. Bağrışmalar ve birbirine çarpan silahların seslerini duydum. Owen'ın bıçağını iyi kullandığını biliyordum fakat ona ulaşmak için korkunç bir istek vardı içimde.

Templeton, Zel ve ben aynı anda çarpışmanın içine daldık.

Karşımdakine vurduğumda kargımdan ısı ve ışık yayılıyor-

du artık. Yere düşen bir daha kalkamıyordu. Etrafımdaki alanı hızlıca temizledim ve diğerleri için yol açmaya başladım. Bu, çarpışmayı bizim lehimize çevirmeye yetmişti. Odada yıldırım hızıyla dolanıp yandaşlarımızı örgütlüyor, kalan nöbetçileri duvar diplerine sürüyordum. Bazıları kuyruklarını kıstırıp kaçmıştı. Koşamayacak kadar ağır yaralananlarsa silahlarını yere atıp diz çöküyor ve merhamet diliyorlardı. Asilerle köleler sevinç çığlıkları atmaya başladı. Soluk soluğa kalmış bir halde, kargımın pürüzsüz tahtasını kavrayan ellerim titreyerek arkadaşlarımın arasında dururken ben de sevinçle haykırdım.

Buna bir yanıtmışçasına, hisardan derin bir gümbürtü yankılanıp ayaklarımızın altındaki taşları titretti. Sanki çok uzun bir süredir kapalı kalmış bir şişeden kaçan havaya benzer bir rüzgâr takip etti bunu. Heyecan yüzünden bir titreme aldı bedenimi. Bunu gerçekten başarabileceğimizi sanmıyordum. Hisarın düştüğünün, Analık'm güçlerinin bozguna uğradığının farkına vardım. Şehirde, bize yardımcı olan kölelerle birlikte, Analık'la uşaklarına karşı da bir şansımız olabilirdi.

Gözlerim Owen'ı arayarak etrafta dolaştı. Yaralıların, devrilmiş masaların ve sandalyelerin; nöbetçilerin silahlarını toplayan asilerin arasında yoktu. Cor'da öyle. Fazla uzaklaşmış olamazlardı. Dışarıdaki koridorlarda olmalıydı.

Templeton uzun adımlar atarak bana doğru geldi. Endişeliydi. "Büyük bir grup nöbetçi duvardaki bir delikten çıkıp gitti," diye haber verdi. "Sanırım o delik, hisarın üzerindeki büyü bozulunca açıldı. Peşlerinden gitmemiz lazım." Zel, Templeton'ın yanı başındaydı. Kolundaki geçici sargı kanla lekelenmişti.

"Hayır," diyerek kararımı bildirdim. Nöbetçiler şehre kaçacaklardı ama onların peşinden gitmeden önce burada yapmamız gereken yeterince şey vardı. Bir sonraki hamlemizi yaparken malzemeye, bir sürü yiyeceğe ve bizi sıcak tutacak kıyafetlere ihtiyacımız olacaktı öncelikle. "Nöbetçilerin odalarını kontrol

edin," dedim çıkırığını hâlâ omzunda taşımakta olan iri yarı ip eğiriciye. "Analık'ın peşine düştüğümüzde kullanabileceğimiz her türlü silahu toplaym. Hızlı olmalıyız."

Avcı'nın bir çeşit şifacı becerisi vardı ve yanımızda tıbbi malzemeler getirmiştik. Bu nedenle, kavgada yaralanan kölelerle asilerin bakımıyla meşguldü kendisi. Yaralanan üç terziye yardım ettim; yattıkları battaniyelerin üzerinden tüyleri kanlı baykuşlar gibi gözlerini kırpıştırarak baktılar bana. Cor ile Owen'ı kaçırmamak için gözlerimi açık tuttum ama ortada yoklardı hâlâ.

"Gidip Owen'la Cor'u bulacağım," dedim Avcı'ya. Gitmem gerekiyormuş gibi hissetmiştim birden.

Avcı, eldivencinin bacağına güven verici bir şekilde hafifçe vurup ayağa kalktı. "Seninle geleceğim." İlaç çantasını omzuna attı.

Koridorda önden gidip Avcı'ya yolu gösterdim. Yaralı ya da ölmüş birkaç nöbetçinin üzerinden geçtik. Temizliğe yardım eden birkaç asiye başımla selamladım. Kimse yoktu burada.

"Avludadır belki?" diye önerdi Avcı.

"Evet, orada olmalı," diye mırıldandım.

Koridordan geçip avluya çıktık. Yer yer kanla lekelenmiş, tersyüz olmuş kar dışında burası da boştu.

Savaşı kazanmış olmanın verdiği heyecan birden kaybolmuştu. "Burada da değil."

"Pen," dedi Avcı arkamdan.

Ona dönünce elindeki kılıcı gösterdi bana. Bunun Cor'un kılıcı olduğunu fark ettim. Metalin kenarı kandan kabuk bağlamıştı. Avcı kül gibi olmuş suratıyla, "Bir grup nöbetçinin duvardaki delikten geçip kaçtığını söylemişti Templeton," dedi.

Buz gibi bir dehşet yıldırım gibi bana çarptı. Konuşurken dudaklarım gerildi. "Onu aldılar."

"Her ikisini de," dedi Avcı somurarak.

“Ah, hayır. Hayır.” Avcı bir şey daha söyledi ama kafamda hızla dönüp durmakta olan dehşet yüzünden onu duyamadım. Owen nöbetçilerin elindeydi. Onu doğrudan şehre götüreceklerdi. Analık’a. “Onu öldürecek,” diye fısıldadım.

Analık onu öldürecek.

\\

BÖLÜM

37

OWEN DAHA KENDİNE TAM olarak gelmemesine rağmen omzundaki yaranın zonklayan acısını hissedebiliyordu. Acı, kemiklerine işleyip tüm koluna ve boynuna doğru yayılıyordu. Bu ağrının belirli bir örüntüsü olduğunu belli belirsiz fark etti. Hırpalayıcı sarsıntılarla aynı anda geliyordu bu ağrı. Hayır, sarsıntılarla değil, adımlarla. Koşmakta olan biri taşıyordu onu; birinin omzundan baş aşağı sarmaktaydı. Kolunu kıpırdatamıyordu ve ağzı kül doluymuş gibi geliyordu. Sızlayan gözlerini dikkatle araladı. Gündüzdü. Bu doğru olamazdı. Hisara saldırdıklarında geceydi. Gözlerini kısarak onu taşımakta olan adamın sırtına odakladı bakışlarını.

Açık mavi. Açık mavi bir üniforma. Derken hatırladı. Cor'la birlikte kalabalık koridorda nöbetçilerle dövüşüyorlardı. Kürklü bir elin tuttuğu bıçak, omzuna saplanmıştı. Bunun zehre bulanmış bir bıçak olduğunu fark edince midesi bulanmış, başı dönmeye başlamıştı. Sonrası karanlıktı...

Üzerine yavaş yavaş çöken çaresizliğin ağırlığını hissetti.

Hisarı ele geçirme girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmış olmalıydı. Pen de yakalanmıştı ya da... ya da...

Birisi anlaşılmaz bir şekilde bağırarak bir emir verdi ve Owen nöbetçinin omzundan yere indirildi.

Bu, onun tekrar bayılmasına yetmişti.

OWEN TEKRAR UYANDIĞINDA, yaradan kaynaklanan ağrı geçmiş ama bunun yerini başka bir ağrı almış durumdaydı. Hava da karmıştı tekrar.

"Kolkk," dedi kelimeleri ağzında geveleyerek burundan konuşan biri.

Şiddetli bir ağrı hissetti. Kaburgalarına bir tekme yedi. Merakla gözlerini açtı. Karlı zeminde yan tarafında yatıyordu. Kolları buz gibi soğuk bir zincirlerle arkasında bağlanmıştı.

"Kolkk," diye tekrar etti ses. "Oyanıksın, kolkk."

Dişlerini sıkarak dizlerini kara koyup doğrulmaya çalıştı. Kürklü pençeler onu tutup hızla ayağa kaldırdı. Sallanarak ayakta durdu. Kürklü kulakları ve ağzında bir sürü diş olan bir nöbetçi kolunu kavradı.

Pen'in orada olup olmadığını anlamak için gözlerini kırptırarak çevresine bakındı Owen. Bir taraftan da Pen'in burada olmadığını umut etti. Tek bir meşalenin ışığında bir sürü gölge, parıldayan gözler ve kesik kesik soluyan ağızlar gördü. Analık'ın nöbetçileri, Owen'ın etrafında dar bir halka oluşturmuştu. Nöbetçilerden biri hareket edince Cor'u gördü. Prensın elleri önünde bağlanmıştı. Şakağı boyunca uzanan mor bir ezik izi vardı ama yeterince sağlam görünüyordu.

"Cor..." diyerek konuşmaya başladı. Pen nerede diye sormak istiyordu.

Kolunu kavramış olan nöbetçi, Owen'ın omzunu, tam zehirli bıçağın girdiği noktayı dürtünce, başı dönerek dizlerinin üzerine çöktü.

"Kolkk," diye emretti nöbetçi. Owen çok ağır hareket edince, "Kolkk!" diye bağırıp omuzlarına mızrak gibi bir ağrı saplanınca caya dek kollarını geriye doğru çekti. Owen ayağa kalkmaya çabalarırken havlama ve ulumalarla karışık kahkahalar attılar. Nöbetçilerden biri ittirdi onu. Owen sendeledi ama düşmedi.

"Bırakın onu," diye bağırdı Cor.

Bir nöbetçi elinin tersiyle Owen'ın yüzüne vurdu ve genç tekrar yere yığıldı.

Keçi boynuzlu bir nöbetçi ağır adımlarla Cor'un yanına gitti. "Sen konuş," dedi bir parmağını onun göğsüne batırarak, "o gününü görsün." Owen'ı işaret etti.

Owen kanlı kar tükürdü. "Sorun yok Cor," dedi kesik kesik.

Bu, kaburgalarına bir tekme daha yemesine sebep oldu. Owen'ı tutup hızla ayağa kaldırırken, "Sen konuş, sen gününü gör," diye hırladı nöbetçi.

"Koçtun," diyerek Owen'ı azarladı başka bir nöbetçi. Diğer nöbetçiler de ona daha çok yaklaşip oluşturdıkları daireyi daralttılar. Owen nöbetçilerin iğrenç ter ve ekşi nefeslerinin kokusunu duyuyor, vücutlarının sıcaklığını hissedebiliyordu. "Koçtun, terzi koçtu," diye homurdandı nöbetçi. "Siz hisardan koçtu, biz ceza oldu. Şimdi sen yakalandı, sen ceza ol."

Boynuzlu nöbetçi yüzünü Owen'ın yüzüne yaklaştırdı iyice. "Analık seni istiyor." Ağzını açıp keskin, sararmış dişlerini gösterdi. Sonraki kelimeleri dikkatle, hece hece söyledi. "Ma-sal-boz-gun-cu-su." Gaddarca güldü. "Şimdi masal, bozgun yapacak sana."

Owen, nöbetçinin ne demek istediğini anlayıp başını bir aşağı bir yukarı salladı. Ölmüş sayılırdı artık ama Pen ellerinde değildi ve hisara yapılan baskın da başarısız olmamış olabilirdi. Bu da yeterliydi.

Boynuzlu, keçi ayaklı nöbetçi ağzında geveleyerek emir verdi ve Owen nöbetçilerin arasında ayaklarını sürüyerek koşmaya mecbur edildi. Cor biraz önünde bir yerdeydi.

Gecenin geri kalan kısmı ıstırap içinde geçti. Owen yere düşünce nöbetçiler onu tekmeleyip sürükleye sürükleye tekrar ayağa kaldırdı ve koşmaya devam ettiler. Gri bir şafak sökerken, karlarla kaplı çam ağaçlarıyla çevrili açıklık bir alanda dinlenmek için durdular. Nöbetçiler soluk soluğa yere çöktüler. Yemesi için biraz kurutulmuş etle ekmek verip Cor'un oturmasına müsaade ettiler ama Owen'ı bu açıklık alanın ortasında ayakta tuttular. Yorgunluktan ve soğuktan titrer bir halde ayakta durmaya odaklanıp gözlerini kapattı. Ayakları, hisarda köleyken yapmış olduğu sağlam botların içinde bile soğuktan hissizleşmiş durumdaydı.

Annesiyle babasma hâlâ sağ olduğuna, endişelenmemelerine dair bir mesaj gönderecek zamanı bulabilseydi keşke. Bunun için çok geçti artık. Ve Pen. Onun benliğini bulmasını bekliyordu.

Seni seviyorum Pen. Bunu daha önce söylemeliydi ona. Masal, insanları zorla bir araya getiriyordu ama masalın dişlilerini yağlayan şey itaat ve korkuydu. Sahici, gerçek aşk değildi. Bunu Pen'e söylemiş olsaydı ve o da aynı şeyi hissetmiş olsaydı, masala ve masalın yapmayı amaçladığı şeylere indirilmiş bir darbe olurdu bu.

Bunun için de çok geçti artık.

Nöbetçiler molalarını bitirip Owen'ı tekrar ayaklarını sürüyerek koşturmaya başladılar. Bunun daha çok ıstırap vermesi gerekiyordu aslında ama değişen bir şey vardı. Owen bir adım gerilemiş, karşı koyabileceğinden çok, çok daha büyük bir şeye takılıp kalmış; bu zavallı, aptal kunduracıyı izliyormuş gibi bedeninden uzaklaşmış hissetti kendisini. Bu şey onun için hep çok büyüktü aslında ama bunu fark edemeyecek kadar budalaydı. Muazzam bir kaçınılmazlıkla üzerine doğru koştura koştura geliyordu sonu. Bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu; gücü yettiğince devam edebilirdi sadece. Bu nedenle nöbetçilerin sataşmalarını duymadan ya da indirdikleri darbeleri hissetmeden ayaklarını sürümeye devam etti. Artık soğuğu bile hissetmiyordu.

Sonunda dik, ağaçlıklı bir bayırdan nehre indiler. Nöbetçilerden bazıları Analık'ın; Owen'ın, Pen'in ve Cor'un peşinden göndermiş olduğu uşaklar olmalıydı çünkü nehrin kıyısında bir kayığın beklediğini biliyorlardı. Kayığı bulduklarında onu kayığın içine ittiler. Nöbetçiler de kayığa atladı. Cor'a bir battaniye vererek onu oturtular ve ardından da kıyıda avara edip nehrin yukarı kısmına doğru kürek çekmeye başladılar.

Ağır ağır kendine gelen Owen tekrar acı soğuğu, bağlanmış kollarındaki acıyı ve nöbetçilerin darbelerinin neden olduğu ezikleri hissetti. Titreyerek yüzünü kayığın zemininde birikmiş olan dondurucu sudan kaldırıp ağrıyan başını kayığın yan kısmına yasladı. Nehrin, kayığın omurgasının hemen altından hızla akmakta olduğunu duyabiliyordu. Yattığı yerden, kayığın oturak tahtasında küreklerini suya daldırırken domuz gibi homurdanan iki nöbetçinin oturduğunu görebiliyordu. Bir kulaç bile olmayan bir mesafede, kayığın diğer tarafında Cor oturuyordu.

Prens başını hafifçe yana çevirerek nöbetçilere bir bakış attıktan sonra öne doğru eğilip, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Owen gözlerini kapattı. "Fena değilim," diye fısıldadı o da. Daha kötüsü olabilirdi. Çoktan ölmüş olabilirdi mesela.

"Yakalandıktan sonra nöbetçiler bizi alıp hisardan kaçtılar," diye konuşmaya devam etti Cor. "Savaşı kaybettiler. Pen ve diğerleri kazanmış olmalı."

Owen başını bir aşağı bir yukarı salladı. Evet, bunu anlamıştı.

Cor sustu. Kendini tükenmiş hisseden Owen, uykunun sessizce yaklaşmakta olduğunu hissetti.

"Dinle," diye fısıldadı Cor. "Bizi bundan kurtarabilirim sanırım."

Owen gözlerini açtı. "Bundan şüpheliyim."

"Niye masala izin vermeyelim ki? Bundan daha kötü olamaz herhalde. Masal istediği sona ulaştığında, Pen'le ben bir araya gelince Analık'ı senin de yaşamana müsaade etmesi için ikna edebilirim. Bir prensim ben ne de olsa. Taleplerim Analık için önemli olmalı."

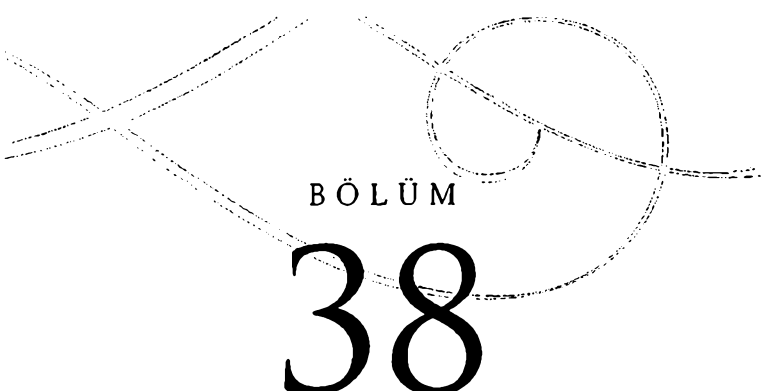
Owen bezgin bir halde başını iki yana salladı.

"Neden olmasın?" diye ısrar etti prens. "Pen'le mutlu olabiliriz. Onu kaybetmek istemediğini biliyorum ama en azından hayatta kalırsın."

"Hayır. Pen bunu istemez." Nöbetçilerin hâlâ onlarla ilgilenmediğinden emin olmak için hızlı bir bakış attı. "Böyle bir son istemiyor Pen. Üvey annesinin evindeyken ne dediğini duydun. Aşkın alnına yazılmış ya da dayatılabilecek bir şey olduğuna inanmıyor, kendi seçimini yapmak istiyor." Cor'un anlamasını umarak bakışlarını yakaladı Owen. "Cor, onu *tanıyorsun*."

Prens alnını ovuşturmak için bağlı ellerini alnına kaldırdı. "Yok," dedi gayet akıllı başında bir halde. "Bence *sen* tanıyorsun onu."

Owen başını evet anlamında salladı. "Bizim için *onlar erdi mura*dına gibi bir son olmayacağını biliyor Pen. Biz yakalandığımıza göre, içinde olduğu masalı bozguna uğratmak için tam olarak ne yapması gerektiğini bilir o." Bunun kendisi için de ne anlama geldiğini biliyordu ama yapılması gereken şey buydu. "Pen masalın, kendisine şehirde ihtiyacı olduğunun farkında. Göreceksin. Şehirden uzak durması gerektiğini biliyor. Peşimizden gelmeyecektir."

BÖLÜM

38

“PEŞLERİNDEN GİTMELİYİZ,” DEDİM.

Templeton, Zel ve Avcı geniş, yüksek tavanlı bir yatak odasında, şöminenin çevresinde oturuyorlardı. Burası hisarda kalırken Analık’ın kullandığı yatak odası olmalıydı çünkü taş duvarlara bağdaşmayan dantel perdeler ve mavi kadifelerle bezenmişti. Birileri Analık’ın eşyalarını yağmalamış olmalıydı. Alçak bir sehpanın üzerine şarap, peynir, kahve, kurutulmuş meyve ve üç çeşit kuruyemiştenden oluşan bir sofraya hazırlamışlardı. Avcı’nın iki izcisi ateşin önüne uzanmış, bir kemiği paylaşıyorlardı.

Hepsi birden gözlerini dikip bana baktılar. Ben kapının ağzında duruyordum; elimde kargım ve malzeme dolu bir sırt çantası vardı.

Templeton ağzındaki koca peynir parçasını yutkunup çene siyle pencereyi işaret etti. “Pen, hepimiz onlar için endişeleniyoruz ama saat gecenin bir yarısı.”

“Saatin kaç olduğunu biliyorum,” diye çıktım.

Templeton kaşlarını ve sanki teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Şehirden uzak durduğun sürece masalın devam edemez," dedi Avcı.

"Bunu biliyorum! Ama onu öldürecek!" Zayıf bir nefes aldım. "Özür dilerim. Biliyorum..." dedim ama konuşmadan önce boğazımı temizlemem gerekti. "Yapmam gereken son şeyin peşlerinden gitmek olduğunu biliyorum. Benim masalım bitmezse masalın güç kaybedeceğini biliyorum. Siz savaşı şehre taşıırken benim burada kalmam gerektiğini de. Bunu iyiden iyiye düşünmedim mi sanıyorsunuz?" Kendimi sakinleştirmek için ikinci kez derin bir nefes aldım. "Peşlerinden gitmem gerekiyor."

"Sormamın bir sakıncası yoksa," diyerek araya girdi Templeton ayağa kalkarken, "hangisi için endişeleniyorsun?"

"Ne?" Başımı iki yana salladım. "Her ikisi için de endişeleniyorum elbette."

"Elbette," diye tekrar etti Templeton. Yanağındaki yara izini ovuşturdu; ardmdan da Zel'le birbirlerine bakıp gözleriyle konuştular. "Bunu sormamın nedeni, 'onu öldürecek,' demiş olman. Masal seninle prensi bir araya gelmeniz için zorluyor. Hem hisarı ısıtı etmeden önce seni onunla birlikte ormana giderken gördük."

Kızarıp bozararak değil de dudaklarını ısırarak utanan biri olduğumu fark ettim. "Evet Templeton. Prensle öpüştük."

"Yani Cor için endişeleniyorsun," diye bastırdı.

Öfkeyle başımı iki yana salladım. "Ne fark eder? Peşlerinden gitmemiz gerekiyor. Hemen."

"Çok fark eder."

Ben tam tekrar çıkışmak üzereyken Avcı araya girdi. "Pekâlâ Pen," diye çıkıştı. "Tempy." Ardmdan susup bıyığını sıvazladı. "Bunu biraz düşünelim."

"Evet, birazcık düşünmek iyi olur," dedi Templeton. "Hepimiz onları kurtarmak için plansız biçimde yola dökülmeden önce bunu bir düşünelim hadi. Analık ne istiyor?"

"Masala hizmet etmek istiyor belli ki," dedim. Çantamı yere bırakıp odanın içine doğru üç adım attım gergin bir şekilde.

“Owen’ı unutayım diye yüksüğünü benim üzerimde kullanacak, sonra onu öldürüp beni prensle evlendirecek ve hayatımın geri kalan kısmında tüm saçlarımı yolup, ölünceye kadar kalede yaşarken gülümseyecek mutlu bir kuklaya çevirecek.”

“Bakın, yine yaptı. Fark ettiniz mi?” Zel ile Avcı evet anlamında başlarını salladı.

“Ne yaptım?” diye sordum çıldırmış gibi onlara bakarak.

Templeton şaşırtıcı bir nezaketle, “Pen, Owen’a âşık olduğunun farkında mısın?” diye sordu.

“Owen’a âşık değilim.” Hepsi birden gözlerini dikip bana baktı. Onları ikna etmek için ağır ağır tekrarladım. “*Ben Owen’a âşık değilim.*” Zel başını sorgular gibi kaldırıncı ekledim. “Ben sadece... Ben sadece Analık’ın onu öldürecek olması fikrine katlanamıyorum. Owen’dan nefret ediyor ve Cor’u muhtemelen öldürmeyecek. Ne de olsa bir prens o.”

“Tamam, öyle diyorsan öyledir,” dedi Templeton. Zel gözlerini devirdi. “Analık hakkında bildiklerimiz şöyle,” diyerek konuşmaya devam etti. “Zeki biri. Bu masalın, *senin* masalının kritik olduğunu biliyor Pen. Yıllardır masalın gücü artıyor. Sen masala uzun süre kafa tutan cadının kızıydın. Eğer masal seni bir sona dahil edebilirse gücü asla azalmayacak. Analık da *senin* mutlu sonunu tamamlamak için dayanılmaz bir baskı altında olmalı. Yakında bu hisarla masal için çalıştırdığı tüm kölelerini kaybettiğini öğrenecek ve şehre geldiğimizi tahmin edecektir. Sonu için tüm parçaları yerli yerine oturtmayı isteyecektir. Sana ihtiyacı var. Hem Owen’ı daha sonra kullanabileceğini düşündüğü sürece öldürmez. Aynı nedenden ötürü Cor’u da.”

Avcı başını evet anlamında salladı. “Doğru. Her ikisini de ihtiyacı olursa diye elinin altında tutacaktır.”

Bir süre düşündüm bunu. Ardından da başımı salladım. “Pekâlâ,” dedim ağır ağır. “Mantıklı ama ben de geleceğim. Ve sabah yola çıkacağız.”

UYUMAKLA UĞRAŞMADIK. Boş bakışlı insanlarla kulede saatler geçirdim, onlara anılarını geri vermek için yüksüğümü kullandım. Bazıları şaşkınlık ve dehşetle donup kaldı ama bazıları tam olarak eski hallerine geri dönebildi. Üzerlerine kıyafet bulup onları masala karşı bizimle savaşılmaya davet ettik. Baltasını elinden bırakmayan lider Jack ile çıkırlı köle de katıldı bize. Kendisine SPinner dememizi istedi çünkü diğer kölelerin çoğu gibi o da sPinster* kelimesinden hoşlanmıyordu. Herkesin taşıyacağı malzemeleri ve bir çeşit silahı olmasını sağladık.

Kimse bana kaçamak bir bakış bile atmıyordu. Gecenin karanlık göğü aydınlanıp griye dönerken bozulan büyüünün duvarda açtığı delikten geçip yola çıkmaya hazırдық. Daha dinç olan dört terzinin de dahil olduğu eski kölelerle birlikte toplamda yetmiş kadar savaşçımız vardı. Sayımız çok değildi ama Tobias, Natters ve hanımıyla iletişime geçmişse ve onlar şehirdeki insanları toparlamışlarsa sayımız yeterli olabilirdi.

Ormanda yol olmaması gerekirdi. Analık büyüyle gelip gidiyordu buraya ama adımımızı duvardaki delikten dışarıya attığımızda önümüzde üzerinde teker izleri olmayan, düzgün, kuru, kenarları karla kaplı, geniş bir patikanın uzandığını gördük.

"Orman," dedi Avcı omuz silkerek. "Analık'ın dostu değil bildiğiniz gibi."

Evet anlamında başımı salladım ve kargımı baston gibi kullanarak yürümeye başlayıp belirli bir tempo tutturdum. Sırtımdaki çanta ağırdı. Üzerimde Owen'ın Avcı'dan ödünç aldığı ve benim kollarını kıvırdığım palto vardı.

Analık zalimdi ama uşakları ondan da kötüydü. Cor'un güvende olduğunu tahmin ediyordum çünkü o bir prensti ve

* İngilizcede sPinner ve sPinster kelimeleri "ip eğirici" anlamına gelmektedir ama sPinster kelimesinin "evde kalmış, yaşı geçmiş kadın" anlamı da vardır. -çn

Analık'ın işine yarıyordu ama Owen... Analık'm ona öfke, kin ve özel bir son vaadiyle nasıl baktığını hatırlıyordum. Owen'ı ve şu anda ona neler yaptıklarını düşünmeye katlanamıyordum. Bunun yerine, hayalimde daha güzel bir anıyı, asilerin mağarasındayken ettiğimiz bir sohbeti canlandırdım.

Sırtımızı mağaranın duvarına yaslamış, kumlu zeminde otu-
ruyorduk. Ekmeğimiz ve bir kavanoz ahududu reçelimiz var-
dı. Teneke kupadaki çayı birlikte içtik. O zamanlar Owen hâlâ
Shoe'ydu. Henüz hatıralarını geri vermemiştim ona. Gözlerini
açık tutmakta zorlanıyordu çünkü önceki gece zaten geç varmış-
tık buraya ve şafak sökerken Tobias'la birlikte çevreyi kolaçan
etmek için kalkmıştı.

"Masalın niye bu kadar çok gücü var?" diye sormuştum me-
rakla. Bunu, bu gücün nereden geldiğini çokça düşünmüştüm
çünkü masalın güç kaynağını belirleyebilirsek belki bir şekilde
buna engel olabilirdik.

Shoe çaydan bir yudum alıp teneke kupayı bana uzatmıştı.
Parmaklarım parmaklarına değince ısınmıştı. "Bunun nedeni in-
sanların korkuyor olması."

"Korktukları ne?" diye sormuştum çaydan bir yudum alarak.
Omuz silkmişti. "Çünkü sadece tek bir son var."

"Mutlu son."

"Hayır. Ölüm. Gerçek son ölümdür."

Biraz daha çay içip ekmeğimin üzerine bir kaşık dolusu reçel
sürmüş ve düşünmeye koyulmuştum. Masallar, diye düşünmü-
ştüm, insanlara farklı sonlar sunuyordu. Ölümü değil, yaşamak
zorunda olduğumuz zaman diliminde mutlu olma olasılığını. Bu
nedenden ötürü masalların içine hapsolup kalmak hoşumuza gi-
diyordu. Masallar bizden büyüktü. Hayatlarımızın biçimini ve
kendi sonlarımızın doğasını anlamamıza yardımcı olurlardı.

"Masal kötü olmayabilir," demiştim yüksek sesle. "Güç elde
etmek istemiyor. Kötü niyetli olacak diye bir kaide yok. Sonlar,
masalın doğası gereği var olan şeyler sadece."

Shoe başını duvara yaslamış ve gözlerini kapatmıştı. Dirseğimle dürtmüştüm onu. Birden açmıştı gözlerini. “Ne oldu?”

“Masallara ihtiyaç duyarız, öyle değil mi?” diye sormuştum.

“Hmm. Evet. Samrım öyle.”

“Eh, al sana ironi.”

Sadece kısa bir an için kaderin sillesini yemiş gibi görünmüştü Shoe ama ben daha ona niye diye soramadan başını evet anlamında sallayıp, “Bununla alakalı her şey ironik Pen,” demişti.

“Öyle!” diye haykırmıştım. “Masala karşı savaşıyoruz Shoe ama masal, gücünü bizden aldı. Bu âna kadar çok fazla güç sağladık ona ve şimdi de bunun bir kısmını geri almamız gerekiyor. Kendi seçimlerimizi yapmamız lazım.”

Başını sallayıp esnemişti, ben de biraz uyumasına müsaade etmiştim.

Owen’ı tanıyordum. Avucumun içi gibi biliyordum onu. Ta en başından beri kendisi için masalın sonunun mutluluk değil, ölüm olacağını düşündüğünü biliyordum. Masala karşı mücadele edip onu bozguna uğratmayı denemişti ama baş edemeyeceği kadar büyük bir şeydi bu. Üstelik ona yardım etmeyi çok istesem de bu konuda yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

ORMANIN BİZE SUNDUĞU geniş, düz patika ve masalın mutlak güce giderek yaklaşmasıyla hissettiğimiz aciliyet duygusu sayesinde hızla yol aldık. Önce nehrin kenarından yürüdük, ardından da gece kamp yapmak için durduk.

“Volta atmayı kes Pen,” dedi Templeton kamp ateşinin yanında oturduğu yerden. Zel başını onun omzuna yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Avcı onların yanında yere çönmüş, bir tencerede akşam yemeğimizi pişiriyordu. İki izci de ateşe olabildiğince yakın bir yere kıvrılmış halde uyuyordu. Ormanın kamp yapmamız için açtığı ağaçsız alanda başka ateşler de yanıyordu.

Yumruk yapmış olduğum ellerimi belime koymuş bir halde ormana doğru baktım. Orman çevremizi sarmıştı. Ağaçlar bizi kucaklayıp güvende olmamızı sağlıyormuş gibiydi neredeyse. Şehirden ne kadar uzaktaydık acaba? Şüphesiz yarın varacaktık. Şu anda neredeydi? Hâlâ hayatta mıydı?

“Gel artık Pen,” dedi Avcı.

Onların yanına döndüm. Teselli aradığımdan yüksüğümü cebimden çıkarıp elimde tuttum.

Bu bana bir şeyi anımsattı. Savaşa girmiş ve hayatta kalmıştık ama bunu yapmak için tekrar fırsat bulamayabilirdim. “Anılarınızı geri vermemi ister misiniz?” diye sordum onlara.

“Hayır,” dedi Templeton hemen omuz silkerek. Bu da Zel’in uyanmasına neden oldu. Gözlerini kırptırırken başını Templeton’ın omzundan kaldırdı. “Zel’i seviyorum,” diye konuşmaya devam etti. “Ondan önce olan şeyler hakkında bir şey öğrenmek istemiyorum.”

“İşte,” dedi Avcı ve patatesle domuz pastırması dolu teneke bir tabak uzattı.

Bana uzattığı tabakla çatalı alıp ateşin diğer tarafına, karşılarına oturdum. Yere yerleşirken ne kadar bitkin olduğumu hissettim birden. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Templeton küt burnunu ovuşturdu. “Neden, onu sevdiğimden mi?” Zel uykulu bir şekilde gülümsedi. “Aşk oldukça basittir Pen.”

“Hayır, değildir.” Bir parça patates attım ağzıma. Acı ve sıcaktı. “Yani, demem o ki kim olduğunu bilmiyorsan başka birini nasıl sevebilirsin?”

Templeton beni yanıtlamaya başladı ama Zel uzanıp ince parmaklarından birini onun dudaklarının üzerine koydu. Templeton sustu. Bana dönen Zel bir elini göğsüne, kalbinin üzerine koydu, diğer elini de Templeton’ın kalbinin üzerine. Ellerini bir araya getirip şefkatle öptü bunları.

“Anladın mı?” dedi Templeton. “Basit.”

Onlar için basitti belki. Benim için değildi.

“Ben de öğrenmek istemiyorum,” diyerek araya girdi Avcı. Ateşin ışığı kel kafasında parıldıyordu. Patatesinin son lokmasını çatalıyla aldı. “Zaten düşünecek yeterince şeyim var.”

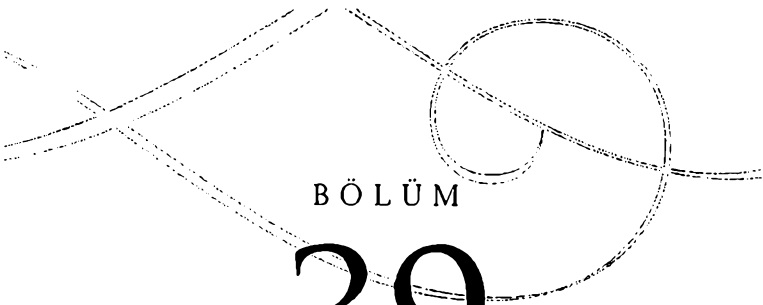
Belki de haklılardı. Annem ve yüksüğüm vardı. Bunların benim için ne anlam taşıdığını öğrenmek istiyordum ama belki de tüm bunların hiçbir önemi yoktu ve daha önce kim olduğum (Pin, Pen ya da başka bir geçmişi olan başka biri) *şu anda* kim olduğumdan ve *şu anda* ne yapmayı seçtiğimden daha az önemliydi.

Belki...

Belki *şu anda* dönüşmekte olduğum yeni kişi aşkı seçebilirdi.

ERTESİ GÜN UZAKTAN gelen bir uğuldama duyana kadar ormanda ilerlemeye devam ettik. Bir virajı dönünce yüksekten akıp nehre çarpan şelaleyi gördük. Ötesindeki sarp kayalıkta, yüksekte şehir duruyordu. Güneş batarken şelale, dantel bir perde gibi görünüyordu. Işığı da uzaktaki kalenin beyaz taşlarının kenarlarını yaldızlı bir pembeye boyuyordu.

Ardından güneş gözden kayboldu ve kale saatinin derin gümbürtüsü yayıldı. Bir lahdin kapısına vuran bir mezarcının sesiydi bu.

BÖLÜM

39

ORMAN BAŞLAMAK İÇİN sabırsızmışçasına, sis ayaklarımızda yılan gibi kıvrılıyordu Sabahın sökmesini beklemeyecektik.

Elbette Analık burada olduğumuzu biliyordu. Bu nedenle bir bıçak dövüşündeymişiz gibi davranmalıydık. İlk vuruşu hızlı bir şekilde biz yapmalıydık. Karanlık, ağaçsız bir alanda (herhangi bir ışık kullanmaya cesaret edememiştik) emirler verdim çabucak. “Sis kalktığında,” dedim Jack ile SPinner’a, “göle en yakın olan şehir kapılarına bir saldırı başlatacaksınız.” Onlara bunun ana saldırı olduğunu ve şehrin içindeki asileri savaşmaya başlamak için harekete geçireceğini söyledim. Bu, Tobias’ın Natters’la hanımının adamlarına götürdüğü mesajdı. Tobias’ın bizi karşılaması için gönderdiği haberciyle de konuşmuştuk. Hazırlardı.

“Tamamdır,” dedi Jack, baltasını havaya kaldırarak ve SPinner’la mevcut gücümüzün büyük bir kısmını ağaçların arasından şehre doğru götürdü.

Avcı, Templeton, Zel ve ben çakıllı göl kıyısı boyunca sezgilerimize güvenerek yol aldık. Karanlığın içinde şelalenin sesi ve yüzümüze vuran su damlacıkları rehberlik etti bize. Dik taş

merdivenleri bulup tırmanmaya başladık. Basamaklar kaygandı ve kargımm yardımıyla dengemi sağlayıp tırmanmaya devam ederken parmaklarım soğuktan hissizleşmiş durumdaydı.

Merdivenlerin başına vardığımızda dar bir patika karşıladı bizi. Bu da tabakhaneyle bir tür depo gibi kokan dar bir sokağa uzanıyordu. Gece sakin ve karanlıktı; sis yoğunlaşmıştı. Kapıların dışındaki saldırı birazdan başlayacaktı. Bu başlayana kadar yerimize ulaşmamız gerekiyordu. Arkamda diğerleriyle birlikte dar sokağın başında durup dikkatle kepenkleri indirilmiş, sıra sıra dükkânlar bulunan karanlık sokağa baktım.

“Pışşt,” diye bir ses geldi.

Templeton hızla kılıcına davrandı ama elimi havaya kaldırıp onu durdurdum. “Kim o?” diye fısıldadım.

Gölgelerin arasından, neredeyse eni boyuna denk, yaşlı bir kadın çıktı. Duraksayıp baştan aşağıya süzdü beni. “Sen Shoe’nun Pen’isin, değil mi?”

“Ben kendimin Pen’iyim, sağ ol.”

Gözleri kısıldı. “O halde sensin. Ben Natters’ın karısıyım, sizi karşılamaya geldim.” Arkamdakilere bir bakış attı. “Bu kadar mısınız?”

“Kapıdakiler haricinde evet.”

“Güzel.” Hızla başını sallayıp bu kadar kısa bacakları olan birinden beklenmeyecek kadar hızlı bir şekilde yürümeye başladı. İlerlerken bir taraftan da şehirde neler olup bittiği konusunda bilgilendirdi beni. Son birkaç gündür Analık’m uşakları her zamankinden daha dikkatliydi. Evler yağmalanmış, silahlara el konulmuştu. Asi olduğundan şüphelenilenler direğe gönderilmişti. Prens kale muhafızları bir bir ortadan kayboluyorlardı. Kale saati giderek kısalan aralıklarla saat başını vuruyordu. Şehir gergin, dehşet içinde ve beklemedeydi.

Kadın tekrar diğerlerine bir bakış attı. “Shoe’nun yanınızda olmamasına kısmen şaşırdım.”

Bertaraf etmeye çalıştığım endişe bir anda tüm hızıyla geri geliyordu. "O..." Sesim titreyince sustum. Owen şimdiye kadar çoktan Analık'ın eline geçmiş olmalıydı. Ağzıma alamadım bunu.

Avcı sessizliğimi doldurdu. "Prens Cornelius'la birlikte ele geçirildi."

Kadın birden durdu ve gözlerini ileriye dikti. "Analık mı?" Gözlerini yumdu. Ardından da yumruğunu kaldırıp Owen'ın esir düşmüş olması fikrini bir şekilde zihninden atabilirmiş gibi alnına bastırdı. "Natters'ıma söyleyemem. Zaten iki tanesini kaybettik. Birini daha kaybetmeye katlanamaz."

Kadının da buna katlanamayacağını net bir şekilde görebiliyordum.

Kısık sesle, "Devam etsek iyi olur," diyerek araya girdi Avcı. "Vakit neredeyse gelmiş olmalı."

Avcı konuşurken başımı kaldırıp bakınca beyaz bir duvarın sokaktan üzerimize doğru geldiğini gördüm. Bir dakika sonra kendimizi ormanın kar ve çam ağacı kokusunu taşıyan yoğun, rutubetli bir sisle kuşatılmış halde bulduk. Uzaktan gelen bir uğultu duyuldu bir anda. Çarpışma başlamıştı.

"El ele tutuşun," dedi Bayan Natters ve küt parmaklı elinin benimkini kavradığımı hissettim. Avcı da kocaman elini omzuma koydu.

"Yolu göster," dedim.

Kadın sisin içinde aceleyle yürüyerek bizi mızrakları, kılıçları ve sopaları olan bir grup şehir asisinin yanına götürdü. Bana Owen'dan mesaj getiren fare avcısı ilişti gözüme. Adam bana göz kırpıp gedik dişini ortaya koyan bir şekilde sırıttı.

Asilerimiz savaşı şehrin içine taşıyabilsin diye kapıları koruyan uşaklara arkadan saldırdık. Seri ve hızlı biçimde adamlarımız şehre doluştu. Ben de dövüşe katıldım. Kargımla hızlı hamleler yaptığım, seslerin birbirine karıştığı, öfkeyle bağırın, içinde çok fazla dişin bulunduğu ağızların gözüme iliştiği bir çarpışmaydı bu. Başlangıçta bir kargaşa gibi görünüyordu ama aynen hisarda

olduğu gibi bu dövüşün ve dalga gibi gelen ani hamlelerin ritmini tutturdum. Arkamı her döndüğümde Avcı'nın orada olduğunu ve baltasıyla cesur bir şekilde beni koruduğunu gördüm.

Analık'ın bir hayli meşgul olduğu belliydi; çok fazla uşak vardı. Bunların çoğu çıplak ve yarı vahşi, aynı zamanda aşırı öfkeliydi de. Analık şehirdeki her bir köpek, kedi ve fareyi bulup kendisine hizmet etmelerini sağlamak için yüksüğünü kullanmış olmalıydı. Kümeler halinde sisin arasından örkeyle bağırarak ortaya çıktılar ve bize yandan saldırdılar. Biz de onlarla mücadele ederek kaleye doğru ilerledik. Kale, Analık'ı bulacağımız yeri.

Ve umarım, Cor ile Owen'ı da.

Dövüşün tam ortasındaydım; kargımla hücum edip Jacklerle SPinner'dan rapor alıyordum bir taraftan. İlerledik; bu kadar çok uşağa karşı sırt sırta dövüşen Anna'yla üvey annemin evinden bir uşak ilişti gözüme. Yenik düşmek üzerelerdi. Ardından güçlü bir feryat duyuldu ve çılgınlar gibi sopa sallamakta olan üvey kız kardeşim Dulcet'i gördüm. Onun ardmdan, yanı başmdaki Precious kusursuz bir hamlede bulundu. Tam yardım etmek için onlara doğru bir adım atarken ani bir canlılık oldu ve kendimi kenarda, dar bir sokağa doğru sendelerken buluverdim. Sokağın diğer ucundan bir homurtu yükselince hızla sese doğru döndüm.

"Gel de benimle dövüş, seni kız kılıklı," diyerek beni kışkırttı gırtlaktan çıkan bir ses.

Ardıma bir bakış attım ama dövüş sokaktan çıkamayacağım kadar yaklaşmıştı bana. Kargımı sıkıca kavrayıp bana meydan okuyan sese doğru hızlı adımlarla ilerledim. Sis girdap halinde benden uzaklaşıp arka tarafımı tekrar kuşattı. Solumda kalan tuğla duvara elimi koyup sisin içinden ileriye doğru baktım dik-katle. Yerdeki çöp yığınlarını ve tek tük kapıları seçebiliyordum. Yanan ateş ve yanık metal kokusu vardı havada; uzaktan da kırılan cam sesleri, bağırtilar, koşan ayak sesleri geliyordu. "Korkuyorsun, değil mi?" diye sataştı ses bana. Önümde geri geri çekilince onu yakalamak tüm çabalarımaya rağmen zorlaşıyordu. Sisin

ve çatların üzerinden, yüzü bir çeşit ikaz ışığı ve bir güç merkezi gibi parlak kırmızı bir şekilde parıldayan kule saatini gördüm. O tarafa doğru yöneldim.

Sonunda, doğrudan kaleye uzanan geniş bir caddeye çıktım yalpalayarak. Tam olarak nerede olduğumu anlamaya çalışırken ardımdaki dar sokaktan sinsice ilerleyen, yarı köpek yarı insan dört çıplak uşak çıktı. Etraflarında sisten duvarlar yükseldi. Pençeye benzer ayaklarıyla parke taşı kaplı sokakta ses çıkarmadan beni izliyorlardı herhalde. Kargımı hazır duruma getirerek yutkundum ve geri geri giderek onlardan uzaklaştım.

Öne uzattıkları başlarıyla havayı koklayarak bana doğru geliyorlardı; hayvanlarınkine benzeyen ağızlarından salyalar akıyordu. Bir tanesi bana saldırınca geriye doğru sendeledim, kargımı savurdum ama kıvrılarak bundan kurtuldu. Peşinden başka bir tanesi yan tarafımdan atıldı. Hızla dönüp bir hamle yaptım ama yine ıskaladım. Hırladıklarınca biraz geriye doğru çekildim. Hafifçe başımı çevirip omzumun üzerinden geri bakınca artık kulenin dibindeki bir kapıya daha yakın olduğumu gördüm. Uşaklar tekrar üzerime saldırdılar ama ısırmadılar. Anlaşılan beni gütmeye çalışıyorlardı.

“Eee, yetti artık,” dedim nefes nefese. Kargımla son bir hamle yapıp ardıma döndüm ve doğrudan kule kapısına doğru koşmaya başladım. Hırlayarak peşimden geldiler.

Ben tam kapının mandalını açmaya çalışırken kıvrık tırnakları olan güçlü eller kollarımı ve omuzlarımı kavradı.

Soğuk bir hava dalgası yalayıp geçti vücudumu. Yüksüğümü bulmak için cebimi yokladım.

“Selam canım,” dedi kulağıma Analık’ın sesi. “Seni bekliyordum.”

Alnımda buz gibi bir dokunuş hissettim ve her şey karardı.

KENDİME GELDİM.

Üstelik *kendimdim*; hâlâ Pen'dim. Analık bunu almamıştı ben-den.

Bedenime sıkıca bir şey sarılmıştı, zar zor nefes alabiliyordum. Gözlerimi kırpıştırınca kavisli bir duvar belirginleşti karşımda. Mavi çiçekli, mavi elbiseli kızların tabloları asılmıştı duvara. Bir de (gözlerimi tekrar kırpıştırdım) altın varaklı bir ayna vardı.

Doğrulup oturdum. Başım döndü. Kaledeydim... Saat ku-lesinde. Koltuklar mavi damask kumaşla kaplanmıştı. Mum-lar ışıldadı. Yerde kalın, beyaz bir halı vardı. Sallanarak ayağa kalkınca aynadaki görüntüm ilişti gözüme. Üzerimde, korsenin sıkıştırmış olduğu göğüslerimi açıkta bırakan, derin dekoltesi, masmavi, kadife bir elbise vardı. Kat kat juponun üzerine geçi-rilmiş geniş etekli bir elbiseydi bu. Saçım elmas kaplı iki tokay-la geriye doğru toplanmıştı. Owen'ın benim için yaptığı sağlam botlar yerine bir ayağımda sadece uçuk mavi, ipek bir çorap var-dı. Diğer ayağımdaysa narin bir pabuç.

Owen.

Burada bir yerlerde olmalıydı. Onu bulmam gerekiyordu. Gözlerimin önündeki siyah noktaları gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırınca bir kapı gördüm ve sendeleyerek oraya gittim ama kapının tokmağı dönmedi. Kilitliydi. Yüksük. Kapıyı açmak için yüksüğüme ihtiyacım vardı. Elbisemin eteğinin sert kadife-sini elimle yokladım. "Kahretsin," diye homurdandım. Elbisenin cebi yoktu.

"Henüz vakit gelmedi," diyen bir ses geldi arkamdan.

Hızla döndüm. Başım da döndü. Sersemlemiş bir halde kapı-ya yaslandım.

Leydi Faye, yani Analık bir koltuğun arkasında ayakta du-ruyordu. Farklı görünüyordu. Masal olumsuz anlamda etkile-mişti onu: Platin sarısı saçları tamamen beyazlamış, dudakları-nın kenarlarında kırışıklıklar oluşmuş, parıldayan gözleri çu-kura kaçıp gölgelenmişti. Arayışı üzerinde bir yük bırakmıştı.

Yine de mükemmel bir şekilde giyinmişti. Üzerinde buz mavisi ipek bir elbise ve boynunda da kocaman elmaslardan oluşan kolyesi vardı.

“Nerede o?” diye sordum soluk soluğa.

“Bahsettiğinin prens olduğunu düşünüyorum elbette,” dedi. “Merak etme. Çok yakında göreceksin onu.” Kontrollü görünmeye çalışsa da sesindeki gerginliği hissedebiliyordum. “Biraz çay almaz mısın?”

“Kastettiğim...” Prens değildi. Zihnim o kadar bulanıktı ki ne olup bittiğinden emin değildim.

“Ne kastettiğini tam anlamıyla biliyorum canım,” dedi Analık ve çay sehпасına gitti. Doldurduğu iki fincan çaydan birini daha önce oturduğum koltuğun yanındaki sehpayaya bıraktı.

Sakinleşmek için derin bir nefes almaya çalışınca kaburgalarıma batan korseyi hissettim. Tekrar odaya bakındım. Duvarların ve arkamda kalan kapının neredeyse duyulamayan bir gümbürtüyle titrediğini fark ettim. Birbirine çarpan dişliler gibi bir gıcır-dama tınısı vardı bu seste.

Çay fincanının üzerinden bana dikkatle bakarken, “Az kaldı,” dedi Analık.

Sehpayaya gidip titreyen parmaklarla fincanımı aldım ve çayım-dan büyük bir yudum içtim. Sahip olduğum avantajları enine boyuna zihnimde tarttım. Pek fazla avantajım yoktu. Analık’ın yüksüğünün temasından dolayı hâlâ sersemlemiş haldeydim. Yanımda ne yüksüğüm ne de kargım vardı. Taşınması zor bu el-biseyle ve beni sıkıp rahatsız eden bu lanet korseyle kalakalmış-tım. Kapı kilitliydi ve bu odadan çıkmanın başka bir yolu yoktu. Analık Owen’ı bir yerlerde esir tutuyordu ve onu öldürme niye-tindeydi. Muhtemelen Cor’u da.

Tüm avantajlar onda gibi görünüyordu. Kaçış ümidi yoktu ve beni hiç kimse kurtarmayacaktı.

Kulaklarım uzaktan gelen, belli belirsiz bir ses işitti; bağırtıya, kılıçların birbirine çarpmasına benziyordu. Elimin titrememesi-

ne dikkat ederek biraz daha çay almak için fincanımı uzattım. aresizliğimi gizlemeye çalışarak, “Dövuş buraya doğru yaklaşıyor gibi,” dedim sakın ve düz bir şekilde.

Analık biraz daha çay koyup fincanı bana geri uzattı ama oturmayıp ayakta kaldım. ay, zihnimi açınca bir yudum daha aldım.

Analık omuz silkti. “Sorun değil. Kısa bir süre sonra durulacak her şey.” Duvarlardan alçak sesli, yoğun bir inilti geliyordu. “Ah.” Hiç ona özgü olmayan bir şekilde fincanını gürültüyle sehpaye bıraktı. “Vakit geldi. Hadi Penelope.” Ayağa kalkıp elbisesinin eteğini sallayarak düzelitti. Gergin bir şekilde dimdik hareket ederek (her zamanki zarif hareketleri yoktu) beni kapıya doğru yönlendirdi ve kapıyı yüksüğüyle açtı. Koridora çıkarken tam arkasıındaydım.

Ayaklarımın, özellikle pabuç olmayan ayağımın altında yerin titrediğini hissettim. Alçak olan gümbürtü sesi yükseldi. Başıka bir kapıdan geçip döne döne kalenin orta kulesine çıkan dar merdiveni tırmandık.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda zor soluk alıyordum; korseyle ciddi ağırlık yapan jüponlara lanet okudum. Gücün çok yoğun hissedildiği ve gölgelerle kaynayan geniş, yüksek tavanlı bir odaya çıktık. Bir duvarı, ay gibi ışık saçan devasa bir saat kadranı kaplamıştı. Saatin kolları iki adam boyundan uzun, kocaman ve ağır demirden yapılmıştı. Saatin kolları neredeyse ortada buluşmak üzereydi. Gece yarısına bir-iki dakika kalmıştı.

Saat. Anladım ki gücü artınca masal bu devasa, amansız şekli almıştı; demir kolları ve gıcırdayan dişlileriyle şehrin üzerinde egemenlik kurmuştu. Görünmez çarkları ve pistonları olan devasa bir makinenin içine girmiş gibiydik. Taş duvarlar, masalın dönen dişlilerinin gümbürtüsüyle nefes alıp veriyormuş gibi görünüyordu. Yutkundum ve basınçtan tıkanan kulaklarım açıldı.

Gördüğüm bir sonraki şey, saat kadrانının hemen soluna, taş duvara mihlanmış olan Owen’dı. Taşların arasından dikenli çalılar çıkmıştı ve onun kıpırdamasını engelleyecek şekilde

bedenine dolanmıştı. Owen'ın başı öne düşmüştü ama yüzünün kül gibi beyaz ve bereli olduğunu görebiliyordum. Onu ayakta tutan dikenli çalılar olmasa yere düşerdi.

Yüreğim hop etti. "Owen," diye fısıldadım.

Başını hafifçe kaldırıp gözlerini kırıştırmakla baktı. Çatlamış dudaklarının adımı söylemeye çalıştığını gördüm. Pen.

Hızla ona doğru bir adım attım ama Analık soğuk parmaklarıyla omzuma dokunup, "Bekle," diye emretti.

Omuz silkerek Analık'ın parmaklarından kurtulup tekrar Owen'a doğru ilerlemeye başladım.

Onu saran dikenli çalıların birinden bıçak gibi bir diken fıskırıyordu. Diken, böğrü boyunca derin bir kesik oluştururken irkildi Owen. Kesikten kan sızıp kazağımı lekeledi.

"Bir sonraki, kalbine sızılabilir," dedi Analık arkamdan.

Duraksadım ve kendimi bir uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi hissettim. Ayaklarımın altında yer zangırdadı ve taşların arasından fıskıran yabani güller eteğimin altından bacaklarıma dolandı ve beni olduğum yere çiviledi. Nefesim kesildi. "Hayır," diye fısıldadım.

"Ah," dedi Analık sanki bir şeyi doğrular gibi. "Anladım."

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduğumuzda tam konuşmak üzereydim. Cor paldır küldür odaya daldı. Elinde kılıcıyla sık ve kesik soluklar alıyordu. Solgun görünüyordu; gözleri de gölgelenmişti. "Pen!" diye bağırdı.

"Güzel," dedi Analık. Elini havaya kaldırıp, "Orada kal prens," diye buyurdu.

Cor soluk soluğa bir halde durdu. Ayaklarının altından dikenli çalılar çıkıp ayak bileklerine dolandı.

"Masalını tamamlamaya geldi Penelope. Anlıyor musun?" dedi Analık bana. "Çok cesur, çok asil." Sesini yükseltti. "Çok hoş bir kız, sence de öyle değil mi Prens Cornelius?" Beni işaret etti. Analık'ın beni niçin böyle güzel giydirdiğini anlıyordum şimdi. Prensle benim, oynayacak rollerimiz vardı.

Cor yeniden konuşabildi. "O bundan çok daha fazlası," dedi gözlerini benden ayırmadan. "Ama hoş mu? Hayır."

"Ah, aferin," dedim derin bir oh çekerek. Cor da kendisiydi ve masalın, benden daha fazla istediğini bildiğim bir sona doğru olan çekimine karşı koyuyordu.

Analık somurttu. "Buna vaktimiz yok," dedi sabırsız bir şekilde. Tuhaf bir sarsaklıkla hareket ederek Cor'un bulunduğu yere doğru ilerledi. Dikenli çalılar Cor'un bacaklarına dolanıp kılıç tutan elini bedenine bağladı. Hızla yüksüğünü havaya kaldırdı Analık. Cor debelendi ama çalılar sımsıkı sarmıştı onu. Analık elini Cor'un alnına götürdü. Mavi bir ışık yayıldı ve Cor hareketsiz kaldı. "İşte," dedi Analık memnun bir şekilde. "Şimdi şunu bir daha deneyelim bakalım." Öne doğru eğilip Cor'un cebine bir şey (bir papuç?) koydu ve sonra geri çekildi. "Hoş bir kız, öyle değil mi Prens Cornelius?" diye söze başladı Analık, daha önce yaptığı gibi beni işaret ederek.

"Öyle," dedi Cor boş boş ileriye doğru bakarak. "Çok hoşsun Pen."

"Öyle olmadığımı çok iyi biliyorsun Cor," dedim ümitsizlikle.

"Hoşsun Pen," diye tekrarladı donuk bir ifadeyle ve ben Cor'un rolünü oynamaktan başka bir seçeneği olmadığını anladım.

Bir üçgen oluşturduk. Cor kapının yanında, Owen duvara bağlanmış durumdaydı. Bir de ben vardım. Hepimiz dikenli çalılarla bağlanmıştık. Duvarlar zangırdıyordu artık. Saatin kocaman kadranı bir dolunay gibi parlıyordu. Yoğun bir gıcırta, inilti sesiyle saatin kolları tak diye üst üste bindi. Gece yarısını bildiren ilk vuruşun sesi başımızın üzerinden gök gürültüsünü andıran bir gümle etrafa yayıldı.

Analık konuşmaya başlayınca sesi saatin ikinci vuruşunun yankılarıyla yarıştı. "Vakit geldi! Masalınıza kaldığımız yerden devam edeceğiz." Oluşturduğumuz üçgenin ortasına gelip durduktan sonra elini havaya kaldırdı. Parmağındaki yüksük buz gibi, kör edici bir ışıkla parıldadı.

Saatin üçüncü vuruşu çınladı. *Güm.*

"Saat on ikiyi vurmadan prensine gideceksin!" dedi Analık bana doğru bir adım atarak.

Cor'un kollarını tutmakta olan yabani güller gevşedi. Kaba hareketlerle elini cebine sokup Analık'ın koymuş olduğu zarif dans pabucunu çıkardı.

Sonunda anladım. Owen daha önce bu sona engel olmuştu. Şimdi Cor'un pabucu ayağıma geçirip ona ait olduğumu ilan etmesine izin vermem gerekiyordu.

Saat tekrar vurdu ve hafif bir rüzgâr elbisemin eteklerini havalandırdı. "Prensinle evleneceksin." Analık Cor'u işaret etti ama bana doğru bir adım daha attı. Ağzımdan çıkan kelimelerin gücü vardı. Binlerce mutlu sonun ağırlığıyla dökülüyorlardı. *Güm.* Beşinci vuruş. Ağırlık üzerime çöktü. Başımı bu ağırlığın altında zar zor dik tutabiliyordum.

"Onun prensesi olacaksın." Tekrar gümleyerek vuran saat Analık'ın sözünü kesti. "Masal memnun olacak!" Konuşurken bir yandan da benden Cor'a doğru uzanan bir çizgi çiziyordu havada yüksüğüyle.

Bu çizgi bizi birleştirdiğinde Cor'a karşı güçlü bir çekim hissettim. "Peki ya ben memnun olmazsam?" dedim sıkışmış dişlerimin arasından.

Saatin yedinci vuruşu yayıldı etrafa. *Güm.* Yüksek tavandan tozlar döküldü. Analık bana daha da yaklaşıp yüksüğünü havaya kaldırdı ve yanıt olarak alnımda soğuk bir sızı hissettim. Ardından kan donduran bir katiyetle yüksüğü Owen'a doğru çevirdi. Bu sefer koluna bir diken saplanınca soluğum kesildi. Kan damladı. Saatin sekizinci vuruşuyla birlikte kulaklarım öyle bir çınladı ki Analık'ın yanıtını duyamadım. "Rolünü oynamayı reddedersen kunduracı ölecek." Analık'm saçları gevşeyip yüzünün yanlarında kıvrımlar oluşturmuştu. Yüksük soğuk bir ateşle parıladı. Saatin dokuzuncu vuruşuyla duvarlar titredi.

Onuncu vuruş. *Dan*. Etrafımızı saran hava çatırdayıp tuzla buz oldu. Zamanım tükeniyordu. Masal çok güçlüydü. Ona karşı koymaya çalışarak sıkı bir şekilde durdum. Bacaklarıma dolanmış dikenli çalılar çözülüp yere düştü.

Owen'ın yaşamasını deliler gibi istiyordum. Bu istekle bednim Cor'a doğru istemsiz bir adım attı. Beni karşılamak içinmiş gibi kollarını açtı prens. Bir elinde sımsıkı tuttuğu pabuç vardı ama yüzündeki gülümseme esasında bir yüz ekşitmeyi.

Saatın on birinci vuruşu taş zeminden yükseldi. Kulağıma bir darbe yemişim gibi gelen, her şeyi kuşatan bir sestir bu. *Dan*. "Prensine git!" diye bağırdı Analık. "Olası tek son bu."

Son vuruştan önceki sessizlik beklenti içinde titreşti. Derin bir nefes aldım. *Tek son*, ha? Kollarım yüzlerce kiloymuş gibi ağır geliyordu ama elimi yüzüme kaldırdım. "Hmm," dedim ve parmağımla hafif hafif çeneme vurdum. "Bu sonu istiyor muyum?" Düşünür gibi, ağır gelen başımı yana eğdim. "Sanırım karar vermem gerekiyor."

"*Sen karar vermiyorsun*," dedi Analık ve bitkin görünen yüzünü bir tedirginlik alevinin yalayıp geçtiğini gördüm. "Masal seni seçti. *Ona git şimdi*!"

Kocaman, amansız masal beni kavradı. Hava yoğunlaştı. Vurmayı bekleyen son güm sesinin ağırlığı doldurdu odayı. Nefes almaya çabaladım. "Hadi ya," dedim zorlukla soluyarak. Analık'a en muzip gülümsememle sıırıttım. Yüksüğüm olmasa bile ne de olsa annemin, cadının kızıydım ben. Şiddetli bir rüzgâr esti etrafımda; gözlerime tozlar doluştu. "Ama ne diyeceğimi bilmiyorum bile." Ne yapmam gerektiğinden emin olmadığım için ağırdan alıyordum. Tek bildiğim, Cor'un yanına gitmemem gerektiği. Onun pabucu ayağıma giydirmesine müsaade edemezdim. Duvara bağlı olan Owen'a bir bakış attım.

Sen de beklenmeyen şeyi yapıyorsun Pin demişti Owen bana bir keresinde. Bunu söyleyen sesini duyabiliyor, sabit bakışının gücünü hissedebiliyordum yine.

Beni tanıyordu Owen. Ben de onu tanıyordum. Ve ahmağın tekiydim ben çünkü Templeton haklıydı. Basit bir şeydi aşk. *El-bette* Owen'ı seviyordum ben. İstikrarlı oluşunu, inatçılığını, yüzünün tüm duygularını göstermesini, düşünme tarzını, konuşmayı seviyor olmasını ve ahududu reçelinden benim kadar çok hoşlanmasını seviyordum. Pin'ken de seviyordum onu, şimdi Pen olarak da seviyordum. Beni, ben olduğum için seviyor olmasını çok seviyordum ve bundan kesinlikle emindim.

Bu farkındalığımdan kaynaklanan keyif tüm bedenimi sararken tekrar Analık'a döndüm. "Prese gidemem," dedim çoraplı bacağıma havaya kaldırıp ayağımı ona doğru sallayarak. "Tek bir pabuç giyiyor olmak bir hayli hoşuma gidiyor, görüyorsun ya." Gözlerim Owen'ın gözleriyle buluştu ve başımı bir aşağı bir yukarı salladım. *Evet* anlamına geliyordu bu. *Seni. Seni seviyorum.* Gözlerini dikmiş, acı bir yoğunlukla bana baktı Owen ama sözlerimin anlamını kavrayınca gözlerini kırıştırdı ve şaşırtıcı bir gülümseme gözlerini aydınlattı. Kısa bir an için dünya üzerindeki tek iki insan olduk. Odanın diğer tarafından bile, sanki yanan tek bir alevmişiz gibi kendimi onun yanında hissediyordum.

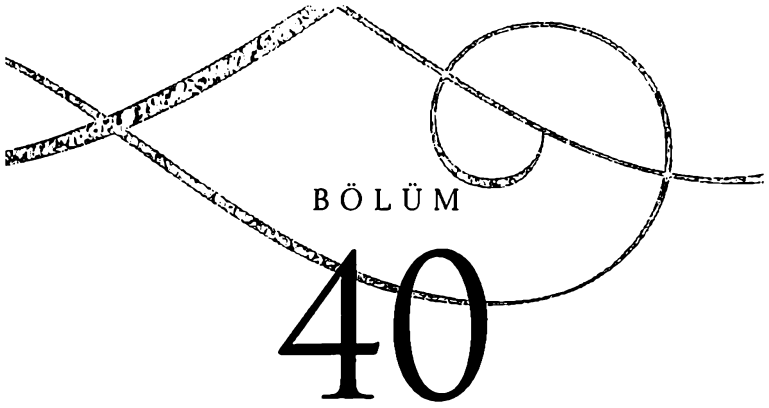
"Ona bakıp durmayı kes!" diye buyurdu Analık; sesinde bir panik tınısı vardı. Gerginlik giderek arttı. Gerilmiş dişlilerin tahammül edilemez tiz vınlaması odayı doldurdu ve bir çığlığa dönüştü. Analık çok yakınımdaydı artık, sadece bir kol boyu uzaktaydı benden. Yüksüğünü havaya kaldırdı. Karşı koyabildim ama gücünün beni hiçe çevirecek olmasından korkmuyordum artık. Uzanıp bana, alnımın tam ortasına dokunmasına müsaade ettim.

Beni bir tipi gibi hırpalayan, ısıltılı bir soğuk dalgası yayıldı yüksükten. Çivi gibi kasvetli ve kuru bir soğuktu bu. Beni zorlayıp kendimden söküp almak ve kendisinin prese doğru çekilmesine, ayağına pabucun geçirilmesine müsaade edecek bir kuklaya dönüştürmek istiyordu ama Pin'dim ben. Pen'dim. Ve alevdim ben, yüksüğün hiçliğinin o acı soğuğu dokunamazdı

bana. Masal sona ulaşmak mı istiyordu? Peki. Yeni bir son, kendi seçimlerimle şekillenmiş bir son verecektim ben ona. Konuşurken sesim yanıp kavruluyordu. "Hayır," diye bağırdım kendimi hazırlayarak. "Ben bu sonu seçmiyorum."

Kale saati son vuruşunu sesli değil, sessiz bir şekilde yaptı. Duvarları zangırdatacak kadar boğuk, sessiz bir gök gürültüsü dalgasıyla doldu oda. Analık'ın ağzı çığlık atıyormuş gibi gerilmişti ama ses çıkmadı. Sessizlik dalgaları bana çarptı ama sarsılmadan, dimdik durdum. Yerden kıvılcımlar ve duman yükselip fırıl fırıl döndü odanın içinde.

Saatin kocaman iki kolu dibinden çatırdayıp titreşti ve kolların sivri uçları iki mızrak gibi aşağıya doğru eğilip yere düştü. Ağır ağır, sessizce ayırdı saatin kadranı kendisini duvardan. Peşinden taşları da sürükleyerek öne doğru eğildi ve birden karrardı. Olanca ses tüm hızıyla geri dönmeden önce, bir kez daha çmlayan uzun bir sessizlik oldu ve ardından saat kadranı yere çarpıp paramparça olurken müthiş bir gürültü işittim.

BÖLÜM

40

SAATİN ARDINDA BIRAKTIĞI boşluktan buz gibi bir hava doldu içeriye.

Owen'ı duvara bağlamakta olan dikenli çalılar toza dönüştü ve Owen yere düştü.

Cor bana doğru koştururken, "Pen," dedi soluk soluğa.

Gözlerimi Analık'tan ayırmadan, "Owen'la ilgilen," diye bağırdım ona. İşimiz henüz bitmemişti.

Analık odanın tam ortasında duruyordu. Buz gibi rüzgâr çevresinde dönüp elbisesinin eteğiyle yılan benzeyen beyaz saçlarının uçlarını dalgalandırıyor. O da gözlerini benimkiler dikmişti.

Parmağındaki yüksük donuk mavi bir ışıkla parlıyordu.

"Masalın kendine özgü bir biçimi ve enerjisi var," dedi Analık seri bir şekilde. "Geri dönecektir."

Belki. Analık'a yaklaştım. "Ancak senin masalın bitti," dedim soğuk bir tavırla.

Üstümdeki bakışlarını odaklamaya çalışır gibi başını geri attı. Yüksüğü tuttuğu elini havaya kaldırdı ama bunun benim üze-

rimde bir etkisi olmadığının farkındaydı. Yüksüğün ışığı söndü. Analık'ın parmakları neredeyse şeffafmış gibi görünüyordardı ve soğuktan ürperiyormuş gibi titriyorlardı.

Uzanıp elinden yüksüğü aldım. Derken ısı ve ışık hissini takip ederek elbisesinin cebine daldırdım elimi. Benden aldığı yüksüğü bulup çıkardım. Elimi üstüne kapatınca ısındı. Onu çekip çıkardım.

Gözlerini kapatıp soluğunu bıraktı. Ağır ağır dizlerinin üstüne çöktü önümde. Yaşlı, güzelliğini yitirmiş, yenik görünüyordu. Çökmüş bir hali vardı.

Analık'ın yüksüğünü parmağıma geçirdim. Sanki soğuktan parmağıma yapışmış, tenim buz kesmişti. Yüksük yeniden parıladı. Analık'a doğru eğilip yüzüne düşmüş olan bir tutam beyaz saçı çektim.

"Sende kalabilir," diye fısıldadı çelimsiz bir sesle. "Güç sende. Benim gibi sen de masala hizmet edebilirsin."

"Hayır. Sona geldik." Dikkatli bir şekilde yüksüğü Analık'ın alnının ortasına dokundurdu.

"Pen, yapma." Başımı hafifçe geri çevirip omzumun üzerinden bir bakış attım. Owen kana bulanmış elini böğrüne bastırmıştı. Onu ayakta tutan tek şey Cor'un omzuna atmış olduğu koluydu.

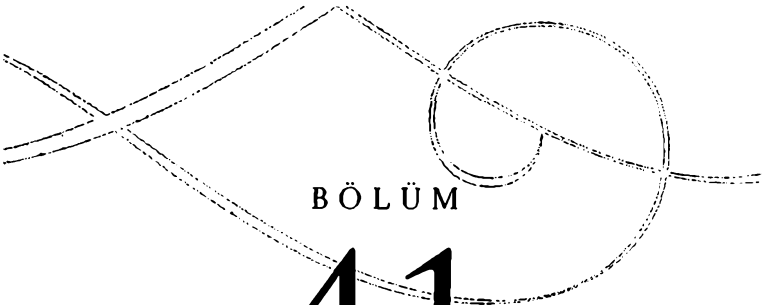
Başımı çevirdim. "Yapmam gerekiyor."

Owen'ın, "Pen, hayır," diyen çatallaşmış ve bitkin sesini duydum.

Bunu yapmama niçin karşı çıktığını biliyordum. Tüm anılarını, tüm geçmişini, gerçek kimliğini kaybetmek korkunç bir şeydi. Analık bunların tamamını hisardaki ve şehirdeki her bir köleden, Owen'dan ve benden almıştı.

"Bu sonu hak etti."

Yüksüğün gücünü çağırıp onu Analık'm alnına bastırdım...
...ve bütün anılarını ondan aldım.

B Ö L Ü M

41

PEN, YÜKSÜKLERİ ALIP ANALIK'IN uşaklarının şehirdeki son yenilgisiyle ilgilenmek üzere gitti.

Cor, Owen'ın duvarında artık bir delik bulunan saat kulesinden çıkmasına yardımcı oldu. Onu kendi odasına götürdü. Oda-daki ağır, ahşap mobilyalar sarsıntıdan dolayı tavandan dökülen tozlarla kaplanmıştı. Cor'un iki köpeği de bir köşeye sinmişti. Owen'ı dikkatli bir şekilde sayvanlı yatağa yatırdı prens.

"Dışarıda dövüş hâlâ devam ediyor," dedi Cor. "Yakınlarda bir yerlerde bir şifacı olmalı. Dinlen sen burada. Dönmem uzun sürmez."

Owen gözlerini kapatıp düşündü. Analık'ın hisarından bu-
raya getirilirken ormanda yaptığı yolculuğa dair kısa parçaları
ve saat odasında dikenli çalılar tarafından kuşatılmış bir halde
gözlerini kırptıştırarak tekrar kendine gelişini hatırlayabiliyordu
sadece. Bir de Pen'in masalı bozguna uğrattığı ânı ve sonrasını.

Böğrünü ve kolunu kesen dikenlerin neden olduğu ağrı azal-
dı. Dili damağı kurumuş durumdaydı ama kalkıp içecek bir şey-
ler arayacak mecali bulamadı.

Bir süreliğine kendinden geçti ama biri başını yattığı yerden hafifçe kaldırırken tekrar kendine geldi. “İç bunu ahbap,” dedi tok, gürleyen bir ses. Avcı’ydı bu. Owen, Avcı’nın verdiği şeyi içti ve bu sıvının boğazından aşağıya inmekte olduğunu, yüzüyle boynunun yan tarafından damlamakta olduğunu hissetti.

“Kazağını çıkarabilir misin?” diye sordu Cor’un sesi Avcı’ya. Ani bir ağır hissetti ve tekrar kendinden geçti Owen.

TEKRAR KENDİNE GELDİ. Uzun zamandır ilk defa kendini tamamiyle huzurlu hissediyordu.

Mükemmel bir huzur hissettiği başka bir ânı, Pen için ebediyen yitip olan bir zamanı hatırladı. İkisi Analık’ın hisarından kaçıyorlardı. Soğuktan, açlıktan ve korkudan sersemlemişlerdi. Devrilmiş bir ağacın köklerinin altında oluşan bir oyukta saklanıyorlardı. Sıcaktı ve ışık vardı. Pin ateşin diğer tarafında, karşısında oturuyordu. İşte o an diye geçirdi zihninden Owen. Ağzındaki zencefilli ekmek lokmasını çiğnemekte olan Pin’i seyretilmişti. Ona âşık olmaya başladığı andı bu. Owen, Pin’e, Pen’e âşık olmaktan hiç vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Ve kız da Owen’a âşıktı.

Ancak bunların hepsi masalın dikenli çalılarının, yüksüklerin ve Pen’in Analık’a yapmış olduğu şeyin arasında sıkışıp kalmış durumdaydı. Birbirlerini anlamaları o kadar basit olmayacaktı.

Gözlerini açtı.

Avcı sırtını yatağın direklerinden birine dayamış halde yatağın üzerinde oturuyordu. İzçileri, Cor’un köpekleriyle birlikte ateşin yanında uyuyordu.

Owen nihayet konuşabiliyordu. “Pen burada mı?”

“Sen baygınken seni görmeye geldi.” Avcı oturduğu yerden kalktıktan sonra Owen’ın yatakta doğrulup oturmasına yardımcı oldu. Onun sırtına bir yastık daha koydu. Bir fincana bir şey doldurmak için arkasını döndü sonra. “Bunu içebilecek misin?”

Fincanı alırken, "Evet," dedi. "Geri gelecek mi?" Bir yudum aldı elindeki içecekten. Suyun içinde bir şey olduğunu fark edince şifalı ot eklediğini tahmin etti.

"Ah, şey..." Avcı tekrar yatağa oturdu. Bir eliyle kel başını ovuşturdu. "Prens Cor'un annesini, kraliçeyi burada neler olup bittiği konusunda uyarmak için onunla birlikte Doğu Oria'ya gitti. Prens gitmek için acele etti."

"Ama geri dönecek, değil mi?"

"Bilmiyorum ahbab ama o yokken alakadar olman için bir şey bıraktı sana."

Owen olur anlamında başını salladı. Onun istediği her şeye evet derdi.

ERTESİ GÜN, AVCI ONU Cor'un odasından almaya geldiğinde Owen düşmeden ayakta durabiliyordu. Bir koridor boyunca ağır ağır yürüyüp kalenin derinliklerine doğru ilerlediler.

"Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu Owen, taş bir merdivenin üst kısmında dinlenmek için durduklarında. Böğründeki kesiği saran sargılardan rahatsız olan Owen duvara yaslandı.

"Ah, bilemiyorum." Omuz silkti Avcı. "Bildiğin gibi bir masalın içine hapsolup kalmıştım bir zamanlar."

Owen başını evet anlamında salladı. "Ve kötü bitti masalın."

"Benim ve sevdiğim kız için öyle oldu. Bianca'ydı adı. Sevmediği bir prensle evlendi. Prens zehir içerek intihar ettiğini söylediler ve Bianca'nın da ormanda bir kulübede yaşamaya başladığını duydum." Pos bıyığının altından gülümsedi. "Bir sürü kediyle orada yaşıyormuş. Gidip onu bulma niyetindeyim." Kaşlarını kaldırdı. "Devam edebilecek misin?"

Owen başını evet anlamında sallayıp kendini dinlenmek için yaslanmış olduğu duvardan iterek ayırdı ve dar bir merdivenden kalenin alt kısmına indiler. Hava ağır ve nemliydi. Bir zindandı burası. Avcı, bir kapıyı açıp geçmelerine izin veren bir nöbetçiyi

selamladı başıyla. Bir merdivenden daha inip sıra sıra kapıların bulunduğu karanlık bir koridor boyunca yürüdüler. Her bir kapıda içerideki mahkûma bakmak için küçük bir pencere vardı.

Kapılardan birinin önünde durdular ve Avcı küçük pencereyi açtı.

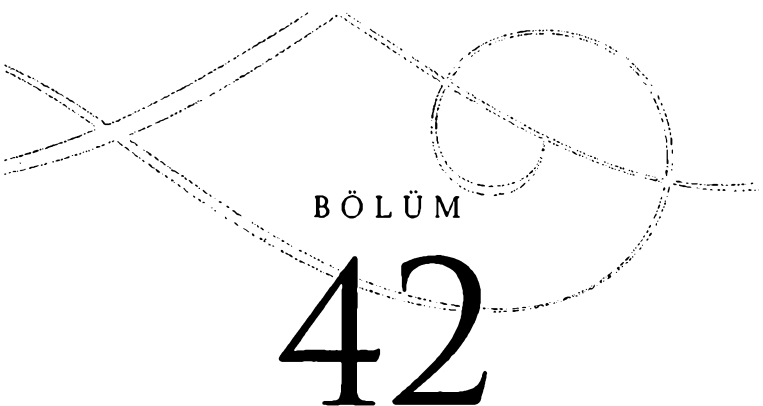
“Cezasına karar verecek olan sensin,” dedi. “Sonuna.”

Owen küçük, soğuk ve nemli hücreye baktı dikkatle.

Üzerinde mavi, ipek bir elbiseden geriye kalan eski püskü paçavralar olan yaşlı bir kadın, kamburlaştırdığı sırtını taş duvara yaslamış, yerde oturuyordu. Solgun ve ifadesiz görünen yüzünün etrafından beyaz saçlar sarkıyordu.

Analık’tı bu.

Ya da ondan geriye kalan.

BÖLÜM

42

COR İLE BİRLİKTE DOĞU ORIA'DA haftalar geçirdim. Bu süre zarfında, Cor'un annesi kraliçeyle yaptığımız işkenceye dönüşen uzun ve resmî toplantılarda masalın ne olduğunu ve ne kadar tehlikeli olabileceğini anlattım. Kraliçeye kendi yüksüğümle Analık'ın yüksüğünü gösterip güçlerinden bahsettim. Kendi krallığından bir sürü insan ortadan kaybolmuş, hisarda ya da şehirde hizmet etmek için hayatlarından koparılıp alınmış olmasına rağmen kraliçe, masalın tüm ülkeyi tehdit etmek için nasıl kolayca hortlayabileceğini anlamış gibi görünmüyordu. "Gözlerinizi açıp ne olup bitiyor diye krallığınıza bakabilirsiniz ara sıra," dedim kraliçeye ters bir şekilde.

Kendisiyle geçinemediğimiz açıktı.

Tüm bu süre zarfında Owen'ı özledim. Dinmeyen, neredeyse fiziksel bir ağrıydı bu duygu ve fark ettim ki üvey annemin evinde, küllerin arasında ilk uyandığımda yasını tuttuğum Owen'dı. Birbirimizi daha henüz bulmuşken kaybetmekti.

Onu tekrar kaybedecek olmam oldukça olasıydı.

Analık'm şehrinden ayrılmadan önce Owen'a veda etmek Cor'un odasına gitmiştim.

"Hâlâ baygın," demişti Avcı kapıda karşılaştığımızda. "Güçlü bir delikanlı o ama bu sefer çok zorlandı." Ardından da ayakta kalmayan bir köşeye gidip oturmuştu Avcı.

Cor'un odasında bir sürü koyu renk ahşap, ağır goblen ve büyük bir şömine vardı. Gözüm sayvanlı yatakta yatan Owen'dan başka bir şeyi görmüyordu. Sessiz adımlarla yaklaşmıştım ona. Hâlâ çok hareketsiz ve solgundu. Bir eli, çarşafı tutarken uykuya dalmış gibi çarşafın kırışmış bir kenarına dolanmıştı. Göğsüne ve koluna sarılmış sargıları görebiliyordum.

"Selam," diye fısıldamış ve yatağa oturup elini tutmuştum. Tuttuğum elini ters çevirip avucunu kaplayan nasırların üzerinde dolaştırmıştım parmaklarımı. Sadece bir kunduracıydı ama aynı zamanda bundan çok daha fazlasıydı. Her şeydi o. Yapmak istediğim tek şey, yatakta yanma kıvrılıp ona sarılmaktı. Yüzünü bana dönüp gözlerini bir an için açsın istemiştim.

Ancak mışıl mışıl uyumaya devam etmişti Owen. Uzarıp kapalı gözlerinin üzerine düşen bir tutam saman sarısı saçı titreyen parmaklarımla yana itmiştim.

Kapı tarafından gelen ayak sesleri duyulmuştu ve Avcı oturduğu yerden kalkıp koridorda birini karşılamaya giderken bir hışırtı olmuştu. Hafif bir mırıltı gelmişti dışarıdan. Çağrılıyordum. Gitme vakti gelmişti.

"Hoşça kal," diye fısıldayıp başımı eğmiş ve Owen'ın sessiz soluklarını duyabileyim diye yanağımı onun yanağına koymuştum. Ardından da yumuşak bir şekilde, tüy gibi bir dokunuşla öpmüştüm onu. Doğrulmuştum. Kendimi iki parçaya bölüyormuşum hissederek kapıya gitmiş, odadan çıkmış ve Owen'ı arkamda bırakmıştım.

BİRLİKTE GEÇİRECEĞİMİZ ZAMAN sona erdi diye çok korkuyordum şimdi. Masal çok zalimce davranmıştı ona. Çoktan şehri terk edip Westhaven'a, ailesinin yanına dönmüş olabilirdi. Böyle bir şey yaptıysa onu suçlayamazdım. Ben de berbat bir şey yapmıştım. Owen yapmamamı söylemesine rağmen Analık'm benliğini almıştım. Bunu yaptığımda gerekli görünmüştü bana. Şimdi o kadar emin değilim bundan. Analık'm durdurulması gerekiyor ama bunu yapmanın daha iyi bir yolu vardı belki de.

Cor, Doğu Oria'dan ayrılabilceği ilk fırsatta gelip şehri ziyaret etmek için planlar yaptı. Analık'm kendisine hizmet etmeleri için uşağa çevirdiği ve masalın gücü bozguna uğratıldığında yine kendileri olan tüm hayvanlar, özellikle de köpekler için yuva bulabilmeyi umuyordu. Analık'm hisarındaki eski kölelerin kendilerine yeni hayatlar bulabilmelerine de yardımcı oldu. Eski kölelerin bir kısmı önceki hayatlarına geri dönmüştü ama diğerleri uzun yıllar kaybetmişti. Onlar sadece ileriye gidebilirlerdi, geriye değil.

SONUNDA BENİM İÇİN Doğu Oria'dan ayrılıp şehre dönme vakti geldi. "Şehre bir isim bulmamız gerek," dedim Cor'a.

"Varınca yaz bana." Cor'un yavru beklemekte olan köpeği Tavşan, onun ayağını dürtünce uzanıp uzun kulaklarını okşadı. "İnsanların şehre ne ad taktıklarını söyle."

Cor güzel, siyah bir kısırak verdi bana. Templeton'la Zel de kraliyet konutunun avlusunda atlarını eyerliyordlardı. On günlük seyahatim boyunca korumam olacaklardı.

Cor, ata binmeme yardım etti. Görünen o ki daha önce ata binmiştim çünkü dizginlerle ne yapacağımı, ayaklarımı üzengilere nasıl yerleştireceğimi ve ağırlığımı nasıl dengeleyeceğimi biliyordum. Yüksükleri kontrol etmek için paltomun cebini yokladım. "Annenle uğraşmaya devam et," dedim. "Tetikte kalması gerektiğine ikna etmeye çalış."

“Öyle yapacağım,” diyerek söz verdi bana. “Umarım Owen’la çok mutlu olursunuz.”

Başımla onayladım ama bir karşılık vermedim.

Çünkü çok iyi biliyorum ki kendi seçimlerini yaptığıın gerçek bir hayatın içinde yaşamak, bazı açılardan masalın içinde yaşamaktan daha zordu. Owen ile birbirimizi sevsek de bir araya gelelemeyebilirdik.

Templeton, Zel ve ben dört gün boyunca kraliçenin krallığında, ardından da altı gün boyunca ormanda yol aldık. Her gece durduğumuzda, Templeton kargı antrenmanı yaptırdı bana. “Masalın ne zaman hortlayacağını bilemezsin Pen,” diye uyardı beni. “Her ihtimale karşı hazır olman gerekir.”

Atlarımızın üzerinde yol alırken masalın ve Analık’ın neden olduğu onca ıstırapı düşündüm. Sıradan insanların mutsuzluğunu, sadece prenslerle prenseslerin değil, ayaklar altına alınıp insafsızca davranılan ya da bir tarafa atılan insanların bedbahtlığını. Marya’yla Tobias’ı, Natters’la karısını ve oğulları gibi gördükleri, Analık’ın hisarında ölen ıraklarını düşündüm. Evlerinden kaçırılan, tüm anıları silinen diğer köleleri. Avcı’yı ve kayıp Bianca’sını, Leydi Meister’ı, Dulcet’in susturulmuş, güzel sesini ve Precious’ın herhangi bir kadını tamamen değiştirme yeteneğini. Uygun bir son arayışla bir tarafa atılmış olan her şeyi.

Ve yara izleriyle Owen’ı, nadir görülen ve hemen uçup giden gülümsemesini düşündüm.

ŞEHRE VARDIĞIMIZDA NEYLE karşılaşacağımızı bilemiyordum. Cor’la birlikte şehirden ayrılmadan önce burada yaşayan herkesin anılarını, yüksüğümü kullanarak geri vermek için iki gün geçirmiştım. Hepsi eski hayatlarına geri gitmiş, şehir boş ve terk edilmiş olabilirdi.

Baharın eşiğindeki pırıl pırıl bir öğleden sonra şehre vardık. Sokakların işlerine güçlerine giden, son derece memnun ve nor-

mal görünen insanlarla dolu olduğunu görmek şaşırtmıştı beni. Hiçbirinin üzerinde mavi kıyafetler yoktu. Yukarı mahallenin sokakları ben burada yaşarken olduğu gibi dehşet verici derecede temiz değildi; aşağı mahalle de eskisi kadar karanlık ve dolambaçlı görünmemişti. Hava bile farklı kokuyordu. Nehrin soğuk ve nemli kokusu, kızaran et ve pişen ekmek, odun dumanı ve hafif bir kanalizasyon kokusu vardı. Kale onarılmıştı; eskiden saat kdarının bulunduğu yerdeki geniş deliği yeni taşlar örtmüştü.

Templeton'la Zel bize kalacak bir han, atlarımıza da bir ahır bulmaya giderken ben de üvey annemin evine doğru yürüdüm sokakları geçerek. Aslında üvey annem değildi, biliyordum ama hâlâ üvey annem olarak düşünüyordum onu. Üvey annem pantolon giymiş olmamın şokunu, "Gerçek bir hanımefendi asla giymemeli bunu!" diye haykırp attı, sonra birlikte oturup çay eşliğinde sohbet ettik. Hastaydı. Kalbimle ilgili dedi. Dulcie'nin profesyonel bir şarkıcı olduğunu söyledi. Son derece popüler olan konserler veriyordu ve şan dersleri verdiği bir stüdyosu vardı.

"Dulcet, giderken bize bıraktığın o köpekleri çok özleyor," dedi bana.

"Belki de prens ziyarete gelirken bir yavru getirir ona." Gü-lümsedim ve Cor'un müziği sevip sevmediğini merak ettim. Çok hoş, tok bir sesi vardı prensin. Ondan muhteşem bir şarkıcı olacağına bahse girerdim.

Üvey annem, Precious'ın bir terzihane açtığını ve kendisi için çalışan üç terzisi olduğunu anlatmaya devam etti. Beni sorduklarını söyledi.

Önceki hayatlarında bir aile değillerdi. O da biliyordu bunu fakat bahsini açmadı. Önemli olan şu an kızları olması ve yalnız başına kalmamasıydı.

"Senin için de endişelendim Penelope. Çok üzgünüm..." İç geçirdi. Beti benzi atmıştı. Daha zayıf görünüyordu ve saçları beyazlamıştı. Masalın kendi amaçları doğrultusunda kullandığı birisiydi o da.

Üvey annemin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra annemin resmini görmek için evin en üst katındaki resim galerisine çıktım. Bu resmin burada olmasının garipliğinin farkına vardım. Geçmişte bu evde yaşamıyordum. Burası benim için asla bir yuva olmamıştı ancak yine de işte burada, bu bakımsız yerde duruyordu. Annemin yüzünü kaplayan kül gibi ince bir toz tabakası gözlerini donuklaştırmıştı. Onun ardında, geri planda duran orman karmakarışık ve yabancı görünüyordu.

Masalın artan kuvvetine güvenen Analık bu resmi bilerek burada bırakmıştı belki de. Zaferinden kalan bir yadigârı. Yenilen Cadı.

Anneme dair bir hatıram yoktu hâlâ fakat bu artık eskiden olduğu kadar önemli gelmiyordu.

Sadece ileri gidebilirdim ben, geri değil.

ÜVEY ANNEMİN EVİNDEN ayrılıp aşağı mahalleye doğru yola koyuldum. Oraya doğru giderken nehrin üzerindeki bir köprüde durdum. Analık'm yüksüğünü paltomun cebinden çıkardım. Dokunmamla birlikte soğuyup avucumda soğuk bir ışıkla parıltılamaya başladı. Kendi yüksüğümü de çıkarıp iki yüksüğü kıyasladım. Görünüş açısından pek farklı değillerdi. Her ikisi de parlak gümüşlendi. Tabanlarının çevresine dikenli çalılar işlenmişti ama benim yüksüğümde güller de vardı. Ayrıca benimki sıcaktı.

Çok eskiden güllerle dikenlerin, iki yüksüğün, biri esmer biri açık tenli iki kızın olduğu bir masal var mıydı acaba? Masalın başlangıcı bu muydu?

Köprünün üzerinde durup Analık'ın yüksüğünü saklamaya karar verirsem o andan itibaren yaşam hikâyemin nasıl ilerleyeceğini düşündüm uzun bir süre. Templeton haklıydı. Masal hortlayacaktı ve bu yüksük, masalla savaşmakta güçlü bir silah olacaktı. Fakat ironi bu ya işte, bu yüksüğü saklamak da çok şey kaybetmek anlamına gelecekti.

Nihayetinde yüksükten kurtulmak kolay oldu. Analık'ın yük-süğünü elimden bıraktım ve düşüp tatmin edici bir *cup* sesiyle nehrin akan sularını boyladı. Kendiminkini de cebime koydum.

Owen'ı görmem gerekiyordu. Analık'ın öldüğünü, sürgün edildiğini ya da kalenin altındaki en derin hücreye hapsedildiğini ondan duymam gerekiyordu. Ancak o zaman sonrasında ne yapacağıma karar verebilirim.

KUNDURACILAR SOKAĞININ ortalarında bir yerde, tabelasında bir ayakkabı resmi olan küçük bir dükkân vardı. Vitrininin camı tertemizdi. Buraya yeni yapılmış üç çift ayakkabı sıralanmıştı. Yan-larına da fiyatlarının düzgün bir şekilde yazılmış olduğu kartlar konulmuştu.

Owen'ın dükkânıydı bu. Vücudumu ateş bastı, tenim ka-rıncalandı. Heyecanla karışık bir asabiyet hissettim. Haftalar geçmiş, çok şey yaşanmıştı. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıp dükkânın kapısını açtım. Dışarı çıkmakta olan bir müşteri, nazik bir şekilde başıyla bana selam verdikten sonra ya-nımdan geçip gitti.

Dükkânın içinde, üzerindeki aletlerin düzgün bir şekilde sı-ralandığı düzenli bir tezgâh vardı. Owen oradaydı. Sallanan bir sandalyede sırtı bana dönük olarak oturan biriyle konuşuyordu. Bir kadındı bu. Eteğinin ucunu görebiliyordum.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Owen sandalyedeki kişiye ve ona gülümsedi.

Soluğumu tutmama neden oldu bu.

Kapıyı kapanması için bıraktım. Owen başını kaldırıp baktı.

"Yine sen," dedim şaka yapmaya çalışarak.

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Pen." Elindeki bir çeşit kunduracı aletini paldır küldür bırakıp ayağa kalktı. Saçı öncekin-den daha kısa kesilmişti. Zayıf değildi, masala sıkışıp kaldığımız-da olduğu gibi sağlıklı görünüyordu. "Selam," dedi tereddütle.

“Selam,” dedim. “Eve, Westhaven’a dönmüş olabileceğini düşünmüştüm.”

Başını iki yana salladı. “Bir mektup gönderdim onlara. Kendilerini ziyaret etmemi istiyorlar.”

Sallanan sandalyedeki kadın manidar bir şekilde, yüksek sesle öksürdü.

“Ah,” dedi Owen. “Şey...” Başını ovuşturdu ve bu taraftaki saçları havaya dikildi. “İçeri gelmez miydin Pen? Tanıştırmak istediğim biri var burada.”

Dükânın içine doğru biraz daha ilerleyip sandalyede oturmakta olan kişiye baktım.

Gözlerim takılıp kaldı.

Zayıf omuzlarında bir şal olan beyaz saçlı, yaşlı bir kadındı bu. Gözleri açık mavi ve keskindi. Yüzü kırışık ama eski güzelliğinden bazı izler duruyordu hâlâ yüzünde. Kucağmda dikmekte olduğu bir kumaş vardı. “Kimsin sen?” diye sordu.

“Bu Pen,” dedi Owen ona.

Ayaklarıma bir bakış atarak, “Müşteri mi?” diye sordu.

“Hayır, o arkadaşım.” Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde bir gülümseme olduğunu gördüm. “Pen, bu büyükannem Faye Shoemaker.”

Sonunda dilim çözüldü. “Büyükannen mi?”

Hafifçe gülümsedi bana. “Doğru.”

Yaşlı kadın beni süzdü. Owen’a, ardından da tekrar bana baktı. “Ah, nasıl bir arkadaş olduğunu anladım *ben*. Yemek yapabiliyor musun evladım?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Şey, bir keresinde ekmek kızartmıştım sanırım.”

“Güzel,” dedi yaşlı kadın. “Torunum da yemek yapamıyor.” Omuz silken Owen’ı işaret etti. Dikişini yana itip ellerini sandalyesinin kollarına koydu. Owen hızla yanma gidip ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Okşar gibi Owen’ın eline hafifçe vurup eve

açılan kapıya doğru aksayarak ilerledi kadın. "Ocakta yahnım vardı. Yemeğe kalacaksın." Dükkândan çıktı.

"Yemeğe mi?" dedim küçük dilimi yutmuş bir halde.

"Hayır, hayır," dedi Owen. "Berbat bir aşçıdır. Öyle olmadığını düşünüyor ama öyle. Tat duyusu yok sanırım."

"Yine de yaptıklarını yiyorsundur ama," diye bir tahminde bulunuyorum.

Kahkahalarla güldü. Owen *kahkahalarla güldü*. "Bazen yiyorum. Genellikle Bayan Natters yemek getiriyor bize."

Somurttum. "Owen, burada ne işi var onun?"

"O da aynen bizim gibi sıkışıp kalmıştı Pen. Sen Analık kısmını ondan alınca..." Başını iki yana salladı. "Üzgün görünüyordu."

"Tahmin edebiliyorum," dedim sert bir şekilde.

"Dört dörtlük bir terzi olduğu çıktı ortaya," diye devam etti. "Ara sıra kardeşin Precious için iş yapıyor."

Yan odadan paldır küldür bir ses geldi. "Bir şey yok," diye seslendi tiz bir ses. "Sadece ibriği düşürdüm!"

Owen dükkânın kapısına doğru çekti beni. Eşikte dikildik. Dükkânın yarı içinde, yarı dışındaydık. Erken bahar havası kuru ve soğuktu. Yüreğimin göğsümde kıpır kıpır etmesine neden olmuştu.

"Selam, Owen!" diye seslendi sokaktan geçmekte olan biri.

Owen yanıt olarak el salladı ona ama tüm dikkatini bana vermiş durumdaydı. "Geri dönmeyebileceğini düşünmeye başlamıştım."

"Neredeyse dönmüyordum," diye itiraf ettim.

"Ya," dedi sessizce.

"Owen, ilk karşılaşmamızın hikâyesini anlat bana. Sen Shoe, ben de Pin'ken olan karşılaşmamızı."

Elini kaldırdı ve parmaklarını yanağımın kenarında gezdirdi. "Ama geri döndün işte."

"Evet, döndüm. Hadi, anlat bana."

"Anlatılacak çok bir şey yok aslında. Cam bir pabuç için istek gelmişti bana."

"Cam mı?" diyerek sözünü kestim.

"İmkânsız, biliyorum. Terzilerin kâhyasına bu konuda bir şey bilip bilmediğini sormak için aşağıya inmiştim ve ben tam oradan ayrılırken en yeni terzi, gözleriyle konuşmuştu benimle."

"Cidden mi? Ne demiştin?"

"Bir tür bela planlıyordun."

"Elbette."

Buruk bir şekilde gülümsedi bana ve mutluluktan midem kassıldı. Owen'ın gülümsemesine asla doyamayacaktım.

Ardından durgunlaştı. "Cesurdun sen Pen. Bense korkuyordum. Hayır, dehşete kapılmışım ama sen bizi dışarıya çıkardın. Önce duvarı aştık ve sonrasını biliyorsun işte."

"Hımmmm. Şimdi de buradayız." Uzun bir süre sessiz kaldık. "Bir kunduracının karısı olmayacağım Owen."

"Olmayacağını biliyorum."

"Mutlu son yoktur," diye ekledim.

Gözlerini gözlerime dikti. "Olduğunu hiç düşünmedim."

Owen'a yaklaştım. Ardından da dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Kolları bedenimi sardı. "Gerçek aşk nedir, biliyor musun Owen?" diye sordum ona.

"Bunu bana söylemek üzeresin sanırım."

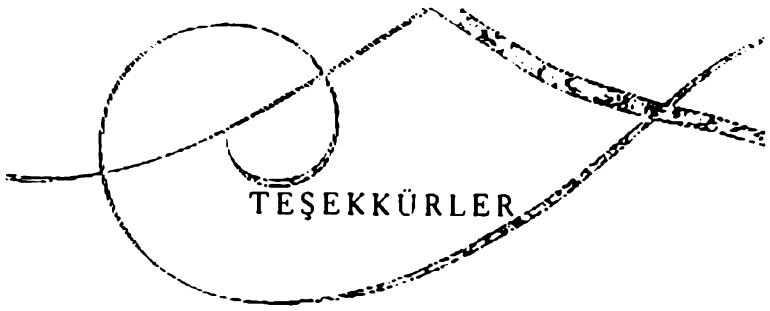
"Budur işte."

Ve onu öptüm. O da beni öptü ve bu, her şeyin başlangıcı oldu.

SON.

(BİR NEVİ.)

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, birlikte çalışmaktan onur duyduğum editörüm Antonia Markiet'e teşekkürü borç bilirim. Elbette asistanı Abbe Goldberg'e ve kıdemli editör, harika Alyson Day'e de. Yaşasın A Takımı! Kate Morgan Jackson, bu kitaptaki çıtır pastır-maların hepsi senin için.

Greg van Eekhout, Deb Coates ve Jenn Reese... Erkekler hakkındaki şeyler için Greg'e, köpekler hakkındaki şeyler için Deb'e, başlıklarla ilgili şeyler için Jenn'e teşekkürler. Ormanla ilgili ilham aldığım Oregon gezisinden de Deb ve Jen sorumlu.

Temsilcim Caitlin Blasdell'e, Liza Dawson Associates'in gözü kara ekibine, özellikle de Havis ve Liza Dawson'a teşekkürler.

Joel Tippie, Amy Ryani Kathryn Silsand ve Ruiko Tokunaga da dahil olmak üzere Harper'daki ekibin kalanına teşekkürler.

Kitabın birinci kısmını hızlıca okuduğu için Susan Adrian'a, bitmeyen desteği ve bilgece tavsiyeleri için Rae Carson'a ve Corneeeeeelius için Sandra McDonald'a teşekkürler.

Elbiselerin yeteri kadar kadınsı olmasını sağladıkları için Genevieve Valentine ve Ingrid Law'a, ayakkabılar için Jeffery K. Richard'a teşekkürler.

Saçma derecede uzun mesafeleri koşmanın (yani ayak sürüyerek geçmenin) nasıl bir his olduğunu tasvir ettiği için kayınbiderim Matt Prineas'a teşekkürler.

Sirens konferasındaki (www.sirensconferece.org) konuşmasıyla bu kitabı yazmaya başlamamı sağlayan Malinda Lo'ya minnettarım.